

ເປັນຍາມກອງປະຊຸມໃຫຍ່ອີກແລ້ວ
ໂດຍ ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ຕອນສ້າງຕັກຫລັງນ ກໍຄິດວ່າຊິໃຫຍ່ພໍ, ແຕ່ກໍຍັງບ ໃຫຍ່ພໍເທື່ອ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທຶນກແພງທັງຫລາຍ, ຈັ່ງແມ່ນເປັນໂອກາດດີແທ້ໆທີ່ເຮົາໄດ້ມາຕາໂຮມກັນອີກ
ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ປະຈຳເດືອນປີຄງທີ181 ຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍ.

ໃນລະຍະຫົກເດືອນຜ່ານມານ ເບິ່ງຄືວ່າມັນຜ່ານໄປຢ່າງວ່ອງໄວນີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຫຍຸ້ງຫລາຍກັບ
ຫ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ. ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງໜຶ່ງລະຫວ່າງນນແມ່ນການອຸທິດພຣະວິຫານລາອີເອ ຮາວາຍ
ທີ່ສວຍງາມຄົນໃໝ່, ຊຶ່ງໄດ້ຮັບການສ້ອມແປງຫລາຍສົມຄວນເກືອບເຖິງ 2 ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເດີນທາງໄປ
ກັບປະທານ ແລະ ຊິດສະເຕີ ເຮັນລີ ປີ ໄອລິງ, ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ ຄະວິນຕັນ ແອວ ຄຸກ, ພ້ອມດ້ວຍ ແອວເດີ
ແລະ ຊິດສະເຕີ ວິວລຽມ ອາ ວອກເກີ. ໃນຄໍາຄືນຕອນແລງກ່ອນການອຸທິດ, ຊຶ່ງຈັດຂຶ້ນໃນເດືອນພະຈິກ,
ພວກເຮົາໄດ້ເບິ່ງການສະແດງຂອງຊາວໜຸ່ມຈຳນວນ 2,000 ຄົນໃນສູນກາງສະໂມສອນແຄນນັນ
ຂອງນະຫວີທະຍາໄລປີວາຍຢູ ຮາວາຍ. ການສະແດງຂອງເຂົາເຈົ້າມີຊື່ວ່າ “ສະຖານທີ່ຕາໂຮມ”
ທີ່ບອກເລົ່າເປັນຢ່າງດີເຖິງເຫດການທີ່ສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກ ແລະ
ຂອງພຣະວິຫານຢູ່ໃນເຂດນນ. ມັນເປັນຄໍາຄືນທີ່ປະທັບໃຈແທ້ໆ!

ມຕມາ ເປັນມທີ່ຊິນຊິມທາງວິນຍານຂະນະທີ່ພຣະວິຫານ ຖືກອຸທິດໃນສາມພາກ.
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ມາສະຖິດຢູ່ນຳພວກເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ພວກເຮົາຈະດຳເນີນສ້າງພຣະວິຫານຕໄປ. ຖືວ່າເປັນກຽດ ຢ່າງຍິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະປະກາດເຖິງ
ພຣະວິຫານອີກສາມຫລັງ ຊຶ່ງຕອນນພວມຫາທີ່ດິນຢູ່ ຊຶ່ງຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນເດືອນ ແລະ ປີທີ່ຈະມາເຖິງຢູ່ທີ່:
ເມືອງຝອດ ໂຄລິນ, ລັດ ໂຄໂລຣາໂດ; ເມືອງເມຣິດຽນ, ລັດໄອດາໂຮ; ແລະ ເມືອງວິນນິເພກ, ແຂວງມານີໂທບາ,
ປະເທດການາດາ. ພຣະວິຫານດັ່ງກ່າວຈະເປັນພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກຜູ້ອາໄສ
ຢູ່ໃນເຂດນນ.

ແຕ່ລະປີພິທີການເປັນລ້ານໆໄດ້ຖືກກະທຳຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສືບຕໍ່ປະຕິບັດພິທີການເຫລົ່ານນ
ດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ, ບພຽງແຕ່ເຮັດເພື່ອຕົວເຮົາເອງເທົ່ານນ, ແຕ່ເພື່ອຜູ້ທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ຊຶ່ງບສາມາດເຮັດ
ເພື່ອຕົວເອງ.

ສາສນາຈັກກໍໄດ້ສືບຕໍ່ຊ່ອຍເຫລືອມະນຸດສະທຳໃນຍາມເກີດໄພ. ເມືອບດົນມານ ຫົວໃຈ ແລະ
ການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພວກເຮົາໄດ້ ເອອມອອກໄປຫາປະເທດຍີ່ປຸ່ນ ຜູ້ຮັບເຄາະຈາກແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ
ລົມພະຍຸສູນາມີ ແລະ ບັນຫານິວຄະເລຍນຳອີກ. ພວກເຮົາໄດ້ສົ່ງສິ່ງຂອງຫລາຍກວ່າ 70 ໂຕນ ຊຶ່ງຮ່ວມດ້ວຍ
ອາຫານ, ນ້ຳ, ຜ້າຫົມ, ປ່ອນນອນ, ເຄື່ອງອະນາໄມ, ເສອຜ້າ ແລະ ນ້ຳມັນໄປໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ສະມາຊິກ

ຜູ້ໃຫຍ່ໂສດກໍໄດ້ສະລະເວລາຄນຫາສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຜູ້ສູນຫາຍໄປໂດຍໃຊ້ອິນເຕີແນັດ, ອອກຂ່າວ, ແລະ ໃນທາງອື່ນໆອີກ. ສະມາຊິກຢູ່ທຶນໄດ້ໃຊ້ລິດຈັກຂຶ້ນສິ່ງສິ່ງຂອງໄປໃຫ້ບ່ອນທີ່ລິດເຂົ້າໄປບເຖິງ. ໂຄງການຮັບໃຊ້ໄດ້ຖືກຈັດຂນ ເພື່ອຈັດເຄື່ອງອະນາໄມ ແລະ ເຄື່ອງທຳຄວາມສະອາດຢູ່ໃນສະເຕກ ແລະ ຫວອດແຫ່ງຕ່າງໆຢູ່ເມືອງໂຕກຽວ, ເມືອງນາໂກຢາ ແລະ ເມືອງ ໂອຊາກາ. ຕອນນເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ ຫລາຍກວ່າ 40,000 ຊົ່ວໂມງ ແລະ ມີຜູ້ອາສາສະໝັກຫລາຍກວ່າ 4,000 ຄົນ. ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ ຊ່ອຍເຫລືອປະເທດຢີປຸນ ແລະ ໃນບ່ອນອື່ນໆນຳອີກທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈສຳລັບສັດທາ ແລະ ການອຸທິດຕົນຂອງທ່ານຕພຣະກິດຕິຄຸນ, ສຳລັບຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍຂອງທ່ານຕຄົນອື່ນ ແລະ ສຳລັບ ການຮັບໃຊ້ທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດຢູ່ ໃນຫວອດ ແລະ ສາຂາ ແລະ ສະເຕກ ແລະ ໃນທ້ອງຖິ່ນຂອງທ່ານ. ຂອບໃຈຫລາຍໆ ສຳລັບຄວາມ ຊື່ສັດຂອງທ່ານໃນການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ ແລະ ເງິນບໍລິຈາກຢ່າງເພື່ອແຜ່ໃຫ້ແກ່ກອງທຶນອື່ນໆ ຂອງສາສນາຈັກ.

ໃນທ້າຍປີ 2010 ມີຜູ້ສອນສາສນາ 52,225 ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນ ເຂດເຜີຍແຜ່ 340 ແຫ່ງ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ວຽກງານເຜີຍແຜ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍຕອນນາຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳວ່າ ຖ້າທ່ານເຮັດໄດ້, ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົງບໍລິຈາກເງິນທຶນສຳລັບການເຜີຍແຜ່ຂອງສາສນາອີກນຳອີກ.

ບັດນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາມີຄວາມຕື່ນເຕນ ທີ່ຈະໄດ້ຍິນຂ່າວສານໃນມນ ແລະ ໃນມອີນ. ຜູ້ທີ່ຈະກ່າວກັບພວກເຮົາກໍໄດ້ທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ການນຳພາຈາກສະຫວັນໃນຂະນະທີ່ພວກເພິນ ໄດ້ຕຽມຂ່າວສານ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຫວັງວ່າເຮົາຈະເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຮັບການຮຽນຮູ້ ແລະ ການດົນໃຈໃນຂະນະທີ່ເຮົາຮັບຊົມຮັບຟັງຂ່າວສານ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ວັ ຊະບາໂຕ ແລະ ສີ ລະລິກ
ໂດຍ ແອວເດີ ແອວ ທອມ ແພລີ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫລາຍຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເຂົ້າມື້ນີ້ເຮົາໄດ້ມາພັງສຽງຂອງສາດສະດາ.
ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າສຽງຂອງປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ທີ່ເຮົາຫາກໍໄດ້ຍິນ ຄືສຽງຂອງສາດ
ສະດາຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ ຂອງພະເຈົ້າຢູ່ເທິງໂລກໃນວັນເວລານີ້. ຄຳສອນ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນນັ້ນເປັນພອນ
ສຳລັບເຮົາຫລາຍພຽງໃດ!

ບິນີ້ເຮົາທຸກຄົນມີໂອກາດຮຽນຮູ້ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາໃນພະຄຳພີໃໝ່. ເຖິງແມ່ນວ່າພະຄຳພີເດີມຄື
ກາ ສິກສາກ່ຽວກັບສາດສະດາ ແລະ ຜູ້ຄື , ພະຄຳພີໃໝ່ກໍເຈາະຈົງເຖິງພະຊີ ຊີບ ແລະ ອິດທິພົນ
ຂອງມະນຸດພຽງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ມາສູ່ໂລກມະຕະໂດຍມີສອງສັນຊາດໃນສະຫວັນ ແລະ
ໃນແຜ່ນດິນໂລກ---ນັ້ນຄື ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ, ພະເຢຊູຄຣິດ.

ໂລກໃນທຸກວັນນີ້ກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄຳສອນຂອງມະນຸດທີ່ເຮັດໃຫ້ລືມ ແລະ ສູນເສຍສັດທາໄປງ່າຍໆໃນ
ເລື່ອງລາວສຳຄັນ ທີ່ກ່ຽວກັບພະຊົນຊີບ ແລະ ພາລະກິດຂອງພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ--- ໃນພະຄຳພີໃໝ່.
ໜັງສືສັກສິດ ເຫລັ້ມນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ດີເດັ່ນທີ່ສຸດໃນປະຫວັດສາດຂອງພະຄຳພີ, ດັ່ງທີ່ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ເປັນສິ່ງທີ່ດີເດັ່ນທີ່ສຸດໃນ ຊີວິດຂອງເຮົາ. ເຮົາຕ້ອງໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາກັບຕົວເອງວ່າຈະສັກສາ ແລະ
ທະ ຸຖະໜອມມັ ໄວ້.

ຈາກການສຶກສາພະຄຳພີໃໝ່ຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະພົບເຫັນປັນຍາທີ່ລ້ຳຄ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກອ່ານເລື່ອງລາວ
ຂອງໂປນຂະນະທີ່ເພິ່ນໄດ້ເດີນທາງໄປ ແລະ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂຶ້ນ, ໂດຍສະເພາະໃນຄຳສອນ
ຂອງເພິ່ນເຖິງຕີໂມທິ. ໃນຈິດໝາຍຂອງໂປນທີ່ຂຽນໄປເຖິງຕີໂມທິ ໃນບົດທີສີ່, ເຮົາອ່ານວ່າ:

“ຈິ່ງແນະນຳ ແລະ ສັ່ງສອນຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານີ້, ຈິ່ງເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ຄົນເຊື່ອຖືທັງຫລາຍໃນຄຳເວົ້າຈາ, ຄວາມປະພຶດ, ຄວາມຮັກ, ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຜູດຜ່ອງຂອງເຈົ້າ.”¹ ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຮູ້ຈັກທາງທີ່ດີກວ່ານີ້ທີ່ເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນ ຫລື ເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ຄົນເຊື່ອຖືຕໍ່ໄປນອກຈາກໃນ ກາ ຮັກສາວັ ຊາບະໂຕ.

ຕັ້ງແຕ່ການສ້າງໂລກ, ມີໜຶ່ງຖືກຈັດຂຶ້ນຕ່າງຈາກວັນອື່ນໆ. “ແລະ ພຣະເຈົ້າໃຫ້ພອນວັນທີເຈັດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນສັກສິດ.”² ແມ່ ແຕ່ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ພັກຜ່ອນຈາກວຽກງານຂອງພຣະອົງໃນວັນນີ້, ແລະ ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະອົງເຮັດແບບດຽວກັນ . ຕໍ່ລູກຫລາ ຊາວອິດສະຣາເອ ພຣະອົງ ໄດ້ປະທານພຣະບັນຍັດວ່າ: “ຈິ່ງຖືເອົາມີພຣະ ແລະ ຍິດຖືໄວ້ເປັນມີສັກສິດ. ເຈົ້າມີ ຫົກມື້ທີ່ຈະເຮັດວຽກ ຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ໃນມື້ທີເຈັດ, ໃຫ້ຖືເປັນມື້ພັກຜ່ອນທີ່ອຸທິດແກ່ເຮົາ.... ສະນັ້ນແຫລະ ພຣະເຈົ້າຈິ່ງອວຍພອນ ມີພຣະ ແລະ ຕັ້ງໄວ້ເປັນມີສັກສິດ.”³

ແບບແຜ ຂອງກາ ຮັກສາວັ ຊາບະໂຕຕ້ອງຮ່ວມດ້ວຍກາ ະມັດສະກາ . ຫລັງຈາກອາດາມ ແລະ ເອວາໄດ້ຢູ່ໃ ໂລກມະຕະພວກເພິ່ນຖືກບັ ຊາໃຫ້ ະມັດສະກາ ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າອົງເປັ ພຣະເຈົ້າຂອງເພິ່ນ ແລະ ຖະຫວາຍລູກສັດຫົວປີເພື່ອເປັ ເຄື່ອງຖະຫວາຍແຕ່ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ.... ໃ ແບບຂອງກາ ເສຍສະລະ ຂອງພຣະອົງດຽວທີ່ຖືກກຳ ເັດຂອງພຣະບິດາ.⁴ ກາ ຖະຫວາຍສັດໄດ້ເຕືອ ລູກຫລາ ຂອງອາດາມ ວ່າມີໜຶ່ງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຈະສະລະພຣະຊີ ຊີບຂອງພຣະອົງເອງເພື່ອເຮົາ.

ຕະຫລອດພຣະຊີ ຊີບຂອງພຣະອົງ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເຖິງກາ ເສຍສະລະນັ້ນ.⁵ ໃ ຄື ກ່ອ ກາ ຄືງຂອງພຣະອົງ, ພຣະຄຳຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ເກີດເປັ ຈິງ. ພຣະອົງໄດ້ເຕົ້າໂຮມສາວິກຂອງພຣະອົງຢູ່ ຫ້ອງຊັ້ນເທິງ ໄກຈາກາ ລົບກວ ຂອງໂລກ, ພຣະອົງໄດ້ຈັດຕັ້ງຄາບເຂົ້າສີ ລະລິກຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ. “ຂະນະທີ່ພວກເຂົາຍັງກີ ຢູ່ນັ້ນ, ພຣະເຢຊູກໍຈັບເອົາເຂົ້າຈີ່ຂຶ້ນມາ ແລະ ອ້ອ ວອ ຂອບພຣະຄູ ; ພຣະອົງ ຫັກເຂົ້າຈີ່ນັ້ນ ແລະ ຍິ່ນມັ ໃຫ້ພວກສາວິກ; ພຣະອົງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ຈິ່ງຮັບເອົາກີ ເຖັດ, ມີແຫລະ ແມ່ ກາຍຂອງເຮົາ. ແລ້ວພຣະອົງກໍຈັບເອົາຈອກຂຶ້ນມາຂອບຄູ ພຣະເຈົ້າ ແລະ ຍິ່ນມັ ໃຫ້ພວກເຂົາ;

ພຣະອົງກ່າວວ່າ, ພວກທ່າ ທຸກຄົນ ຈົ່ງຕົ້ມເຖິດ, ນີ້ແຫລະແມ່ ເລືອດຂອງເຮົາຊຶ່ງຫລັງໄຫລສຳລັບຄົນ
ເປັ ອັ ມາກ ເພື່ອກາ ບາບຈະໄດ້ຮັບອະໄພ.”⁶

ຫລັງຈາກເວລານັ້ນຕໍ່ມາ, ກາ ຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກາຍເປັ ກາ ເສຍສະລະທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່
ແລະ ສຸດທ້າຍ. ເມື່ອພຣະອົງມາປາກົດຕົວໃ ທະວີບອາເມຣິກາຫລັງຈາກກາ ເປັ ຄື ມາຈາກຕາຍ,
ພຣະອົງໄດ້ມອບຖາ ະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງໃຫ້ແກ່ສາວົກຂອງພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ເລີ່ມຈັດພິທີສີ ລະລິກ
ໂດຍກ່າວວ່າ “ແລະ ສິ່ງນີ້ເຈົ້າຈົ່ງຍຶດຖືປະຕິບັດສະເໝີ, . . . ຄືກັ ັບທີ່ເຮົາຫັກເຂົ້າຈີ່ ແລະ ອວຍພອ ມັ
ແລະ ໃຫ້ມັ ແກ່ເຈົ້າ . . . ແລະ ມັ ຈະເປັ ພະຍາ ຕໍ່ພຣະບິດາວ່າເຈົ້າລະ ືກເຖິງເຮົາຕະຫລອດເວລາ
ແລະ ຫາກເຈົ້າລະ ືກເຖິງເຮົາຕະຫລອດເວລາເຈົ້າຈະມີວິ ຍາ ຂອງເຮົາຢູ່ກັບເຈົ້າ.”⁷

ມັ ກໍໜ້າອັດສະຈັ ໃຈແທ້ໆທີ່ແມ່ນແຕ່ຕະຫລອດຍຸກທີ່ມີດມົນຂອງການປະຖິ້ມຄວາມເຊື່ອແບບ
ແຜນຂອງການນະມັດສະການວັນຊະບາໂຕນີ້ ແລະ ພິທີສີນລະລິກກໍຍັງຖືກປະຕິບັດຢູ່ຕໍ່ໄປໃນ
ຫລາຍໆຮູບແບບ.

ຕອນພຣະກິດຕິຄຸນຖືກພື້ນພູ, ອັກຄະສາວົກທັງສາມ, ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ, ແລະ ໂຢຮັນ, ທີ່ເປັນຜູ້ທຳອິດທີ່ໄດ້
ຮັບສີ ລະລິກຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດກໍໄດ້ມາປາກົດຕໍ່ ໂຢເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ. ພາຍໃຕ້
ການຊີ້ນຳຂອງພວກເພິ່ນ, ຖານະປະໂລຫິດທີ່ຈຳເປັນຕໍ່ການປະຕິບັດສີນລະລິກໃຫ້ແກ່ສະມາຊິກຂອງ
ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຈົ່ງຖືກພື້ນພູຄືນມາໃໝ່. ⁸

ອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດຊຶ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ມອບໃຫ້ສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວົກຂອງ
ພຣະອົງກໍຍັງມີຢູ່ຕໍ່ໄປໃນແຜ່ນດິນໂລກໃນທຸກວັນນີ້. ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໝູ່ມຕະຫລອດທົ່ວໂລກ
ເຮັດໃຫ້ຕົນມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະນຳໃຊ້ອຳນາດຖານະປະໂລຫິດໂດຍການຮັກສາພຣະບັນຍັດ ແລະ ການດຳລົງ
ຊີວິດຕາມມາດຕະຖານຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຢ່າງຈິງໃຈ. ຂະນະທີ່ຊາຍໝູ່ມເຫລົ່ານີ້ຮັກສາມີໃຫ້ສະອາດ ແລະ
ຫົວໃຈໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຂົາເຈົ້າຈະຕຽມພ້ອມ, ໃຫ້ພອ ແລະ ຢາຍສີ ລະລິກ ໃ ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດ---ວິທີທາງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດເມື່ອສອງພັນປີກ່ອນ.

ກາ ຮັບສ່ວ ສິ ລະລຶກເບີ ຈຸດໃຈກາງຂອງກາ ຮັກສາວັ ຊະບາໂຕຂອງເຮົາ. ໃ ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ພຣະຜູ້ເບີ ເຈົ້າບໍ ຊາເຮົາທຸກຄົ ໃຫ້ຮັກສາຕົວບໍ່ໃຫ້ມີມິ ທິ ຈາກໂລກ, ໃຫ້ເຮົາໄປຍັງ ບ້າ ຂອງກາ ສວດອ້ອ ວອ ແລະ ຖະຫວາຍສິ ລະລຶກຂອງເຮົາໃ ວັ ສັກສິດ. ເພາະຕາມຈິງແລ້ວ, ນີ້ຄືວັນທີ່ຖືກຳນົດໄວ້ໃຫ້ເຮົາເພື່ອພັກຜ່ອນຈາກການທຳງານຂອງເຮົາ, ແລະ ເພື່ອຖະຫວາຍຄວາມອຸທິດຕົນແດ່ພຣະຜູ້ສູງສຸດ.... ແລະ ໃນວັນນີ້ເຮົາຈະບໍ່ເຮັດສິ່ງອື່ນໃດ.⁹

ຂະນະທີ່ເຮົາໄດ້ຕອງແບບແຜ ຂອງວັ ຊະບາໂຕ ແລະ ພິທີສິ ລະລຶກໃ ຊີວິດຂອງເຮົາເອງ, ກໍຍັງມີອີກ ສາມຢ່າງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮຽກຮ້ອງຈາກຕົວເຮົາ. ໜຶ່ງ, ໃຫ້ເຮົາຮັກສາຕົວບໍ່ໃຫ້ມີມິນທິນຈາກໂລກ. ສອງ, ໃຫ້ເຮົາໄປບ້າ ແຫ່ງກາ ສວດອ້ອ ວອ ແລະ ຖະຫວາຍສິ ລະລຶກຂອງເຮົາ. ແລະ ສາມ, ໃຫ້ເຮົາ ພັກຜ່ອ ຈາກກາ ທຳງານ ຂອງເຮົາ.

ກາ ເປັນຊາວຄຣິດນີ້ຊ່າງເປັນສິ່ງປະເສີດ, ທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດເປັນສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວເຖິງເຮົາວ່າ, “ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກດັ່ງລູກບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງໂລກ.”¹⁰ ເພື່ອຈະຮັກ ສາຕົວບໍ່ໃຫ້ມີມິ ທິ ຈາກໂລກ, ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ເຮົາຫລີບຫລີກຈາກກາ ລົບກວ ທາງໂລກ ທັງທາງທຸລະກິດ ແລະ ສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນຢ່ອນອາລົມໃນວັນຊະບາໂຕ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຊື່ອວ່າພຣະອົງປະສົງໃຫ້ເຮົາແຕ່ງຕົວຢ່າງສຸພາບດ້ວຍ. ຊາວໜຸ່ມຂອງເຮົາອາດຄິດວ່າ “ເສື້ອຜ້າສຸພາບຮຽບຮ້ອຍສຳລັບວັນອາທິດນັ້ນ” ບໍ່ທັນສະໄໝ. ແຕ່ເຮົາຍັງຮູ້ຢູ່ວ່າເມື່ອເສື້ອຜ້າສຳລັບວັນ ອາທິດ ກາຍມາເປັນເສື້ອຜ້າຂອງວັນທຳມະດາ, ຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳກໍຈະຕິດຕາມມາ. ແ ອ ວ່າມັນອາດບໍ່ຈຳເປັນທີ່ລູກໆຂອງເຮົາຈະນຸ່ງເຄື່ອງສຸພາບຮຽບຮ້ອຍຈົນຕາເວັນຕົກ. ແຕ່, ຜ່ານເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມທີ່ເຮົາໃຫ້ເຂົາໃສ່ ແລະ ກິດຈະກຳທີ່ເຮົາຈັດຕັ້ງມໄວ້, ເຮົາກໍຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາຕັ້ງມພ້ອມສຳລັບ ພິທີສິນລະສິກ ແລະ ຈະຊົມຊືມຢູ່ກັບພອນນັ້ນຕະຫລອດທັງວັນ.

ກາ ຖະຫວາຍສີ ລະລຶກຂອງເຮົາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າຫຍັງ? ເຮົາຍອມຮັບວ່າເຮົາທຸກຄົນ
ເຮັດຜິດ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ຕ້ອງສາລະພາບ ແລະ ຖິ້ມບາບ ແລະ ຄວາມຜິດພາດທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຕໍ່ພຣະບິດາເທິງ
ສະຫວັ ແລະ ຕໍ່ຄື ອື່ນທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ບໍ່ພໍໃຈ. ວັ ຊະບາໂຕໃຫ້ເຮົາມີໂອກາດຖະຫວາຍສີ ລະລຶກຂອງ
ເຮົາແດ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າໃຫ້ເຮົາ, ຈຳໄວ້ວ່າໃ ວັນນີ້ວັນຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ,
ເຮົາຕ້ອງຖະຫວາຍເຄື່ອງສັກກະລະຂອງເຮົາ ແລະ ສີ ລະລຶກຂອງເຮົາແດ່ພຣະຜູ້ສູງສຸດ, ສາລະພາບບາບ
ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ ແລະ ຕໍ່ທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ.¹¹

ແອວເດີ ມາວິ ເຈ ບາເລີດ ໄດ້ແ ະ ຳວ່າ, “ເຮົາຢາກໃຫ້ໄພ່ພົ ຍຸກສຸດທ້າຍທຸກຄົນ ມາສູ່ໂຕະສີ ລະລຶກ
ເພາະນີ້ເປັນ ບ່ອ ສອບສວ , ບ່ອ ກວດສອບຕີ ເອງ, ບ່ອ ທີ່ເຮົາຈະຮຽ ດັດແປງທາງເດີ ຂອງເຮົາ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາຖືກຕ້ອງ ແລະ ຳຕົວເຮົາເອງມາສອດຄ່ອງປອງດອງກັບຄຳສອ ຂອງສາສ າຈັກ
ແລະ ກັບອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາ.”¹²

ເມື່ອເຮົາຮັບສ່ວ ສີ ລະລຶກຢ່າງມີຄຸ ຄ່າ, ເຮົາເປັນ ພະຍາ ວ່າເຮົາເຕັມໃຈຮັບພຣະ າມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດ ແລະ ຮັກສາພຣະບໍ ຍັດຂອງພຣະອົງ ແລະ ລະ ຶກເຖິງພຣະອົງຕະຫລອດເວລາ ເພື່ອເຮົາຈະມີ
ພຣະວິ ຍາ ຂອງພຣະອົງຢູ່ດ້ວຍ. ໃ ທາງນີ້ພັນທະສັ ຍາຂອງກາ ບັບຕິສະມາຈະຖືກຕໍ່ອາຍຸ. ພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ສາວິກແ ະ ໃຈວ່າ ຂະ ະທີ່ພວກເພິ່ນເຮັດສິ່ງນີ້ເລື້ອຍໆເພິ່ນຈະລະ ຶກເຖິງຊົ່ວໂມງທີ່
ພຣະອົງໄດ້ມາສະຖິດຢູ່ ຳເພິ່ນ.¹³

ບາງເທື່ອເຮົາຄິດວ່າກາ ພັກຜ່ອ ຈາກວຽກງາ ຂອງເຮົາຄືກາ ບໍ່ເຮັດວຽກທີ່ເຮົາໄດ້ຄ່າຈ້າງ ແລະ ກາ ບິດ
ປະຕູຮ້າ ຄ້າເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ໃນວັນເວລານີ້, ການເຮັດວຽກນັ້ນຮ່ວມທັງວຽກປະຈຳວັ ໃ ຊີວິດຂອງເຮົາດ້ວຍ.
ນີ້ອາດໝາຍເຖິງທຸລະກິດທີ່ເຮັດໄດ້ໃ ບ້າ , ກາ ແຂ່ງຂັນ ກິລາ, ແລະ ສິ່ງອື່ນໆທີ່ດຶງເຮົາໄປຈາກກາ
ະມັດສະ ກາ ໃ ວັ ຊະບາໂຕ ແລະ ໂອກາດທີ່ຈະຊ່ອຍຄື ອື່ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ໄພ່ພົ ໃ ຕອ ຕີ້ ວ່າ ຢ່າເຮັດຫລິ້ນກັບສິ່ງສັກສິດ,¹⁴ ດັ່ງຈະຕັກເຕືອ ເຮົາ ເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ບອກສາວິກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ມີພຣະແມ່ ໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງມະ ຸດບໍ່ ແມ່ ສ້າງມະ ຸດໄວ້ເພື່ອປະໂຫຍດຂອງມີພຣະ.”¹⁵

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ໃ ວັ ເວລາຍຸກສຸດທ້າຍນີ້ມານຈະສຳເລັດຜີ ເມື່ອເຮົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ເຮົາມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະອົງທີ່ຢູ່ໃ ພຣະຄຳພີໃໝ່ ແລະ ພຣະຄຳພີອື່ນໆ, ແລະ ເມື່ອເຮົາຊົດຕາມພຣະອົງ. ພໍ່ແມ່ທັງຫລາຍ, ນີ້ຄືເວລາທີ່ຈະສັ່ງສອນລູກໆ ຂອງເຮົາໃຫ້ເປັນ ຕົວຢ່າງຕໍ່ຄົນທີ່ເຊື່ອຖື ໂດຍກາ ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສີ ລະລິກ. ເມື່ອເຊົ້າວັ ອາທິດມາ ເຖິງ, ຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາພັກຜ່ອ ໃຫ້ພໍ, ແຕ່ງຕົວຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຕຽມພ້ອມທາງວິ ຍາ ເພື່ອຮັບສ່ວ ສີ ຍາ ລັກຂອງສີ ລະລິກ ແລະ ຮັບອຳນາດແຫ່ງຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມສູງສົ່ງຂອງພຣະວິນ ຍາ ບໍລິສຸດ. ປ່ອຍໃຫ້ຄອບຄົວຂອງ ທ່ານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂະນະທີ່ທ່ານຮັກສາວັນຊະບາໂຕໝົດມີ້ ແລະ ໄດ້ຮັບພອນທາງວິນຍານ ຕະຫລອດອາທິດນັ້ນ. ເຊື່ອເຊີນລູກໆຂອງທ່ານໃຫ້ລຸກຂຶ້ນ ແລະ ສ່ອງແສງອອກໄປ ໂດຍການຮັກສາວັນຊະບາໂຕໃຫ້ສັກສິດ, ເພື່ອຄວາມສະຫວ່າງຂອງເຂົາຈະເປັນ ທຸງ ໃຫ້ປະຊາຊາດ.¹⁶

ໃນເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວນຄິດຄືນຫາວັນຊະບາໂຕ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ ແລະ ຕອນເປັນ ຊາຍໜຸ່ມ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປະຕິບັດສິນລະລືກເທື່ອທຳອິດຕອນເປັນມັກຄະນາຍົກ, ແລະ ຈອກແກ້ວນ້ອຍໆທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢາຍໃຫ້ສະມາຊິກໃນຫວອດ. ສາມລິ້ປີກ່ອນຕົກໂບດໃນບ້ານເກີດ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກສ້ອມແປງ, ຫ້ອງນ້ອຍໃນແທ່ນປາໄສຖືກປິດວັ. ເມື່ອມັນຖືກເປີດອອກມາ ເຮົາໄດ້ເຫັນຈອກ ແກ້ວນ້ອຍໆນັ້ນທີ່ຖືກຊ້ອນໄວ້ເປັນເວລາຫລາຍປີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈອກໜ່ວຍໜຶ່ງ ເພື່ອເປັນຂອງລະລືກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈຳຫົບນ້ອຍສີຂຽວທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຖືໄປນຳໃນກອງທະຫານເຮືອນຳອີກ. ຢູ່ໃນຫົບນ້ອຍນັ້ນ ມີຖາດໄມ້ ແລະ ຖົງຈອກສິນລະລືກ, ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນຈາກຄວາມສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມຫວັງ ຂອງຄາບເຂົ້າຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແມ່ ແຕ່ໃ ກາ ສູ້ລົບ ແລະ ຄວາມສິ້ນຫວັງຂອງສິງຄາມ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຈອກສິນລະລຶກຈາກໄວເຍົາ, ຈອກໜຶ່ງ ຈາກຮ່ອມພູມ້ອຍໆໃນບ້ານເກີດຂອງ
 ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ອີກຈອກໜຶ່ງຈາກຫລາຍໆກິໂລແມັດໃນແຖບປາຊີຟິກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍ
 ຄວາມກະຕັນຍູທີ່ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກໄດ້ເຕັມພະໂທດີ້ມຈາກຈອກທີ່ “ຂົມຂຶ້ນ”¹⁷
 ເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ. ເພາະພຣະອົງໄດ້ ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກ່າວກັບຜູ້ແຕ່ງເພງສັນລະເສີນໄດ້ວ່າ,
 “ຈອກຂ້າພະອົງກໍລິ້ນໄຫລ”¹⁸ ດ້ວຍພຣະພອນແຫ່ງການຊົດໃຊ້ທີ່ບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ
 ິລັ ດອ ຂອງພຣະອົງ.

ໃນມື້ກ່ອນວັນຊະບາໂຕນີ້, ຂະນະທີ່ເຮົາເລີ່ມກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈົດຈໍາພອນ ແລະ
 ໂອກາດທີ່ເປັນ ຂອງເຮົາຂະນະທີ່ເຮົາໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສິນລະລຶກທຸກໆອາທິດໃນຫວອດ ແລະ
 ສາຂາຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຕຽມຕົວ ແລະ ປະພຶດຕິນໃນວັນຊະບາໂຕໃນທ່າທາງທີ່ຈະນໍາພອນ
 ທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ໃຫ້ມາສູ່ເຮົາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານພິເສດວ່າຄວາມສຸກ
 ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບໃນຊີວິດນີ້ແມ່ນຢູ່ໃນການ ຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.
 ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງໂດຍການຮັກສາວັນສັກສິດ ຂອງພຣະອົງໄວ້ໃຫ້ສັກສິດເຖິດ.
 ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. 1 ຕີໂມທີ 4:11–12.
2. ປະຖົມມະກາ 2:3
3. ອົບພະຍົບ 20:8–11.
4. See Moses 5:5, 7.
5. ເບິ່ງ, ຕົວຢ່າງ, ມາຣະໂກ 10:32–34, ໂຢຮີ 2:29, 10:17, 12:32.
6. ມັດທາຍ 26:26–28.

7. 3 ໂຢ 18:6–7.

8. See Joseph Smith³ History 1:68–69, 72; see also Doctrine and Covenants 27:12–13.

9. See Doctrine and Covenants 59:9–10, 13.

10. ໂຢ 17:16.

11. See Doctrine and Covenants 59:12.

12. In Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard* (1949), 150.

13. See Joseph Smith Translation, Mark 14:21.

14. See Doctrine and Covenants 6:12.

15. ມາຣະໂກ 2:27.

16. See Doctrine and Covenants 115:5.

17. 3 ໂຢ 11:11.

18. ເຟຣ໌ ລະເສີ 23:5.

ກາຍເປັ ເໝືອ ດັ່ງເດັກ້ອຍໆ

ໂດຍ ຈີ ເອ ສະຕິບເວັ

ທີ່ປຶກສາທຳນຳໃນຝ່າຍປະທານອົງການປະຖົມໄວສາມັນ

ດ້ວຍພຣະປັ ຍາ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່, ພຣະບິດາໃ ສະຫວັ ຂອງເຂົາຊົງສົ່ງບຸດ ແລະ ທິດາທາງວິ ຍາ ຂອງພຣະອົງລົງມາເທິງແຜ່ ດີ ໂລກໃ ສະພາບເດັກ້ອຍໆ. ເຂົາເຈົ້າມາສູ່ຄອບຄົວໃ ຖາ ະ ຂອງປະທາ ທີ່ລຳຄ່າພ້ອມທັງທຳມະຊາດ ແລະ ຈຸດໝາຍປາຍທາງທີ່ສູງສົ່ງ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງ ເຮົາຮູ້ວ່າເດັກ້ອຍເປັ ເຄື່ອງມືສຳຄັ ທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາກາຍເປັ ເໝືອ ດັ່ງພຣະອົງ. ເຮົາສາມາດຮຽ ຮູ້ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງເດັກ້ອຍ.

ຄວາມຈິງທີ່ສຳຄັ ນີ້ໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັ ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອ ເມື່ອສະມາຊິກໃ ສະພາສາວົກເຈັດສິບໄດ້ ໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ມອບໝາຍທີ່ປະເທດນຶງກົງ. ເພິ່ນໄດ້ໄປຢັ້ງມຫວອດທີ່ຍາກຈົນແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ມີບັ ຫາຫລາຍ ຢ່າງ, ບໍ່ສາມາດຈ່າຍຄ່າສິ່ງທີ່ຈຳເປັ . ຂະ ະທີ່ອະທິກາ ໄດ້ບັ ຍາຍເຖິງສະພາບກາ ຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຟັງ, ເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກປະທັບໃຈວ່າໃຫ້ສະມາຊິກຈ່າຍສ່ວ ສິບ. ອະທິກາ , ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າສະຖາ ະ ກາ ຂອງເຂົາເຈົ້າລຳບາກຫລາຍປາ ໃດ, ເປັ ທ່ວງວ່າເພິ່ນຈະເຮັດໃຫ້ຄຳແ ະ ຈຳນັນສຳເລັດຜີ ໄດ້ແ ວ ໃດ. ເພິ່ນໄດ້ຄິດໄຕ່ຕອງ ແລະ ແລ້ວໄດ້ຕັດສິ ໃຈຈະເວົ້າລົມກັບສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດທີ່ສຸດໃ ຫວອດ ແລະ ຂໍ ຮ້ອງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຈ່າຍສ່ວ ສິບ. ວ ອາທິດຕໍ່ໄປເພິ່ນໄດ້ໄປຫ້ອງປະຖົມໄວ. ເພິ່ນໄດ້ສອ ພວກເດັກ້ອຍກ່ຽວ ກັບກິດສ່ວ ສິບຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າພວກເຂົາເຕັມໃຈທີ່ຈະຈ່າຍສ່ວ ສິບຈາກເງິ ທີ່ເຂົາ ຫາມາໄດ້ບໍ່. ພວກເດັກ້ອຍໄດ້ເວົ້າວ່າພວກເຂົາຈະເຮັດ. ແລະ ພວກເຂົາກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ.

ຫລັງຈາກນັ້ນອະທິການກໍໄດ້ໄປຫາຜູ້ໃຫຍ່ໃ ຫວອດ ແລະ ໄດ້ບອກໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ວ່າພາຍໃ ຫົກເດືອນທີ່ ຜ່າ ມາ ລູກໆຜູ້ຊື່ສັດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ພາກ ຈ່າຍສ່ວ ສິບ. ເພິ່ນໄດ້ຖາມເຂົາເຈົ້າວ່າເຂົາເຈົ້າເຕັມໃຈທີ່ຈະ ເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງເດັກ້ອຍເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຈ່າຍສ່ວ ສິບຄືກັ ບໍ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີໃຈໂດຍກາ ເສຍສະລະທີ່ ພວກເດັກ້ອຍໄດ້ເຕັມໃຈເຮັດລົງໄປ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັ ເພື່ອຈະຈ່າຍສ່ວ ສິບຂອງຕີ . ແລ້ວປະຕູສະຫວັ ກໍຖືກເປີດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ເພາະຕົວຢ່າງຂອງເດັກ້ອຍຜູ້ຊື່ສັດເຫລົ່ານັ້ນ, ຫວອດນັ້ນກໍໄດ້ ເຕີບໂຕໃ ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ໃ ປະຈັກພະຍາ .

ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເອງເປັນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ສອ ເຮົາໃຫ້ມອງໄປຫາເດັກ ັອຍເພື່ອເປັນ ຕົວຢ່າງ. ພຣະຄຳພີໃໝ່ບໍ່
ທຶກຄຳຕອບຂອງພຣະອົງເມື່ອອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໄດ້ໂຕ້ຖຽງກັນ ວ່າໃຜຄວນ ເປັນ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃ
ອາ າຈັກແຫ່ງສະຫວັ . ພຣະເຢຊູໄດ້ຕອບຄຳຖາມຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍບົດຮຽນສັ້ນໆທີ່ມີອິດທິພົນ ຫລາຍ.
ພຣະອົງໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ເດັກ ັອຍຄື ໜຶ່ງມາຫາພຣະອົງ ແລະ ໄດ້ວາງເດັກ ັອຍໄວ້ທ່າມກາງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້
ກ່າວວ່າ:

“ຖ້າພວກທ່ານບໍ່ປ່ຽນ ແລະ ກາຍເປັນດັ່ງເດັກ ັອຍ, ພວກທ່າ ຈະເຂົ້າໄປໃ ອາ າຈັກສະຫວັ ບໍ່ໄດ້ຈັກ
ເທື່ອ.

“ຜູ້ໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃ ອາ າຈັກສະຫວັ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຖ່ອມຕົວ ແລະ ກາຍເປັນດັ່ງເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້” (ມັດທາຍ 18:3–
4).

ເຮົາຄວນ ຮຽ ຮູ້ຫຍັງແດ່ຈາກເດັກ ັອຍ? ພວກເຂົາມີຄຸ ສົມບັດໃດແດ່ ແລະ ພວກເຂົາສະແດງຕົວຢ່າງໃດ
ແດ່ທີ່ສາມາດຊ່ອຍເຮົາໄດ້? ກາ ພັດທະ າທາງວິ ຍາ ຂອງເຮົາເອງ?

ເດັກ ັອຍຜູ້ລຳຄ່າຂອງພຣະເຈົ້າຖືກສົ່ງມາຫາເຮົາດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ມັກເຊື່ອ. ພວກເຂົາເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາ
ແລະ ຮັບຮູ້ພຣະວິ ຍາ ໄດ້ງ່າຍ. ພວກເຂົາເປັນ ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຖ່ອມຕົວ , ຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ຄວາມ
ຮັກ. ສ່ວ ຫລາຍແລ້ວ ພວກເຂົາເປັນ ຜູ້ທຳອິດທີ່ຈະຮັກ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນ ປະສົບກາ ບາງຢ່າງວ່າເດັກ ັອຍເປັນ ພອ ແ ວໃດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາ ດ້ວຍຄວາມ
ບໍລິສຸດ ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ມີອິດທິພົນ ຂອງເຂົາເຖິງຄຸ ສົມບັດເໝືອ ດັ່ງພຣະຄຣິດ.

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ທ້າວທອດ, ເດັກຊາຍ ັອຍອາຍຸສອງປີ, ໄດ້ໄປທ່ຽວຊົມກັບແມ່ທີ່ໜີພິຕະພິ ສິ ລະປະແຫ່ງ
ໜຶ່ງ ທີ່ກຳລັງມີກາ ສະແດງພິເສດ ທີ່ມີພາບແຕ້ມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າໄດ້ຢ່າງຜ່າ ພາບ
ສັກສິດເຫລົ່ານີ້, ຜູ້ເປັນ ແມ່ໄດ້ຍິ ລູກຊາຍເອີ້ນພຣະ າມດ້ວຍຄວາມຄາລະວະວ່າ “ພຣະເຢຊູ.” ນາງຫລຽວ

ເັນ ລູກກຳລັງພັບແຂ ແລະ ກິ້ມຫົວຂະ ະທີ່ລາວເບິ່ງພາບແຕ້ມນັ້ນຢູ່. ເຮົາຈະຮຽ ຮູ້ຈາກທ້າວທອດໄດ້ບໍ່ ເຖິງທ່າທາງຂອງຄວາມຖ່ອມຕີ , ຄວາມຄາລະວະ, ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ.

ລະດູໃບໄມ້ລົ່ນປີແລ້ວນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເັນ ຕົວຢ່າງຂອງເດັກຊາຍອາຍຸ10 ປີທີ່ປະເທດອໍເມ ເ ຍ. ຂະ ະ ທີ່ພວກເຮົາລໍຖ້າໃຫ້ກອງປະຊຸມສີ ລະລຶກເລີ່ມຕົ້ນ. ລາວໄດ້ເັນ ສະມາຊິກຜູ້ສູງອາຍຸສຸດໃ ສາຂາມາເຖິງ. ລາວເປັນຄົນທຳອິດທີ່ໄປຫາ າງໃ ທັນທີ, ຍິ້ນແຂ ອອກໄປຊ່ອຍ າງຢ່າງ. ລາວໄດ້ພາ າງໄປນັ່ງໃ ແຖວ ຫ້າໃ ຫ້ອງ ະມັດສະກາ ບ່ອ ທີ່ າງຈະໄດ້ຍິ ໄດ້ງ່າຍໆ. ກາ ກະທຳຢ່າງມີເມດຕາຂອງລາວສອ ເຮົາ ໄດ້ບໍ່ວ່າຜູ້ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃ ອາ າຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄື ອື່ນ?

າງ ເຄດີ້ ອາຍຸປະຖົມໄວໄດ້ສອ ເຮົາຂະ ະທີ່ເຮົາເັນ ອິດທິພົ ທີ່ າງມີຕໍ່ຄອບຄົວ. າງໄດ້ໄປຮ່ວມຫ້ອງ ປະຖົມໄວແລ້ວກໍຕິດໃຈ ຳຄຳສອ ຂອງພຣະກິດຕິຄູ . ດ້ວຍສັດທາ ແລະ ປະຈັກພະຍານທີ່ກຳລັງເຕີບໂຕ າງໄດ້ວາງຈິດໝາຍ ັອຍໄວ້ໃ ໝອ ຂອງພໍ່ແມ່. າງໄດ້ຂຽ ວ່າຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄູ ໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ “ໃນຫົວໃຈຂອງ າງແລ້ວ.” ນາງໄດ້ບອກພໍ່ແມ່ເຖິງຄວາມໄຝຝັ ທີ່ຢາກຢູ່ໃກ້ຂົດກັບພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງ າງ, ຢາກເຊື່ອຟັງພຣະບັ ຍັດຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຢາກໃຫ້ຄອບຄົວຂອງ າງໄປຜະ ຶກເຂົ້າກັ ໃ ພຣະວິຫາ . ປະຈັກພະຍາ ທີ່ຮຽບຮຽງຂອງລູກສາວຜູ້ອ່ອ ຫວາ ໄດ້ສຳພັດຈິດໃຈຂອງພໍ່ແມ່ຂອງ າງ.

າງເຄດີ້ ແລະ ຄອບຄົວໄດ້ໄປຮັບພິທີກາ ສັກສິດໃ ພຣະວິຫາ ທີ່ໄດ້ຜູກມັດຄອບຄົວຂອງ າງ ເຂົ້າກັ ຕະຫລອດໄປ. ຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອ ແລະ ຕົວຢ່າງທາງສັດທາຂອງ າງໄດ້ຊ່ອຍ ຳເອົາພອ ຶລ ດອ ມາ ສູ່ຄອບຄົວຂອງ າງ. ປະຈັກພະຍາ ທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຈະຕິດຕາມແຜ ຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າສາມາດ ຳເຮົາໃຫ້ເັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ສຸດໄດ້ແຈ້ງຂຶ້ນບໍ່?

ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮຽ ຮູ້ບາງຢ່າງຈາກທ້າວລີອຽ່ມ ຍາດພີ່ນ້ອງອາຍຸຫົກປີ. ປີຜ່ານມານີ້ ລາວໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບໂລກມະເລງສະໝອງທີ່ຮ້າຍແຮງ. ຫລັງຈາກກາ ຜ່າຕັດທີ່ອັ ຕະລາຍສອງ ເທື່ອໄດ້ມີການຕັດສິນໃຈວ່າລາວຕ້ອງໄດ້ຮັບກາ ຮັກສາທາງເຣດີເອເຊີ ດ້ວຍ. ໃ ລະຫວ່າງກາ ປິ່ນປົວ, ລາວຕ້ອງໄດ້ ອ ຢູ່ຕາມລຳພັງ ແລະ ບໍ່ເັນງູດຶງ. ທ້າວລີອຽ່ມບໍ່ຢາກໃສ່ຢາສະຫລົບເພາະລາວບໍ່ ມັກອາການທີ່ຢານັ້ນເຮັດໃຫ້ລາວ. ລາວໄດ້ຕັ້ງໃຈວ່າຖ້າພຽງແຕ່ລາວໄດ້ຍິ ສຽງຂອງພໍ່ລາວ ລາວຈະ ອ ຢູ່ ຊຶ່ງໄດ້ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຢາສະຫລົບ.

ໃ ຊ່ວງເວລາທີ່ກັງວົ ໃຈ, ພໍ່ຂອງລາວໄດ້ເວົ້າ ຳລາວດ້ວຍຄຳທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກວ່າ, “ລີອຽ່ມ ເອີຍ, ເຖິງແມ່ ວ່າລູກບໍ່ເັນ ພໍ່, ພໍ່ກໍຢູ່ນີ້ແຫລະ. ພໍ່ຮູ້ວ່າລູກຕ້ອງເຮັດໄດ້. ພໍ່ຮັກລູກເດີ້.” ທ້າວລີອຽ່ມກໍໄດ້ສຳ

ເລັດກາ ຮັກສາທາງເຣດີເອເຊີ ທັງສາມສິບສາມເທື່ອໄດ້ຢ່າງດີໂດຍບໍ່ໄດ້ເໜັງຕີງ, ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ທ່າ ໝໍ ຂອງລາວຄິດວ່າຈະເປັນ ໄປບໍ່ໄດ້ປາດສະຈາກຢາສະຫລົບເພາະວ່າລາວຍັງ ອຍຫລາຍ. ຕະຫລອດ ຫລາຍໆເດືອນ ແຫ່ງຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ທໍລະມາ , ກາ ມອງໂລກໃ ແຮ່ງດີຂອງທ້າວລີ່ອຽມ ຍັງໄດ້ເປັນ ຕົວຢ່າງທີ່ມີອິດທິພົນ ໃ ກາ ຮັບມືກັບຄວາມຍາກແຄ້ ດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ແມ່ ແຕ່ຄວາມສຸກ. ຄວາມ ກ້າຫາ ຂອງລາວຍັງໄດ້ດີ ໃຈທ່າ ໝໍ, ພະຍາບາ ແລະ ອີກຫລາຍຄື ຈີ ັບບໍ່ຖ້ວ .

ພວກຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຮຽນ ບົດຮຽນ ສຳຄັນ ຈາກທ້າວລີ່ອຽມ---ບົດຮຽນທີ່ກ່ຽວກັບກາ ເລືອກສັດທາ ແລະ ກາ ໄວ້ວາງໃຈໃ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ. ເໝືອ ດັ່ງທ້າວລີ່ອຽມ, ເຮົາບໍ່ສາມາດເຫັນ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງ ເຮົາ, ແຕ່ເຮົາສາມາດຮັບຟັງສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງໄດ້ ທີ່ຈະໃຫ້ເຮົາມີຄວາມເຂັ້ມແຂງທີ່ເຮົາຕ້ອງກາ ເພື່ອ ຈະອິດທິ ຕໍ່ກາ ທ້າທາຍໃ ຊີວິດ.

ຕົວຢ່າງຂອງທ້າວລີ່ອຽມ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈຖ້ອຍຄຳຂອງກະສັດເບີ ຢາມີ ຫລາຍຂຶ້ນບໍ່ ເຖິງກາ ກາຍ ເປັນ ເໝືອ ດັ່ງເດັກນ້ອຍ---ສອນງ່າຍ, ອ່ອ ໂຍ , ຖ່ອມຕີ , ອິດທິ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ? (ເບິ່ງ ໂມໂຊຢາ 3:19).

ເດັກ ອຍເຫລົ່ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງເຖິງຄູ ສົມບັດເໝືອ ດັ່ງເດັກ ອຍທີ່ເຮົາຕ້ອງພັດທະ າ ຫລື ຄື້ ພົບຄື ໃໝ່ໃ ຕົວເຮົາເອງ ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃ ອາ າຈັກສະຫວັ . ພວກເຂົາເປັນ ວິ ຍາ ທີ່ບໍ່ລິສຸດທີ່ບໍ່ມີ ມີ ທີ ຂອງໂລກ---ສອນງ່າຍ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາ. ມັນເປັນເລື່ອງທີ່ແປກໃຈເລີຍວ່າເປັນ ຫຍັງພຣະຜູ້ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈິ່ງມີຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຮູ້ບຸ ຄູ ພິເສດໃຫ້ແກ່ເດັກ ອຍ.

ໃ ບັ ດາເຫດກາ ທີ່ຍອດຢັ້ງມໃ ກາ ຢັ້ງມຢາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ອາເມຣິກາ, ກາ ປະຕິບັດ ພາລະກິດຂອງພຣະອົງກັບເດັກ ອຍແມ່ ຊັດເຈ ສຸດ. ໃ ທ່າທາງທີ່ລະອຽດອ່ອ ພຣະອົງຊົງໄດ້ເອື້ອມອອກ ໄປຫາເດັກ ອຍແຕ່ລະຄື .

“ແລະ ພຣະອົງຊົງເອົາເດັກ ອຍຂອງເຂົາມາ ເທື່ອລະຄື , ແລະ ປະທາ ພອ ໃຫ້ເຂົາ, ແລະ ຊົງສວດ ອ້ອ ວອ ຕໍ່ພຣະບິດາເພື່ອເຂົາ.

“ແລະ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວພຣະອົງຊົງກັ ແສງອີກ....

“ແລະ ພຣະອົງຊົງຮັບສັ່ງກັບຜູ້ຊົງ ແລະ ກ່າວກັບເຂົາວ່າ: ຈົ່ງເບິ່ງລູກນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ” (3 ໂຟ 17:21–23).

ແອວເດີ ເອັມ ລະໂຊ ບາເລີດ ໄດ້ສອ ເຮົາເຖິງຄວາມສຳຄັນ ຂອງຄຳສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດທີ່ວ່າ “ຈົ່ງເບິ່ງເດັກນ້ອຍໆຂອງເຈົ້າ” ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ທ່ານເຫັນ ບໍ່ວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າໃຫ້ກວາດສາຍຕາ ໄປເບິ່ງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ວ່າ ສັງເກດເບິ່ງເຂົາລວບໆໄປ ຫລືວ່າເປັນ ບາງຄັ້ງບາງຄາວ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວ ວ່າ ໃຫ້ເບິ່ງເຂົາ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ນີ້ໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຄວ ໂອບກອດເຂົາດ້ວຍດວງຕາ ແລະ ດວງໃຈ ຂອງເຮົາ; ເຮົາຄວ ເຫັນ ເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກບຸ ຄຸ ຕໍ່ເຂົາວ່າເຂົາເປັນ ໃຜແທ້ໆ: ພວກເຂົາເປັນ ລູກໆທາງວິ ຍາ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງເຮົາ, ຜູ້ມີຄຸ ສົມບັດແຫ່ງສະຫວັນ” (“Behold Your Little Ones,” *Tambuli*, Oct. 1994, 40; ໂຕເນັ້ງຖືກຕື່ມໃສ່).

ບໍ່ມີບ່ອ ໃດທີ່ສົມບູ ແບບໄປກວ່າບ້າ ຂອງເຮົາທີ່ຈະເຫັນ ເດັກນ້ອຍໆຂອງເຮົາ. ບ້າ ເປັນ ບ່ອ ທີ່ເຮົາ ສາມາດຮຽ ຮູ້ ແລະ ເຕີບໂຕໄປດ້ວຍກັນ . ເພງປະຖົມໄວທີ່ສວຍງາມເພງໜຶ່ງສອນເຖິງຄວາມຈິງນີ້ວ່າ:

ພຣະເຈົ້າປະທາ ຄອບຄົວໃຫ້ເຮົາ
ເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນ ຄົນທີ່ພຣະອົງປະສົງ
ນີ້ຄືວິທີທີ່ພຣະອົງສະແດງຄວາມຮັກ
ເພາະຄອບຄົວເປັນ ຂອງພຣະເຈົ້າ.

(“The Family Is of God,” *Liahona*, Oct. 2008, F12–13.)

ໃ ຄອບຄົວຂອງເຮົາ, ໃ ບໍ່ ຍາກາດແຫ່ງຄວາມຮັກ, ເຮົາຈະເຫັນ ແລະ ຮູ້ບຸ ຄຸ ຂອງຄຸ ສົມບັດແຫ່ງ ສະຫວັ ຂອງລູກໆທາງວິ ຍາ ຂອງພຣະອົງ. ໃ ຄອບຄົວຂອງເຮົາ ຈິດໃຈຂອງເຮົາຈະອ່ອ ັນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕີ ເຮົາປາຖະໜາຈະປ່ຽ ແປງ ເພື່ອກາຍເປັນ ເໝືອ ດັ່ງເດັກນ້ອຍ. ນີ້ເປັນ ຂະບວ ກາ ຊົ່ງຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນ ເໝືອ ດັ່ງພຣະຄຣິດ.

ໄດ້ມີປະສົບກາ ໃດໃ ຊີວິດບໍ່ ທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່າ ສູ ເສຍຫົວໃຈທີ່ເຊື່ອ ແລະ ສັດທາດັ່ງເດັກ ັອຍໄປ? ຖ້າເປັນດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ມອງໄປຫາເດັກ ັອຍໆໃ ຊີວິດຂອງທ່າ . ແລ້ວ ມອງກັບໄປອີກ. ພວກເຂົາອາດເປັ ເດັກ ັອຍໃ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ທີ່ບ້າ ໃກ້ຟາກຖະໜີ , ຫລື ໃ ປະຖົມໄວໃ ຫວອດຂອງທ່າ . ຖ້າຫາກ ເຮົາມີຫົວໃຈທີ່ຈະຮຽ ຮູ້ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງເດັກ ັອຍ, ຄູ ສົມບັດແຫ່ງສະຫວັ ຂອງເຂົາອາດເປັ ເຄັດລັບທີ່ຈະເປີດໃຫ້ເຮົາເຫັ ຄວາມກ້າວໜ້າທາງວິ ຍາ ຂອງເຮົາເອງໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກບຸນຄຸນສຳລັບພອນສະເໝີໄປ ຊຶ່ງເປັນລູກໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ. ຕົວຢ່າງຂອງ ລູກແຕ່ລະຄົ ໄດ້ສອ ບົດຮຽນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງກາ . ພວກເຂົາໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປຸງ ເປັ ຄົນທີ່ດີຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງປະຈັກພະຍາ ທີ່ຖ່ອມຕີ ວ່າພຣະເຢຊູຄືພຣະຄຣິດ. ພຣະອົງຊົງເປັ ພຣະບຸດອົງດຽວ ທີ່ດີພ້ອມທຸກຢ່າງ---ສອນງ່າຍ, ອ່ອ ັອມ, ຖ່ອມຕີ , ອິດທິ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ. ຂໍໃຫ້ເຮົາທຸກ ຄົ ຈົ່ງມີຈິດໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງ, ກາຍເປັ ເໝືອ ດັ່ງເດັກ ັອຍ, ແລະ ດ້ວຍວິທີນີ້ ກັບຄືນ ໄປສູ່ບ້າ ແຫ່ງສະຫວັ ຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖາ ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດ

ໃດຍ່ແອວເດີວໍເທີແອັຟກອນຊາເລສ

ຈາກຜ່າຍປະທານສະພາສາວົກເຈັດສິບ

ເດືອນຕຸລາຜ່ານມານີ້, ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັນລະຍາໄດ້ຕິດຕາມແອວເດີ

ແລະຊິດສະເຕີນບົວແອວແອນເດີສັນໄປຕົບມສ້າງພະວິຫານຫວັງໃໝ່

ໃນເມືອງໂຄໂດບາ, ປະເທດອາກຊັງຕີນ. ຕາມປະເພນີ,

ຫວັງຈາກພິທີຈົບລົງແລ້ວກໍ່ມີການສຳພາດນຳນັກຂ່າວ.

ນັກຂ່າວຄົນໜຶ່ງທີ່ບໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາ

ໄດ້ເວົ້າວ່າ: “ນາງໄດ້ສັງເກດເຫັນຜູ້ຊາຍໄດ້ປະຕິບັດດີຫລາຍຕໍ່ພັນລະຍາ

ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕໍ່ມານາງໄດ້ຖາມຄຳຖາມທີ່ບໍ່ໄດ້ຄາດຄິດວ່ານາງຈະຖາມ:

“ນັ້ນເປັນຈິງບໍ່ຫລື ທຳທ່າ?” ຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນໃຈວ່ານາງໄດ້

ສັງເກດເຫັນແລະ

ຮູ້ສຶກເຖິງສິ່ງທີ່ແຕກຕ່າງທ່າມກາງສະມາຊິກຂອງເຮົາ.

ບາງທີ່ນາງໄດ້ສັງເກດ

ເຫັນຄວາມປາຖະໜາຂອງສະມາຊິກຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະຄຣິດ.

ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກມີຄວາມປາຖະໜາອັນດົວກັນນີ້.

ໃນເວລາດົວກັນ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນສະມາຊິກຫລາຍລ້ານຄົນ

ກໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດຕາມພຣະອົງຄືກັນ.

ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າແລະພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ

ໄດ້ມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍກັບຜູ້ຄົນທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນປະເທດການາ

ແລະປະເທດໄນຈີເຣຍ. ຜູ້ຄົນສ່ວນໃຫຍ່ບໍ່ໄດ້ເປັນ

ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກທີ່ເຫັນເຂົາເຈົ້າປາຖະໜາທີ່ຈະ

ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຊື່ງສະແດງອອກໃນຄຳສັນທະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ໃນບ້ານ,

ໃນລົດມ ໃນກຳແພງ ແລະ ໃນບ້າຍໂຄສະນາຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍເຫັນໂບດຄຣິດສະຕຽນທີ່ຕັ້ງຕິດໃກ້ໆ
ກັບຫລາຍປານນີ້ມາກ່ອນ.

ໃນຖານະໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ,

ເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະເຊື່ອເຊີນຜູ້ຄົນລ້ານໆຄົນເຊັ່ນນັ້ນ
ໃຫ້ມາແລະ

ເຫັນສິ່ງທີ່ສາສນາຈັກຂອງເຮົາຈະສາມາດສົມທົບເຂົ້າກັບສ່ວນທີ່ດຶງ
ຳນາດທີ່ເຂົາເຈົ້າມີແລ້ວ. ຄົນໃດກໍຕາມ, ຈາກທະວີບໃດ, ສະພາບການທີ່ວໄປ,
ຫລື ວັດທະນະທຳໃດກໍຕາມສາມາດຮູ້ສຳລັບຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ

ໄດ້ວ່າສາສະດາໃຈເຊັ່ນສະມິດໄດ້ເຫັນພຣະບໍດາແລະ

ພຣະບຸດໃນພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດ

ຮູ້ວ່າທຸກສະຫວັນໄດ້ຟື້ນຟູຖານະປະໂລຫິດແລະ

ວ່າພຣະຄຳພີມໍ່ມອນເປັນປະຈັກພະຍານອົກຢ່າງໜຶ່ງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຕໍ່ເອໂນກວ່າ ຄວາມຊອບທຳຈາກສະຫວັນຖືກ
ສົ່ງລົງມາແລ້ວ; ແລະ

ວາມຈິງຈາກແຜ່ນດິນໂລກກໍຖືກສົ່ງອອກໄປເພື່ອເປັນພະຍານເຖິງ

ພຣະບຸດອົງດັບທີ່ຖືກກຳເນີດຂອງພຣະບໍດາ.¹

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາໄວ້ວ່າ:

“...ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ມານຳເຮົາຈະມີຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງຊີວິດແລະ
ຈະບໍ່ເດີນຢູ່ໃນຄວາມຶດຈັກເທື່ອ.”²

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຈະດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າຕາມແບບແຜນຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຍ່າງຕາມແສງສະຫວ່າງ.

ມີລັກສະນະພິເສດສອງຢ່າງທີ່ເຮົາສາມາດເຫັນ

ໄດ້ວ່າເຮົາເຮັດຕາມພຣະອົງໄດ້ດີຂະໜາດໃດ. ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງ,

ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດເປັນຜູ້ຄົນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ.
ຂໍ້ທີ່ສອງ, ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດຈະເຮັດແລະຮັກສາພັນທະສັນຍາ.

ລັກສະນະພິເສດຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງ, ການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກອາດຈະ
ເປັນສິ່ງໜຶ່ງທີ່ນັກຂ່າວໃນເມືອງໂຄໂດບາ
ໄດ້ສັງເກດເຫັນທ່າມກາງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາ.

ເຮົາຕິດຕາມພຣະຄຣິດເພາະວ່າເຮົາຮັກພຣະອົງ.
ເມື່ອເຮົາຕິດຕາມພຣະຜູ້ໄຖ່ດ້ວຍຄວາມຮັກ,
ເຮົາກຳລັງຕິດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະອົງ.

ຜ່ານຄວາມຮັກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຊື່ອຢັ້ງຢືນ ພຣະປະສົງຂອງພຣະບໍ
ດາ ພາຍໃຕ້ສະຖານະການໃດກໍຕາມ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ເຊື່ອຢັ້ງຢືນແຕ່ຈະຖືກເຈັບປວດ
ດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງກໍຕາມ,
ແຕ່ແຕ່ຈະຖືກຂັບຕົວຫລືເຍາະເຍີ້ຍ; ແຕ່ເມື່ອ
ສັດຕູຂອງພຣະອົງຈະທໍາລະມານພຣະອົງຂະນະທີ່ໝູ່ເພື່ອນຂອງພຣະອົງປະ
ຖິ້ມພະອົງກໍຕາມ. ການຊົດໃຊ້ເສຍສະລະ,
ຊື່ງພິເສດຕໍ່ພາລະກິດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ,
ກໍເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຄີຍມີມາ.
“...ພວກເຮົາຖືກບົ່ນບົວໃຫ້ດີຍ້ອນໂທດກຳທີ່ທ່ານຮັບດິບົກກະຕິ
ຍ້ອນການຕົບຕີທີ່ທ່ານຮັບເອົາ.”³

ເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດໄດ້ກະທຳຕາມພຣະບໍດາໃນສະພາບການອັນໃດກໍຕາມ,
ເຮົາຄວນຈະຕິດຕາມພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ. ຖ້າຫາກເຮົາເຮັດແບບນີ້,
ບໍ່ສຳຄັນວ່າ ການຂີ້ເຫຍັງ, ຄວາມລຳບາກ, ຄວາມໂສກເສົ້າສະຫລົດໃຈ, ຫລື
“ສັບໜາມຢູ່ໃນເນື້ອກາຍ”⁴ ທີ່ພວກເຮົາປະ
ເຊີນຢູ່ຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ. ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕາມລຳພັງ.
ພຣະຄຣິດຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ. ຄວາມເມດຕາອັນລະອບດອນຂອງ

ພຣະອົງຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂົ້າມາແຂງຂຶ້ນ
ບໍ່ວ່າເຮົາຈະຢູ່ພາຍໃຕ້ສະພາບການອັນໃດກໍຕາມ.⁵

ການຕິດຕາມພຣະຄຣິດອາດໝາຍເຖິງການປະຖິ້ມຫລາຍສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ,
ເຊັ່ນດັວກັບນາງຣຸດໂທໂມອາບໄດ້ເຮັດ. ໃນການເປັນຄົນເຫລື້ອມໃສໃໝ່,
ດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະຕໍ່ນາງນາໂອມີ,
ນາງຈຶ່ງໄດ້ປະຖິ້ມທຸກສິ່ງເພື່ອດຳລົງຊີວິດຕາມສາສນາຂອງນາງ.⁶

ມັນອາດຈະໝາຍຄວາມວ່າຕ້ອງຕ້ານທານກັບສັດຕູແລະການລໍ້າລວງ.
ຕອນຍັງນ້ອຍ, ໂຢເຊັບໄດ້ຖືກຂາຍໄປເປັນຂ້າໃຊ້. ເພື່ອໄດ້ຖືກພາໄປຈາກ
ທຸກສິ່ງທີ່ເພື່ອນຮັກ.

ຕໍ່ມາເພື່ອໄດ້ຖືກລໍ້າລວງໃຫ້ຂາດຄວາມບໍລິສຸດ.
ເພື່ອໄດ້ຍັບຍັ້ງຕົວແລະກ່າວວ່າ “ຂ້ອຍຈະກ້າລ່ວງປະເວນີ ແລະ
ເຮັດບາບຕໍ່ສູ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ?”⁷
ຄວາມຮັກທີ່ເພື່ອນມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າມີອຳນາດຫລາຍກວ່າສັດຕູຫລື
ການລໍ້າລວງໃດໆ.

ປະຈຸບັນນີ້ເຮົາມີຄົນຄ້າຍໆກັນກັບນາງຣຸດ ແລະ
ໂຢເຊັບຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ເມື່ອອ້າຍຈິມມີໂອວິຣາ
ຈາກເມືອງກວຍອາກີອົວ ປະເທດອີກົວດໍ,
ໄດ້ຮັບການເອົ້ມໄປເປັນຜູ້ສອນສາສນາ, ຄອບຄົວຂອງເພື່ອນພວມປະສົບ
ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍທີ່ສຸດ. ວັນທີ່ເພື່ອນຈະຈາກໄປ,
ເພື່ອໄດ້ຖືກບອກວ່າເມື່ອ
ເພື່ອນຍ່າງອອກຈາກປະຕູໄປເພື່ອອາດຈະສູນເສຍຄອບຄົວຂອງເພື່ອນໄປ.
ດ້ວຍຈິດໃຈອັນແຕກສະຫລາຍ ເພື່ອນຍ່າງອອກຈາກບ້ານ.
ຂະນະຮັບໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ,
ແມ່ຂອງເພື່ອນໄດ້ຂໍໃຫ້ເພື່ອນເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ຕໍ່

ເພາະວ່າຄອບຄົວຂອງເພິ່ນໄດ້ຮັບພອນຫລາຍໆຢ່າງ. ປະຈຸບັນນີ້
ອ້າຍໂອວິຣາໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນປົກ, ສຳລັບສະເຕກຂອງເພິ່ນ.

ການຮັກພຣະຄຣິດຢ່າງແທ້ຈິງເຮັດໃຫ້ເຮົາມີກຳລັງທີ່ຈຳເປັນ
ເພື່ອຈະຕິດຕາມພະອົງ. ຕົວພຣະຜູ້ເປັນ
ເຈົ້າເອງໄດ້ສະແດງສິ່ງນີ້ຕໍ່ເຮົາເມື່ອພຣະອົງໄດ້ຖາມເປໂຕ
ສາມເທື່ອວ່າ “ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ່?”

ຫລັງຈາກເປໂຕໄດ້ຢືນຢັນວ່າເພິ່ນຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,
ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນ.
ຕໍ່ມາ, ການຮັບຮ້ອງໄດ້ມາເຖິງວ່າ: “ຈິ່ງຕາມເຮົາມາ.”
ຄຳຖາມອັນດົບກັບນີ້ທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ຖາມເປໂຕ
ກໍຖາມກັບເຮົາໄດ້ຄືກັນວ່າ: “ເຈົ້າຮັກເຮົາບໍ່,”
ຕິດຕາມດ້ວຍຄຳຮັບຮ້ອງໃຫ້ລົງມືປະຕິບັດວ່າ “ຈິ່ງຕາມເຮົາມາ.”⁸

ຄວາມຮັກເປັນອິດທິພົນທີ່ມີອຳນາດໃນຈິດໃຈຂອງເຮົາໃນຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາທີ່ຈະເຊື່ອຢັ້ງ.

ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນໃຈເຮົາໃຫ້ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຮັກຕໍ່ແມ່, ພໍ່, ຫລື ສາມີພັນລະຍາກໍສາມາດດຶງໃຈໃຫ້ເຮົາເຊື່ອຢັ້ງຫລັກທຳພະກິດຕິດ, ນຳໄດ້. ວິທີທີ່ເຮົາປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນກໍສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງການຕິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໃນການຮັກຊື່ງກັນແລະກັນ.⁹ ເຮົາສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະອົງເມື່ອເຮົາຢຸດເຮົາຢຸດເຮົາຢຸດອອກອອກອອກ, ເມື່ອເຮົາເປັນຄົນຊື່ສັດແລະຊື່ຕົງໃນທຸກສິ່ງ,¹⁰ ແລະເມື່ອເຮົາເຮັດແລະຮັກສາພັນທະສັນຍາ.

ລັກສະນະທີ່ສອງຂອງຜູ້ທີ່ຕິດຕາມພຣະຄຣິດມີຄືການເຮັດແລະຮັກສາພັນທະສັນຍາ, ດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ. ໂມໂຣໂນໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ

“...ການຫລັ່ງໂລຫິດຂອງພຣະຄຣິດ...

ມີຢູ່ໃນພັນທະສັນຍາຂອງພຣະບິດາອັນນຳໄປສູ່ການປົດບາບຂອງທ່ານເພື່ອ
ຫລັ່ງຈະກັບບໍລິສຸດປາດສະຈາກມົນທົນ.”¹¹

ສາດສະດາໃຈເຊັ່ນສະມິດໄດ້ສອນວ່າ

ແມ່ນແຕ່ກ່ອນການສ້າງແຜ່ນດິນໂລກນີ້,

ພັນທະສັນຍາຖືກເຮັດຂຶ້ນໃນສະຫວັນ.¹² ສາສດາ ແລະ ປິຕຸທັງຫລາຍໃນສະໄໝ
ໂບຮານໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະອົງເອງໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງ.

ພຣະອົງໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາຈາກຜູ້ທີ່ມີສິດອຳນາດ

ທີ່ເໝາະສົມເພື່ອເຮັດໃຫ້ຄວາມຊອບທຳສຳເລັດຜົນ.

ຜ່ານການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະອົງ,

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປັນພະຍານຕໍ່ພຣະບິດາວ່າພຣະອົງຈະເຊື່ອໝັ້ນໃນ

ການຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະບິດາທຸກໆຂໍ້.¹³

ເໝືອນດັ່ງໃນສະໄໝໂບຮານ, ເຮົາຕິດຕາມພຣະຄຣິດ ແລະ ເຮັດພັນທະສັນຍາ

ຜ່ານພິທີການແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຄືກັນ.

ການເຮັດພັນທະສັນຍາເປັນສິ່ງທີ່ຜູ້ຄົນຫລາຍລ້ານຄົນຜູ້ທີ່ບໍ່

ບັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາສາມາດ

ເພີ່ມເຕີມສິ່ງດຶງດູດທີ່ເຂົາເຈົ້າມີຢູ່ແລ້ວ. ການເຮັດພັນທະສັນຍາ

ເປັນການສະແດງຄວາມຮັກ. ມັນເປັນວິທີທີ່ຈະກ່າວແຕ່ພຣະອົງວ່າ, ແມ່ນ

ແລ້ວ, ຂ້າພຣະອົງຈະຕິດຕາມພຣະອົງໄປເພາະຂ້າພຣະອົງຮັກພຣະອົງ.

ພັນທະສັນຍາແມ່ນຮ່ວມທັງຄຳສັນຍາ “ແມ່ນແຕ່ຊີວິດນິລັນດອນ.”⁴

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະຮ່ວມກັນໃນຄວາມດີສຳລັບເຮົາ

ຖ້າເຮົາຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ.¹⁵ ເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດ ແລະ

ຮັກສາມັນຢ່າງຈິງຈັງກ່ອນຈະໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່ມີໄວ້ໃຫ້ນັ້ນ.

ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດແລະ

ການຈື່ຈຳພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຮັກສາມັນໄວ້.

ການຮັບສ່ວນສິນລະລຶກເປັນວິທີໜຶ່ງທີ່ຈະຈື່ຈຳມັນ.¹⁶

ອີກວິທີໜຶ່ງຄືການໄປພຣະວິຫານເລື້ອຍໆ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈຳ

ສາມພັນລະຍາໜຶ່ງ, ມຄູ່ໜຶ່ງໃນອາເມຣິກາໃຕ້ ຜູ້ຄິດຈະແຍກທາງກັນເພາະ
ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຖືກກັນ.

ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຜູ້ສະຫລາດໄດ້ແນະນຳເຂົາເຈົ້າໃຫ້ໄປພະວິຫານ ແລະ
ໃຫ້ຕັ້ງໃຈຟັງຄຳເວົ້າອັນເຈາະຈົງ ແລະ

ຄຳສັນຍາຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໄວ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມ ແລະ

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັກສາການແຕ່ງງານຂອງເຂົາເຈົ້າເອົາໄວ້.

ອຳນາດແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ

ແມ່ນຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າການທ້າທາຍໃດໆທີ່ເຮົາປະເຊີນຫລືອາດຈະປະເຊີນ.

ເຖິງສະມາຊິກຜູ້ທີ່ບໍ່ມາຮ່ວມໃນສາສນາຈັກເປັນປະຈຳ,

ກະລຸນາກັບມາໂບດເຖິດ. ໃຫ້ຮູ້ສຶກເຖິງພອນຂອງການຈື່ຈຳ ແລະ

ເຮັດພັນທະສັນຍາຄືນໃໝ່ ຜ່ານການຮັບສ່ວນສິນລະລຶກ ແລະ ການໄປຮ່ວມ

ພິທີການໃນພຣະວິຫານ. ການກັບຄືນມາໂບດເປັນການສະແດງເຖິງຄວາມຮັກ
ແລະ

ສະແດງເຖິງຄວາມເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ.
ມັນຈະເຮັດໃຫ້

ທ່ານມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້.

ເຖິງຜູ້ທີ່ບໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງເຮົາ,

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊີນທ່ານໃຫ້ໃຊ້ສັດທາ, ກັບໃຈ, ແລະ

ມີຄຸນຄ່າທີ່ຈະໄດ້ຮັບພັນທະສັນຍາແຫ່ງການບັບຕີສະມາໃນສາສນາຈັກຂອ

ງພຣະເຢຊູ ຄຣິດແຫ່ງໄພ'ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ. ເມື່ອເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຈະສະແດງຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈຂອງທ່ານທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າເຮົາຈະມີຄວາມສຸກຫລາຍຂຶ້ນເມື່ອເຮົາຕິດຕາມການສົດສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດ.

ເມື່ອເຮົາຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຕິດຕາມພຣະອົງ, ເຮົາຈະຮັບພອນຈາກສະຫວັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄຳສັນຍາຂອງພຣະອົງຈະບັນລຸຜົນສຳເລັດເມື່ອເຮົາເຮັດ ແລະ ຮັກສາພັນທະສັນຍາ, ແລະ

ກາຍເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່

ທີ່ພຣະອົງມີຕໍ່ເຮົາທຸກຄົນ, ແລະ

ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 7:62.
2. ໂຢຮັນ 8:12.
3. ເອຊາຍາ 53:5.
4. 2 ໂກຣິນໂທ 12:7.
5. ເປີ່ງ 1 ນີໄພ 1:20.
6. ເປີ່ງ ຣຸດ 1:16.
7. ເປີ່ງ ປະຖົມມະການ 39:7-9.
8. ເປີ່ງ ໂຢຮັນ 21:15-19.
9. ເປີ່ງ ໂຢຮັນ 13:35.
10. ເປີ່ງ ແອວມາ 27:27.

11. ໂມໂຮໄນ 10:33.

12. See *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 42; see also Spencer W. Kimball, “Be Ye Therefore Perfect” (devotional address, Salt Lake Institute of Religion, Jan. 10, 1975): “ເຮົາໄດ້ ສາບານ, ສາບານຢ່າງໜັກແໜ້ນ, ໃນສະຫວັນກ່ອນເຮົາມາສູ່ ຊີວິດມະຕະນີ້.... ເຮົາໄດ້ ເຮັດພັນທະສັນຍາ. ເຮົາໄດ້ ເຮັດພັນທະສັນຍາກ່ອນ ເຮົາໄດ້ ຮັບເອົາຖານະຂອງເຮົາຢູ່ ໃນແຜ່ນດິນໂລກນີ້.”

13. ເປີ້ງ 2 ນິໄພ 31:5–7.

14. Abraham 2:11. See also John A. Widtsoe, “Temple Worship” (lecture, Assembly Hall, Salt Lake City, Oct. 12, 1920, 10: “ພັນທະສັນຍານຳຄວາມຈິງມາສູ່ ຊີວິດ; ແລະ ເຮັດໃຫ້ພອນກາຍເປັນລາງວັນສຳລັບທຸກຄົນທີ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້ໃນທາງທີ່ຖືກຕ້ອງ.”

15. See Doctrine and Covenants 90:24.

16. ເປີ້ງ 3 ຕົວຢ່າງ, 3 ນິໄພ 18:7–11.

ການຊົດໃຊ້ຄວບຄຸມຄວາມເຈັບປວດທັງໝົດ
ໂດຍແອວເດີເຄັນແອັຟຣີເຈີດ
ແຫ່ງສາວົກເຈັດສົບ

ໃນຖານະຜູ້ເປັນໝໍຜູ້ຮຽນ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນ
ວ່າເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າສ່ວນຫລາຍແມ່ນໃຊ້ໄປໃນເລື່ອງທີ່
ກ່ຽວກັບຄວາມເຈັບປວດ. ດ້ວຍຄວາມຈຳເປັນຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ
ໄດ້ສ້າງຄວາມເຈັບປວດດ້ວຍການຜູ້ຮຽນກ່ຽວກັບ
ເວລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນໃຊ້ເພື່ອພະຍາຍາມຄວບຄຸມແລະ
ບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕ້ອງເຖິງເປົ້າໝາຍຂອງຄວາມເຈັບປວດ. ບໍ່ມີໃຜ
ມີຄວາມຄຸ້ມກັນຕໍ່ຈາກການປະສົບການກັບຄວາມເຈັບປວດ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນຮັບມືກັບຄວາມເຈັບປວດແຕກຕ່າງກັນ. ບາງຄົນຫັນໜີໄປ
ຈາກພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຄັບຄັນ, ແລະ
ບາງຄົນຍອມໃຫ້ຄວາມທຸກທໍລະມານພາເຂົ້າເຂົ້າໃກ້
ພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ.

ດັ່ງດ້ວຍກັບທ່ານ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍໄດ້ປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດ.
ຄວາມເຈັບປວດເປັນການວັດແທກຂອງຂັ້ນຕອນຂອງການປິ່ນປົວ.
ສ່ວນຫລາຍມັນຈະສອນເຮົາໃຫ້ມີຄວາມອົດທົນ. ບາງທີເປັນເພາະເຫດນີ້
ເຮົາຈຶ່ງໃຊ້ຄຳທີ່ວ່າ *patient* ເມື່ອກ່າວເຖິງຄົນທີ່ເຈັບປ່ວຍ.

ແອວເດີ ອໍສັນແອັຟ ວິດນີ ໄດ້ຂຽນວ່າ:
“ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດອັນໃດທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ, ບໍ່ມີການທົດສອບ
ອັນໃດທີ່ເຮົາປະສົບການຈະສູນເສຍໄປລ້າງ. ມັນສົດສອນເຮົາ,

ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາພັດທະນາຄວາມອົດທົນ, ສັດທາ, ຄວາມອົດກັ້ນ, ແລະ
ຄວາມຖ່ອມຕົວ.... ຜ່ານຄວາມໂສກເສົ້າ, ຄວາມທຸກຍາກ, ແລະ
ຄວາມລຳບາກຍາກແຄ້ນ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການສຶກສາທີ່ເຮົາມາຢູ່ທີ່ນີ້
ເພື່ອຈະຮຽນຮູ້.”¹

ແອວເດີຣ໌ ເບີດດີ ແຮວໄດ້ເວົ້າຄ້າຍໆກັນວ່າ:

“ຄວາມເຈັບປວດເຮັດໃຫ້ທ່ານມີຄວາມຖ່ອມຕົວ
ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ທ່ານໄຕ່ຕອງ. ມັນເປັນປະສົບການທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມ
ກະຕັນຍູທີ່ອົດທົນມາ....

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານຮ່າງກາຍ ແລະ
ການປິ່ນປົວຂອງຮ່າງກາຍ
ຫວັງຈາກການຜ່າຕັດລາຍໃຫຍ່ ຄ້າຍໆກັນຫລາຍກັບຄວາມເຈັບປວດທາງດ້ານວິ
ນຍານ ແລະ ການປິ່ນປົວທາງຈິດວິນຍານໃນຂັ້ນຕອນຂອງການກັບໃຈ.”²

ຄວາມທຸກທໍລະມານສ່ວນຫລາຍຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນຄວາມຜິດຂອງເຮົາ.
ເຫດການທີ່ບໍ່ຄາດຄິດ, ສະພາບການຂອງການຂັດແຍ້ງຫລືການຜິດຫວັງ,
ຄວາມເຈັບປ່ວຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ, ແມ່ນແຕ່ຄວາມຕາຍທີ່ເກີດຂຶ້ນ
ອ້ອມຂ້າງເຮົາ ແລະ ມີຜົນກະທົບກະເທືອນຕໍ່ປະສົບການໃນໂລກ
ມະນຸດຂອງເຮົາ. ນອກຈາກນີ້, ເຮົາອາດທົນທຸກ
ເພາະການກະທຳຂອງຄົນອື່ນ.³ ລີໄຮໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າຢາໂຄບໄດ້ “ຮັບຄວາມ
ເສົ້າສະຫລົດໃຈຫລາຍເພາະຄວາມຫຍາບຄາຍຂອງພວກອ້າຍຂອງ [ລາວ].”⁴
ການຄັດຄ້ານເປັນສ່ວນໜຶ່ງໃນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງພຣະບໍດາເທິງສະຫວ
ັນ.

ເຮົາທຸກຄົນປະເຊີນນຳມັນຢ່າງພົ້ງພໍທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງຄວາມຮ
ັກຂອງພຣະບໍດາຂອງເຮົາ ແລະ

ຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດບໍ່ໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ສັງເກດເບິ່ງຢ່າງງົບງູງ.
ພຣະອົງຮູ້ດ້ວຍຕົວຂອງພຣະອົງເອງເຖິງຄວາມເຈັບປວດທີ່ເຮົາປະເຊີນ.

“ພຣະອົງໄດ້ຮັບຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຄວາມເຈັບປວດຂອງມະນຸດທັງປວງ,
ຄວາມເຈັບປວດຂອງທຸກສິ່ງທີ່ມີຊີວິດ, ທັງຊາຍ, ຍິງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍ.”⁵

“ສະນັ້ນຂໍໃຫ້ເຮົາທັງຫລາຍຈົ່ງມີໃຈກ້າເຂົ້າມາເຖິງບ່ອນນັ້ນແຫ່ງພຣະຄຸນເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມເມດຕາ, ແລະ ພົບເຫັນພະຄຸນທີ່ຈະຊ່ອຍເຮົາໃນເວລາທີ່ເຮົາຕ້ອງການ.”⁶

ບາງຄັ້ງໃນຄວາມເຈັບປວດຢ່າງໜັກໜ່ວງ, ເຮົາຢາກຈະຖາມວ່າ,
“ບໍ່ມີຫວັງຢາທີ່ກິເລອາດບໍ່; ບໍ່ມີໝໍຜູ້ໃດປິ່ນປົວໄດ້ບໍ່?”⁷
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າຄຳຕອບແມ່ນ “ມີ”, ມີໝໍຢູ່ທີ່ນັ້ນ.
ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດຄວບຄຸມເງື່ອນໄຂເຫລື່ອນີ້ ແລະ
ຈຸດປະສົງຂອງຄວາມເປັນມະຕະຍຸ່ງຄົບຖ້ວນ.

ຍັງມີຄວາມເຈັບປວດອື່ນໆທີ່ເຮົາຈະຮັບຜິດຊອບ.
ຄວາມເຈັບປວດທາງວິນຍານມີຢູ່ໃນຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ ແລະ
ອາດຈະຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າລະງັບບໍ່ໄດ້, ແມ່ນແຕ່ເປັນດັ່ງ
“ຄວາມຢ້ານທີ່ບໍ່ອາດຈະພັນລະນາໄດ້” ດັ່ງທີ່ແອວມາໄດ້ອະທິບາຍ.⁸
ມັນມາຈາກການກະທຳບາບ ແລະ ການຂາດການກັບໃຈຂອງເຮົາ.
ສຳລັບຄວາມເຈັບປວດນີ້ ມີຢາປິ່ນປົວແບບທຳມະດາ ແລະ ແນ່ນອນ.
ມັນມາຈາກພຣະບິດາ, ຜູ້ຳນພຣະບຸດ, ແລະ

ມີໃຫ້ສຳລັບເຮົາແຕ່ລະຄົນຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈເຮັດ
ທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອກັບໃຈ. ພຣະຄຣິດໄດ້ກ່າວວ່າ,
“ເຈົ້າຈະບໍ່ຫັນກັບມາຫາເຮົາ... ແລະບໍ່ປົນໃຈເຫລື້ອມໃສບໍ່
ເພື່ອເຮົາຈະຮັກສາເຈົ້າ?”⁹

ພຣະຄຣິດພຣະອົງເອງໄດ້ສອນວ່າ:

“ແລະພຣະບິດາຂອງເຮົາຊົງສົ່ງເຮົາມາເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ຖືກຍົກຂຶ້ນ
ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະຫລັງຈາກທີ່ເຮົາຖືກຍົກຂຶ້ນເທິງກາງແຂນແລ້ວ
ເພື່ອເຮົາຈະໄດ້ດຶງມະນຸດທັງປວງມາຫາເຮົາ....
ສະນັ້ນ, ຕາມອຳນາດຂອງພຣະບິດາເຮົາຈະດຶງມະນຸດທັງປວງມາຫາເຮົາ.”¹⁰

ບາງທິວບົກງານອັນສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງເປັນວິກິດທີ່ຕ້ອງເຮັດ
ຕໍ່ໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງກັບເຮົາແຕ່ລະຄົນເປັນສ່ວນຕົວ, ເພື່ອຈະຍົກ,
ເພື່ອໃຫ້ພອນ, ເພື່ອເສີມສ້າງ, ເພື່ອສະໜັບສະໜູນ, ເພື່ອນຳພາ ແລະ
ເພື່ອໃຫ້ອະໄພເຮົາ.

ດັ່ງທີ່ນິໄສໄດ້ເຫັນໃນພາບທີ່ມາໃຫ້ເຫັນ, ພາລະກິດຂອງພຣະ
ຄຣິດໃນໂລກມະນຸດສ່ວນຫລາຍແມ່ນທຸ້ມເທິງແກ່ການໃຫ້ພອນ ແລະ
ການປິ່ນປົວຜູ້ເຈັບປ່ວຍດ້ວຍພະຍາດຕ່າງໆ---ທາງຮ່າງກາຍ, ທາງຄວາມ
ຮູ້ສຶກ ແລະ ທາງວິນຍານ. “ແລະຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຜູ້ຄົນຜູ້ເຈັບປ່ວຍ
ແລະຜູ້ທຸກທໍລະມານດ້ວຍໂຮກນາງຊະນິດ.... ແລະຄົນເຫລື້ອມນັ້ນ
ໄດ້ຮັບການຮັກສາໂດຍອຳນາດຂອງລູກແກະຂອງພຣະເຈົ້າ.”¹¹

ແອວມາໄດ້ພະຍາກອນນຳອີກວ່າ “ພຣະອົງຈະອອກໄປ, ທົນຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການລົ້ວວຽນທຸກຢ່າງ;
ແລະ...ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມປ່ວຍໄຂ້ຂອງຜູ້ຄົນຂອງ
ພຣະອົງ....

“ເພື່ອ ອອກອາຍາຮຽນຮູ້ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາ...ເພື່ອ ອາຍາຮຽນຮູ້
ຕາມທາງ

ແຫ່ງ ຄວາມສະຫງົບ ຈະຊ່ອຍຜູ້ຄົນຂອງພວກເຮົາ ຕາມຄວາມອ້ອມແອຂອງເຂົາ
ໄດ້ຢ່າງໃດ.”¹²

ຕອນເດິກຂອງຄົນວັນໜຶ່ງ, ຂະນະທີ່ນອນຢູ່ຕັ້ງຂອງໂຮງໝໍ,
ຕອນນີ້ເປັນຄົນໄຂ້ບໍ່ແມ່ນເປັນນາຍໝໍ,
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານຂໍ້ພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນຊື່ແລ້ວຊື່ອີກ.”
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕ້ອງວ່າ, “ສິ່ງນີ້ເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ? ເພື່ອໃຜ?
ເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະໄດ້ຮັບ? ຈະຄືກັນກັບການໃຫ້ອະໄພບາບບໍ່?
ເຮົາຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພຣະອົງຮັກເຮົາ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາບໍ່?” ຂະນະທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ໃນພຣະຊົນຊີບມະຕະ
ພຣະຄຣິດໄດ້ເລືອກທີ່ຈະປະສົບກັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານ
ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈເຮົາ.

ບາງທີ່ເຮົາກໍຄືກັນຕ້ອງປະສົບການກັບຄວາມເລິກຊື່ງຂອງຄວາມ
ເປັນມະຕະ ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈພຣະອົງ ແລະ ຈຸດປະສົງນິລັນດອນຂອງເຮົາ.

ປະທານເຮັນລີ ບີໂອລິງ ໄດ້ສອນວ່າ: “ມັນຈະເຮັດ
ໃຫ້ເຮົາສະບາຍໃຈເມື່ອເຮົາຕ້ອງລໍຖ້າດ້ວຍຄວາມທຸກໃຈ
ເຖິງການບັນເທົາທຸກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາໄວ້ທີ່ພຣະອົງ
ຮູ້ຈັກວິທີທີ່ຈະຮັກສາ ແລະ
ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາຈາກປະສົບການຂອງພຣະອົງ... ແລະ ສັດທາໃນອຳນາດນັ້ນ
ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຄວາມອົດທົນເມື່ອເຮົາອະທິຖານ ແລະ ເຮັດວຽກ ແລະ
ລໍຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນ. ພຣະອົງຮູ້ໄດ້ ໂດຍການເປີດເຜີຍວ່າ
ຈະຊ່ອຍເຮົາແນວໃດ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ເລືອກທີ່ຈະຮັບຮູ້ໂດຍທາງ
ປະສົບການສ່ວນຕົວຂອງພຣະອົງເອງ.”¹⁴

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງ “ອັອມແຂນແຕ່ ງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ”
ໃນຄືນນັ້ນ.¹⁵ ນ້ຳຕາໄຫລອາບໝອນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກບຸນຄຸນ. ຕໍ່ມາ,
ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອ່ານໃນມັດທາຍກ່ຽວກັບພາລະກິດໃນໄລກມະນຸດ
ຂອງພຣະຄຣິດ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄົ້ນພົບອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ,
“ເມື່ອເຖິງຍາມແລງປະຊາຊົນນຳບັນດາຄົນຜີສົງມາຫາພຣະເຢຊູ...ແລະ
ພຣະອົງ...ປີ່ນປົວຜູ້ເຈັບໄຂ້ໄດ້ບ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ຫາຍດີ.”¹⁶
ພຣະອົງໄດ້ປີ່ນປົວທຸກຄົນທີ່ໄດ້ມາຫາພຣະອົງ.
ບໍ່ມີໃຜຖືກປະຕິເສດ.

ດັ່ງທີ່ແອວເດີດາລິນເອັຈໂອກໄດ້ສອນວ່າ:

“ພອນຂອງການປີ່ນປົວມາຈາກຫລາຍວິທີທາງ, ແຕ່ລະວິທີທາງ
ກໍ່ໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ,
ດັ່ງທີ່ເປັນທີ່ຮັບຮູ້ສຳລັບພຣະອົງຜູ້ຮັກເຮົາທີ່ສຸດ.
ບາງຄັ້ງການປີ່ນປົວຈະເຮັດໃຫ້ພະຍາດເຮົາຫາຍດີຫລື
ຍົກພາລະໄປຈາກເຮົາ. ແຕ່ບາງຄັ້ງເຮົາຈະຖືກປີ່ນປົວໂດຍການໃຫ້ກຳລັງ
ຫລືຄວາມເຂົ້າໃຈຫລືຄວາມອົດທົນ
ເມື່ອຈະແບກພາລະທີ່ວາງຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ.”¹⁷ ພຣະເຢຊູຈະ
ໂອບກອດທຸກຄົນທີ່ມາຫາພຣະອົງ.¹⁸ ຈິດວິນຍານທັງໝົດສາມາດ
ໄດ້ຮັບການປີ່ນປົວໄດ້ດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມເຈັບປວດ
ທັງໝົດຈະສາມາດຖືກບັນເທົາລົງໄດ້. ໃນພຣະອົງ, ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາຈະ
ໄດ້ພົບການພັກຜ່ອນ.¹⁹

ສະພາບການແຫ່ງຄວາມມະຕະຂອງເຮົາອາດຈະບໍ່ປ່ຽນແປງໃນທັນທີ,
ແຕ່ຄວາມເຈັບປວດ, ຄວາມກັງວົນ, ຄວາມທຸກທໍລະມານ, ແລະ
ຄວາມຢ້ານກົວຂອງເຮົາຈະໝົດສິ້ນໄປໃນຄວາມສະຫງົບແລະຫວັ່ນຢາ
ທີ່ປີ່ນປົວຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າຕາມທຳມະຊາດແລ້ວ
ເດັກນ້ອຍມັກຈະຍອມຮັບຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານໄດ້ດີ.
ພວກເຂົາອົດທົນຢ່າງບໍ່ຮຽກຮ້ອງ ວ່າຍອມຮັບຄວາມຖ້ອຍຕົວ ແລະ ຄວາມອ່ອນໄຫວ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງວິນຍານທີ່ສວຍງາມ ແລະ
ໜ້າຮັກຢູ່ອ້ອມຂ້າງຂອງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້.

ຍິ່ງໜຶ່ງ, ມຜູ້ໜຶ່ງອາຍຸ 13 ປີ ຊື່ ເຊີຣີ ໄດ້ຮັບການຜ່າຕັດ
ເນື້ອງອກໃນກະດູກສັນຫລັງເປັນເວລາ 14 ຊົ່ວໂມງ.
ເມື່ອນາງຮູ້ສຶກຕົວໃນຫ້ອງຄົນເຈັບໜັກ, ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ “ພໍ່,
ບໍ່ແຊ່ຮອນຢູ່ທີ່ນີ້, ແລະ... ພໍ່ຕູ້ນໍ່ແມ່ນ ແລະ
ແມ່ຕູ້ບຣາວກໍ່ຢູ່ທີ່ນີ້. ພໍ່ເອີ້ນໃຜຢືນຢູ່ຂ້າງພໍ່?
ລາວຄ້າຍຄືກັນກັບພໍ່ແຕ່ສູງກວ່າ. ລາວວ່າລາວຊື່ ຈິມມີ
ອ້າຍຂອງພໍ່.” ລູກຈິມມີຂອງນາງໄດ້ຕາຍຕອນອາຍຸ 13 ປີ ດ້ວຍໂຮກໃນ
ເສັ້ນປະສາດ.

“ເປັນເວລາເກືອບໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ,
ທີ່ນາງເຊີຣີບໍ່ມາຍເຖິງຄົນທີ່ມາຢັ້ງຢືນຢາມນາງ, ທັງໝົດເປັນສະມາຊິກ
ຂອງຄອບຄົວທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ດ້ວຍຄວາມອ່ອນເພຍນາງຈຶ່ງຫລັບໄປ.”

ຕໍ່ມານາງບອກພໍ່ຂອງນາງວ່າ, “ພໍ່ເອີ້ນ,
ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນໃນຫ້ອງຄົນເຈັບໜັກມີທຸດສະຫວັນ
ເປື່ອງແຍງພວກເຂົາ.”²⁰
ຕໍ່ພວກເຮົາທຸກຄົນພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຈຶ່ງເປື່ອງ,
ເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍໆ ແລະ ເຈົ້າຈະທົນທຸກສິ່ງບໍ່ໄດ້ຂະນະນີ້;
ເຈົ້າຕ້ອງເຕີບໂຕໃນພຣະຄຸນ ແລະ ໃນຄວາມຮູ້ເລື່ອງຄວາມຈິງ.
ເດັກນ້ອຍໆຢ່າເປັນຫວັງເພາະເຈົ້າເປັນຂອງເຮົາ... ດັ່ງນັ້ນ,
ເຮົາຢູ່ທີ່ກາງເຈົ້າ ແລະ ເຮົາຄືຜູ້ລໍຖ້າແກະທີ່ດີ.”²¹

ການທ້າທາຍສ່ວນຕົວທີ່ສໍາຄັນຂອງເຮົາໃນໂລກມະຕະນື້ຄືການເປັນ "ໄພ່
 ພົນຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດ."22 ຄວາມເຈັບປວດທີ່ທ່ານ ແລະ
 ຂ້າພະເຈົ້າປະສົບອາດເປັນການວັກແທກຂອງຂັ້ນຕອນນີ້ໄດ້ດີທີ່ສຸດ.
 ໃນຄວາມຍາກລຳບາກທີ່ສຸດ, ໃນໃຈຂອງເຮົາຈະກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງເດັກນ້ອຍ,
 ຖ້ອມຕົນ, ແລະ "ອະທິຖານ ແລະ ເຮັດວຽກ ແລະ ລໍຖ້າ"23
 ຢ່າງອົດທົນສໍາລັບການປົ່ນປົວຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.
 ເຊັ່ນດຽວກັນກັບໂຢບ, ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບການຫລົ່ຫລອມຜ່ານການທົດສອບ
 ຂອງເຮົາ, ເຮົາຈະ "ເປັນຢ່າງທອງຄຳ."24

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າພຣະອົງເປັນພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ,
 ເປັນເພື່ອນຂອງເຮົາ, ເປັນຜູ້ວົງວອນແທນເຮົາ,
 ເປັນທ່ານໝໍຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່, ເປັນຜູ້ປົ່ນປົວຢ່າງຊັບື້ວຊານ.
 ໃນພຣະອົງເຮົາຈະສາມາດພົບຄວາມສະຫງົບສຸກ ແລະ
 ການປອບໂຍນຈາກຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ບາບຂອງເຮົາ ຖ້າເຮົາພົງແຕ່ມາຫາ
 ພຣະອົງດ້ວຍໃຈທີ່ອ່ອນໄຫວ. "ພຣະຄຸນຂອງພຣະອົງພົງພໍ."25

ໃນພຣະມານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
2. Robert D. Hales, "Healing Soul and Body," *Ensign*, Nov. 1998, 14.
3. ແອວມາ 31:31, 33.
4. 2 ນິໄພ 2:1.
5. 2 ນິໄພ 9:21.
6. ເຮັບເລີ 4:16.

ໂປໂລສອນເຮົາໃຫ້ເປົ້າໝາຍພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຕົວຢ່າງໃນການເຮັດນຳ

“ການຄັດຄ້ານຂອງຄົນເຮັດບາບຕໍ່ [ເຮົາ], ຢ້ານວ່າ [ເຮົາ] ຈະທໍ້ຖອຍ ແລະ ໝົດກຳລັງ” (ເຮັບເລີ 12:3).

7. ເຢເຣມີຍາ 8:22.

8. ແອວມາ 36:14.

9. 3 ນິໄສ 9:13.

10. 3 ນິໄສ 27:14–15; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

11. 1 ນິໄສ 11:31.

12. ແອວມາ 7:11–12; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

13. See John Taylor, *The Mediation and Atonement* (1882), 97. ປະທານເທເລີຂຽນກ່ຽວກັບ “ພັນທະສັນຍາ” ວ່າເປັນຄຳສັນຍາລະຫວ່າງພຣະບໍາ ແລະ ພຣະບຸດໃນສະພາ ຢູ່ ໂລກກ່ອນເກີດ ເພື່ອຄວາມສຳເລັດຜົນຂອງການຊົດໃຊ້ ແທນມວນມະນຸດ. ການອາສາສະໝັກຂອງພຣະອົງທີ່ຈະທົນທຸກ ທໍລະມານຕອນມືຊົ່ວຄືນຢູ່ ໃນໂລກເປັນສິ່ງຕື່ມເຕີມໃສ່ກັບການຮັບທຸກທໍລະມານຢູ່ ໃນສວນ ແລະ ຢູ່ ເທິງໄມ້ກາງແຂນ (ເບີ້ງໄມ້ໄຊຍາ 3:5–8).

14. Henry B. Eyring, “Adversity,” *Liahona and Ensign*, May 2009; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

15. See Doctrine and Covenants 6:20.

16. ມັດທາຍ 8:16; ໂຕເນີ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

17. Dallin H. Oaks, “He Heals the Heavy Laden,” *Liahona and Ensign*, Nov. 2006, 7–8.

18. ມໍ່ມອນ 5:11.

19. ມັດທາຍ 11:29.

20. See Michael R. Morris, “Sherrie’s Shield of Faith,” *Ensign*, June 1995, 46.

21. See Doctrine and Covenants 50:40–41, 44.

22. Mosiah 3:19.

22. ໂມ້ໄຊຍາ 3:19.

23. Henry B. Eyring, *Liahona and Ensign*, May 2009, 24.

24. ໂຢບ 23:10.

25. ເປັ້ງ 2 ໂກຣັ່ນໂທ 12:9; see Ether 12:26–27; Doctrine and Covenants 18:31.

ສະຕີໄພພິ ຍຸກສຸດທ້າຍຊ່າງປະເສີດແທ້ໆ!

ໂດຍ ແອວເດີ ຄະເວັ ຕິ ແອວ ຄຸກ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ທ່າ ວໍລະຊຸ້ ສະແຕກເອົາ ັກປະພັນ ແລະ ັກປະຫວັດສາດໄດ້ຂຽນ ກ່ຽວກັບກາ ອົບພະຍົບ ແລະ ກາ ເຕົ້າໂຮມຂອງຊາວມົມອ ສູ່ຮ່ວມພູເຂົາເລັກ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບສາສ າຂອງເຮົາ ແລະ ໃ ຫລາຍໆດ້າ ກໍມີທີ່ຕິ, ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເພິ່ນໄດ້ປະທັບໃຈ ຳກາ ອຸທິດຕິ ແລະ ຄວາມກ້າຫາ ຂອງສະມາຊິກ ຂອງສາສ າຈັກເຮົາຂອງໃ ຕອ ຕີ ,

ໂດຍສະເພາະນຳສະຕີທັງຫລາຍ. ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ, “ສະຕີຂອງ ເຂົາເຈົ້າຊ່າງປະເສີດແທ້ໆ.”¹

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວຂໍ້ຄຳຄິດນັ້ນໃນເວລານີ້. ສະຕີໄພພິ ຍຸກສຸດທ້າຍຂອງເຮົາຊ່າງປະເສີດແທ້ໆ!

ພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທາ ໃຫ້ສະຕີທັງຫລາຍມີຄຸ ສົມບັດແຫ່ງສະຫວັ ທັງທາງພະລັງ, ຄຸ ະທຳ, ຄວາມຮັກ, ແລະ ຄວາມເຕັມໃຈຈະເສຍສະລະເພື່ອລ້ຽງດູຄື ລຸ້ ຕໍ່ໄປທີ່ເປັ ລູກໆທາງວິ ຍາ ຂອງ ພຣະອົງ.

ກາ ຄີ້ ຄວ້າໃ ສະຫະລັດເມື່ອບໍ່ດີ ມານີ້ໄດ້ຍີ ຍັ ວ່າບໍ່ ດາສະຕີໃ ທຸກໆສາສນາ “ເຊື່ອໃ ພຣະ ເຈົ້າຢ່າງເລິກຊື່ງ,” ແລະ ໄປຮ່ວມພິທີກາ ທາງສາສ າເລື້ອຍໆຫລາຍກວ່າຜູ້ຊາຍ. “ໃ ເກືອບ ທຸກໆກໍລະ ັເຂົາເຈົ້າເປັ ຄົນທີ່ຈິງຈັງຫລາຍກັບສາສນາ.”²

ຜີ ງາ ນີ້ບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕົກໃຈເລີຍ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າສະທ້ອ ຄິດເຖິງ ບົດບາດອັ ສູງສົ່ງຂອງຄອບຄົວ ແລະ ສະຕີໃ ສາສ າຈັກຂອງເຮົາ. ຫລັກຄຳສອ ຂອງເຮົາກໍແຈ່ມ ແຈ້ງດີ; ສະຕີເປັ ທິດາຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ຮັກເຂົາເຈົ້າ. ພໍ ລະຍາກໍເທົ່າທຽມ ກັບສາມີຂອງ າງ. ຊີວິດແຕ່ງໆ ຮຽກຮ້ອງກາ ເປັ ທີ່ ສ່ວນທີ່ເຕັມສ່ວ ບ່ອ ທີ່ພໍ ລະຍາ ແລະ ສາມີເຮັດວຽກຄຽງຂ້າງກັ ເພື່ອຕອບສະໜອງຄວາມຕ້ອງກາ ຂອງຄອບຄົວ.³

ເຮົາຮູ້ວ່າກາ ທ້າທາຍກໍມີຫລາຍສຳລັບບໍ່ ດາສະຕີ, ຮ່ວມທັງຜູ້ທີ່ພະຍາຍາມຈະດຳລົງຊີວິດຕາມ ພຣະກິດຕິຄຸ .

ມໍລະດົກຂອງສະຕີບຸກເບີກ

ຄູ ສົມບັດທີ່ເດັ່ນສຸດໃ ຊີວິດຂອງຜູ້ບຸກເບີກຂອງເຮົາຄືສັດທາຂອງພວກສະຕີ. ຕາມທຳມະຊາດ ແຫ່ງສະຫວັ ສະຕີໄດ້ຮັບຂອງປະທາ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ລູກ ແລະ ໃ ກາ ລ້ຽງດູໃ ບ້າ ເຮືອ ແລະ ໃ ທີ່ອື່ນໆ. ເພາະເຫດນີ້ສັດທາຂອງເອື້ອຍນ້ອງໃ ຄວາມ ເຕັມໃຈຈະປະຖິ້ມບ້າ ເຮືອ ແລະ ອອກຂ້າມທົ່ງພຽງໄປສູ່ອະນາຄົດທີ່ບໍ່ແ ' ອ ກໍເປັ ກາ ດີ ໃຈ ແທ້ໆ. ຖ້າເຮົາຈະບໍ່ ຍາຍເຖິງຄູ ສົມບັດເດັ່ນສຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ, ນັ້ນກໍຈະເປັ ສັດທາທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ຂອງເຂົາເຈົ້າໃ ພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ໄດ້ຮັບການຟື້ນຟູຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ,

ເລື່ອງລາວທີ່ກ້າຫາ ເຖິງສິ່ງທີ່ສະຕີບຸກເບີກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ສະລະ ແລະ ສຳເລັດຕອ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂ້າມ ທົ່ງພຽງນັ້ນກໍເປັນມໍລະດົກທີ່ລຳຄ່າຕໍ່ສາສ າຈັກ. ຂ້າພະເຈົ້າປຶ້ມໃຈໂດຍເລື່ອງລາວຂອງ າງ ເອລິຊາເບັດ ແຈກສັນ ທີ່ໄດ້ສູ ເສຍ ອາຣອນ ສາມີທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດຕອ ຂ້າມແມ່ ຈໍ ພະແລດ ກັບ ຂະບວ ລໍ້ມາຕີ . າງໄດ້ບໍ່ ທົກໄວ້ວ່າ:

“ຂ້ອຍຈະບໍ່ພະຍາຍາມບໍ່ ຍາຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຕີ ເມື່ອຖືກປະເປັ ຍິງໝ້າຍພ້ອມລູກສາມ ຄີ , ໃ ສະພາບກາ ທີ່ປວດລ້າວຫລາຍທີ່ສຸດນີ້... ຂ້ອຍເຊື່ອ... ວ່າຄວາມທຸກທໍລະມາ ຂອງຂ້ອຍ ເພື່ອພຣະກິດຕິຄູ ຈະເປັ ກາ ກະທຳໃຫ້ສັກສິດເພື່ອຜີ ປະໂຫຍດຂອງຂ້ອຍ....

“ຂ້ອຍໄດ້ອ້ອ ວອ ຫາພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ,...ພຣະອົງໄດ້ສັ ຍາວ່າຈະເປັ ສາມີໃຫ້ຍິງໝ້າຍ, ແລະ ເປັ ພໍ່ໃຫ້ຜູ້ທີ່ຂາດພໍ່. ຂ້ອຍໄດ້ອ້ອ ວອ ຫາພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງກໍໄດ້ມາຊ່ອຍເຫລືອຂ້ອຍ.”⁴

ເອລິຊາເບັດ ໄດ້ເວົ້າວ່າ າງໄດ້ຂຽ ປະຫວັດແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ຜ່ານຜ່າສະພາບດຽວກັນ ດ້ວຍຄວາມຫວັງວ່າ ຄົນໃນລຸ້ນຕໍ່ໄປຈະເຕັມໃຈອົດທົນ ແລະ ສະລະທຸກສິ່ງເພື່ອອານາຈັກ ຂອງພຣະເຈົ້າ.⁵

ບັນດາສະຕີໃນສາສນາຈັກໃນວັນເວລານີ້ກໍເຂັ້ມແຂງ ແລະ ກ້າຫາ

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າສະຕີໃນສາສນາຈັກໃນວັນເວລານີ້ກໍຮັບມືກັບການທ້າທາຍນັ້ນໄດ້ດີ ແລະ ກໍເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຊື່ສັດເໝືອນກັນ. ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດໃນສາສນາຈັກໃນທຸກລະດັບຮັບຮູ້

ເຖິງການຮັບໃຊ້, ການເສຍສະລະ, ຄຳໝັ້ນສັນຍາ ແລະ ການບໍລິຈາກຂອງພວກນາງດ້ວຍຄວາມ
ຮູ້ບຸ ຄຸ .

ຫລາຍໆສິ່ງທີ່ເຮົາສຳເລັດໄດ້ໃນສາສ າຈັກກຳເປີ ເພາະກາ ຮັບໃຊ້ຢ່າງບໍ່ເຫີ ແກ່ຕົວຂອງບໍ ດາ
ສະຕີ. ບໍ່ວ່າໃນສາສນາຈັກ ຫລື ໃນບ້ານເຮືອນ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສວຍງາມທີ່ຈະເຫັນຖານະປະໂລຫິດ
ແລະ ສັງຄົມສະຕີສົງເຄາະເຮັດວຽກນຳກັນດ້ວຍຄວາມປອງດອງ. ຄວາມສຳພັນດັ່ງນີ້ກໍ່ເໝືອນ
ວົງດົນຕີໃຫຍ່ທີ່ມີຜົນງານປະສານສຽງທີ່ດົນໃຈເຮົາທຸກຄົນ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຖືກມອບໝາຍໃຫ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສະເຕກທີ່ມິດເຊິນ ວີເອໂຫ ຄາລິຟໍເນຍ,
ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຊາບຊຶ້ງເມື່ອໄດ້ຍິນເລື່ອງລາວຂອງງານເຕັ້ນລຳກ່ອນວັນປີໃໝ່ຂອງຊາວໜຸ່ມໃນ
ສະເຕກສີ່ແຫ່ງຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຫລັງຈາກງານຈົບລົງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນກະເປົາແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັ ຂອງໃຜ.
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ຊົດສະເຕີ ມີ ກາ ເຊກວິກ, ປະທາ ຍິງໜຸ່ມປະຈຳສະເຕກລາກູ າ
ີກູເອ ຄາລິຟໍ ຍ, ໄດ້ບໍ ທີກໄວ້ວ່າ:

“ພວກເຮົາບໍ່ຢາກລ່ວງເກີນ, ນີ້ເປັນຂອງສ່ວນຕົວຂອງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ! ສະນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງ
ເປີດກະເປົາຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ຈັບເອົາສິ່ງທຳອິດທີ່ຢູ່ທາງເທິງ---ຫວັງວ່າມັນ
ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າໃຜເປັ ເຈົ້າຂອງ. ມັນກໍ່ໄດ້ຊ່ອຍ.... ແຕ່ໃນທາງອື່ນ---ມັນເປັນປຶ້ມນ້ອຍ
ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງ ຊາວໜຸ່ມ.... ໂທ! ສິ່ງນີ້ກໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງກ່ຽວກັບນາງ.
ແລ້ວ, ພວກເຮົາໄດ້ຍີ້ເຂົ້າໄປ ຫາສິ່ງຕໍ່ໄປ, ເປັນປຶ້ມນ້ອຍ.... ແນ່ນອນວ່ານີ້ຈະໃຫ້ຄຳຕອບເຮົາ.
ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນໃນທາງທີ່ເຮົາ ຄາດຄິດ. ໜ້າທຳອິດ.... ເປັນລາຍຊື່ຂອງຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ນາງມັກ....
ຍັງມີອີກຫ້າໜ້າທີ່ນາງໄດ້ຂຽນ ຂໍ້ພຣະຄຳພີ ແລະ ບັນທຶກສ່ວນຕົວ.”

ພວກ ຊົດສະເຕີເຫລົ່ານັ້ນກໍ່ຢາກພົບຍິງໜຸ່ມທີ່ຊື່ສັດຄົນນັ້ນໃ ທີ ທີເລີຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ກັບໄປ
ຫາກະເປົາໃບນັ້ນເພື່ອຊອກຫາເຈົ້າຂອງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍົບເຂົ້າໜົມອົມຫອມ, ສະບູ, ເຄື່ອງສຳອາງ
ແລະ ຫວີ ອອກມາ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄຳຄິດເຫັນຂອງເຂົາເຈົ້າວ່າ: “ໂອ້,
ຄຳວາຈາຕົງກໍ່ອອກມາຈາກປາກ ຂອງນາງດ້ວຍ; ນາງມີມືທີ່ສະອາດ ແລະ ນຸ່ມນວນ; ແລະ
າງຮັກສາຕົວເປັ ຢ່າງດີ.

ເຂົາເຈົ້າຕື່ນເຕັ້ນຢາກເຫັນສິ່ງອື່ນອີກ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຫັນກະເປົາໃສ່ເງິນຫລຽນທີ່ນາງເຮັດເອົາເອງ ຈາກ ກັບ ຈໍໝາກໄມ້, ແລະ ຍັງມີເງິນ ໃ ຖົງຮູດຊິບ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ “ເອີ້, ນາງເປັນຄົນທີ່ຊ່າງຄິດປະດິດແຕ່ງ ແລະ ຕຽມພ້ອມດ້ວຍ!” ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືວ່າຕົນເປັນເດັກນ້ອຍ ໃນເຊົ້າວັນຄຣິດສະມັດ. ສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິບອອກມາຕໍ່ໄປແຮງເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າປະຫລາດໃຈ ຫລາຍ---ມັນເປັນສູດເຂົ້າໜົມເຄັກ ພ້ອມທັງໜັງສືນ້ອຍວ່າຈະເຮັດເຄັກໃຫ້ເພື່ອນຕອນວັນເກີດ. ເຂົາເຈົ້າເກືອບຮ້ອງຂຶ້ນດັງໆວ່າ, “ນາງເປັນແມ່ບ້ານທີ່ເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ມັກຮັບໃຊ້.” ແລະ ແລ້ວ, ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ພົບບັດປະຈຳຕົວ. ຜູ້ນຳຊາວໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກ່າວວ່າເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ໄດ້ຮັບພອນ ຫລາຍທີ່ໄດ້ “ສັງເກດເຫັນຕົວຢ່າງງຽບງຽມຂອງຍິ່ງໜຸ່ມທີ່ດຳລົງຊີວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸ .⁶

ເລື່ອງລາວມີສະແດງໃຫ້ເຫັນ ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຍິ່ງໜຸ່ມຂອງເຮົາມີຕໍ່ມາດຕະຖານ ຂອງສາສ າຈັກ.⁷ ມັນກໍເປັນຕົວຢ່າງຂອງຜູ້ນຳຂອງຍິ່ງໜຸ່ມທີ່ເອົາໃຈໃສ່, ສົນໃຈ ແລະ ອຸທິດຕົນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ຳອີກ. ພວກ າງຊ່າງປະເສີດແທ້ໆ!

ພວກເຮື້ອຍນ້ອຍມີບົດບາດທີ່ສຳຄັນໃນສາສນາຈັກ, ໃນຊີວິດຄອບຄົວ, ແລະ ໃ ສ່ວ ບຸກຄົ ທີ່ຈຳເປັນໃນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທັງຫລາຍບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳຈ້າງເປັ ເງິນຕາ, ແຕ່ໃຫ້ຄວາມເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຳຄັນຊົ່ວນິລັນດອນ. ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້, ສະຕີຜູ້ ເບີກບາ ແລະ ມີຄວາມສາມາດໃ ຄະ ະກຳມະກາ ຫັງສີພິມຄີ ໜຶ່ງໄດ້ຂໍຄຳບັນຍາຍເຖິງ ບົດບາດຂອງສະຕີໃ ສາສ າຈັກ. າງໄດ້ຮຽ ຮູ້ວ່າຜູ້ ຳບຸກຄົ ໃ ສາສ າຈັກຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ ຮັບຄຳຈ້າງ. ນາງຕັດຄຳເວົ້າເພື່ອບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າຄວາມສົນໃຈຂອງນາງໝົດໄປແລ້ວ. າງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ເຊື່ອດອກວ່າ ພວກສະຕີຕ້ອງການວຽກທີ່ບໍ່ມີຄຳຈ້າງຫລາຍຕື່ມອີກ.”

ພວກເຮົາໄດ້ບອກວ່າອົງການທີ່ສຳຄັນສຸດຢູ່ເທິງໂລກຄືຄອບຄົວບ່ອນທີ່ “ພໍ່ ແລະ ແມ່ເປັນຫຸ້ນສ່ວນທີ່ ເທົ່າທຽມກັນ.”⁸ ບໍ່ມີໃຜໄດ້ຮັບຄຳຈ້າງເປັນເງິນຕາ, ແຕ່ພອນນັ້ນກໍຫລາຍເກີນຄຳບັນຍາຍ. ແ ອ ວ່າພວກເຮົາໄດ້ບອກ າງກ່ຽວກັບສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ, ອົງກາ ຍິ່ງໜຸ່ມ ແລະ ປະຖົມໄວທີ່ມີສະຕີເປັນປະທານທີ່ນຳພາ. ພວກເຮົາໄດ້ບອກວ່າໃນປະຫວັດສາດຂອງເຮົາ ໃ ຕອນຕົ້ນທັງຊາຍ ແລະ ຍິງອະທິຖານ, ຫລິ້ນດົນຕີ, ກ່າວຄຳປາໄສ ແລະ ຮ້ອງເພງໃນກຸ່ມ, ແມ່ນແຕ່ໃນກອງປະຊຸມສິນລະລຶກ, ຊຶ່ງເປັນກອງປະຊຸມທີ່ສັກສິດທີ່ສຸດຂອງເຮົາ.

ປຶ້ມຊື່ສຽງດັງທີ່ອອກມາໃນບໍ່ດົນມີຊື່ *American Grace* ພະຄູ ຂອງຊາວອາເມຣິກັນ ,
ໄດ້ລາຍງາ ເຖິງ ບັ ດາສະຕີໃ ຫລາຍໆສາສ າ. ມັ ໄດ້ບອກວ່າສະຕີໄຟພີ ຍຸກສຸດທ້າຍ
ເປັນຄົນແຕກຕ່າງທີ່ພໍໃຈ ຫລາຍນຳບົດບາດຂອງຕົນໃນການນຳພາຂອງສາສນາຈັກ.⁹
ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ໄຟພີນຍຸກ ສຸດທ້າຍທັງໝົດ, ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ມີຄວາມ
ຜູກມັດກັບຄວາມເຊື່ອຖືຂອງຕົນຫລາຍກວ່າ ສາສນາອື່ນໃດທີ່ຖືກ ສົກສາມາ.¹⁰

ບັ ດາສະຕີຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັ ຜູ້ປະເສີດເພາະເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີບັ ຫາໃນຊີວິດ---ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ.
ພວກນາງປະເສີດຍ້ອນວິທີທີ່ພວກນາງຮັບມືກັບບັນຫາໃນຊີວິດ. ເຖິງແມ່ນຈະມີການທ້າທາຍ ແລະ
ກາ ທົດລອງໃ ຊີວິດຈາກກາ ແຕ່ງງາ ຫລື ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງາ , ທາງເລືອກຂອງລູກໆ,
ສຸກຂະພາບບໍ່ແຂງແຮງ, ກາ ຂາດໂອກາດ ແລະ ບັ ຫາອີກຫລາຍໆຢ່າງ,
ພວກນາງຍັງຄົງຢູ່ຢ່າງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ ແລະ ຍັງຈົງໃຈຕໍ່ຄວາມເຊື່ອ.
ເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຮົາຕະຫລອດທົ່ວສາສນາຈັກຍັງ "ຊ່ອຍຄົນທີ່ອ່ອນແອ, ຍົກມືທີ່ຕົກ ແລະ
ເສີມກຳລັງໃຫ້ທົ່ວເຄົາທີ່ອ່ອນເພຍ" ສະເໝີໄປ.¹¹

ບົດບາດຂອງສະຕີໃ ສາສ າຈັກ

ໃ ລະຫວ່າງສາມປີທີ່ຜ່ານມານີ້ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງໄດ້
ສະແຫວງຫາການຊື້ນຳ, ການດົນໃຈ ແລະ ການເປີດເຜີຍຂະນະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ປຶກສາ
ຳຜູ້ ຳຖາ ະປະໂລຫິດ ແລະ ອົງກາ ຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ປຶ້ມຄູ່ມືຂອງສາສນາຈັກ
ເຫລັ້ມໃໝ່. ໃນຂະບວນການນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນອັນລື້ນເຫລືອສຳລັບບົດບາດທີ່
ສຳຄັນຂອງພວກເອື້ອຍນ້ອງ, ທັງຜູ້ທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ ແລະ ຜູ້ເປັນໂສດ, ກໍໄດ້ມີບົດບາດໃນ
ປະຫວັດສາດ ແລະ ດຽວນີ້ກໍຍັງມີບົດບາດນັ້ນຢູ່ທັງໃນຄອບຄົວ ແລະ ໃນສາສນາຈັກ.

ສະມາຊິກທຸກຄົ ໃ ສາສ າຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຕ້ອງ "ທຳງານໃນສວນອະນຸ່ນເພື່ອຄວາມລອດ
ຂອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ."¹² "ວຽກງານແຫ່ງຄວາມລອດຮ່ວມດ້ວຍງານເຜີຍແຜ່ຂອງສະມາຊິກ,
ກາ ຮັກສາຜູ້ປ່ຽ ໃຈເຫລື້ອມໃສເອົາໄວ້, ກາ ຊ່ອຍສະມາຊິກຜູ້ອ່ອ ແອໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ, ວຽກງາ
ພຣະວິຫາ ແລະ ປະຫວັດຂອງຄອບຄົວ,... ກາ ສອ ພຣະກິດຕິຄຸນ,"¹³ ແລະກາ ດູແລຄົ ລຳ
ບາກຍາກຈີ .¹⁴ ນີ້ແມ່ນຖືກບໍລິຫານຜ່າ ກາ ປຶກສາຂອງສະພາຫວອດ.¹⁵

ໂດຍສະເພາະແລ້ວ, ປຶ້ມຄູ່ມື ໃໝ່ແມ່ນຈົ່ງໃຈວ່າອະທິກາ ທັງຫລາຍຜູ້ທີ່ຮູ້ສຶກໄວຕໍ່ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ມີຢູ່ຈະມອບໝາຍໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃຫ້ຄື ອື່ນດ້ວຍ. ສະມາຊິກຕ້ອງຍອມຮັບວ່າອະທິກາ ຖືກ ແ ະ ຳໃຫ້ມອບໝາຍ. ສະມາຊິກຕ້ອງສະໜັບສະໜູນ ແລະ ສົ່ງເສີມອະທິກາ ຂະ ະທີ່ເພິ່ນເຮັດ ຕາມຄຳແ ະ ຳນີ້. ສິ່ງນີ້ຈະໃຫ້ໂອກາດອະທິກາ ໄປໃຊ້ເວລາກັບຊາວໜຸ່ມ, ໜຸ່ມໂສດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເພິ່ນເອງ. ເພິ່ນຈະມອບໝາຍໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບສຳຄັນ ອື່ນໆໃຫ້ຜູ້ ຳຖາ ະປະ ໂລຫິດ, ປະທາ ອົງກາ ຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ສ່ວ ບຸກຄົ ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງ. ໃ ສາສ າຈັກບົດບາດ ຂອງສະຕີຢູ່ໃ ບ້າ ໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບເປັ ຢ່າງສູງ.¹⁶ ເມື່ອຜູ້ເປັ ແມ່ໄດ້ຮັບກາ ເອີ້ນທີ່ຮຽກຮ້ອງ ເວລາຫລາຍ, ຜູ້ເປັ ພໍ່ຈະໄດ້ຮັບກາ ເອີ້ນທີ່ຮຽກຮ້ອງເວລາໜ້ອຍເພື່ອຊີວິດຄອບຄົວຈະມີຄວາມ ສົມດຸ .

ສີ່ຫ້າປີກ່ອ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມສະເຕກທີ່ປະເທດຕົງກາ. ຕອ ເຂົ້າວັ ອາທິດ ສາມ ແຖວທາງໜ້າໃ ຫ້ອງ ະມັດສະກາ ກໍເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຊາຍອາຍຸລະຫວ່າງ ຊາວທຶກ ຫາ ສາມສິບ ຫ້າປີ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ັ້ນເປັ ກຸ່ມ ັ້ກຮ້ອງ. ແຕ່ເມື່ອວຽກງາ ໃ ກອງປະຊຸມໄດ້ດຳ ເີ ໄປ, ຜູ້ ຊາຍແຕ່ລະຄົ ໃ ຈຳ ວ ຫົກສິບສາມ, ໄດ້ຍີ ຂຶ້ນເມື່ອລາຍຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າຖືກສະເໜີ ແລະ ໄດ້ຮັບ ກາ ສະໜັບສະໜູ ໃ ການແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງເມ ຄີເສເດັກ. ຂ້າພະເຈົ້າທັງດີໃຈ ແລະ ຕົກໃຈ.

ຫລັງຈາກກອງປະຊຸມຈົບລົງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມປະທາ ມາເທອາກີ, ປະທາ ສະເຕກວ່າສິ່ງ ອັດສະຈັ ມີເກີດຂຶ້ນໄດ້ແ ວໃດ. ເພິ່ນໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າໃ ກາ ປະຊຸມສະພາສະເຕກເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ສີ ທະ າເຖິງເລື່ອງກາ ຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກຜູ້ອ່ອ ແອ. ຊິດສະເຕີ ເລອີ າຕາ ວາເອ ຄູ ປະທາ ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສະເຕກໄດ້ຂໍອະ ຸຍາດກ່າວສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ເມື່ອ າງໄດ້ ເວົ້າພຣະວິ ຍາ ໄດ້ຍີ ຢີ ຕໍ່ປະທາ ສະເຕກວ່າສິ່ງທີ່ າງແ ະ ຳຢູ່ນັ້ນຈົງ. ນາງໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ຍັງມີຊາຍໜຸ່ມທີ່ດີຫລາຍຄົ ໃ ສະເຕກອາຍຸຊາວ ແລະ ສາມສິບປີທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ໄປສອ ສາສ າ. າງ ໄດ້ເວົ້າວ່າທັງຫລາຍກໍຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ ເຮັດໃຫ້ອະທິກາ ແລະ ຜູ້ ຳຖາ ະປະໂລຫິດທີ່ໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ ເຂົາເຈົ້າໄປສອ ສາສ າຜິດຫວັງ ແລະ ວ່າບັດນີ້ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຕີ ເປັ ສະມາຊິກທີ່ບໍ່ດີພໍ. າງ ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນ ວ່າຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານີ້ມີອາຍຸສູງກວ່າຜູ້ສອ ສາສ າເຕັມເວລາ. າງໄດ້ສະແດງຄວາມ ຮັກ ແລະ ຄວາມຫວ່າງໃຍທີ່ມີຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. າງໄດ້ອະທິບາຍວ່າພິທີກາ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຍັງມີໃຫ້ເຂົາ ເຈົ້າຢູ່ ແລະ ວ່າຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຄວ ຢູ່ໃ ກາ ແຕ່ງຕັ້ງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ພິທີກາ ຂອງ

ພຣະວິຫາ . າງໄດ້ກ່າວວ່າເຖິງແມ່ ວ່າຊາຍໜຸ່ມບາງຄົ ຍັງເປັ ໂສດ, ແຕ່ຫລາຍຄົ ໄດ້
ແຕ່ງງາ ກັບສະຕິຜູ້ປະເສີດ---ຊຶ່ງບາງຄົ ກໍເປັ ສະມາຊິກທີ່ເຂັ້ມແຂງ, ບາງຄົ ອ່ອ ແອ, ແລະ
ບາງຄົ ກໍບໍ່ໄດ້ເປັ ສະມາຊິກ.

ຫລັງຈາກໄດ້ສິ ທະ າກ ຢ່າງລະອຽດໃ ສະພາສະເຕກແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັດສິ ໃຈວ່າຜູ້ຊາວ
ແຫ່ງຖາ ະປະໂລຫິດ ແລະ ສະຕິໃ ສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະຈະພາກ ເອ້ອມອອກໄປຊ່ອຍກູ້ຊາຍ
ໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ພັນລະຍາຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຂະ ະທີ່ອະທິກາ ໃຊ້ເວລາກັບຊາຍ ແລະ ຍິງໜຸ່ມໃ
ຫວອດຂອງຕີ . ຜູ້ທີ່ມີສ່ວ ໃ ກາ ຊ່ອຍກູ້ນັ້ນເອົາໃຈໃສ່ກາ ຕຽມເຂົາເຈົ້າສຳລັບຖາ ະປະໂລຫິດ
ແລະ ກາ ແຕ່ງງາ ັລ ດອ , ແລະ ພິທິກາ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃ ພຣະວິຫາ . ໃ ລະຫວ່າງສອງປີຕໍ່
ມາ, ຜູ້ຊາຍເກືອບໝົດທັງຫົກສິບສາມຄົ ທີ່ໄດ້ຮັບກາ ສະໜັບສະໜູ ຕໍ່ຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງເມ
ຄີເສເດັກໃ ກອງປະຊຸມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກໍໄດ້ຮັບຂອງປະທາ ສັກສິດໃ ພຣະວິຫາ ແລະ
ໄດ້ຜະ ຶກກັບພັ ລະຍາຂອງຕົນ. ເລື່ອງນີ້ກໍເປັ ພຽງແຕ່ຕົວຢ່າງໜຶ່ງວ່າເອ້ອມນ້ອງຂອງເຮົາສຳຄັ
ພຽງໃດໃ ວຽກງາ ກາ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃ ຫວອດ ແລະ ສະເຕກຂອງເຮົາ ແລະ ວ່າພວກ າງຊ່ອຍ
ໃຫ້ໄດ້ຮັບກາ ເປີດເຜີຍງ່າຍຂຶ້ນພຽງໃດ, ໂດຍສະເພາະໃ ໃ ຄອບຄົວ ແລະ ສະພາບຶກສາໃ
ສາສ າຈັກ.¹⁷

ບົດບາດຂອງສະຕິໃ ຄອບຄົວ

ເຮົາກໍຮູ້ວ່າມີພະລັງມະຫາສາ ທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນມາຕໍ່ຕ້າ ກັບບັ ດາສະຕິ ແລະ ຄອບຄົວ. ກາ ຄື້ ຄວ້າ
ສຶກສາເມື່ອບໍ່ດີ ມານີ້ໄດ້ພົບເຫັ ວ່າ ຄວາມຊື່ສັດໃນການແຕ່ງງາ ກໍເສື່ອມລົງ ແລະ ຈຳ ວ ຜູ້
ໃຫຍ່ທີ່ແຕ່ງງາ ກໍມີ ອຍລົງ.¹⁸ ສຳລັບຄົ ບາງຄົ ກາ ແຕ່ງງາ ກໍກາຍເປັ ແບບ “ລາຍການເລືອກ
ເທົ່ານັ້ນ ແທ ທີ່ຈະເປັ ຫລັກທຳແຕ່ງຕັ້ງຈຸດໃຈກາງຂອງສັງຄົມ.”¹⁹ ບັ ດາສະຕິກໍປະເຊີ ກັບ
ທາງເລືອກທັງຫລາຍຢ່າງ ແລະ ຕ້ອງໄດ້ຕອງທາງທີ່ຈະເລືອກດ້ວຍກາ ອະທິຖາ ແລະ ວ່າກາ
ທາງນັ້ນຈະມີຜີ ກະທົບແ ວໃດຕໍ່ຄອບຄົວ.

ປີຜ່າ ມາຕອ ຂ້າພະເຈົ້າໄປປະເທດ ັວຊີແລ , ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່າ ຫນັງສືພິມເມືອງອອກແລ ກ່ຽວ
ກັບສະຕິທີ່ບໍ່ໄດ້ເປັ ສະມາຊິກຂອງສາສ າຈັກເຮົາ, ທີ່ມີບັ ຫາກັບເລື່ອງນີ້. ແມ່ຄື ໜຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ
າງຮູ້ວ່າໃ ກໍລະ ືຂອງ າງນັ້ນ, ການເລືອກຂອງ າງທີ່ຈະເຮັດວຽກ ຫລືວ່າຈະຢູ່ບ້າ ແມ່ ກ່ຽວກັບ

ກາ ມີພິມໃໝ່ ແລະ ລົດຄັ ທີ່ສອງທີ່ າງບໍ່ຈຳເປັນ ຕ້ອງມີ. ແຕ່ສະຕີອິກຄີ ໜຶ່ງ, ຮູ້ສຶກວ່າສັດຕູຂອງ “ຊີວິດຄອບຄົວທີ່ມີຄວາມສຸກບໍ່ແມ່ນ ວຽກທີ່ບໍ່ມີຄ່າຈ້າງ---ແຕ່ເປັນ ໂທລະທັດ.” ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ ຄອບຄົວມີເວລາໃຫ້ໂທລະທັດຫລາຍ ແຕ່ມີເວລາໃຫ້ກັ ໜ້ອຍ.²⁰

ສິ່ງນີ້ເປັນ ກາ ເລືອກທີ່ໃຊ້ຄວາມຮູ້ສຶກ ແລະ ເປັນສ່ວນຕົວ, ແຕ່ຍັງມີຫລັກທຳສອງຂໍ້ທີ່ເຮົາຄວນ ເກັບ ໄວ້ຄິດສະເໝີ. ໜຶ່ງ, ບໍ່ມີສະຕີຄີ ໃດຕ້ອງຂໍໂທດ ຫລື ຮູ້ສຶກວ່າສິ່ງທີ່ າງບໍລິຈາກນັ້ນມີຄວາມສຳຄັ ັ້ອຍເພາະ າງໃຫ້ຄວາມອຸທິດຕົນເຕັມທີ່ໃນການລ້ຽງດູລູກໆ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດສຳຄັນຫລາຍກວ່ານັ້ນ ໃນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາ. ສອງ, ເຮົາຄວນລະວັງທີ່ຈະບໍ່ຕັດສິນ ຫລື ຄິດວ່າເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ທີ່ເລືອກໄປເຮັດວຽກຢູ່ນອກບ້ານນັ້ນບໍ່ຊື່ສັດພໍ. ໜ້ອຍເທື່ອທີ່ເຮົາເຂົ້າໃຈ ຫລື ຮັບຮູ້ສະພາບການຂອງຄົນອື່ນຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ສາມີພັນລະຍາຄວນປຶກສາກັນດ້ວຍການ ອະທິຖາ ໂດຍເຂົ້າໃຈວ່າ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະເຈົ້າສຳລັບກາ ເລືອກຂອງຕົ .

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ອຸທິດຕົນທັງຫລາຍ ຜູ້ທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ຄີ ດຽວ, ບໍ່ວ່າ ເປັນ ເພາະເຫດໃດກໍຕາມ, ຫົວໃຈຂອງພວກເຮົາເອື້ອມອອກໄປຫາທ່ານດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກບຸນຄຸນ. ສາດສະດາໄດ້ບອກ ໃຫ້ແຈ້ງຊັດວ່າ, “ມີຫລາຍຄົນພ້ອມຈະຊ່ອຍທ່ານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ລືມພວກທ່ານ. ແລະ ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງກໍຄືກັນ.”²¹ ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າໄພ່ພົ ຍຸກສຸດທ້າຍ ຈະ ຳໜ້າໃ ກາ ສ້າງສະພາບແວດລ້ອມໃນສະຖານທີ່ທຳການທີ່ໃຫ້ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ ແລະ ຄວາມສະດວກ ຕໍ່ຊາຍ ແລະ ຍິງໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່.

ເອື້ອຍນ້ອງທີ່ກ້າຫານ ແລະ ຊື່ສັດຜູ້ເປັນໂສດ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຮັບຮູ້ວ່າພວກເຮົາຮັກ ແລະ ຮູ້ສຶກບຸນຄຸນ ຕໍ່ທ່າ , ແລະ ພວກເຮົາໃຫ້ທ່າ ແ ໃຈວ່າບໍ່ມີພອ ິລັ ດອ ໃດໆຈະຖືກກັກໄວ້ຈາກທ່າ ເລີຍ.

ນາງເອມມະລີ ເອັຈ ລູດແມນສີ ສະຕີບຸກເບີກຜູ້ປະເສີດໄດ້ຂຽນເນື້ອເພງສວດຊື່, “As Sisters in Zion.” ເອື້ອຍນ້ອງໃນສີໂອນ. ນາງໄດ້ກ່າວຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ “ໜ້າທີ່ຂອງທູດທັງຫລາຍຖືກມອບ ໝາຍແກ່ສະຕີ.”²² ນີ້ຖືກບັນ ຍາຍວ່າ “ບໍ່ມີຫຍັງສຳຄັນນ້ອຍໄປກວ່າທີ່ຈະເຮັດຕາມທີ່ພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັ ຂອງເຮົາມອບໝາຍ, ແລະ ສິ່ງນີ້ເປັນ ຂອງປະທາ ທີ່.... ເອື້ອຍນ້ອງ.... ມີສິດໄດ້ຮັບ.”²³

ເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາຮັກ ແລະ ຍົກຍ້ອງທ່ານ. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກບຸນຄຸນຕໍ່ການຮັບໃຊ້ ຂອງທ່າ ໃ ອາ ຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ. ພວກທ່າ ຊ່າງປະເສີດແທ້ໆ! ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງ

ຄວາມຮູ້ສຶກບຸ ຄູ ຕໍ່ສະຕີໃ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັ ພະຍາ ເຖິງຄວາມເປັ
ຈິງຂອງການຊົດໃຊ້, ເຖິງຄວາມເປັນພຣະເຈົ້າຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ແລະ ເຖິງການພົ້ນພາຂອງ
ສາສ າຈັກຂອງພຣະອົງ. ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .
ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion (The Story of the Mormon Trail 1971)*,
13.

2. Robert D. Putnam and David E. Campbell, *American Grace: How Religion
Divides and Unites Us*, 2010, 233.

3. See *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 1.3.1; see also Moses
5:1, 4, 12, 27.

|v4

4. In Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie
and Martin Handcart Pioneers* (2006), 445.

5. See “Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford,” Utah
State Historical Society, Manuscript A 719; in “Remembering the Rescue,”
Ensign, Aug. 1997, 47.

6. ຮວບຮວມ ແລະ ຫຍໍ້ຈາກອີເມວຂຽ ໂດຍ ມໍ ັກາ ເຊກວິກ, ປະທາ ຍິງໜຸ່ມປະຈຳສະເຕກ
ຂອງສະເຕກລາກູ າ ັກູເອ ຄາລິຟໍ ຢ, ແລະ ຄຳປາໄສກ່າວໂດຍ ເລັສລີ ມໍ ເທີ ເຊັ ,
ປະທາ ຍິງໜຸ່ມປະຈຳສະເຕກຂອງສະເຕກມິດເຊີ ວີເອໂຫ ຄາລິຟໍ ຢ.

7. ໃນເລື່ອງຊື່ວ່າ “Why Do We Let Them Dress Like That (ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງປ່ອຍເຂົາ
ໃຫ້ນຸ່ງຖືແບບນັ້ນ)?” (*Wall Street Journal*, Mar. 19–20, 2011, C3), ແມ່ຄົນໜຶ່ງ
ທີ່ເປັນຊາວຢິວໄດ້ສົ່ງເສີມມາດຕະຖານຂອງການນຸ່ງຖື ແລະ ຄວາມສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ
ຮັບຮູ້ຕົວຢ່າງຂອງສະຕີຊາວມໍ ມອ .

8. “ຄອບຄົວ: ກາ ປະກາດຕໍ່ໂລກ,” *Liahona* Nov. 2010, 129.

9. See Putnam and Campbell, *American Grace*, 244–45.

10. See Putnam and Campbell, *American Grace*, 504.
11. See Doctrine and Covenants 81:5; ໂມໂຊຢາ 4:26.
12. See Doctrine and Covenants 138:56.
13. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), page 22.
14. See *Handbook 2*, 6.1.
15. See *Handbook 2*, 4.5.
16. ເບິ່ງ Emily Matchar, “Why I Can’t Stop Reading Mormon Housewife Blogs (ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງເຊົາອ່ານເລື່ອງກ່ຽວກັບແມ່ບ້ານຊາວມໍມອນບໍ່ໄດ້),” salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs.
ສະຕີຜູ້ຕໍ່ສູ້ເພື່ອສິດຂອງຜູ້ຍິງ ແລະ ຜູ້ບໍ່ເຊື່ອວ່າມີພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບຮູ້ເລື່ອງນີ້ ແລະ ກ່າວວ່າ
ນາງຕິດອ່ານເລື່ອງກ່ຽວກັບແມ່ບ້ານຊາວມໍມອນ.
17. ຈາກກາ ສີ ທະ ຯ ຳປະທາ ສະເຕກ ູກອາໂລຟາ ຕົງກາ ຮາອາກາເມ. ທ່າ ເລໂຮຕາອີ
ມາເຕອາກີ (ຜູ້ຊຶ້ງຕໍ່ມາໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັ ປະທາ ເຜີຍແຜ່ຂອງປາປູອາ ິວກີ ຜອດໂມເລສປີ) ແລະ
ຳປະທາ ສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະປະຈຳສະເຕກ າງເລອີ າຕາ ວາເອ້ ູກາ.

18. ເບິ່ງ D’Vera Cohn and Richard Fry, “Women, Men, and the New Economics of Marriage (ຍິງ, ຊາຍ, ແລະ ເສດຖະກິດໃໝ່ຂອງການແຕ່ງງານ),” Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. ຈຳ ວ ກາ ເກີດຂອງ ເດັກນ້ອຍກໍມີນ້ອຍກວ່າທີ່ຜ່ານມາໃນຫລາຍປະເທດ. ສິ່ງນີ້ຖືກເອີ້ນວ່າສະຖິຕິຈຳນວນປະຊາກອນ ຫລຸດໜ້ອຍຖອຍລົງ.

19. “A Troubling Marriage Trend,” *Deseret News*, Nov. 22, 2010, A14, quoting a report on msnbc.com.

20. See Simon Collins, “Put Family before Money-making Is Message from Festival,” *New Zealand Herald*, Feb. 1, 2010, A2.

21. Gordon B. Hinckley, “Women of the Church,” *Ensign*, Nov. 1996, 69; see also Spencer W. Kimball, “Our Sisters in the Church,” *Ensign*, Nov. 1979, 48–49.

22. “As Sisters in Zion,” *Hymns*, no. 309.

23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter Day Hymns: The Stories and the Messages*, rev. ed. (2009), 338–39.

ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດຄວາມດີ
ໂດຍ ປະທານ ເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ
ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຈຸດປະສົງຂອງຂ່າວສານຂອງຂ້າພະເຈົ້າແມ່ນເພື່ອໃຫ້ກຽດ ແລະ
ສະໜັບສະໜູນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກະທຳ ແລະ ກຳລັງກະທຳຢູ່ ເພື່ອຊ່ອຍເຫຼືອຄົນຍາກຈົນ ແລະ
ຄົນຂັດສົນໃນທ່າມກາງລູກໆຂອງພຣະອົງໃນໂລກນ. ພະອົງຮັກລູກໆຂອງພຣະອົງຜູ້ທີ່ມີຄວາມຕ້ອງການ ແລະ
ຜູ້ທີ່ຢາກຊ່ອຍເຫຼືອນຳອີກ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຈັດວິທີໄວ້ເພື່ອໃຫ້ພວມແກ່ຜູ້ທີ່ຕ້ອງການ ແລະ ຜູ້ທີ່ຈະຊ່ອຍເຫຼືອ.

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງລູກໆຂອງ ພຣະອົງຕະຫຼອດທົ່ວໂລກ
ທີ່ທູນຂໍອາຫານການກິນ, ຂໍເສຍຜ້າເພື່ອຫຸ້ມຫຼ່າງກາຍ, ແລະ ຄວາມພູມໃຈທີ່ມາຈາກຄວາມ
ສາມາດທີ່ຈະຫາລ້ຽງຕົນເອງໄດ້. ຄຳອ້ອນວອນນນໄດ້ໄປເຖິງພຣະອົງນັບຕັ້ງແຕ່ພຣະອົງໄດ້ບັບດານ
ໃຫ້ມະນຸດເປັນຂນມາໃນແຜ່ນດິນໂລກ.

ທ່ານຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມຕ້ອງການເຫຼົ່ານັ້ນໃນບ່ອນທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່ ແລະ ຈາກຕະຫຼອດທົ່ວໂລກ.
ຫົວໃຈຂອງທ່ານຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເມດຕາສົງສານສະເໝີ. ເມື່ອທ່ານເຫັນຄົນອື່ນດນລົນ
ເພື່ອຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳທ່ານກໍຢາກຊ່ອຍເຫຼືອ. ທ່ານຮູ້ສຶກ ເມື່ອທ່ານເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງແມ່ໝ້າຍ ແລະ
ເຫັນວ່ານາງບໍ່ມີອາຫານທີ່ຈະກິນ. ທ່ານຮູ້ສຶກ ເມື່ອທ່ານເຫັນຮູບພາບຂອງເດັກນ້ອຍນຶ່ງໃຫ້
ຢູ່ໜ້າເຮືອນທີ່ເພບັງຂອງເຂົາຈາກແຜ່ນດິນໄຫວ ຫລື ໄຟໃໝ້.

ເພາະພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງໃຫ້ຂອງເຂົາ ແລະ ຮູ້ສຶກ ເຖິງຄວາມເມດຕາສົງສານຂອງທ່ານ,
ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ຫາວິທີທາງໃຫ້ສານຸສິດຂອງພຣະອົງໄປຊ່ອຍເຫຼືອເຂົາ. ພຣະອົງໄດ້ເຊອເຊີນໃຫ້
ລູກໆຂອງພຣະອົງອຸທິດເວລາ, ຊັບສິນ, ແລະ ຕົນເອງ ເພື່ອເຂາຮ່ວມນຳພຣະອົງໃນການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ວິທີຊ່ອຍເຫຼືອຂອງພຣະອົງ ບາງເທື່ອຖືກເອີ້ນວ່າ “ການດຳລົງຊີວິດຕາມກົດແຫ່ງການອຸທິດຖະຫວາຍ.”
ໃນຊ່ວງລະຍະໜຶ່ງ ວິທີຂອງພຣະອົງຖືກເອີ້ນວ່າ "ລະບຽບເອກະພາບ." ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ ມັນຖືກເອີ້ນວ່າ
“ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ.”

ຊື່ ແລະ ລາຍລະອຽດຂອງການບໍລິຫານຖືກປຽນເພື່ອໃຫ້ເໝາະສົມກັບຄວາມຕ້ອງການ ແລະ
ສະພາບການຂອງຜູ້ຄົນ? ແຕ່ສ່ວນຫຼາຍແລ້ວ ວິທີທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຈະຊ່ອຍເຫຼືອ

ຜູ້ຄົນທາງຮ່າງກາຍແມ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຄົນອຸທິດຖະຫວາຍສິ່ງທີ່ຕົນມີດ້ວຍຄວາມຮັກໃຫ້ແກ່ພຣະເຈົ້າ ແລະ ວຽກງານຂອງພຣະອົງ.

ພຣະອົງໄດ້ເຊອຸເຊີນ ແລະ ບັນຊາເຮົາໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຊ່ອຍຊຸກຍູ້ທີ່ຂັດສິນ. ເຮົາໄດ້ເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນຕອນເຮົາຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຂອງ ພຣະເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ຕັ້ງພັນທະສັນຍາໃນວັນອາທິດ ຕອນເຮົາຮັບສິນລະລິກ.

ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນມາດຕິທິຈະກ່າວເຖິງ ໂອກາດບາງຢ່າງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຈັດໄວ້ໃຫ້ເຮົາ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສິນ. ຂ້າພະເຈົ້າບສາມາດກ່າວເຖິງ ໂອກາດທັງໝົດໃນເວລານາງນັ້ນ. ຄວາມຫວັງຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າຄືທີ່ຈະເສີມ ແລະ ຊຸກຍູ້ທ່ານໃຫ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດ.

ມີເພງສວດເພງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຄຳເຊອຸເຊີນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃຫ້ມາເຮັດວຽກງານນີ້ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກຮ້ອງ ນັບແຕ່ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຍັງນ້ອຍ. ຄາວຍັງນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມັກຟັງເພງທີ່ໃຫ້ພະລັງ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ທ່ານຈະຮູ້ສຶກເນອເພງນັ້ນໃນຫົວໃຈຂອງທ່ານຄືກັນໃນມາດຕິທິ. ໃຫ້ເຮົາມາຟັງເນອເພງນັ້ນກັນອີກ:

- ເຮົາໄດ້ເຮັດຄວາມດີແລ້ວບໍ່ມາ?
- ເຮົາໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອໃຜແດ່?
- ເຮົາໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈຄົນໂສກເສົາ ຊ່ອຍເຂົາໃຫ້ຊົນບານແລ້ວບໍ່?
- ຖ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດ, ເຮົາກໍພາດໄປແລ້ວ.
- ຄວາມໜັກໜ່ວງຂອງຄົນອື່ນໄດ້ຖືກແບ່ງເບົາແລ້ວບໍ່ມາ
- ເພາະເຮົາເຕັມໃຈທີ່ຈະແບກຫາບ?
- ຄົນປ່ວຍໂຊ ແລະ ອ່ອນແອໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອແລ້ວບໍ່?
- ເມື່ອເຂົາຕ້ອງການເຮົາ ເຮົາຢູ່ຫນັບ?
- ແລ້ວຈົງຕົນ, ແລະ ເຮັດສິ່ງດັ່ງກ່າວ
- ແທນທີ່ຈະຝັນເອົາຜາສາດຢູ່ເບອງບິນ.
- ການເຮັດຄວາມດີເປັນສິ່ງພໍໃຈ, ໃຫ້ຄວາມສຸກເກີນກວ່າຈະວັດແທກໄດ້,
- ເປັນພອນຂອງໜ້າທີ່ ແລະ ຄວາມຮັກ.¹

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຕືອນເຮົາທຸກຄົນສະເໝີ. ບາງເທື່ອ ອາດເປັນຄວາມຮູ້ສຶກອິດທິນບາງຄົນທີ່ຂັດສິນ. ຜູ້ເປັນພອດຮູ້ສຶກ ເມື່ອລາວເຫັນລູກລາມ ແລະ ຫົວເຂົາບາດ. ຜູ້ເປັນແມ່ອາດຮູ້ສຶກ ເມື່ອນາງໄດ້ຍິນ ລູກຮ້ອງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມຢາກໃນຕອນຄ່ຳຄືນ. ຜູ້ເປັນລູກຊາຍ ຫລື ລູກສາວອາດຮູ້ສຶກອິດທິນ ເມື່ອເຫັນບາງຄົນງ່ວມເຫງົາ ແລະ ຢາກກິນຢູ່ທີ່ໂຮງຮຽນ.

ເຮົາທຸກຄົນເຄີຍໄດ້ຮັບການສຳພັນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອິດທິພົນອັນທີ່ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ດັ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ ຂ່າວກ່ຽວກັບແຜ່ນດິນໄຫວຢູ່ປະເທດຍີ່ປຸ່ນ, ທ່ານກໍມີຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍແລ້ວນຳຄົນທີ່ອາດໄດ້ຮັບ ບາດເຈັບ.

ຄວາມຮູ້ສຶກອິດທິພົນໄດ້ມາຫາພວກທ່ານຫລາຍພັນຄົນ ເມື່ອພວກທ່ານໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບນ້ຳຖ້ວມຢູ່ຄະວິນສະແລນ, ປະເທດອົດສະຕາລີ. ຂ່າວພຽງບອກເຖິງຈຳນວນຄົນທີ່ຂັດສົນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ພວກທ່ານຫລາຍຄົນອາດ ຮູ້ສຶກເຈັບປວດນຳຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນ. ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຢູ່ອົດສະຕາລີຫລາຍກວ່າ 1,500 ຄົນ ໄດ້ອາສາສະໝັກໄປຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈ.

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຽນຄວາມອິດທິພົນ ເປັນການກະທຳ ຕາມພັນທະ ສັນຍາຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເຫັນພອນທີ່ມາສູ່ຄົນຂັດສົນ ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ພອນທີ່ມາສູ່ຄົນທີ່ສວຍໂອກາດອອກໄປຊ່ອຍເຫລືອ.

ພຣະພິສະຫລາດຈະເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນວ່າເປັນສິ່ງທີ່ນຳພອນມາໃຫ້ຊີວິດຂອງລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງເຂົາເຈົ້າ. ບົດນິພານ ເດັກນ້ອຍສາມຄົນໄດ້ເອົາຂອງກິນມາໃຫ້ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພຣະພິສະຫລາດຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຕ້ອງການ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ລູກມີສ່ວນຮ່ວມ ເພື່ອເປັນ ໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າ.

ພໍ່ແມ່ໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າ ໂດຍການຮັບໃຊ້ທີ່ເພື່ອແຜ່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ດ້ວຍການເລືອກໃຫ້ລູກໆ ມີສ່ວນຮ່ວມໃນການຮັບໃຊ້ນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສົ່ງພອນຕໍ່ໄປໃຫ້ລູກຫລານໃນ ອະນາຄົດຂອງເຂົາເຈົ້ານຳອີກ. ຮອຍຍິ້ມຂອງເດັກນ້ອຍ ຕອນເຂົາເຈົ້າອອກຈາກເຮືອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ມັນຈະເປັນແນວນັ້ນແທ້. ເຂົາເຈົ້າຈະບອກລູກຫລານຂອງຕົນເຖິງ ຄວາມຊື່ນຊົມທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ແທນພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຄວາຍັງນ້ອຍຕອນໄປເສຍ ຫຍ້າຢູ່ເຮືອນຄົນຂ້າງບ້ານທີ່ພໍ່ຂຸນໄປນຳ. ເມື່ອໃດກໍຕາມ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຂຸນໃຫ້ໄປຊ່ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກຈະຈຶ່ງເອົາເພງທີ່ວ່າ, “Sweet is the work, my God, my King (ວຽກງານຊ່າງແສນຫວານ, ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າ, ອົງກະສັດຂອງຂ້າ).”²

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເພງນັ້ນຖືກແຕ່ງຂຶ້ນເພື່ອບັນລະຍາຍເຖິງຄວາມສຸກທີ່ມາຈາກການນະມັດສະການ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວັນຊະບາ ໂຕ. ແຕ່ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນທີ່ມາເຮືອນຂ້າພະເຈົ້າພ້ອມດ້ວຍອາຫານໄດ້ຮູ້ສຶກ

ເຖິງຄວາມຊື່ນຊົມໃນມື້ທີ່ຈຳນວນທີ່ໄດ້ເຮັດວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະ ພໍ່ແມ່ຂອງເຂົາໄດ້ເຫັນ
ໂອກາດທີ່ຈະເຮັດຄວາມດີ ແລະ ສົ່ງຄ່າຄວາມສຸກໃຫ້ແກ່ລູກຫລານຕງໄປ.

ວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ຈະດູແລຄົນຍາກຈົນ ໄດ້ໃຫ້ໂອກາດ ພໍ່ແມ່ທີ່ຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງຕົນ.
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນສິ່ງນຢູ່ໃນໂບດໃນວັນອາທິດ. ເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຍິນຂອງບໍລິຈາກໃຫ້ແກ່ອະທິການ
ໃນຂະນະທີ່ເພິ່ນຍ່າງເຂົາມາໃນໜ້ອງ ກ່ອນກອງປະຊຸມເລີ່ມຕົ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄອບຄົວ ແລະ ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຄົນນນດີ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າ ມີບາງຄົນໃນຫວອດຕ້ອງການ
ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ. ຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ເວາແນວນນຳລູກຊາຍໃນຕອນທີ່ເວົ້າເງິນບໍລິຈາກໃສ່ຂອງຫລາຍກວ່າປົກກະຕິ
ໃຫ້ລູກຊາຍຂອງລາວ.

“ນນພວກເຮົາໄດ້ຖືສິນອົດເຂາ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອຄົນຂັດສິນ. ໃຫ້ລູກເວົ້າຂອງນໄປໃຫ້ອະທິການເດ. ພຣູ້ວ່າ
ເພິ່ນຊິໃຊ້ມັນ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຕ້ອງການຫລາຍກວ່າພວກເຮົາ.”

ແທນທີ່ຈະມີຄວາມຫົວໂຫຍຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງໃນມດັງກ່າວ, ແຕ່ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຄົນນນຈະຈິຈຳວັນທີ່ອົບອຸ່ນ
ດ້ວຍຄວາມສຸກ. ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດ ເຫັນໄດ້ຈາກຮອຍຍມຂອງລາວ ແລະ ການຈັບຂອງໄວ້ແໜ້ນວ່າລາວ
ພູມໃຈ ທີ່ພໍ້ໄວ້ເນອເຊືອໃຈລາວກັບເງິນທີ່ຈະເວົ້າໄປຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນ. ລາວຈະຈິຈຳນນ
ຕອນລາວໄດ້ເປັນ ມັກຄະນາຍົກ, ແລະ ບາງທີ່ຕະຫລອດຊີວິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສຸກອັນດຽວກັນນນໃນໃບໜ້າ ຂອງຄົນທີ່ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນແທນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຢູ່ລັດໄອດາໂຮ ຫລາຍປີມາແລ້ວ. ເຊື່ອນນຳທີ່ທອນໄດ້ແຕກໃນວັນອາທິດ ວັນທີ 5 ເດືອນມິຖຸນາ, ປີ 1976.
ສິບເອັດຄົນໄດ້ຕາຍໄປ. ຫລາຍພັນຄົນໄດ້ປະຖມເຮືອນຊານໄປພາຍໃນສອງສາມຊົ່ວໂມງ. ເຮືອນບາງ
ຫລັງໄດ້ຖືກນຳພັດໄປ. ແລະ ຫລາຍພັນຫລັງໄດ້ຖືກສ້ອມແປງໃໝ່ ໃຫ້ພໍຢູ່ອາໄສ ດ້ວຍການຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ
ຊັບສິນທີ່ຜູ້ຄົນບໍລິຈາກ.

ຄົນທີ່ໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບເຄາະຮ້າຍກໍ່ມີຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ບາງຄົນໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າຖືກເອນໃຫ້ເຮັດຄວາມດີ.
ເພື່ອນບ້ານ, ອະທິການ, ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ, ປະທານກຸ່ມ, ຄູ່ສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ
ຜູ້ຢຽມສອນ ໄດ້ສະລະເວລາ ແລະ ພັກງານໄປທຳຄວາມສະອາດເຮືອນຊານເຫລົ່ານນ.

ສາມິພັນລະຍາຄູ່ໜຶ່ງໄດ້ກັບຄືນໄປເມືອງເຮັກສະເບີກບດົນຫລັງຈາກນ້ຳຖ້ວມ ຈາກການ ໄປທຽວ. ເຂົາເຈາບໄດ້ໄປເບິ່ງເຮືອນຂອງຕົນເອງ. ແຕ່ໄດ້ໄປຫາອະທິການເພື່ອຖາມວ່າ ເຂົາເຈາຄວນໄປຊ່ວຍ ເຫລືອບ່ອນໃດ. ເພິ່ນກໍໄດ້ສົງເຂົາເຈາໄປຊ່ວຍເຫລືອຄອບຄົວທີ່ຂັດສົນ.

ຫລັງຈາກສອງສາມມ ເຂົາເຈາໄດ້ໄປກວດເບິ່ງເຮືອນຂອງຕົນເອງ, ແຕ່ເຮືອນຖືກນ້ຳພັດໄປແລ້ວ. ເຂົາເຈາໄດ້ຢ່າງກັບຄືນໄປຫາອະທິການ ແລະ ຖາມວ່າ, “ບັດນ, ທ່ານຊື່ໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຫຍັງ?”

ບວ່າທ່ານຈະອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ, ທ່ານໄດ້ເຄີຍເຫັນຄວາມ ນະຫັດສະຈັນຂອງຄວາມອິດທິນນນກາຍ ເປັນການກະທຳທີ່ບໍ່ເຫັນແກ້ຕົວ, ບແມ່ນແຕ່ນ້ຳໄພທຳມະຊາດທີ່ຮ້າຍແຮງເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈາເຄີຍເຫັນສິ່ງນ ໃນກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດບ່ອນທີ່ພວກອ້າຍນ້ອງພາກັນຊ່ວຍເຫລືອຜູ້ຄົນທີ່ພະຍາຍາມຊອກຫາວຽກເຮັດງານທຳ ເພື່ອຫາລ້ຽງຕົນເອງ ແລະ ຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈາຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມເມດຕາສົງສານຢູ່ໃນຫ້ອງ; ບາງຄົນ ໄດ້ແນະນຳຊື່ຜູ້ທີ່ອາດມີວຽກງານໃຫ້ເຮັດ.

ສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນນຳ ເຮືອນຂານທີ່ຖືກນ້ຳຖ້ວມໃນລັດໄອດາໂຮ ເປັນການສະແດງເຖິງວິທີທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາຊ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນຫລາຍທີ່ສຸດ ໃຫ້ສາມາດກຸ້ມຕົນເອງໄດ້. ເຮົາຮູ້ສຶກເມດຕາສົງສານ ແລະ ເຮົາຮູ້ຈັກວ່າຈະເຮັດແນວໃດໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ.

ເຮົາຈະສະເຫລີມສະຫລອງວັນຄົບຮອບ 75 ປີຂອງໂຄງການ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກໃນປີນ. ມັນໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ເພື່ອສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນທີ່ຕິກງານ, ສູນເສຍໄຮ່ສວນ ແລະ ແມ່ນແຕ່ບ້ານເຮືອນໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ເອນວ່າ “ເສດຖະກິດຕິກຕຳທີ່ສຸດ.”

ຄວາມຕ້ອງການອັນໃຫຍ່ຫລວງເຊັ່ນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບລູກໆ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນອີກໃນ ວັນເວລາຂອງເຮົາ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເປັນມາ ແລະ ຈະເປັນໃນອະນາຄົດ. ຫລັກທຳພນຖານຂອງໂຄງການ ສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກບໍ່ແມ່ນສຳລັບເພື່ອຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ຫລື ສະຖານທີ່ໃດໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ມັນແມ່ນສຳລັບທຸກເວລາ ແລະ ທຸກສະຖານທີ່.

ຫລັກທຳເຫລົ່ານັ້ນເປັນທາງວິນຍານ ແລະ ນິລັນດອນ. ເພາະເຫດນັ້ນ, ການເຂາໃຈມັນ ແລະ ເກັບມັນໄວ້ໃນ ໃຈ ຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາເຫັນໂອກາດທີ່ຈະຊ່ວຍເຫລືອຕອນໃດກໍໄດ້ ແລະ ເມື່ອໃດກໍໄດ້ເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ເຊອເຊິນໃຫ້ເຮົາເຮັດ.

ຕ່ຳໄປແມ່ນຫລັກທຳບາງຢ່າງທີ່ນຳພາຂ້າພະເຈາ ຕອນຂ້າພະເຈາຢາກຊ່ວຍເຫລືອຕາມວິທີທາງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ແລະ ຕອນທີ່ຄົນອື່ນໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຂ້າພະເຈາ.

ທຳອິດ, ທຸກຄົນຈະມີຄວາມສຸກຫລາຍຂນ ແລະ ມີຄວາມນັບຖືຕົນເອງຫລາຍຂນ ເມື່ອເຂົາເຈາສາມາດຫາ
ລ້ຽງຕົນເອງ ແລະ ຄອບຄົວ ແລະ ຈາກນັ້ນ ເອອມອອກໄປຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈາມີຄວາມກະຕັນຍູຕຄົນ
ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຂ້າພະເຈາ ໃນຕອນຂັດສົນ. ຂ້າພະເຈາມີຄວາມກະຕັນຍູເປັນເວລາຫລາຍປີຕຄົນ
ທີ່ໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອຂ້າພະເຈາໃຫ້ສາມາດກຸ້ມຕົນເອງໄດ້. ແລະ ຂ້າພະເຈາກໍມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ສຸດ
ຕຄົນທີ່ໄດ້ສະແດງໃຫ້ຂ້າພະເຈາຮູ້ວິທີທີ່ຈະໃຊ້ຊັບສິນທີ່ເຫລືອຂອງຂ້າພະເຈາເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ.

ຂ້າພະເຈາໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ວິທີທີ່ຈະມີຊັບສິນທີ່ເຫລືອ ແມ່ນຕ້ອງໃຊ້ຈ່າຍໜ້ອຍກວ່າທີ່ຂ້າພະເຈາຫາມາໄດ້.
ດ້ວຍຊັບສິນທີ່ເຫລືອ, ຂ້າພະເຈາສາມາດຮຽນຮູ້ຈາກປະສົບການທີ່ມີຄວາມສຸກວ່າ ການມອບໃຫ້ແມ່ນດີກວ່າ
ການໄດ້ຮັບ. ສ່ວນໜຶ່ງແມ່ນວ່າ ເມື່ອເຮົາມອບໃຫ້ໃນວິທີຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາ, ພຣະອົງຈະອວຍພອນເຮົາ.

ປະທານມາລິອອນ ຈີ ລອມນີ ໄດ້ກ່າວເຖິງວຽກງານສະຫວັດດີການວ່າ, “ການບໍລິຈາກຂອງທ່ານ
ຈະບຣັດໃຫ້ທ່ານທຸກຍ້ອນດອກ.” ແລະແລ້ວເພິນໄດ້ອ້າງເຖິງຄຳຂອງທ່ານເມວິນ ເຈ ບາເລິດ,
ປະທານເຜີຍແຜ່ຂອງເພິນໃນທາງນວ່າ: “ບໍ່ມີຄົນໃດທີ່ມອບເປືອກເຂາຈີ່ໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈາ
ແລ້ວຈະບໍ່ໄດ້ກ້ອນເຂາຈີ່ຕອບແທນ.”³

ຂ້າພະເຈາພົບເຫັນວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈາ. ເມື່ອຂ້າພະເຈາມີໃຈເພື່ອແຜ່ຕູລູກງ
ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທີ່ຂັດສົນ, ພຣະອົງຈະເພື່ອແຜ່ຕູຂ້າພະເຈາຄືກັນ.

ຫລັກທຳຂໍທີ່ສອງທີ່ໄດ້ເປັນສິ່ງນຳພາຂ້າພະເຈາໃນວຽກງານສະຫວັດດີການແມ່ນພະລັງ ແລະ
ພອນຂອງຄວາມສາມັກຄີ. ເມື່ອເຮົາຮ່ວມມືເຂາກັນຮັບໃຊ້ຜູ້ຄົນໃນຕອນຂັດສົນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈາຈະລວມຫົວໃຈ
ຂອງເຮົາເຂາເປັນໜຶ່ງ. ປະທານເຈ ຣູເບນ ຄະລາກ, ຈູເນຍ ໄດ້ກ່າວໃນທາງນວ່າ:

“ການມອບໃຫ້ນນ...ບາງທີ່ໄດ້ນຳຄວາມຮູ້ສຶກຂອງການເປັນອ້າຍນ້ອງມາໃຫ້ ເມື່ອພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ຝຶກຝົນ ແລະ
ເຮັດວຽກງານຄຽງຂ້າງກັນໄປ ໃນໂຄງການສະຫວັດດີການ ຫລື ໂຄງການອື່ນໆ.”⁴

ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເປັນອ້າຍນ້ອງກັນແມ່ນເປັນຄວາມຈິງສຳລັບຄົນ ທີ່ໄດ້ຮັບ ແລະ ຄົນທີ່ມອບໃຫ້.
ຈົນມາເຖິງທຸກວັນນ, ອ້າຍຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າພະເຈາໄດ້ຊ່ວຍຂຕົມອອກຈາກເຮືອນລາວຢູ່ເມືອງເຮັກສະເບີກ
ຮູ້ສຶກເຊັ່ນນນນຳຂ້າພະເຈາ. ແລະ ລາວຮູ້ສຶກພູມໃຈໃນຕົວເອງທີ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ລາວສາມາດ
ເຮັດໄດ້ເພື່ອຕົນເອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງລາວ. ຖ້າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດວຽກງານຄົນດຽວ, ແລ້ວ ເຮົາທັງສອງຄົນຄິ່ງ
ພາດພອນທາງວິນຍານນໄປ.

ສິ່ງນັ້ນໄດ້ພາມາຫາຫລັກທຳຂໍ້ທີ່ສາມຂອງການເຮັດວຽກງານ ສະຫວັດດດການ: ໃຫ້ພາຄອບຄົວໄປຊ່ວຍເຮັດ
ວຽກງານນຳທ່ານ ເພື່ອວ່າເຂົາເຈາະໄດ້ຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈາ
ຊ່ວຍເຫລືອຄົນອື່ນ. ລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວຂອງທ່ານຜູ້ເຮັດວຽກງານນຳທ່ານເພື່ອຮັບ ໃຊ້ຄົນອື່ນທີ່ຂັດສົນ
ສ່ວນຫລາຍ ແລ້ວຈະຮູ້ຈັກຊ່ວຍເຫລືອກັນໃນຍາມເຂົາເຈາຂັດສົນ.

ຫລັກທຳທີ່ມີຄ່າຂໍ້ທີ່ສີຂອງ ໂຄງການສະຫວັດດດການຂອງສາສນາຈັກຂ້າພະເຈາໄດ້ຮຽນຮູ້ຕອນເປັນອະທິການ.
ມັນມາຈາກຂໍ້ພຣະຄຳພີທີ່ບັນຊາໃຫ້ຊອກຫາຄົນຍາກຈົນ. ມັນເປັນໜ້າທີ່ ຂອງອະທິການທີ່ຈະຊອກ ແລະ
ຈັດຫາການຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ແກ່ ຄົນທີ່ຍັງຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຢູ່ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ
ແລ້ວທີ່ເຂົາເຈາ ແລະ ຄອບຄົວສາມາດເຮັດ. ຂ້າພະເຈາພົບເຫັນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ສົງພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດມາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະ “ຊອກ ແລະ ພົບ”⁵ ເຫັນຄົນຍາກຈົນທີ່ຈະດູແລ ເຊັ່ນດຽວກັບການ
ຊອກຫາຄວາມຈິງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈາກໍໄດ້ຮຽນທີ່ຈະໃຫ້ປະທານສະມາຄົມສະຕິສົງເຄາະມີສ່ວນຮ່ວມນຳອີກ.
ນາງອາດໄດ້ຮັບການດົນໃຈກ່ອນທ່ານຊຳອີກ.

ພວກທ່ານບາງຄົນຈະຕ້ອງການ ການດົນໃຈນັ້ນໃນຫລາຍເດືອນຂ້າງໜ້າ. ໃນການສະເຫລີມສະຫລອງ
ວັນຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງໂຄງການສະຫວັດດດການຂອງສາສນາຈັກ, ສະມາຊິກຕະຫລອດທົ່ວໂລກຈະ
ຖືກເຊອເຊີນໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມໃນວັນຮັບໃຊ້. ຜູ້ນຳ ແລະ ສະມາຊິກຈະສະແຫວງການເປີດເຜີຍ
ເມື່ອເຂົາເຈາຈັດສ້າງ ໂຄງການໃດໆກໍຕາມ.

ຂ້າພະເຈາຂໍແນະນຳສາມຢ່າງ ເມື່ອທ່ານວາງແຜນ ໂຄງການ ຮັບໃຊ້.

ທຳອິດ, ໃຫ້ຕຽມຕົວທ່ານເອງ ແລະ ຄົນທີ່ທ່ານນຳພາ ທາງວິນຍານ. ຕ້ອງມີໃຈອ່ອນນ້ອມ
ໂດຍການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເທົານນ ຈິ່ງຈະສາມາດເຫັນເປົ້າໝາຍຂອງໂຄງການໄດ້ຢ່າງ
ແຈ່ມແຈ້ງວ່າມັນເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນທາງຝ່າຍວິນຍານ ແລະ
ຝ່າຍໂລກນຳອີກ.

ຄຳແນະນຳຂໍ້ທີ່ສອງແມ່ນການເລືອກຜູ້ຄົນພາຍໃນອານາຈັກ ຫລື ໃນຊຸມຊົນ ທີ່ການຮັບໃຊ້ຈະສຳພັດຫົວໃຈ
ຂອງຄົນທີ່ມອບໃຫ້. ຄົນທີ່ເຂົາເຈາຮັບໃຊ້ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງເຂົາເຈາ. ຄວາມຮັກນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈາ
ມີຄວາມສຸກຫລາຍກວ່າ, ດັ່ງທີ່ເພງສັນຍາ, ຫລາຍກວ່າການຊ່ວຍເຫລືອທາງໂລກທີ່ເຂົາເຈາໄດ້ຮັບ.

ຄຳແນະນຳຂໍ້ສູດທ້າຍຄືແຜນທີ່ຈະໃຊ້ພະລັງຂອງຄວາ ສາມັກຄີກັນຂອງຄອບຄົວ, ກຸ່ມໂຄລຳ, ອົງການຮັບໃຊ້,
ແລະ ຜູ້ຄົນທີ່ທ່ານຮູ້ຈັກຢູ່ໃນຊຸມຊົນ. ຄວາມຮູ້ສຶກເປັນໜຶ່ງຈະເສີມສ້າງຜົນດີຈາກການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ. ແລະ

ຄວາມຮູ້ສຶກເປັນໜຶ່ງເຫລົ່ານັ້ນໃນຄອບຄົວ, ໃນສາສນາຈັກ, ແລະ ໃນຊຸມຊົນຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນ ແລະ ຈະກາຍເປັນມໍລະດົກສືບທອດໄປຫລັງຈາກໂຄງການສນຸສຸດລົງ.

ມັນເປັນໂອກາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະບອກທ່ານວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ ມີຄວາມກະຕັນຍູຕທ່ານຫລາຍຂະໜາດໃດ. ໂດຍການຮັບໃຊ້ ດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງທ່ານທີ່ທ່ານໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເພາະການນັບ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ຮັບຄໍາຂອບໃຈຈາກຜູ້ຄົນທີ່ ໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກທ່ານ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນ ເຂົາເຈົ້າຕະຫລອດທົ່ວໂລກ.

ທ່ານຈະພົບເຫັນວິທີທີ່ຈະຍົກເຂົ້າເຈົ້າຂຶ້ນໃຫ້ສູງກວ່າເກົ່າ, ເມື່ອທ່ານຊ່ອຍເຫລືອໃນວິທີທາງຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ທ່ານ ແລະ ສານຸສິດ ທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເປັນຜູ້ໄດ້ຮັບໃຊ້ດ້ວຍໃຈທີ່ເພື່ອແຜ່, ແຕ່ຜູ້ຄົນໄດ້ມາຂອບໃຈຂ້າພະເຈົ້າແທນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄໍາສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຈາກຜູ້ຄົນທີ່ໄດ້ ເຮັດວຽກນໍາທ່ານຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ເທືອໜຶ່ງ ຕອນຢືນຢູ່ນໍາ ປະທານເອສະລາ ແທັບ ເປັນສັນ. ພວກເຮົາພວມລົມກັນກ່ຽວກັບການຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕົກຕະລົງ ເມື່ອເພິ່ນເວົ້າອອກມາດ້ວຍຄວາມກະຕິລິລນ, ທັງຍົກມືຂຶ້ນນໍາວ່າ, “ຂ້ອຍຮັກວຽກງານນັ້ນ, ແລະ ນຄິວຽກງານແທ້ໆ!”

ໂດຍທີ່ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ພຣະອາຈານ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈສໍາລັບການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານ ຕລຸກຊຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ພຣະອົງຮູ້ ແລະ ພຣະອົງເຫັນວຽກງານ, ຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ການເສຍສະລະຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານພອນໃຫ້ທ່ານເພື່ອຈະໄດ້ ເຫັນຜົນງານຂອງທ່ານໃນຄວາມສຸກຂອງຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ກັບຜູ້ທີ່ທ່ານໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອ ນໍາກັນແທນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າພຣະບິດາຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ໄດ້ຍິນ ຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຄີ ພຣະຄິດ. ທ່ານ ແລະ ຄົນທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບໃຊ້ສາມາດຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ເຂມແຂງຂຶ້ນໄດ້ ໂດຍການຮັບໃຊ້ພຣະອົງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ. ທ່ານສາມາດຮູ້ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ໂດຍອໍານາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ວ່າໂຈເຊັບ ສະມິດ ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຝນູສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ຄໍາລົງຢູ່ຄົນມາໃໝ່. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ເພິ່ນເປັນຕົວຢ່າງເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດ: ໄດ້ໄປທຸກຫົນທຸກແຫ່ງເຮັດຄຸນງາມຄວາມດີ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເຮົາຈະຄວ້າເອົາໂອກາດຂອງເຮົາເພື່ອ ຊ່ອຍຍົກມືທີ່ຕົກ ແລະ ໃຫ້ກໍາລັງຫົວເຂົ້າທີ່ອ່ອນເພຍ.⁶ ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄີ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. “Have I Done Any Good?” *Hymns*, no. 223.
2. “Sweet Is the Work,” *Hymns*, no. 147.
3. Marion G. Romney, “Welfare Services: The Savior’s Program,” *Ensign*, Nov. 1980, 93.
4. J. Reuben Clark Jr., in Conference Report, Oct. 1943, 13.
5. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 7:7–8; ລູກາ 11:9–10; 3 ນິໄລ 14:7–8.
6. See Doctrine and Covenants 81:5.

ການສະໜັບສະໜູນເຈາະໜ້າທີ່ຂຸນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາສນາຈັກ
ສະເໜີໂດຍ ປະທານ ດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທີ່ສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ທອນມັສ ສະເປັນເຊີ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ
ແລະ ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟ້າຍຸກສຸດທ້າຍ; ເຮັນລີ ເບັນນຽນ ໄອລິງ
ເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ, ແລະ ດິເດີ ຟະຣິດະຣິກ ອຸກດອບ ເປັນທີ່ປຶກສາທີ່ສອງ
ໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນ ບອຍ ເຄນເນັດ ແພັກເກີ ເປັນປະທານສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ; ແລະ
ຕໄປນຄີ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ: ບອຍ ເຄ ແພັກເກີ, ແອວ ທອນ ແພລີ, ລະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ,
ດາລິນ ເອັຈ ໂອກ, ເອັມ ລະໂຊ ບາເລີດ, ຮິເຈີດ ຈີ ສະກາດ, ຮິເບີດ ດີ ແຣວ, ແຈັບຟະຣິ ອາ ຮິແລນ, ເດວິດ
ເອ ແບັດນາ, ຄວນຕິນ ແອວ ຄຸກ, ດີ ທອດ ຄິສໂຕເຟີສັນ, ແລະ ນຽວ ແອວ ແອນເດີເສັນ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ
ເປັນສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອນ, ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ, ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຂໍສະເໜີປົດບັນດາປະທານເຂດດັງຕໄປນ ນັບຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 1 ເດືອນພຶດສະພາ, ປີ 2011: ໂຮເຊ ແອວ ອາໂລນໂຊ, ນຽວເຊິນ ແອວ ອາວຕາມິຣາໂນ, ຈອນ ແອັສ ແອນເດີສັນ, ອຽນ ແອັສ ອາເດິນ, ເຊີຈີໂອ ອິ ອາວິລາ, ເດວິດ ອາ ບຣາວ, ດີ ຟະເຣເຊີ ບູນລິ້ອກ, ດອນໂນ ເຈ ບັດເລີ, ວະລາດີມິໂຣ ເຈ ກຳເປໂຣ, ດານີເອນ ເອັມ ກາໂຍເລສ, ຄານ ປິ ຄູກ, ໄອ ໂປໂລສະກີ ຄິດອນ, ເຈ ເດບ ຄິນິສ, ເຟເດຣີໂກ ແອັຟ ໂຄສະຕາເລສ, ລິກະແຣນ ອາ ເຄີຕິສ ຈູເນຍ, ຮີເບີ ໂອ ດີອຽສ, ແອນດຣູ ເອັມ ຝອດ, ຮູລີໂອ ຈີ ກາວິໂອລາ, ມານູເອນ ກອນຊາເລັສ, ດານີເອນ ເອັມ ໂຈນສ໌, ດາໂນ ເຈ ຄິເປສ, ໂດມິງໂກເຊີ ແອັສ ລິນຫາເຣສ, ປິ ເຣນາໂຕ ມາໂດນາໂດ, ເຣນູນ ໂດ ໂມຣາເລສ, ເຈ ມິແກວ ປາຢາ, ສະເຕັບເຟັນ ດີ ໂພສີ, ຮວນ ເອັມ ຣອດຣີກັສ, ເກຣາໂດ ແອວ ຮູບີໂອ, ເຈ ແອວ ສິເຕຣູ, ເດັກ ສະມິເບີດ, ອິວິນ ສະເຕີຣີ, ອິສຣຽວ ເອ ໂທເລນທິໂນ, ດັບເບິນຢູ ຄຣິສໂຕເຟີ ວາແດວ, ແລະ ແກຣີ ດັບເບິນຢູ ວອກເກີ.

ຜູ້ທີ່ຢາກສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳພວກເຮົາສຳລັບການຮັບໃຊ້ທີ່ດີເລີດຂອງພວກເພິນ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນບຸກຄົນດັງຕໄປນເປັນປະທານເຂດຄົນໃໝ່: ເຄັນ ເຈ ອາເລັນ, ສະເຕັບເຟັນ ປິ ອາເລັນ, ວິນເຊີ ບາເດີຣາມາ, ອາ ແຣນດໍ ບະລູດ, ແຣນສ໌ ທີ ບູນ, ພາທຣິກ ເອັມ ບຸດທອຍເລ, ມາເຊໂລ ແອັຟ ຈາບປີ, ອິເລຍເຊີ ແອັສ ໂຄລາໂດ, ແຈັບຟະຣີ ດີ ຄຳມິງ, ນິໂກລາສ ແອວ ດີ ຈີໂອວັນນີ, ຈອດ ແອັສ ໂດມິງກັສ, ແກຣີ ປິ ຄືອກສີ, ດາວິດ ຈີ ເຟີນັນເດສ, ເຣນານ ດີ ເຟີເຣຍຣາ, ຮິກາໂດ ພິ ຈິເມເນສ, ອາເລນ ດີ ເຣນີ, ດັກລັສ ແອັຟ ຮິກຳ, ຮໍເບີດ ດັບເບິນຢູ ຮິມາສ, ເລສເຕີ ແອັຟ ຈອນສັນ, ມາທິ ທີ ຈູເຕນັສ, ແຊງ ໂຣ ຄິມ, ອາເຟຣດ ຄະຢູນກູ, ເຣເມຈີໂອ ອິ ມິອິມ ຈູເນຍ, ອິສະມາເອນ ເມນໂດຊາ, ຊີເຊີ ເອ ໂມຣາເລສ, ຮູໂລນ ດີ ມູນເຊີ, ຮາໂມນ ຊີ ໂນບະເລຊາ, ອາເບເນຍ ວີ ປາຈາໂຣ, ແກຣີ ຊີ ຜອດເທີ, ໂຮເຊ ແອວ ເຣອິນາ, ເອສເຕບານ ຈີ, ຈອດ ແອັຟ ໂຣດ ຈູເນຍ, ລິນ ແອວ ຊຳເມີເຣ, ຄະເລກ ປິ ແທຣີ, ເດວິດ ເຈ ທອນເຊິນ, ເອີເນັສໂຕ ອາ ໂທຣິສ, ອານູໂປ ວາເລນຊີລາ, ຮິກາໂດ ວາຢາດາເຣສ, ຟາປີອານ ໄອ ວາເປໂຣ, ອິເມີ ວີຢາໂລໂບສ, ແລະ ແທຣີ ແອວ ເວດ.

ຜູ້ທີ່ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຜູ້ຂັດຄ້ານ ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຸນ.

ຂໍສະເໜີໃຫ້ສະໜັບສະໜູນເຈາໜ້າທີ່ຂຸນຜູ້ໃຫຍ່ຄົນອື່ນໆ, ສາວິກເຈັດສິບປະຈຳເຂດ, ແລະ ຝ່າຍປະທານອົງການສາມັນຕ່າງໆ ຊຶ່ງຖືກແຕ່ງຕັ້ງໄວ້ແລ້ວຕອນນ.

ຜູ້ເຫັນດ້ວຍ, ຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ຜູ້ຂໍຄຳນຳ ກໍຂໍໃຫ້ຍົກມືຂຶ້ນ.

ປະທານພະນັກງານ, ເຫັນໄດ້ວ່າ ທຸກຄົນໃນສູນກາງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ກໍໄດ້ໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນ
ຢ່າງເປັນເອກກະສັນ.

ຂອບໃຈ, ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ສຳລັບການອອກສຽງສະໜັບສະໜູນ, ສັດທາ, ການອຸທິດຕົນ, ແລະ
ການອະທິຖານຂອງທ່ານ.

ການລາຍງານຂອງພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາສນາຈັກ, ປີ 2010

ສະເໜີໂດຍ ຣໍເບີດ ດັບເບີນຢູ ແຄນແວວ

ຫົວໜ້າຜູ້ຈັດການ, ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາສນາຈັກ

ຮຽນຝ່າຍປະທານສູງສຸດຂອງສາສນາຈັກຂອງພະເຊດຣິດແຫ່ງໄຟ່ຟິນຍຸກສຸດທ້າຍ

ຮຽນ ເຈາໜ້າທີ່ຂຸນຜູ້ໃຫຍ່

ດັ່ງທີ່ອະທິບາຍໄວ້ໂດຍການເປີດເຜີຍໃນພາກທີ 120 ຂອງຄຳສອນ ແລະ ພັນທະສັນຍາ, ສະພາຜູ້ຈັດການ ເລື່ອງເງິນສ່ວນສິບ ມີອຳນາດໃນການໃຊ້ຈ່າຍເງິນທຶນຂອງສາສນາຈັກ. ສະພາປະກອບດ້ວຍຝ່າຍ ປະທານສູງສຸດ, ກຸ່ມອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ແລະ ຝ່າຍອະທິການຄວບຄຸມ.

ສະພານຈະກຳນົດເງິນທຶນໃຫ້ພະແນກຕ່າງໆຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ການດຳເນີນງານ. ພະແນກຕ່າງໆ ຂອງສາສນາຈັກຈະອະນຸມັດການງົບປະມານສຳລັບການໃຊ້ຈ່າຍ ຕາມນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບປະຕິບັດການຂອງສາສນາຈັກ.

ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາສນາຈັກໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ກວດສອບບັນຊີທຸກຢ່າງທີ່ຈຳເປັນ ເພື່ອປະເມີນການຄວບຄຸມລາຍໄດ້ ແລະ ລາຍຈ່າຍຂອງເງິນທຶນ ແລະ ປົກປ້ອງຄູແລຂັບສິນຂອງສາສນາຈັກ. ພະແນກກວດສອບບັນຊີເປັນໜ່ວຍທີ່ທຳງານຢ່າງອິດສະລະ ໂດຍບໍ່ຊຸມຮູ້ກັບພະແນກ ຫລື ໜ່ວຍງານໃດ ຂອງສາສນາຈັກ. ພະແນກກວດສອບບັນຊີປະກອບດ້ວຍນັກບັນຊີເອກກະຊົນ ທີ່ມີໃບອະນຸຍາດ. ຜູ້ກວດສອບບັນຊີພາຍໃນທີ່ມີໃບອະນຸຍາດ, ຜູ້ກວດສອບຂໍ້ມູນທີ່ມີໃບອະນຸຍາດແລະ ເຈາໜ້າທີ່ອື່ນໆລະດັບມີອາຊີບ.

ຕາມການດຳເນີນງານການກວດສອບ, ພະແນກກວດສອບບັນຊີລົງຄວາມເຫັນວ່າ ລາຍໄດ້ ແລະ ລາຍຈ່າຍເງິນບໍລິຈາກ ແລະ ການໃຊ້ຂັບສິນຂອງສາສນາຈັກ ລະຫວ່າງປີ 2010 ໄດ້ຮັບການຈັດການ ແລະ ບັນທຶກຕາມແນວທາງທີ່ປະຕິບັດຕາມລະບົບບັນຊີ ທີ່ໄດ້ຮັບອະນຸມັດ ແລະ ຕາມນະໂຍບາຍ ແລະ ລະບຽບປະຕິບັດທີ່ສາສນາຈັກກຳນົດໄວ້ທຸກປະການ.

ດ້ວຍຄວາມນັບຖືເປັນຢ່າງສູງ,

ພະແນກກວດສອບບັນຊີຂອງສາສນາຈັກ

ນິເວດ ດັບເບີນຢູ ແຄນແວວ

ຫົວໜ້າຜູ້ອຸດກາມ

ການລາຍງານສະຖິຕິ, ປີ 2010

ສະເໜີໂດຍບະລຸກ ພິ ແຣວ

ເລຂານຸການຂອງຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ອະນຸມັດການລາຍງານກ່ຽວກັບການເຕີບ ໂຕຂອງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກສຳລັບປີ 2010. ຕາມບັນທຶກລົງວັນທີ 31 ເດືອນທັນວາ 2010 ມີ ສະເຕກ 2,896 ແຫ່ງ, ເຂດເຜີຍແຜ່ 340 ແຫ່ງ, ອະນາເຂດ 614 ແຫ່ງ, ພ້ອມທັງ ຫວອດ ແລະ ສາຂາ 28,660 ແຫ່ງ.

ຈຳນວນສະມາຊິກທັງໝົດຂອງສາສນາຈັກໃນທ້າຍປີ 2010 ມີ 14,131,467 ຄົນ.

ຈຳນວນເດັກນ້ອຍໃນບັນທຶກໃໝ່ຂອງສາສນາຈັກມີ 120,528 ຄົນ ພ້ອມດ້ວຍ

ຜູ້ປ່ຽນໃຈທີ່ໄດ້ຮັບບັບຕິດສະມາໃນປີ 2010 ມີ 272,814 ຄົນ.

ຈຳນວນຂອງຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາທີ່ພວມຮັບໃຊ້ໃນທ້າຍປີມີ 52,225 ຄົນ.

ຈຳນວນຂອງຜູ້ສອນສາສນາຮັບພະແນກຮັບໃຊ້ສາສນາຈັກທີ່ພວມຮັບໃຊ້ຢູ່ມີ 20,813 ຄົນ; ຊຶ່ງຫລາຍຄົນ ອາໄສຢູ່ເຮືອນຕົນເອງ ແລະ ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນພະແນກຕ່າງໆຂອງສາສນາຈັກ.

ພຣະວິຫານສີແຫ່ງທີ່ໄດ້ຮັບການອຸທິດພາຍໃນປີນ ແມ່ນ:

ພຣະວິຫານ ແວນຄູເວີ ບຣິທິສ ໂຄລໍເບຍ ຢູ່ປະເທດການາດາ; ພຣະວິຫານ ຮີລາ ວາເລ ອາຣີໂຊນາ ຢູ່ໃນສະຫະຣັດ; ພຣະວິຫານ ເຊບູ ຊີທິ ຟິລິບປິນ; ແລະ ພຣະວິຫານ ຄິອຽບ ຢູຄະເຣນ.

ພຣະວິຫານ ລາອີເອ ຮາວາຍ ໃນສະຫະຣັດ ໄດ້ຮັບການອຸທິດຄືນໃໝ່ໃນປີ 2010.

ຈຳນວນພຣະວິຫານທັງໝົດທີ່ເປີດຮັບໃຊ້ຕະຫລອດທົ່ວໂລກມີ 134 ແຫ່ງ.

ອາດິດເຈາໜ້າທີ່ຂຸນຜູ້ໃຫຍ່ຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ສະມາຊິກຜູ້ສຳຄັນຂອງສາສນາຈັກທີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ນັບແຕ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນເດືອນເມສາປີຜ່ານມາ

ແອວເດີ ດັບເບີນຢູ ແກຣນ ແບງເກີເທີ, ແອດນີ ວາຍ ໂຄມາສຸ, ແຣນເຊີ ບີ ຣິງເກີ, ລິແກຣນ ອາ ເຄີຕິສ, ຣິເຈິດ ບີ
ລິນສີ, ດາໂນ ແອວ ສະຕາຣິລີ, ແລະ ຣິເຈິດ ບີ ເວີດລິນ, ອາດິດສະມາຊິກໃນສະພາສາວົກເຈັດສິບ; ບາບາຣາ
ບີ ສະມິດ, ອາດິດປະທານສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະສາມັນ; ຮຸດ ເອັຈ ຟງ, ອາດິດປະທານ
ອົງການຍິງໜູ່ມສາມັນ; ນິມາ ເຈນ ບີ ສະມິດ, ອາດິດທິປົກສາໃນຝ່າຍອົງການຍິງໜູ່ມສາມັນ; ເຣເລັ່ນ
ຝາຍແອນ, ແມ່ໝ້າຍຂອງແອວເດີ ເຈ ທອນມັສ ຝາຍແອນ, ອາດິດເຈາໜ້າທີ່ຊຸນຜູ້ໃຫຍ່; ອາໂນນ ດີ ຟະຣິເບີກ,
ນັກແຕ້ມຮູບພາບ; ແລະ ເຈ ອິລີໂອດ ຄາເນຣອນ, ອາດິດຜູ້ກວດການຝ່າຍການສຶກສາຂອງສາສນາຈັກ.

ຖືກຊີ້ນຳໂດຍພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດ
ໂດຍ ປະທາ ບອຍ ເຄ ແພັກເກີ
ປະທາ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ສີ່ຮ້ອຍປີໄດ້ຜ່າ ໄປແລ້ວຕັ້ງແຕ່ກາ ຈັດພິມຂອງພຣະຄຳພີຄົງເຈມໄປເປັນ ທີ່ທ່າ ວິວລຽມ ທີ ແດວໄດ້
ໃຊ້ເທື່ອແຮງຫລາຍໃ ກາ ແປ, ຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ບໍ່ຖືວ່າເປັນ ວິລະບຸລຸດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຄື ໜຶ່ງ.

ພວກຄູ ພໍ່ບໍ່ຢາກໃຫ້ພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີຖືກພິມອອກເປັນ ພາສາອັງກິດສາມັ . ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄລ່
ຕາມລົບກວນທ່ານ ທິນແດວ ໄປທຸກທຶນທຸກແຫ່ງ. ເພິ່ນໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ຖ້າຫາກພຣະເຈົ້າໄວ້
ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກ່ອນຫລາຍໆປີຈະຜ່ານໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ເຮັດ
ໄຮ່ໄຖນາຮຽນຮູ້ ເລື່ອງພຣະຄຳພີໄດ້ດີຫລາຍກວ່າພວກທ່ານຊຳອີກ.”¹

ທ່າ ທີ ແດວ ຖືກທໍລະຍົດ ແລະ ຖືກຄຸມຂັງໄວ້ໃ ຄຸກທີ່ມິດ ແລະ ໜາວຈັດໃ ເມືອງບະຣາໂສ ເປັນ ເວລາ
ໜຶ່ງປີປາຍ. ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງເພິ່ນກໍຂາດສ້ອຍ. ເພິ່ນໄດ້ອ້ອ ວອ ຂໍເສື້ອກັນໜາວ ແລະ ໝວກ ແລະ ທຸງ
ໄຂຂອງເພິ່ ວ່າ, “ການຢູ່ໃ ຄຸກຢ່າງໂດດດ່ຽວໃ ຄວາມມິດເປັນເລື່ອງທີ່ອິດເມື່ອຍ.”² ເຂົາ
ເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຄົນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ເພິ່ນ. ໃນທີ່ສຸດ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາເພິ່ນອອກຈາກຄຸກ ແລະ ຢູ່
ຕໍ່ໜ້າຝູງຊົນທັງຫລາຍ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັດຄໍເພິ່ນ ແລະ ແລ້ວເຜົາເພິ່ນຢູ່ກັບຫລັກ. ແຕ່ວຽກງານ ແລະ
ກາ ມໍລະ ະສັກຂີຂອງທ່າ ວິວລຽມ ທີ ແດວ ບໍ່ໄດ້ໄຮ່ປະໂຫຍດ.

ເພາະວ່າເດັກ ັອຍແຫ່ງໄພ່ພິ ຍຸກສຸດທ້າຍໄດ້ຮັບກາ ສັງສອນຕັ້ງແຕ່ໃ ໄວເຍົາໃຫ້ຮຽ ຮູ້ພຣະຄຳພີ
ເຫລົ່ານີ້, ໃ ສ່ວ ໃດສ່ວ ໜຶ່ງເຂົາກໍໄດ້ເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອ ທີ່ທ່າ ວິວລຽມ ທີ ແດວ ໄດ້ກ່າວໄວ້ຕັ້ງແຕ່ສີ່
ສັດຕະວັດກ່ອ ເກີດເປັນ ຈິງ.

ພຣະຄຳພີຂອງເຮົາໃ ວ ເວລານີ້ຮ່ວມດ້ວຍພຣະຄຣິສຕະທຳຄຳພີ, ພຣະຄຳພີມໍມອ : ປະຈັກພະຍາ ອີກ
ຢ່າງໜຶ່ງເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຄຳພີ Pearl of Great Price, ແລະ ພຣະຄຳພີ Doctrine and
Covenants.

ເປັນເພາະພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ເຮົາຈຶ່ງຖືກເອີ້ນວ່າສາສນາຈັກມໍ່ມອນ, ຊຶ່ງເປັນຊື່ທີ່ເຮົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າວ່າ ເຮົາບໍ່ພໍໃຈ, ແຕ່ມັນ ບໍ່ຖືກຕ້ອງແທ້.

ໃ ພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ , ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ສະແດງອົງຕໍ່ຊາວ ໄຟອີກ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າໄດ້ອະທິຖາ ຫາພຣະບິດາໃ ພຣະ າມຂອງພຣະອົງ. ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເຮົາເອົາອັນໃດໃຫ້ເຈົ້າແດ່?”

“ແລະ ເຂົາເຈົ້າທູນຖາມພຣະອົງວ່າ: ພຣະອົງ, ພວກຂ້ານ້ອຍຢາກໃຫ້ພຣະອົງບອກພວກຂ້ານ້ອຍ ເຖິງຊື່ທີ່ພວກຂ້ານ້ອຍຈະເອີ້ນສາສນາຈັກນີ້, ເພາະມີການໂຕ້ຖຽງກັນໃນບັນດາຜູ້ຄົນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້.

“ແລະ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ... ເປັນຫຍັງຜູ້ຄົນຈະຈົ່ມ ແລະ ໂຕ້ຖຽງກັນເພາະເລື່ອງນີ້?”

“ເຂົາບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄຳພີບໍ່, ຊຶ່ງກ່າວວ່າເຈົ້າຈະຕ້ອງຮັບນາມ ຂອງພຣະຄຣິດ, ຊຶ່ງເປັນນາມຂອງເຮົາ...? ເພາະຈະເອີ້ນເຈົ້າໂດຍນາມນີ້ໃນວັນສຸດທ້າຍ...”

“ສະນັ້ນ, ອັນໃດກໍຕາມທີ່ເຈົ້າຈະເຮັດ ເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃນນາມຂອງເຮົາ, ສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນສາສນາຈັກ ຕາມນາມຂອງເຮົາ, ແລະ ເຈົ້າຈຶ່ງເອີ້ນຫາພຣະບິດາໃນນາມຂອງເຮົາ ເພື່ອພຣະອົງຈະປະທາ ພອ ໃຫ້ສາສນາຈັກເພື່ອເຮົາ.

“ແລະ ຈະເປັນສາສນາຈັກຂອງເຮົາໄດ້ແນວໃດນອກຈາກຈະມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງເຮົາ? ເພາະຫາກວ່າ ສາສນາຈັກມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງໂມເຊ ມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງໂມເຊ ຫລື ຫາກມັນມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງມະນຸດ ມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງມະນຸດ, ແຕ່ຫາກມັນມີຊື່ຕາມຊື່ຂອງເຮົາມັນກໍເປັນສາສນາຈັກຂອງເຮົາ, ຫາກ ເປັນວ່າມັນຖືກສ້າງໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ.”³

ເພາະເຮົາເຊື່ອຟັງຕໍ່ການເປີດເຜີຍ, ເຮົາຈຶ່ງເອີ້ນຕົວເອງວ່າສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ ແທນທີ່ວ່າ ສາສນາຈັກມໍ່ມອນ. ຖ້າຄົນອື່ນຈະເອີ້ນສາສນາຈັກວ່າ ສາສນາຈັກມໍ່ມອນ ຫລືວ່າ ເອີ້ນເຮົາວ່າຊາວມໍ່ມອນກໍບໍ່ມີບັນຫາຫຍັງ, ແຕ່ຖ້າເຮົາເອີ້ນຕົວເອງຢ່າງນັ້ນກໍເປັນອີກເລື່ອງໜຶ່ງ.

ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ປະກາດວ່າ, “ການໃຊ້ຊີ້ທີ່ຖືກເປີດເຜີຍ ດັ່ງ, ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ (D&C 115:4), ຍິ່ງສຳຄັນໃນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາທີ່ຈະປະກາດພຣະນາມ ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ສະນັ້ນ, ເມື່ອກ່າວເຖິງສາສນາຈັກ ພວກເຮົາຂໍຮ້ອງໃຫ້ໃຊ້ຊີ້ ຂອງສາສນາຈັກຕາມຊື່ເຕັມ ເມື່ອເປັນໄປໄດ້.... ເມື່ອກ່າວເຖິງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ, ພວກເຮົາ ແນະນຳວ່າໃຫ້ເອີ້ນວ່າ ‘ສະມາຊິກຂອງສາສ ຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ.’ ເມື່ອ ເອີ້ນຕາມຊື່ສັ້ນ, ຂໍໃຫ້ເອີ້ນວ່າ ‘ໄພ່ພົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ’.”⁴

“[ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ] ກ່າວເຖິງພຣະຄຣິດ ເຮົາຊົມຊືມໃນພຣະຄຣິດ, ເຮົາສັ່ງສອນເລື່ອງພຣະຄຣິດ, ເຮົາພະຍາກອນເຖິງພຣະຄຣິດ, ແລະ ເຮົາຂຽນຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງເຮົາເພື່ອລູກຫລານຂອງເຮົາຈະໄດ້ ຮູ້ວ່າເຂົາຈະມອງຫາແຫລ່ງໃດເພື່ອການປົດບາບຂອງເຂົາ.”⁵

ບໍ່ວ່າຊາວໂລກຈະເອີ້ນເຮົາຕາມນາມໃດກໍຕາມ, ແຕ່ໃນຄຳວາຈາຂອງເຮົາຂໍໃຫ້ເຮົາຈຳໄວ້ສະເໝີວ່າ ເຮົາເປັນ ພາກສ່ວ ຂອງສາສ ຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ບາງຄົ ກໍກ່າວວ່າເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນ ຊາວຄຣິດ. ເຂົາເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເລີຍ ຫລືວ່າ ເຂົາເຈົ້າເຂົ້າໃຈຜິດ.

ໃ ສາສ ຈັກ, ພິທີກາ ທັງໝົດແມ່ ຖືກປະຕິບັດຕາມສິດອຳ າດ ແລະ ໃ ພຣະ າມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ.⁶ ເຮົາມີການຈັດວາງລະບຽບງານຢ່າງດຽວທີ່ມີຢູ່ໃ ສາສ ຈັກໃ ສະໄໝ ໂບຮານທີ່ມີອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາ.⁷

ໃນສະໄໝໂບຮານພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນ ແລະ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງອັກຄະສາວິກສິບສອງຄົນ. ພຣະອົງຖືກທໍລະຍົດ ແລະ ຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນ. ຫລັງຈາກການເປັນຄົນມາມີຊີວິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ ສັ່ງສອນສາວິກຂອງພຣະອົງເປັນເວລາສີ່ສິບວັນ ແລະ ແລ້ວໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສະຫວັນ.⁸

ແຕ່ຍັງຂາດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງ. ສອງສາມວັນຕໍ່ມາ, ອັກຄະສາວິກສິບສອງໄດ້ມາຊຸມນຸມກັນ ທີ່ບ້ານຫລັງໜຶ່ງ, ແລະ “ໃນທັນໃດນັ້ນມີສຽງໜຶ່ງທີ່ດັງມາຈາກທ້ອງຟ້າເໝືອນດັງສຽງລົມພະຍຸກ້າ, ກ້ອງສະຫນັ່ນທົ່ວເຮືອນ

ທີ່ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ນັ້ນ.... ຮູບລື້ນເປັນແປວໄຟ.... ຊຶ່ງກະຈາຍອອກໄປຢູ່ເທິງ ເຂົາທຸກຄົນ. ຜູ້ເຊື່ອຖື
ທຸກຄົນໃນທີ່ນັ້ນຈຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.”⁹ ບັດນີ້ອັກຄະສາວົກ ຂອງພຣະອົງກໍໄດ້ມີອຳນາດ.
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າສິດອຳນາດທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະທານໃຫ້ ແລະ
ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດແມ່ນສຳຄັນໃນການຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ.
ເຂົາເຈົ້າຖືກບັ ຊາໃຫ້ບັບຕິສະມາ ແລະ ມອບຂອງປະທາ ແຫ່ງພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດໃຫ້ຜູ້ຄື .¹⁰

ໃນທີ່ສຸດ, ບັນດາອັກຄະສາວົກ ແລະ ຖານະປະໂລຫິດທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ດຳລົງຢູ່ກໍໄດ້ສູນຫາຍໄປ.
ສິດອຳນາດພິເສດ ແລະ ອຳ ນາດທີ່ຈະປະຕິບັດວຽກງານຕ້ອງຖືກຟື້ນຟູຄືນມາໃໝ່. ເປັນເວລາ
ຫລາຍໆສັດຕະວັດ, ມະ ຸດໄດ້ຄອຍຖ້າສິດອຳ າດ ແລະ ກາ ສະຖາປະ າຂອງສາສ າຈັກຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າໃຫ້ກັບຄື ມາອີກ.

ໃນປີ 1829 ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ແລະ ອັກຄະສາວົກ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະ ໂຢຮັນ ໄດ້ຟື້ນຟູຖານະ
ປະໂລຫິດໃຫ້ແກ່ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ. ໃນເວລານີ້ສະມາຊິກຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໃນ
ສາສນາຈັກທີ່ມີຄຸນຄ່າດີພໍກໍໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງຕໍ່ຖາ ະປະໂລຫິດ. ສິດອຳ າດ ແລະ ຂອງປະທາ ແຫ່ງພຣະວິ
ຍານບໍລິສຸດທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ຊຶ່ງຖືກມອບໃຫ້ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທຸກໆຄົນຫລັງຈາກໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ,
ເຮັດໃຫ້ເນົາແຕກຕ່າງຈາກສາສນາຈັກອື່ນໆ.

ກາ ເປັດເຜີຍໃ ສະໄໝກ່ອ ແ ະ ຳວ່າ ມະ ຸດທຸກຄື ຈະໄດ້ກ່າວໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຈົ້າ,
ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າແມ່ ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ.¹¹ ວຽກງານໃນສາສນາຈັກໃນເວລານີ້ກໍຖືກ
ປະຕິບັດໂດຍຊາຍ ແລະ ຍິງທຳມະດາສາມັນທີ່ຖືກເອີ້ນ ແລະ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ຄວບຄຸມ, ສັ່ງສອນ, ແລະ
ໃຫ້ປະຕິບັດ. ມັ ແມ່ ໂດຍອຳ າດຂອງກາ ເປັດເຜີຍ ແລະ ຂອງປະທາ ແຫ່ງພຣະວິ ຍາ
ບໍລິສຸດທີ່ຜູ້ທີ່ຖືກເອີ້ນໄດ້ຖືກຊີ້ນຳໃຫ້ຮັບຮູ້ພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄົນອື່ນອາດບໍ່ຍອມຮັບ
ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ວ່າ ເປັນການພະຍາກອນ, ການເປັດເຜີຍ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ,
ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈເຮົາໄດ້, ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າເຮົາຍອມຮັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າໄດ້ເປັດເຜີຍໃຫ້ໂຈເຊັບ ສະມິດເຫີ ກົດແຫ່ງສຸກຂະພາບ, ກົດພຣະວາຈາແຫ່ງປີ ຍາ,
ດົນນານກ່ອນຊາວໂລກໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງອັນຕະລາຍ. ທຸກຄົນຖືກສອນໃຫ້ຫລີກເວັ້ນຈາກນ້ຳຊາ, ກາເຟ,

ເຫລົ້າສຸລາ, ຢາສູບ, ແລະ ແມ່ນອນວ່າພ້ອມທັງຢາເສບຕິດ ແລະ ການຕິດແສດອື່ນໆ, ຊຶ່ງມີຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາຄົນໜຸ່ມຂອງເຮົາ. ຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອຟັງການເປີດເຜີຍນີ້ຈະໄດ້ຮັບສຸກຂະພາບທີ່ດີ
ໃ ຮູສາຍບີ ແລະ ໄຂໃນກະດູກຂອງເຂົາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສັ ຍາໄວ້;

ແລະ ຈະພົບປັນຍາ ແລະ ຊຸມຊັບແຫ່ງຄວາມຮູ້, ແມ່ນແຕ່ຊັບທີ່ຊ້ອນຢູ່; ແລະ ຈະແລ່ນ ແລະ ບໍ່ເມື່ອຍລ້າ,
ແລະ ຈະຢ່າງ ແລະ ບໍ່ເປັ ລິມ.¹²

ໃນການເປີດເຜີຍອື່ນ, ມາດຕະຖານແຫ່ງສິນທຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບັນຊາວ່າອຳນາດສັກສິດໃນການ
ສ້າງມະ ຸດຕ້ອງຖືກປົກປັກຮັກສາ ແລະ ຳໃຊ້ໄດ້ພຽງແຕ່ລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງ, ສາມີ ແລະ
ພັ ລະຍາ.¹³ ມີແຕ່ການຂ້າຄົນທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ການປະຕິເສດພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະ
ຮ້າຍແຮງກວ່າການໃຊ້ອຳນາດນີ້ໃນທາງທີ່ຜິດພາດ.¹⁴ ຖ້າຄົນໃດລະເມີດກົດນີ້, ຫລັກທຳແຫ່ງການ
ກັບໃຈສອນເຖິງວິທີທີ່ຈະລົບລ້າງຜົນກະທົບຂອງການລ່ວງລະເມີດນີ້ໄດ້.

ທຸກໆຄົນກໍຖືກທົດລອງ. ເຮົາອາດຄິດວ່າສິ່ງນີ້ບໍ່ເປັນທຳທີ່ຈະຖືກທົດລອງໂດຍສິ່ງໃດໜຶ່ງ, ແຕ່ນີ້ຄືຈຸດ
ປະສົງຂອງຊີວິດມະຕະ---ທີ່ຈະຖືກທົດລອງ. ຄຳຕອບກໍເໝືອນກັນສຳລັບທຸກໆຄົນ: ເຮົາຕ້ອງ, ແລະ
ເຮົາສາມາດ, ຕ້າ ທາ ກາ ລໍ້ລວງປະເພດໃດກໍໄດ້.

ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່¹⁵ ມີຈຸດໃຈກາງຢູ່ໃ ຊີວິດຂອງຄອບຄົວ. ສາມີເປັ ຜູ້ ຳພາຂອງຄອບຄົວ
ແລະ ພັນລະຍາເປັນຫົວອີກຫົວໃຈຂອງຄອບຄົວ. ແລະ ການແຕ່ງງານຄືການເປັນຫຸ້ນສ່ວນທີ່ເທົ່າທຽມກັນ.
ຜູ້ຊາຍແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນບຸລຸດທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄອບຄົວ, ຊື່ສັດໃນພຣະກິດຕິຄຸນ. ເຂົາ
ເປັນຜູ້ທີ່ມີໃຈເມດຕາ, ເປັນສາມີ ແລະ ພໍ່ທີ່ອຸທິດຕິ . ເຂົາໃຫ້ກຽດຕໍ່ຄວາມເປັ ສະຕິ. ພັ ລະຍາສະໜັບ
ສະໜູ ສາມີຂອງ າງ. ພໍ່ແມ່ທັງສອງບຳລຸງລ້ຽງດູກາ ເຕີບໂຕທາງວິ ຍາຂອງລູກໆຂອງຕິ .

ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍຖືກສອນວ່າໃຫ້ຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພຄວາມຜິດພາດໄວໆ.

ບິຕຸຜູ້ຊອບທຳຄື ໜຶ່ງໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄືນຮັກຂອງເພິ່ນ.
ເຂົາເຈົ້າຮັກກັ ຫລາຍ, ແລະ ບໍ່ດີ າງກໍກຳລັງຈະໄດ້ລູກຄື ທຳອິດ.

ໃນຄໍາຄືນທີ່ເດັກເກີດກໍມີບັນຫາ. ທ່ານໝໍຄົນດຽວກໍໄດ້ໄປປິ່ນປົວຄົນໄຂ້ຢູ່ແຖວຊົນນະບົດ. ຫລັງຈາກເຈັບທ້ອງຄອດລູກເປັນເວລາຫລາຍໆຊົ່ວໂມງ, ສະພາບການຂອງຜູ້ຈະເປັນແມ່ກໍຊຸດໂຊມລົງ. ໃນທີ່ສຸດ, ກໍຕາມເຫັນທ່ານໝໍ. ໃນພາວະສຸກເສີນ, ເພິ່ນໄດ້ລົງມືຈັດການໃນທັນທີ ແລະ ບໍ່ດົນແອນ້ອຍ ຄົນນັ້ນກໍໄດ້ເກີດ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າບັນຫາກໍໝົດໄປ. ແຕ່ສາມສິ້ນຕໍ່ມາ, ແມ່ສາວຄົນນັ້ນກໍໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ຈາກເຊື້ອໂຣກທີ່ທ່ານໝໍໄດ້ໄປປິ່ນປົວຢູ່ອີກບ້ານຫລັງໜຶ່ງໃນຄົນນັ້ນ.

ຊີວິດຂອງຊາຍໜຸ່ມຄົນນັ້ນໄດ້ແຕກສະຫລາຍ. ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປຄວາມເຈັບຊ້ໍຂອງລາວແຮງຮ້າຍ ແຮງຂຶ້ນ. ລາວບໍ່ຄິດເຖິງເລື່ອງອື່ນ, ແລະ ໃນຄວາມຂົມຂຶ້ນຂອງລາວ, ລາວໄດ້ເລີ່ມຊູ່ເຂັ້ມ. ຖ້າສິ່ງນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນວັນເວລານີ້, ລາວອາດຟ້ອງຮ້ອງທ່ານໝໍ, ເໝືອນກັບວ່າເງິນຈະແກ້ໄຂ ບໍ່ ຫາທຸກຢ່າງ.

ຄົນໜຶ່ງລາວໄດ້ຍິນສຽງເຄາະທີ່ປະຕູ. ເດັກຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງກ່າວຢ່າງລຽບງ່າຍວ່າ, “ພໍ່ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈົ້າໄປ ຫາເພິ່ນ. ເພິ່ນຢາກເວົ້າ ນໍາເຈົ້າ.”

“ພໍ່” ຄົນນັ້ນແມ່ນປະທານສະເຕກ. ຄໍາແນະນໍາຈາກຜູ້ນໍາທີ່ສະຫລາດກໍລຽບງ່າຍວ່າ, “ຈອນ, ປ່ອຍວາງ ມັນສາ. ບໍ່ວ່າເຈົ້າຈະເຮັດຫຍັງມັນກໍຈະບໍ່ນໍາໃຫ້ນາງກັບຄືນມາ. ອັນໃດທີ່ເຈົ້າເຮັດແຮງຈະເຮັດໃຫ້ມີ ຮ້າຍ ແຮງຂຶ້ນ. ຈອນ, ປ່ອຍວາງມັນສາ.”

ນີ້ໄດ້ເປັນການທົດລອງຂອງເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວຈະປ່ອຍວາງມັນໄດ້ແນວໃດ? ສິ່ງທີ່ຜິດພາດ ຢ່າງຮ້າຍແຮງໄດ້ຖືກກະທໍາລົງໄປ. ລາວໄດ້ພະຍາຍາມຄວບຄຸມຕົວເອງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າ ລາວຄວນເຊື່ອຟັງ ແລະ ເຮັດຕາມຄໍາແນະນໍາຂອງປະທານສະເຕກທີ່ສະຫລາດຄົນນັ້ນ. ລາວຈະປ່ອຍວາງ ມັນ ໄປ.

ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຕອນຂ້ອຍເຖົ້າແກ່ແລ້ວ ຂ້ອຍຈຶ່ງເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຫັນສະພາບຂອງທ່ານໝໍຊົນນະບົດ ຄົນນັ້ນ---ຜູ້ທີ່ເຮັດວຽກໜັກ, ບໍ່ໄດ້ຄໍາຈ້າງຫລາຍພໍ, ອິດເມື່ອຍຈາກການປິ່ນປົວຄົນໄຂ້ຄົນນີ້ໄປຫາຄົນນັ້ນ, ມີຫວ່ານຢາໜ້ອຍ, ບໍ່ມີໂຮງໝໍ, ມີເຄື່ອງມືໜ້ອຍ, ພະຍາຍາມຈະຊ່ອຍຊີວິດຄົນ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍກໍໄດ້

ມີຜີ ສຳເລັດ. ລາວໄດ້ເຂົ້າມາຊ່ອຍໃ ເວລາສຸກເສີນ, ເມື່ອຊີວິດຂອງຄົນສອງຄົນຢູ່ໃນຂັ້ນອັນຕະລາຍ, ລາວໄດ້ລົງມືປະຕິບັດໂດຍບໍ່ໄດ້ລັ່ງເລໃຈ. ໃນທີ່ສຸດຂ້ອຍກໍເຂົ້າໃຈ!” ລາວເວົ້າຕື່ມວ່າ, “ຂ້ອຍອາດໄດ້ ທຳລາຍຊີວິດຂອງຕົນ ແລະ ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໆດ້ວຍ.”

ລາວໄດ້ຄູ່ເຂົ້າຂອບພຣະໄທພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍໆເທື່ອສຳລັບຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດທີ່ສະຫລາດທີ່ໄດ້ ແ ະ ຈຳ່າຍໆວ່າ, “ຈອນ, ປ່ອຍວາງມັນສາ.”

ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຮົາ ເຮົາກໍເຫັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ຂັດຂ້ອງໝອງໃຈ. ບາງຄົນກໍຂັດຂ້ອງໃຈນຳ ເຫດກາ ໃ ປະຫວັດສາດຂອງສາສ າຈັກ ຫລື ຜູ້ ຳ ແລະ ໄດ້ທໍລະມາ ຕະຫລອດຊີວິດ, ບໍ່ສາມາດ ມອງຂ້າມຄວາມຜິດພາດຂອງຄົນອື່ນ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ປ່ອຍວາງມັນ. ເຂົາເຈົ້າເຂົາໄປໂບດ.

ຄວາມຄິດແບບນັ້ນກໍເໝືອນກັນກັບຄົນທີ່ຖືກໄມ້ຄ້ອນຕີ. ເມື່ອຖືກຂັດຂ້ອງໃຈກໍເລີຍຈັບເອົາໄມ້ຄ້ອນ ຂຶ້ນມາຕີຫົວຂອງຕົວເອງຊຳ້ແລ້ວຊຳ້ອີກທຸກໆມື້ຕະຫລອດຊີວິດ. ນັ້ນຊ່າງແມ່ນໂງ່ຈ້າ! ຊ່າງໂສກເສົ້າ! ການແກ້ແຄ້ນແບບນັ້ນມີແຕ່ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງເຈັບຊຳ້. ຖ້າທ່ານຖືກເຮັດໃຫ້ຂັດຂ້ອງໝອງໃຈ, ຈົ່ງໃຫ້ອະໄພ, ໃຫ້ລືມັ ໄປ, ແລະ ປ່ອຍວາງມັ ສາ.

ພຣະຄຳພີມໍມອນຍັງມີຄຳຕັກເຕືອນນີ້ວ່າ: “ແລະ ບັດນີ້, ຫາກຈະມີຂໍ້ບົກພ່ອງ, ກໍເປັນຄວາມຜິດຂອງມະນຸດ, ດັ່ງນັ້ນ, ຢ່າຕຳໜີເລື່ອງຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຈະໄດ້ພົບວ່າທ່ານບໍ່ມີຈຸດດ່າງພ້ອຍທີ່ບັນລັງພິພາກສາຂອງ ພຣະຄຣິດ.”¹⁶

ໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍເປັນບຸກຄົນທີ່ທຳມະດາສາມັນ. ເຮົາກໍອາໄສຢູ່ທຸກຫົນທຸກແຫ່ງຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ເປັນຈຳນວນສິບສີ່ລ້ານຄົນ. ນີ້ກໍພຽງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຖືກສັ່ງສອນວ່າໃຫ້ຢູ່ໃນໂລກ ແຕ່ບໍ່ໃຫ້ເປັ ຂອງໂລກ.¹⁷ ສະນັ້ນ, ເຮົາດຳລົງຊີວິດແບບ ທຳມະດາໃນຄອບຄົວທຳມະດາ, ຢູ່ຮ່ວມກັນກັບ ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ.

ເຮົາຖືກສັ່ງສອນວ່າບໍ່ໃຫ້ກ່າວເທັດ ຫລື ລັກຂະໂມຍ ຫລື ສີ່ໂກງ.¹⁸ ເຮົາບໍ່ໃຊ້ຄຳທີ່ຫຍາບຄາຍ. ເຮົາມອງໂລກ ໃ ແ່ງດີ ແລະ ມີ ຄວາມສຸກ ແລະ ບໍ່ຢ້າ ກົວຊີວິດເລີຍ.

ເຮົາ “ເຕັມໃຈທີ່ຈະເປັນທຸກກັບຄືນທີ່ເປັນທຸກ...ຈະປອບໃຈຄືນທີ່ຕ້ອງການປອບໃຈ, ແລະ ຈະຍືນເປັນພະຍານເຖິງພຣະເຈົ້າໃນທຸກເວລາ ແລະ ໃນທຸກສິ່ງ, ແລະ ໃນທຸກບ່ອນ.”¹⁹

ຖ້າຫາກຄືນໃດຄືນໜຶ່ງທີ່ກຳລັງຊອກຫາສາສນາທີ່ຮຽກຮ້ອງນ້ອຍ, ນີ້ບໍ່ແມ່ນທີ່ນັ້ນ. ມັນບໍ່ເປັນສິ່ງງ່າຍທີ່ຈະເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ແຕ່ໃນທີ່ສຸດມັນເປັນເສັ້ນທາງທີ່ແທ້ຈິງພຽງທາງດຽວ.

ບໍ່ວ່າຈະມີການຕໍ່ຕ້ານ ຫລື ມີ ສົງຄາມ, ຂ່າວລືເລື່ອງສົງຄາມ, ແລະ ແຜ່ນດິນໄຫວໃນທີ່ຕ່າງໆ,²⁰ ບໍ່ມີອຳ າດ ຫລື ອິດທິພົນໃດ ຈະຢັບຢ້ອງງານນີ້ໄດ້. ເຮົາທຸກຄົນສາມາດໄດ້ຮັບການຊີ້ນຳ ໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ມະນຸດຈະຍື່ນແຂນນ້ອຍໆຂອງເຂົາອອກໄປ ເພື່ອສັ່ງທ້າມແມ່ນ້ຳມີເຊືອ ໄຫລໄປຕາມເສັ້ນທາງຂອງມັນ, ຫລື ເຮັດໃຫ້ມັນໄຫລກັບຄືນບໍ່ໄດ້ສັ ິດ, ມະ ຸດຈະຂັດຂວາງພຣະຜູ້ຊົງລິດທະ ຸພາບຈາກກາ ຖອກເທຄວາມຮູ້ຈາກສະຫວັລົງມາເທິງຫົວຂອງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ສັ້ນນັ້ນ.²¹

ຖ້າທ່ານພວມແບກຫາບຄວາມໝັກໝ່ວງຢູ່, ໃຫ້ລົມມັນສາ, ໃຫ້ປ່ອຍມັນໄປສາ. ຈົ່ງໃຫ້ອະໄພຫລາຍໆ ແລະ ກັບໃຈ ຳເລັກ ັອຍ, ແລ້ວພຣະວິ ຍາ ຂອງພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດຈະມາຢັ້ງມຢາມທ່າ ແລະ ຍື ຢັດ້ວຍປະຈັກພະຍານທີ່ທ່ານບໍ່ຮູ້ວ່າມີຢູ່. ທ່ານຈະໄດ້ຮັບກາ ດູແລ ແລະ ໄດ້ຮັບພອ ທ່າ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ. ນີ້ຄືຄຳເຊື່ອເຊີນໃຫ້ມາຫາພຣະອົງ. ສາສນາຈັກນີ້ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ເປັນສາສນາຈັກແຫ່ງດຽວທີ່ແທ້ຈິງ ແລະ ດຳລົງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນໂລກນີ້,²² ຕາມທີ່ພຣະອົງປະກາດເອງເປັນບ່ອນທີ່ເຮົາພົບ “ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່.”²³ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັ ພະຍາ ເຖິງສິ່ງນີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. In David Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament* (1989), viii.
2. In Daniell, introduction to *Tyndale's New Testament*, ix.
3. 3 ໂຮໄຟ 27:2–5, 7–8.
4. ຈົດໝາຍຂອງຝ່າຍປະທາ ສູງສຸດ, ວັ ທີ 23 ເດືອນ ກຸມພາ 2001.
5. 2 ໂຮໄຟ 25:26.
6. See Moses 5:8; ບັບຕິສະມາ: ເບິ່ງ 2 ໂຮໄຟ 31:12; 3 ໂຮໄຟ 11:27; 18:16; ໃຫ້ພອ ແກ່ຄື ເຈັບປ່ວຍ: see Doctrine and Covenants 42:44; ມອບພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດ: ເບິ່ງ ໂມໂຮໄນ 2:2; ພິທີການຂອງຖານະປະໂລຫິດ: ເບິ່ງ ໂມໂຮໄ 3:1–3; ສິນລະລຶກ: ເບິ່ງ ໂມໂຮໄນ 4:1–3; ກາ ມະຫັດສະຈັ : see Doctrine and Covenants 84:66–69.
7. ເບິ່ງ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:6.
8. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 1:3–11.
9. ກິດຈະກາ 2:2–4.
10. ເບິ່ງ ກິດຈະການ 2:38.
11. See Doctrine and Covenants 1:20.
12. See Doctrine and Covenants 89: 18–20.
13. ເບິ່ງ “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ,” *Liahona*.
14. ເບິ່ງ ແອວມາ 39:4–6.
15. ເບິ່ງ ແອວມາ 42:8.
16. ໜ້າປົກຂອງພຣະຄຳພີມໍມອ .

17. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 17:14–19.

18. ເບິ່ງ ອົບພະຍົບ 20: 15–16.

19. ໂມໄຊຢາ 18:9.

20. ມໍ ມອນ 8:30.

21. See Doctrine and Covenants 121:33.

22. See Doctrine and Coverants 1:30.

23. ແອວມາ 42:8.

ປະເຊີນກັບອະນາຄົດດ້ວຍສັດທາ
ໂດຍ ແອວເດີ ລະໂຊ ເອັມ ແນວສັນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວົກສິບສອງ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທິຣກແບງ, ຂອບໃຈຫລາຍໆສຳລັບການ ສະໜັບສະໜູນ, ບພຽງແຕ່ດ້ວຍການຍົກມີເຫຼົ່ານນ, ແຕ່ດ້ວຍການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານນຳອີກຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນ, ໃນສາສນາຈັກ, ແລະ ໃນຊຸມຊົນຂອງທ່ານນຳອີກ. ພວກເຮົາກໍຢາກຢູ່ນຳທ່ານ ແລະ ເຫັນທ່ານຢູ່ໃນທ່າມກາງຄອບຄົວ ແລະ ໝູ່ເພື່ອນຂອງທ່ານ. ປ່ອນໃດກໍຕາມ ທີ່ທ່ານອາໄສຢູ່, ພວກເຮົາເຫັນວ່າທ່ານພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ໂລກນິດຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ພວກເຮົາສະໜັບສະໜູນທ່ານ. ພວກເຮົາຮັກທ່ານ. ເມື່ອພວກເຮົາອະທິຖານ, ພວກເຮົາກໍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອທ່ານຄືກັນ!

ພວກເຮົາວາດພາບເຫັນຄອບຄົວຂອງທ່ານເຕາໂຣມກັນຢູ່ ຕໜ້າຈໍໂທລະທັດ ຫລື ທີ່ອິນເຕີເນັດ ເພື່ອເບິ່ງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຢູ່ບ້ານ. ພແມ່ຄູ່ໜຶ່ງໄດ້ສົ່ງຮູບພາບໃບໜຶ່ງມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ຖ່າຍໃນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມໃຫຍ່. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນການປະພຶດຂອງລູກຊາຍນ້ອຍອາຍຸປີເຄິ່ງ ຜູ້ຈິໜ້າຕາ ແລະ ສຽງຂອງຜູ້ກ່າວ ປາໄສໄດ້. ລູກຊາຍນ້ອຍຂອງເຂົາໄດ້ສົ່ງຈຸບໄປໃຫ້ໂທລະທັດ. ລາວຢາກໄປໃກ້ໂທລະທັດ. ສະນັ້ນ ເອອຍຜູ້ໃຈດີ ຈິ່ງໄດ້ເຈ່ຍນ້ອງພາໄປໃກ້ໂທລະທັດ. ນເດຊູບລາວ.

ແມ່ນແລ້ວ, ຜູ້ຢູ່ໃນໂທລະທັດນັ້ນແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ແລະ ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນແມ່ນຫລານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບດົນຈາກນ, ທ້າວນ້ອຍນຳຈະກາຍເປັນແອວເດີແລ້ວ, ຮັບຂອງປະທານສັກສິດໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ຕຽມໄປສອນສາສນາ. ຈາກນັ້ນລາວຈະຜະນຶກເຂົ້າກັບເນອຄູ່ຂອງລາວຊົ່ວນິລັນດອນ. ທ່ານສາມາດວາດພາບໄດ້ບໍ່ວ່າ ມໜຶ່ງລາວຈະກາຍເປັນສາມີ ແລະ ພ, ມີລູກຂອງລາວເອງ? ແລະ ມໜຶ່ງລາວຈະກ່າວອຳລາ ພູ້ຂອງລາວ ໂດຍທີ່ຮູ້ຢາງແນ່ນອນວ່າ ຄວາມຕາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດ.

ມັນເປັນຄວາມຈິງ. ເຮົາມີຊີວິດເພື່ອຈະໄດ້ຕາຍ, ແລະ ເຮົາຕາຍເພື່ອຈະໄດ້ມີຊີວິດອີກ. ຈາກທັດສະນະນິລັນດອນ, ຄວາມຕາຍຢາງດຽວທີ່ໄວກ່ອນກໍານົດຄິດຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ບໍ່ພ້ອມຈະພົບກັບພຣະເຈົ້າ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນອັກຄະສາວົກ ແລະ ສາດສະດາ, ພວກເຮົາມີຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍນຳພຽງແຕ່ລູກຫລານຂອງພວກເຮົາເຫຼົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນຳລູກຫລານຂອງທ່ານນຳອີກ, ແລະ ນຳລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຄົນ. ໃນອະນາຄົດເຮົາຈະເຫັນວ່າ ລູກຜູ້ສັກສິດແຕ່ລະຄົນຂອງພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການຫລຸດລອນ ໂດຍພແມ່, ຄອບຄົວ, ເພື່ອນຝູງ, ແລະ ຄູ່ສອນ. ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ສັດທາຂອງເຮົາໃນຕອນນັ້ນ ຈະກາຍເປັນສັດທາຂອງລູກຫລານຂອງເຮົາ ໃນພາຍໜ້າ.

ແຕ່ລະຄົນຈະເດີນໄປຕາມເສນທາງຂອງຕົນເອງໃນໂລກທີ່ ປຽນແປງຢູ່ຕະຫລອດເວລານ—ໃນໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍການແຂ່ງຂັນເລື່ອງທິດສະດີ. ພະລັງຂອງມານຈະຕ້ານກັບພະລັງຂອງຄວາມດີຫລາຍຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ.

ຊາຕານພະຍາຍາມລໍລວງເຮົາໃຫ້ຕິດຕາມທິດທາງຂອງມັນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາທຸກທໍລະມານຄືກັນກັບມັນ.¹
ແລະ ບັນຫາທໍາມະດາຂອງຊີວິດເຊັ່ນ ການປວຍໂຊ, ບາດເຈັບ, ແລະ ອຸປະຕິເຫດ ຈະມີຢູ່ຕະຫລອດໄປ.

ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາທີ່ສັບສົນ. ແຜ່ນດິນໄຫວ ແລະ ລົມພະຍຸສູນາມີໄດ້ສ້າງຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍ, ເສດຖະກິດບ້ານເມືອງກໍ່ຕົກຕໍ່າ, ຄອບຄົວຖືກໂຈມຕີ, ແລະ ການຢາຮ້າງກໍ່ນັບມື້ນັບ
ມີຫລາຍຂຶ້ນ. ເຮົາມີເຫດຜົນທີ່ຈະຕ້ອງເປັນຫ່ວງ. ແຕ່ເຮົາບໍ່ຄວນໃຫ້ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນມາທໍາລາຍສັດທາຂອງເຮົາ.
ເຮົາສາມາດຕື່ມຄວາມຢາກກິດໄດ້ໂດຍການເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ແກ່ສັດທາຂອງເຮົາ.

ຈົ່ງເລີ່ມຕົ້ນນໍາລູກກຸງຂອງທ່ານ. ທ່ານຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕາມທີ່ຈະເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ແກ່
ສັດທາຂອງເຂົາ, ເຖິງແມ່ນໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ໄດ້ຮັບທິດສອບກໍ່ຕາມ, ຈົ່ງໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກເຖິງສັດທາຂອງທ່ານ.
ຈົ່ງປ່ອຍໃຫ້ສັດທາຂອງທ່ານເຈາະຈົງ ຢູ່ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດທິຮັກຂອງພຣະອົງ,
ພຣະເປຊຸຄຣິດ. ຈົ່ງສອນກ່ຽວກັບສັດທານນ ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ. ຈົ່ງສອນລູກຊາຍ ແລະ ລູກສາວ ຜູ້ປະເສີດວ່າ
ເຂົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈາ, ຖືກສ້າງຂຶ້ນ ຕາມລູກຮ່າງລັກສະນະຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຈຸດປະສົງ ແລະ
ຄວາມສາມາດພິເສດ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ເກີດມາ ໂດຍມີການທ້າທາຍທີ່ຕ້ອງເອົາຊະນະ ແລະ
ມີສັດທາທີ່ຕ້ອງພັດທະນາ.²

ຈົ່ງສອນກ່ຽວກັບສັດທາໃນແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຂອງພຣະເຈາ. ຈົ່ງສອນວ່າຊີວິດໃນໂລກມະຕະຂອງເຮົາ
ເປັນພຽງລະຍະ ທີ່ເຮົາມາຮັບການທິດສອບເທົ່ານັ້ນ, ເປັນເວລາຂອງການທິດລອງ ເພື່ອຈະໄດ້ເບິ່ງວ່າເຮົາ
ຈະເຮັດຕາມສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາຢາກໃຫ້ເຮົາເຮັດຫລືບ.³

ຈົ່ງສອນກ່ຽວກັບສັດທາເພື່ອຮັກສາພຣະບັນຍັດທຸກປະການຂອງພຣະເຈາ, ໂດຍທີ່ຮູ້ວ່າມັນຖືກມອບໃຫ້
ລູກກຸງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອນໍາຄວາມສຸກມາໃຫ້ເຂົາ.⁴ ຈົ່ງເຕືອນເຂົາວ່າ ເຂົາຈະເຫັນບາງຄົນທີ່ເລືອກເຊື່ອຟັງ
ພຣະບັນຍັດແຕ່ບາງຂໍ້ ແລະ ລະເມີດຂໍອິນຸງທີ່ເຂົາບໍ່ຢາກເຊື່ອຟັງຕາມ. ຂ້າພະເຈາເອນສິ່ງນວ່າ ການເຊື່ອຟັງ
ແບບເລືອກຕາມໃຈຊອບ. ການເຮັດແບບນັ້ນແມ່ນໄຮ້ປະໂຫຍດ. ມັນຈະພາໄປຫາຄວາມໂສກເສາ. ໃນການ
ຕຽມຕົວພົບພຣະເຈາ, ບຸກຄົນທີ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດທຸກປະການ. ຕ້ອງໃຊ້ສັດທາ, ແລະ ການຮັກສາ
ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງຈະເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ແກ່ສັດທານນ.

ການເຊື່ອຟັງຈະນໍາພອນຂອງພຣະເຈາມາໃຫ້ເຮົາ. ພຣະອົງຈະອວຍພອນລູກກຸງຜູ້ເຊື່ອຟັງພຣະອົງໃຫ້ພນ
ຈາກການເປັນຂ້າທາດ ແລະ ຄວາມໂສກເສາ. ແລະ ພຣະອົງຈະອວຍພອນເຂົາດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງ
ຫລາຍຂຶ້ນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ບຸກຄົນທີ່ຮັກສາກິດພຣະວາຈາແຫ່ງປັນຍາຈະຮູ້ວ່າການເຊື່ອຟັງບພຽງແຕ່
ຊ່ອຍເຂົາບໍ່ໃຫ້ຕິດແສດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຈະນໍາຄວາມຮູ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍມາໃຫ້ເຂົານໍາອິກ.⁵

ຈົ່ງສອນກ່ຽວກັບສັດທາໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າ ການເຊື່ອຟັງຕພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈາຈະເປັນການປົກປັກຮັກສາ
ທັງທາງກາຍ ແລະ ທາງວິນຍານ. ແລະ ຈົ່ງຈິຈໍາໄວ້ວ່າ, ທູດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈາຈະຄອຍຖ້າ

ຊ່ອຍເຫລືອເຮົາສະເໝີ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ: “ເຮົາຈະອອກໜ້າເຈົ້າ. ເຮົາຈະຢູ່ທາງຂວາມືເຈົ້າ ແລະ ທາງຊ້າຍເຈົ້າ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງເຮົາຈະຢູ່ໃນໃຈເຈົ້າ ແລະ ເຫລົ່າທູດຂອງເຮົາຈະຫຸ້ມລ້ອມເຈົ້າໄວ້.”⁶ ຊ່າງເປັນຄຳສັນຍາທີ່ປະເສີດແທ້ໆ! ເມື່ອເຮົາຊິສັດ, ພຣະອົງ ແລະ ເຫລົ່າທູດຂອງພຣະອົງຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາ.

ການອະທິຖານຈະຊ່ອຍໃຫ້ສັດທາຂອງເຮົາບຫວັ່ນໄຫວໄປມາ. ການອ້ອມວອນດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈແມ່ນສຳຄັນ ຫລາຍຕພຣະອົງ. ໃຫ້ຄິດເບິ່ງຄຳອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈຂອງສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໃນວັນເວລາທີ່ ເປັນໜ້າຢານກົວຕອນເບີນຖືກຂັງຢູ່ໃນຄູກລິເບີຕີນນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕອບ ໂດຍການປຽນທັດສະນະ ຂອງສາດສະດາ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຈິງຮູ້ໄວ້, ລູກຂອງພ, ທຸກສິ່ງຢ່າງນຈະໃຫ້ປະສົບການແກ່ລູກ, ແລະ ເປັນຜົນດີສຳລັບລູກ.”⁷

ຖ້າເຮົາອະທິຖານດ້ວຍທັດສະນະນິລັນດອນ. ແລ້ວເຮົາບຈຳເປັນທີ່ຈະສົງໄສວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານ ດ້ວຍນ້ຳຕາ ແລະ ໃຈຈິງຂອງເຮົາຫລືບ. ຄຳສັນຍາຂໍນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີບັນທຶກໄວ້ຢູ່ໃນພາກທີ 98 ຂອງຄຳສອນ ແລະ ພັນທະສັນຍາວ່າ:

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ ແລະ ຈະບັນທຶກ ມັນໄວ້ພ້ອມດ້ວຍການຕິຕາປະທັບ ແລະ ພະຍານຫລັກຖານ—ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາ ແລະ ປະກາດວ່າ ສິ່ງເຫລົ່ານຈະໄດ້ຕາມທີ່ຂໍ.

ສະນັ້ນ, ພຣະອົງຈິງປະທານສັນຍານໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ດ້ວຍພັນທະສັນຍາທີ່ບປຽນແປງວ່າສິ່ງເຫລົ່ານຈະເກີດ ສຳເລັດຜົນ; ແລະ ສິ່ງທັງປວງ ຊຶ່ງດ້ວຍສິ່ງທັງປວງທີ່ເຈົ້າເປັນທຸກມາກໍຈະຮ່ວມກັນສົ່ງຜົນເບື້ອງຄວາມດີ ຂອງເຈົ້າ ແລະ ຕັດສະໝີພາບຂອງນາມຂອງເຮົາ, ພຣະເຈົ້າກ່າວ.⁸

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວຖ້ອຍຄຳທີ່ໜັກແໜ້ນເພື່ອໃຫ້ເຮົາແນ່ນອນໃຈ! ເຊັ່ນຄຳວ່າ *ຕາປະທັບ!*
ພະຍານຫລັກຖານ! ສັນຍາ! ປະກາດ! ພັນທະສັນຍາທີ່ບປຽນແປງ! ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ,
ຈິງເຊື່ອພຣະອົງ! ພຣະເຈົ້າຈະຟັງຄຳອະທິຖານທີ່ຈິງໃຈຂອງທ່ານ, ແລະ ສັດທາຂອງທ່ານຈະເຂມແຂງຂນ.

ໃນການພັດທະນາສັດທາທີ່ອົດທົນໄດ້ດົນນານ, ການມີຄວາມອົດທົນໃນການເປັນຄົນຈ່າຍສ່ວນສິບເຕັມ ຈຳນວນເປັນສິ່ງສຳຄັນ. ທີ່ຈິງແລ້ວ ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບເຕັມຂອງໃຊ້ສັດທາ. ແລ້ວຜູ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຈະມີ ສັດທາຫລາຍຂນເຖິງຂນທີ່ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບກາຍເປັນສິດທິພິເສດ. ກິດສ່ວນສິບເປັນກິດຂອງພຣະເຈົ້າ.⁹ ພຣະອົງໄດ້ສັນຍານຳລູກຂອງພຣະອົງວ່າ “ປະຕູສະຫວັນຈະເປີດອອກ, ແລະ ຖອກເທພຣະພອນລົງມາ, ຈົນວ່າບມີບ່ອນທີ່ຈະຮັບມັນໄວ້ໄດ້.”¹⁰ ບແມ່ນແຕ່ເທົ່ານັ້ນ, ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ ຈະບັນທຶກລາຍຊື່ຂອງທ່ານ ໄວ້ໃນບັນດາຜູ້ຄົນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ປົກປອງທ່ານໃນວັນແຫ່ງການແກ້ແຄ້ນ ແລະ ເຜົາໃໝ້.¹¹

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງມີສັດທາທີ່ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວແບບນັ້ນ? ເພາະວັນຂ້າງໜ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ສຸດ. ໃນອະນາຄົດ, ໜ້ອຍໜ້ອຍໜ້ອຍໜ້ອຍຈະມີຄວາມສຸກສະບາຍ ຫລື ໂດ່ງດັງເພາະເປັນໄພ່ພົນຂອງ ພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ສັດ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະຖືກທົດສອບ. ອັກຄະສາວິກໂປໂລໂດ້ເຕືອນກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍວ່າ ຄົນທີ່ຕິດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງພາກພຽນ “ຈະທົນກັບການຂົ່ມເຫັງ.”¹² ການຂົ່ມເຫັງນັ້ນອາດເຮັດໃຫ້ ທ່ານອ່ອນແອລົງ, ຫລື ຊຸກຍູ້ທ່ານໃຫ້ມີຄວາມກ້າຫານຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງທ່ານ.

ວິທີທີ່ທ່ານຈັດການກັບການທົດສອບໃນຊີວິດເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງການພັດທະນາສັດທາໃນຊີວິດຂອງທ່ານ. ຄວາມເຂັ້ມແຂງຈະມາເຖິງເມື່ອທ່ານຈື່ວ່າ ທ່ານມີທຳມະຊາດແຫ່ງສະຫວັນທີ່ຕິດຕົວຢູ່ນຳທ່ານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຕືອນທ່ານ, ເຕືອນລູກຫລານຂອງທ່ານວ່າ ທ່ານເປັນຜູ້ຮັບມູນມໍລະດົກວ່າທ່ານໄດ້ຖືກ ຮັກສາໄວ້ຢູ່ໃນສະຫວັນເພື່ອໃຫ້ມາເກີດຕາມເວລາ, ຕາມບ່ອນທີ່ເໝາະສົມ, ແລະ ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນ ກາຍເປັນຜູ້ຖືທຸງສັນຍານ ແລະ ເປັນຄົນຂອງພຣະອົງ. ເມື່ອທ່ານເດີນໄປໃນເສນທາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໃນຄວາມຊອບທຳ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນເລື້ອຍໆໃນຄຸນງາມຄວາມດີຂອງພຣະອົງ, ເປັນຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ເປັນຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຕະຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.¹³

ພອນມີໄວ້ສຳລັບທ່ານແຕ່ລະຄົນອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຜ່ານອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງ ເມນຄີເສເດັກອັນສັກສິດ. ພອນເຫລົ່ານີ້ສາມາດປຽບສະພາບຊີວິດຂອງທ່ານໄດ້, ເຊັ່ນສຸກຂະພາບ, ການເປັນເພື່ອນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ຄວາມສຳພັນສ່ວນຕົວ, ແລະ ໂອກາດສຳລັບອະນາຄົດ. ອຳນາດ ແລະ ສິດອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດນີ້ມີຂໍ້ກະແຈຂອງພອນທາງວິນຍານທຸກປະການຂອງສາສນາຈັກ.¹⁴ ແລະ ສິ່ງທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈທີ່ສຸດຄື ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະອົງຈະປະທານ ພອນເຫລົ່ານັ້ນໃຫ້, ຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.¹⁵

ພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດເໝືອນກວ່າພອນທັງໝົດແມ່ນພອນຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄວາມຊື່ສັດຕະພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນນັ້ນຈະຊ່ວຍທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານໃຫ້ໄດ້ຮັບພອນ ແຫ່ງຊີວິດນິລັນດອນ.¹⁶

ລາງວັນຂອງທ່ານຈະມາເຖິງບໍ່ພຽງແຕ່ຫລັງຈາກຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພອນຫລາຍປະການຈະມາເຖິງ ໃນຊີວິດນີ້, ທ່ານກາງລູກຫລານຂອງທ່ານ. ທ່ານໄພ່ພົນທີ່ຊື່ສັດບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕື່ມດ້ວຍຕົວຄົນຄຽວ. ຂໍໃຫ້ຄິດເບິ່ງແນ່! ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດວ່າ, “ເຮົາຈະຕື່ມສູ້ກັບຄົນທີ່ຕື່ມສູ້ກັບເຈົ້າ, ແລະ ເຮົາຈະໄວ້ຊີວິດລູກໆຂອງເຮົາ.”¹⁷ ຕໍ່ມາພຣະອົງໄດ້ສັນຍາກັບຜູ້ຄົນທີ່ຊື່ສັດຂອງພຣະອົງວ່າ: “ເຮົາພຣະເຈົ້າຈະຕື່ມສູ້ໃນສະໜາມລົບ, ແລະ ກັບລູກຂອງເຂົາ, ແລະ ກັບຫລານຂອງເຂົາ, ... ຈົນເຖິງສາມຊົ່ວຄາຍຄືນ.”¹⁸

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ກ່າວພະຍາກອນເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ຄືກັນ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຕໍ່ທ່ານວ່າພອນທີ່ສັນຍາໄວ້ແມ່ນເກີນກວ່າຈະວັດແທກໄດ້. ເຖິງແມ່ນເມກພາຍຸຈະ

ລວມຕົວເຂົາກັນ, ເຖິງແມ່ນຝາຝິນຈະຖອກເຫລັງມາເທິງເຮົາ, ແຕ່ຄວາມຮູ້ຂອງເຮົາໃນເລື່ອງພຣະກິດຕິຄູນ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາຕພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະປອບ ໂຍນເຮົາ ແລະ ນຳຄວາມສະຫງົບມາສູ່ຫົວໃຈຂອງເຮົາໃນຂະນະທີ່ເຮົາເດີນໄປຢາງຊີຕົງ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ.”

ປະທານມອນສັນໄດ້ກ່າວຕື່ມວ່າ: “ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກທັງຫລາຍ, ຢາສູ້ຢານ. ອະນາຄົດແຈ່ມໃສເທົ່າກັບສັດທາຂອງທ່ານ.”¹⁹

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຕື່ມໃສ່ກັບການປະກາດຂອງປະທານມອນສັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຄື ພຣະບິດາ. ພຣະເຢຊູຄືພຣະຄິດ. ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ໃນໂລກຕອນນ. ຄວາມຈິງ, ພັນທະສັນຍາ, ແລະ ບືກິດການຂອງພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍ ເຮົາໃຫ້ສາມາດເອົາຂະນະຄວາມຢາກກິວ ແລະ ສາມາດປະເຊີນກັບ ອະນາຄົດດ້ວຍສັດທາ! ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:27.
2. ເປໂຕໄດ້ສອນຄວາມຄິດນເມື່ອເພິນກ່າວເຖິງຄວາມຫວັງທີ່ວ່າ “ພຣະອົງໄດ້ປະທານພຣະສັນຍາ ປະເສີດອັນໃຫຍ່ຫລວງແກ່ເຮົາທັງຫລາຍ, ເພື່ອວ່າດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານີ້ພວກເຈົ້າຈິ່ງໜີພບໄດ້ຈາກຄວາມ ເສື່ອມ ໂຊມທີ່ມີຢູ່ໃນໂລກນ” (2 ເປໂຕ 1:4).
3. See Abraham 3:25.
4. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:25.
5. See Doctrine and Covenants 89:19; ເບິ່ງ ເອຊາຢາ 45:3 ນຳອີກ.
6. See Doctrine and Covenants 84:88.
7. See Doctrine and Covenants 122:7. ຕົວຢ່າງອີກຢ່າງໜຶ່ງເຖິງການປຽນທັດສະນະໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນ ເພງສັນລະເສີນ ທີ່ວ່າ: “ເພາະຂ້າພຣະອົງຊື່ສັດຕພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຂ້າ ໂຜດໃຫ້ພບຈາກຄວາມຕາຍແຕ່ຫ້ອນ. ໂຜດເມດຕາແຕ່ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ: ຂ້າພຣະອົງອ້ອນວອນຫາພຣະອົງຕະຫລອດມ.... ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງເອີຍ, ດ້ວຍສູດໃຈຂ້າພຣະອົງຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ; ຂ້າພຣະອົງຈະປະກາດຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງ” (Psalm 86:2–3, 12).
8. See Doctrine and Covenants 98:2–3.
9. ກິດສ່ວນສິບໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງໃນໜັງສືແປດເຫລມຢູ່ໃນພຣະຄຳພິເດີມ: ປະຖົມມະການ, ລະບຽບພວກເລວີ, ຈິດເຊັນບັນຊີ, ພຣະບັນຍັດສອງ, 2 ຂ່າວຄາວ, ເນເຫມີຢາ, ອາໂມດ, ແລະ ມາລາກີ.

10. ມາລາກີ 3:10.
11. See Doctrine and Covenants 85:3.
12. 2 ຕີໂນທິ 3:12.
13. See Doctrine and Covenants 86: 8–11.
14. See Doctrine and Covenants 107:18.
15. See Doctrine and Covenants 132:47, 59.
16. See Abraham 2:11.
17. ເອຊາຢາ 49:25; see also Doctrine and Covenants 105:14.
18. Doctrine and Covenants 98:37.
19. Thomas S. Monson, “Be of Good Cheer,” *Liahona*.

ກາ ຈັດຕັ້ງໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນ ຈຸດໃຈກາງຂອງຄອບຄົວ

ໂດຍ ແອວເດີ ຣິເຈິດ ຈີ ເມເ ສ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ໃ ຕອ ຕີ້ ຂອງກາ ຮັບໃຊ້ເປັນ ຜູ້ສອ ສາສ າໜຸ່ມ ໃ ປະເທດ ອູລະກວາຍ ແລະ ພາຣາກວາຍ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽ ຮູ້ສິ່ງໜຶ່ງ ທີ່ ຳເອົາຜູ້ຄົນທີ່ຢາກຮຽ ຮູ້ກ່ຽວກັບສາສ າຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພິ ຍຸກສຸດທ້າຍຫລາຍຂຶ້ນ ຄືຄວາມສິ ໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າໃ ຫລັກຄຳສອ ຂອງເຮົາທີ່ກ່ຽວກັບຄອບຄົວ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຕັ້ງແຕ່ກາ ພື້ນພູພຣະກິດຕິຄຸ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຜູ້ທີ່ສິ ໃຈຢາກຮູ້ຄວາມຈິງກໍໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ຫລັກຄຳສອ ທີ່ວ່າຄອບຄົວສາມາດຢູ່ດ້ວຍກັນ ຕະຫລອດໄປ.

ຫລັກທຳແຫ່ງຄອບຄົວ ັລັ ດອ ເປັນ ສ່ວ ປະກອບທີ່ສຳຄັ ໃ ແຜ ອ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວ ສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພື້ນຖານສຳຄັ ຕໍ່ແຜ ນັ້ນຄືຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ວ່າເຮົາມີຄອບຄົວໃ ສະຫວ ດັ່ງທີ່ມີຄອບຄົວຢູ່ເທິງໂລກ. ອັກຄະສາວິກໂປໂລ ສອ ເຮົາວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວ ຄືບິດາຂອງວິ ຍາ ຂອງເຮົາວ່າ:

“ເພື່ອວ່າເຂົາຈະສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ... ແລະ ພົບພຣະອົງ ... “

“ໃ ພຣະອົງນັ້ນ ໝູ່ເຮົາມີຊີວິດ, ເຄື່ອນໄຫວໄປມາ, ແລະ ເປັນ ຢູ່ ... ໝູ່ເຮົາເປັນ ເຊື້ອສາຍຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ.”¹

ກາ ທີ່ໄດ້ເປັນ ເຊື້ອສາຍຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວ ທີ່ຮັກເຮົາກໍເປັນ ຫລັກທຳພື້ນຖານຂອງພຣະກິດຕິຄຸ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດທີ່ແມ່ນຂອງເຮົາກໍກ່າວຄວາມຈິງນັ້ນໄດ້ເມື່ອເຂົາຮ້ອງເພງປະຖົມໄວ, “ເຮົາເປັນ ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ” ທ່ານຈຳເນື້ອເພງນີ້ໄດ້ບໍ່?

ເຮົາເປັນ ລູກຂອງພຣະເຈົ້າ,

ພຣະອົງສົ່ງເຮົາມານີ້,
ປະທາ ໃຫ້ມີບ້າ ໃ ໂລກນີ້,
ທັງພໍແມ່ຮັກເມດຕາ.

ພາເຮົາ, ຳເຮົາ, ຢ່າງຄຽງຂ້າງເຮົາ,
ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົບທາງ.
ສອ ເຮົາທຸກຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ
ເພື່ອຢູ່ກັບພຣະອົງອີກ.²

ເມື່ອຮູ້ວ່າເຮົາມີຄອບຄົວໃ ສະຫວັ ກໍຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດ ັລ ດອ ຂອງຄອບຄົວຂອງເຮົາຢູ່
ເທິງໂລກ. ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ສອ ເຮົາວ່າຄອບຄົວສຳຄັນ ໃ ການຈັດຕັ້ງໃ ສະ
ຫວັນວ່າ: “ການຢູ່ຮ່ວມກັ ຢ່າງດຽວກັນນັ້ນ ທີ່ມີຢູ່ໃ ບັ ດາພວກເຮົາທີ່ນີ້ກໍຈະມີຢູ່ໃ ບັ ດາພວກເຮົາທີ່ນັ້ນ,
ແຕ່ຈະມີລັດສະໝີພາບ ັລ ດອ ເປັ ຄູ່.”³

ກາ ເຂົ້າໃຈທຳມະຊາດ ັລ ດອ ຂອງຄອບຄົວກໍເປັ ສ່ວ ປະກອບສຳຄັນ ໃ ກາ ເຂົ້າໃຈແຜ ຂອງພຣະ
ບິດາເທິງສະຫວັ ທີ່ມີໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ມາ , ໃ ອີກດ້າ ໜຶ່ງ, ຢາກເຮັດທຸກຢ່າງສຸດອຳ າດຂອງມັ
ທີ່ຈະທຳລາຍແຜ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ . ໃ ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະລົບລ້າງແຜ ຂອງພຣະເຈົ້າ,
ມາ ກໍກຳລັງໂຈມຕີສະຖາບັນຄອບຄົວຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ. ອາວຸດທີ່ມີພະລັງຫລາຍທີ່ມານ
ໃຊ້ໃນການໂຈມຕີນີ້ຄື ຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ, ຄວາມໂລບມາກໂລພາ, ແລະ ຮູບພາບລາມິກ.

ຄວາມສຸກ ັລ ດອ ຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນເປົ້າໝາຍໜຶ່ງຂອງຊາຕານ. ມານຮູ້ວ່າວິທີສຳຄັນວິທີໜຶ່ງໃນການ
ເຮັດໃຫ້ຊາຍ ແລະ ຍິງໂສກເສົ້າດັ່ງມັນເອງຄືການເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຂາດຄວາມສຳພັນໃນຄອບຄົວທີ່ຈະມີໄດ້
ໃ ັລ ດອ ດ້ວຍ. ເພາະຊາຕານເຂົ້າໃຈວ່າ ຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ໃນນິລັນດອນ
ແມ່ ພົບເຫັ ຢູ່ໃ ຄອບຄົວ, ມັນຈະເຮັດທຸກສິ່ງໃນຄວາມສາມາດຂອງມັນທີ່ຈະທຳລາຍຄອບຄົວ.

ແອວມາ ສາດສະດາໂບຮານເອີ້ນແຜນຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງວ່າ, “ແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກອັນ ຍິ່ງໃຫຍ່.”⁴ ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ຜູ້ທີ່ເຮົາສະໜັບສະໜູນເປັນ ສາດສະດາ, ຜູ້ພະຍາກອ ແລະ ຜູ້ເປີດເຜີຍ, ໄດ້ໃຫ້ຄຳ ແ ະ ຳທີ່ດົນໃຈນີ້ໃຫ້ເຮົາທີ່ກຽວກັບຄວາມສຸກ ແລະ ຊີວິດຄອບຄົວວ່າ:

“ພຣະເຈົ້າຊົງເປັນຜູ້ແຕ່ງຕັ້ງຄອບຄົວຂຶ້ນມາ. ການແຕ່ງງານລະຫວ່າງຊາຍ ແລະ ຍິງເປັນສິ່ງທີ່ສຳຄັນ ຫລາຍຕໍ່ແຜນນິລັນດອນຂອງພຣະອົງ. ເດັກນ້ອຍມີສິດທີ່ຈະມາເກີດນຳພໍ່ແມ່ທີ່ແຕ່ງງານກັນ, ແລະ ຈະໄດ້ຮັບການລ້ຽງດູຈາກພໍ່ແມ່ຜູ້ນັບຖືຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ໄດ້ກະທຳໄວ້ຕໍ່ກັນ ແລະ ຊື່ສັດບໍລິສຸດຕໍ່ກັນ. ຄອບຄົວຈະມີຄວາມສຸກກໍຕໍ່ເມື່ອເຂົາເຈົ້າດຳເນີນຊີວິດຕາມຄຳສອນຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າ.”⁵

ຄວາມສຸກທີ່ແອວມາໄດ້ກ່າວເຖິງ ແລະ ອີກເມື່ອບໍ່ດົນນີ້ ທີ່ຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ແລະ ສະພາອັກຄະສາວິກ ສິບສອງໄດ້ກ່າວຈະພົບເຫັນ ຢູ່ໃ ບ້າ ກັບຄອບຄົວ. ເຮົາຈະພົບເຫັນ ມັ ຢ່າງຫລວງຫລາຍຖ້າຫາກເຮົາເຮັດ ທຸກຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດຂອງເຮົາທີ່ຈະຈັດໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຄອບຄົວ.

ຊົດສະເຕີເມນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຫລັກທຳສຳຄັນບາງຢ່າງ ເມື່ອພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມ ຈັດໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນ ຈຸດໃຈກາງຂອງຄອບຄົວໃ ຕອ ຕີ ຂອງຊີວິດແຕ່ງງາ . ພວກຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ເລີ່ມໂດຍກາ ຕິດຕາມຄຳ ແ ະ ຳຂອງຜູ້ ຳໃ ສາສ າຈັກ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຕົ້າໂຮມລູກໆ ແລະ ໄດ້ເຮັດກາ ສັງສີ ໃ ຄອບຄົວທຸກໆທິດ ທັງມີກາ ອະທິຖາ ແລະ ກາ ສຶກສາພຣະຄຳພີທຸກໆຄື . ມັນບໍ່ໄດ້ງ່າຍ, ສະດວກ ຫລື ໄດ້ສຳເລັດຜົນສະເໝີ, ແຕ່ເມື່ອເວລາຜ່ານໄປກິດຈະກຳເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກາຍ ມາເປັນປະເພນີທີ່ລຳຄ່າຂອງຄອບຄົວ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໃນທ້າຍທິດລູກໆອາດບໍ່ຈົດຈຳ ທຸກສິ່ງກຽວກັບບົດຮຽນການສັງສັນໃນຄອບຄົວ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຈະຈຳໄດ້ວ່າພວກເຮົາໄດ້ເຮັດກິດຈະກຳນັ້ນ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໃນໂຮງຮຽນເຂົາເຈົ້າ ອາດຈະບໍ່ຈຳຂໍ້ພຣະຄຳພີທັງໝົດ ຫລື ຄຳອະທິຖາ , ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຈະຈຳໄດ້ວ່າພວກເຮົາ ໄດ້ອ່າ ພຣະຄຳພີ ແລະ ໄດ້ອະທິຖານ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ການຈັດຕັ້ງປະເພນີຂຶ້ນສູງໃນຄອບຄົວກໍມີອິດທິພົນ ແລະ ກາ ປົກປ້ອງຫລາຍ.

ການຮຽນຮູ້, ການສັ່ງສອນ ແລະ ການປະຕິບັດຕາມຫຼັກທຳຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນ
ຄອບຄົວຂອງເຮົາຈະຊ່ວຍສ້າງບັນຍາກາດບ່ອນທີ່ພຣະວິນຍານຈະສະຖິດຢູ່ໄດ້. ຜ່ານການຈັດຕັ້ງປະເພ
ຊັ້ນສູງເຫຼົ່ານີ້ໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ ເຮົາຈະສາມາດເອົາຊະນະປະເພນີຈອມປອມຂອງໂລກ ແລະ
ຮຽນຮູ້ທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໄຍຂອງຄົນອື່ນກ່ອນສິ່ງອື່ນໃດ.

ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບໃນການຈັດຕັ້ງຄອບຄົວທີ່ມີພຣະຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງແມ່ນຂຶ້ນຢູ່ກັບພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໆ.
ພໍ່ແມ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະສອນລູກໆຂອງຕົນ ດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ. ພໍ່ແມ່ຈະ
ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນວິທີທີ່ເຂົາເຈົ້າປະຕິບັດໜ້າທີ່ສັກສິດຂອງຕົນ. ພໍ່ແມ່ສອນລູກໆຂອງຕົນ
ດ້ວຍ ຖ້ອຍຄຳ ແລະ ຜ່າ ການເປັນຕົວຢ່າງ. ກາບກອນທີ່ທ່ານ ຊີ ຊີ ມິວເລີ້ ທີ່ລົງນາມວ່າ, “ສຽງສະຫ້ອນ,”
ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມສຳຄັນ ແລະ ຜົນກະທົບທີ່ພໍ່ແມ່ມີຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າມີອິດທິພົນ ຕໍ່ລູກໆວ່າ:

ມ້ ເປ້ ແກະໃຫຍ່ບໍ່ແມ່ ແກະ ັອຍ
ທີ່ໄດ້ຫລົງທາງໄປໃນຄຳອຸບປະມາທີ່ພຣະເຢຊູເລົ່າ,
ແກະໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ຫລົງທາງໄປ
ຈາກຈຳ ວ ເກົ້າສິບເກົ້າຢູ່ໃ ຝູງ.

ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຊອກຫາແກະໂຕນັ້ນ
ເປັນເປັນຫຍັງຈຶ່ງຕ້ອງຫວັງ ແລະ ອະທິຖານ?
ເພາະຍັງມີອັນຕະລາຍເມື່ອແກະໃຫຍ່ໄປຜິດທາງ:
ມ້ ຈະ ຳເອົາແກະ ັອຍໃຫ້ຫລົງທາງດ້ວຍ.

ແກະ ັອຍຈະໄປ ຳແກະໃຫຍ່, ແມ່ ບໍ່,
ບໍ່ວ່າແກະໃຫຍ່ຈະໄປໃສ.
ເມື່ອແກະໃຫຍ່ໄປຜິດທາງ,
ອີກບໍ່ດີ ແກະ ັອຍກໍຈະໄປຜິດທາງ ຳດ້ວຍ.

ສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງອ້ອນວອນນຳແກະໃຫຍ່
ເພື່ອເຫັນແກ່ແກະນ້ອຍໃນວັນນີ້,
ເພາະເມື່ອແກະໃຫຍ່ຫລົງທາງໄປ
ມັນ ຈະເປັນ ຄຳເສຍຫາຍ
ທີ່ແກະນ້ອຍຈະຕ້ອງຈ່າຍຄື .⁶

ໃ ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮົາຮູ້ເຖິງໂທດຂອງພໍ່ແມ່ທີ່
ຈຳລຸກໆໃຫ້ໄປຜິດທາງວ່າ:

ຕາບທີ່ພໍ່ແມ່ມີລູກໃນຊີໂອນ ຫລື ໃນສະເຕກໃດຂອງມັນຊຶ່ງວາງລະບຽບໄວ້ທີ່ບໍ່ສອ ເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈ
ຄຳສອນເລື່ອງການກັບໃຈ, ສັດທາໃນພຣະຄຣິດພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພະຊົນ ແລະ ເລື່ອງບັບຕິສະມາ
ແລະ ຂອງປະທາ ແຫ່ງພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດໂດຍກາງປົກມີ ... ບາບຢ່ອມຢູ່ເທິງຫົວຂອງພໍ່ແມ່.⁷

ມັນກໍຍາກທີ່ຈະກ່າວເນັ້ນເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ພໍ່ແມ່ມີໃນການສັ່ງສອນປະເພນີຊັ້ນສູງໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງ
ຕົນຜ່ານຄຳວາຈາ ແລະ ການເປັນຕົວຢ່າງ. ລູກໆທັງຫລາຍກໍມີບົດບາດສຳຄັນໃນການຈັດຕັ້ງ
ຄອບຄົວທີ່ມີພຣະຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຄຳປາໄສສັ້ນໆທີ່ທ້າວວຽງ
ຫລານຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ອາຍຸແປດປີ ໄດ້ກ່າວເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນຫລັກທຳນີ້ວ່າ:

“ຂ້ານ້ອຍມັກຂີ່ມ້າ ແລະ ໄປຈັບມ້າ ແລະ ງົວກັບພໍ່. ເຊື່ອກໍມີເສັ້ນດ້າຍຫລາຍໆເສັ້ນສານເຂົ້າກັນເພື່ອໃຫ້
ມັນ ແໜ້ ໜາ. ຖ້າຫາກເຊື່ອກໍມີພຽງແຕ່ດ້າຍເສັ້ນດຽວ, ມັນຈະໃຊ້ການບໍ່ໄດ້. ແຕ່ເພາະມັນມີດ້າຍ
ຫລາຍເສັ້ນທີ່ປະສານງານນຳກັນ, ເຮົາກໍສາມາດໃຊ້ມັນໄດ້ໃນຫລາຍວິທີທາງ ແລະ ມັນກໍແໜ້ນໜາດີ.

“ຄອບຄົວກໍຄ້າຍຄືກັນກັບເຊື່ອກ. ເມື່ອມີພຽງແຕ່ຄົນດຽວເຮັດວຽກໜັກ ແລະ ເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຄອບຄົວ
ກໍຈະບໍ່ເຂັ້ມແຂງສຳກັບເມື່ອທຸກຄົນເຮັດສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອຊ່ອຍກັນແລະກັນ.

“ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງຂ້ານ້ອຍກໍຊ່ອຍຄອບຄົວ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເຮັດດີກັບ ອີຊາແບວ ນ້ອງສາວຂ້ານ້ອຍ, ພວກຂ້ານ້ອຍຈະມີຄວາມມ່ວນຊື່ນນຳກັນ ແລະ ນີ້ເຮັດໃຫ້ແມ່ ແລະ ພໍ່ມີຄວາມສຸກດ້ວຍ. ຖ້າແມ່ຂອງຂ້ານ້ອຍຕ້ອງເຮັດວຽກ, ຂ້ານ້ອຍຊ່ອຍແມ່ໄດ້ໂດຍການຫລິ້ນກັບ ໂຈອີ ນ້ອງນ້ອຍ.

ຂ້ານ້ອຍສາມາດຊ່ອຍຄອບຄົວໄດ້ອີກໂດຍກາ ຮັກສາຫ້ອງ ອ ໃຫ້ສະອາດ ແລະ ຊ່ອຍເຮັດວຽກບ້າ ດ້ວຍ ທ່າທາງທີ່ດີ. ເພາະຂ້ານ້ອຍເປັນລູກກົກໃນຄອບຄົວ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າການເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີກໍສຳຄັນ.

ຂ້ານ້ອຍຈະພະຍາຍາມສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະເລືອກສິ່ງດີ ແລະ ເຮັດຕາມພຣະບັນຍັດ.

“ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າເດັກນ້ອຍສາມາດຊ່ອຍຄອບຄົວຂອງຕົນໃຫ້ເຂັ້ມແຂງເໝືອນເຊືອກໄດ້. ເມື່ອທຸກຄົນເຮັດ ສຸດຄວາມສາມາດ ແລະ ຮ່ວມມືກັນ, ຄອບຄົວສາມາດມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຂັ້ມແຂງໄດ້.”

ເມື່ອພໍ່ແມ່ນຳພາຄອບຄົວດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູ ຄຣິດໃຫ້ລູກໆຂອງຕົນ ດ້ວຍຄຳວາຈາ ແລະ ຜ່າ ຕົວຢ່າງ, ແລະ ເມື່ອລູກໆຮັກ ແລະ ສະໜັບສະໜູນພໍ່ແມ່ ໂດຍການຮຽນຮູ້ ແລະ ປະຕິບັດຕາມຫລັກທຳທີ່ພໍ່ແມ່ເຂົາເຈົ້າສອນ, ຜົນທີ່ຕາມມາກໍຄືການຈັດຕັ້ງ ໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງຄອບຄົວ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ໃນຖານະສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ ເຮົາເຂົ້າໃຈ ແລະ ເຊື່ອໃນທຳມະຊາດນິລັນດອນຂອງຄອບຄົວ. ຄວາມເຂົ້າໃຈ ແລະ ຄວາມເຊື່ອນີ້ຄວນດົນໃຈເຮົາໃຫ້ເຮັດສຸດຄວາມສາມາດ ເພື່ອຈະຈັດຕັ້ງໃຫ້ພຣະຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງ ຂອງຄອບຄົວ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວປະຈັກພະຍານວ່າເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມເຮັດສິ່ງນີ້, ເຮົາຈະປະຕິບັດໄດ້ ຫລາຍຂຶ້ນຕາມຄວາມຮັກ ແລະ ການຮັບໃຊ້ທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງ ໃຫ້ເຮົາຜ່ານພຣະຊົນຊົບ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລະ ແລ້ວຄອບຄົວຂອງເຮົາຈະເປັນດັ່ງສະຫວັນ ຢູ່ເທິງໂລກແທ້ໆ. ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ກິດຈະກຳ 17:27–28.
2. “I Am a Child of God,” *Hymns*, no. 301.
3. See Doctrine and Covenants 130:2; see also Robert D. Hales, “The Eternal Family,” *Ensign*, Nov. 1996, 64.
4. ແອວມາ 42:8.
5. “ຄອບຄົວ: ການປະກາດຕໍ່ໂລກ,” *Liahona* Nov. 2010, 129.
6. C. C. Miller, “The Echo,” in *BestLoved Poems of the LDS People*, ed. Jack M. Lyon and others (1996), 312–13.
7. See Doctrine and Covenants 68:25; ໂຕເນັ້ງຖືກຕື່ມໃສ່.

ປະຈັກພະຍາ

ໂດຍ ແອວເດີ ຊີຊຽວ ໂອ ແຊມໂຍສ໌ ຈູເ ຍ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຕະຫລອດຫລາຍປີທີ່ຜ່ານມາ ພອ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງໜຶ່ງໃນ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄື ໂອກາດທີ່ໄດ້ມີຄື ໜຸ່ມ
ສາວໃ ສາສ າຈັກຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ແລະ ໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຖືວ່າຄວາມສຳພັນ ແລະ
ມິດຕະພາບນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ຫວາ ຊື່ນ ແລະ ມີຄຸ ຄ່າຫລາຍທີ່ສຸດໃນ ຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ມັ ຍັງເປັ ພື້ນຖານ
ຂອງຄວາມມອງໂລກໃ ແງ່ດີ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ອະ າຄົດຂອງສາສ າຈັກ, ຕໍ່ສັງຄົມ ແລະ ຕໍ່ໂລກ ຳອີກ.

ໃ ກາ ພົວພັນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກໜຸ່ມສາວນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ມີໂອກາດເວົ້າລົມກັບບາງຄົນທີ່ໄດ້ມີ
ຄວາມສົງໃສ ຫລື ມີກາ ທ້າທາຍກັບປະຈັກພະຍາ ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ ວ່າຄວາມສົງໃສນັ້ນຈະແຕກ
ຕ່າງກັ , ຄຳຖາມ ແລະ ສາເຫດທັງຫລາຍທີ່ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມສັບສົ ນັ້ນກໍຄ້າຍຄືກັ . ແລະ, ບັ ຫາ ແລະ
ຄວາມຫ່ວງໄຍເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ຈຳກັດຢູ່ກັບຄື ເປັ ກຸ່ມໃດໜຶ່ງ ຫລື ອາຍຸໂດຍສະເພາະ. ບັ ຫານີ້ອາດເຮັດ
ໃຫ້ເຂົາເຈົ້າລຳບາກໃຈ, ບໍ່ວ່າແຕ່ບຸກຄົ ທີ່ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ເປັນສະມາຊິກມາຫລາຍລຸ້ ຄື ແລ້ວ,
ສະມາຊິກໃໝ່ ແລະ ທັງຜູ້ທີ່ກຳລັງຮຽ ຮູ້ກ່ຽວກັບສາສ າຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄພ່ພົ ຍຸກສຸດທ້າຍ.
ຄຳຖາມຂອງເຂົາເຈົ້າມັກຈະເປັ ຜີ ສະທ້ອ ຂອງກາ ສອບຖາມ ຫລື ກາ ຢາກຮູ້ຢາກເຫັ . ເພາະຜີ ກະ
ທົບນີ້ສຳຄັນ ແລະ ຈົງຈັງສຳລັບເຮົາທຸກຄົນ, ມັນກໍສົມຄວນທີ່ຈະໄດ້ຕ້ອງເລື່ອງປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ.
ໃ ສະພາບກາ ຂອງໄພ່ພົ ຍຸກສຸດທ້າຍເຮົາ ອ້າງເຖິງປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາວ່າເປັນພະຍານທີ່ແນ່ນອນ
ເຖິງຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງໄດ້ມາຈາກການເປີດເຜີຍຜ່ານພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດ.

ເຖິງແມ່ນວ່າປະຈັກພະຍານນີ້ກໍລຽບງ່າຍ ແລະ ແຈ້ງຊັດດີ, ແຕ່ຍັງມີຄຳຖາມຫລາຍຂໍ້ທີ່ຊ້ອນຢູ່, ດັ່ງ ເຊັ່ນ:
ໃຜມີສິດທີ່ຈະໄດ້ ມີປະຈັກພະຍານ? ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເພື່ອຈະໄດ້ມີການເປີດເຜີຍທີ່ຈຳເປັນນີ້?
ມີຂັ້ນຕອນໃດແດ່ໃນ ການໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ? ການໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເປັນເຫດການໜຶ່ງບໍ່
ຫລືວ່າເປັນຂະບວນການອັນ ຕໍ່ເນື່ອງ? ຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ ແລະ ຄຳຖາມອື່ນໆກໍຍັງມີອີກຄຳຖາມ

ອິນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ, ແຕ່ພື້ນຖານຂອງການໄດ້ຮັບ ແລະ ຮັກສາປະຈັກພະຍານທີ່ມີຕໍ່ພຣະກິດຕິຄູ ຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດກໍ່ງ່າຍ, ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ທຸກຄົ ສາມາດມີປະຈັກພະຍາ ໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະໃຫ້ຄຳຕອບຕໍ່ຄວາມສົງໄສ ແລະ ແລ້ວຈະກ່າວ ເຖິງຄວາມຄິດເຫັນທີ່ເພື່ອນໝູ່ມສາວ ໄດ້ແບ່ງປັນ ເຖິງປະສົບກາ ສ່ວ ຕົວໃ ກາ ໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍາ ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຍັງໄດ້ມີໂອກາດ ຊ່ອຍຄົນອື່ນທີ່ມີການທ້າທາຍ ຫລື ບັນຫາກັບສັດທາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຖືຂອງເຂົາເຈົ້າໃນດ້ານໃດດ້ານໜຶ່ງ.

ໜຶ່ງ, ໃຜມີສິດຈະໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ? ຄົນທີ່ເຕັມໃຈຈະຈ່າຍ ຄ່າລາຄາຈະໄດ້ມີປະຈັກພະຍານ--- ນີ້ໝາຍເຖິງການຮັກສາພຣະບັນຍັດຈະມີປະຈັກພະຍານ. ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງມາເຖິງ ທີ່ສຸດຂອງແຜ່ນດິນໂລກ, ເພື່ອທຸກຄົນທີ່ຈະຟັງຈະໄດ້ຍິນ (see D&C 1:11). ເຫດຜົນພື້ນຖານ ສຳລັບການພື້ນພູພຣະກິດຕິຄູນກໍ່ເພື່ອ ມະນຸດທຸກຄົນຈະໄດ້ ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະອົງເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງໂລກ, ເພື່ອສັດທາຈະໄດ້ມີເພີ່ມຂຶ້ນໃນແຜ່ນດິນໂລກດ້ວຍ (see D&C 1:20–21).

ສອງ, ເຮົາຈະເຮັດແນວໃດເພື່ອຈະໄດ້ມີການເປີດເຜີຍທີ່ຈຳເປັນນີ້ ແລະ ອີ ໃດຄືຂັ້ນຕອນທີ່ສຳຄັນເພື່ອ ຈະໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ? ແບບແຜນນັ້ນກໍ່ແຈ່ມແຈ້ງດີ ແລະ ສະໝ່ຳສະເໝີຕະຫລອດປະຫວັດສາດ. ຄຳສັນຍາທີ່ໃຫ້ໄວ້ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະຄຳພິມມອນກໍ່ນຳໃຊ້ໄດ້ໃນເລື່ອງນີ້:

“ແລະ ເມື່ອທ່ານຈະໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້” ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານ ໄດ້ຮັບຟັງ, ໄດ້ອ່ານ , ໄດ້ສຶກສາ ແລະ ໄດ້ໄຕ່ຕອງຄຳຖາມເຫລົ່ານີ້ “ໃຫ້ທູ ຖາມພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາ ັລ ດອ , ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະຄຣິດ, ຫາກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຈິງ” ໝາຍຄວາມວ່າທ່ານເຕັມໃຈຈະອະທິຖານຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ໂດຍສະເພາະ ແລະ ຢ່າງຄາລະວະ ດ້ວຍຄຳໝັ້ນສັນຍາຈະເຮັດຕາມຄຳຕອບຕໍ່ຄຳຖາມຂອງທ່ານ “ແລະ ຫາກທ່ານ ຈະ ທູ ຖາມດ້ວຍໃຈຈິງ, ດ້ວຍເຈດຕະ າອີ ແທ້ຈິງ, ແລະ ໂດຍມີສັດທາໃ ພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງຈະຊົງສະ ແດງຄວາມຈິງຂອງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປາກົດແກ່ທ່ານ, ດ້ວຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

“ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດທ່ານຈະຮູ້ຄວາມຈິງຂອງທຸກເລື່ອງ (ໂມໂຣໂນ 10:4–5).

ສາມ, ການໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານເປັນເຫດການໜຶ່ງບໍ່ ຫລືວ່າເປັນຂະບວນການອັນຕໍ່ເນື່ອງ? ປະຈັກ
ພະຍາ ກໍຄ້າຍຄືກັກ ກັບສິ່ງທີ່ມີຊີວິດທີ່ເຕີບໂຕ ແລະ ພັດທະ າຂຶ້ນເມື່ອຖືກປະຕິບັດຕໍ່ຢ່າງສົມຄວນ. ສິ່ງມີ
ຊີວິດຕ້ອງກາ ກາ ບໍາລຸງລ້ຽງ, ກາ ດູແລ ແລະ ກາ ປົກປ້ອງສະເໝີໄປ ເພື່ອມັ ຈະກ້າວໜ້າ ແລະ ຮຸ່ງ
ເຮືອງຂຶ້ນ. ໃນທຳ ອງດຽວກັ , ຖ້າເຮົາປະລະ ແລະ ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຂຶ້ນຕອນ ເພື່ອຮັກສາມັ ໄວ້ ປະຈັກ
ພະຍາ ຂອງເຮົາກໍຈະອ່ອ ແອລົງ ແລະ ສູນສິ້ນໄປ. ພຣະຄຳພີກໍເຕືອ ວ່າກາ ລ່ວງລະເມີດ ຫລື ກາ ເຮັດ
ຜິດຂໍ້ພຣະບໍ ຍັດຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາສູ ເສຍພຣະວິ ຍາ ແລະ ແມ່ ແຕ່ປະຕິເສດປະຈັກ
ພະຍາ ທີ່ເຮົາມີຢູ່ແລ້ວ (see D&C 42:23).

ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັ ກາ ສັງເກດກາ ແລະ ຄຳແ ະ ຳ 10 ຂໍ້ຂອງເພື່ອນໜຸ່ມສາວຜູ້ມີຄູ ຄ່າ ແລະ
ຊື່ສັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຄວາມຄິດເຫັ ທີ່ເຂົາເຈົ້າແບ່ງປັ ກໍມີຄູ ລັກສະ ະຄ້າຍຄືກັ ິ ຄວາມຄິດ ແລະ ປະ
ສົບກາ ຂອງເຂົາເຈົ້າ; ສະນັ້ນ, ມັນອາດຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາແປກໃຈເລີຍ. ໜ້າເສຍດາຍ, ແລະ ໂດຍສະເພາະ,
ເມື່ອເຮົາມີຄວາມລຳບາກ ຫລື ກຸ້ມໃຈເຮົາອາດຈະລືມ ຫລື ບໍ່ເຫັ ວ່າເຮົາຈະ ຳໃຊ້ຄຳແ ະ ຳນີ້ໃ ຊີວິດ
ຂອງເຮົາເອງໄດ້.

ໜຶ່ງ, ທຸກຄົ ມີຄູ ຄ່າເພາະເຮົາທຸກຄົ ເປັ ລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງຮູ້ຈັກເຮົາ, ຮັກເຮົາ ແລະ ຢາກໃຫ້
ເຮົາມີຄວາມສຳເລັດ ແລະ ກັບຄື ໄປຫາພຣະອົງ. ເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໄວ້ວາງໃຈໃນຄວາມຮັກ ແລະ ວັ
ເວລາຂອງພຣະອົງ ແທ ທີ່ຈະວາງໃຈໄວ້ໃ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຮ້ອນຮົນ ແລະ ບໍ່ສົມບູ ແບບຂອງເຮົາເອງ.

ສອງ, ເຖິງວ່າເຮົາເຊື່ອຢ່າງເຕັມທີ່ໃ ກາ ປຸ່ງ ໃຈອັ ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຖືກບັ ຍາຍໄວ້ໃ ພຣະຄຳພີ (ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ
5:2; ແອວມາ 5:12–14, 26), ເຮົາກໍຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າມັ ຈະເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະ ັອຍ, ແທ ທີ່ໃ
ທັ ທີ່ໃ ໃ ຫລື ຢ່າງຄົບຖ້ວ ແລະ ຕາມຄຳຕອບຂອງຄຳຖາມ, ປະສົບກາ ແລະ ຄວາມຫ່ວງໄຍ, ທັງທັງ
ກາ ສຶກສາ ແລະ ກາ ສວດອ້ອ ວອ ຂອງເຮົາໂດຍສະເພາະ.

ສາມ, ເຮົາຕ້ອງຈຳໄວ້ວ່າຈຸດປະສົງທີ່ ຕໍ່ຂອງຊີວິດຄືກາ ທົດສອບ ແລະ ກາ ທ້າທາຍ ແລະ ສະນັ້ນເຮົາ ຕ້ອງຮຽ ຮູ້ທີ່ຈະເຕີບໂຕຈາກກາ ທ້າທາຍຂອງເຮົາ ແລະ ເຫັ ບຸ ຄຸ ຂອງບົດຮຽ ທີ່ເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ຮຽ ຮູ້ໃນວິທີທາງທີ່ງ່າຍກວ່ານັ້ນ.

ສີ່, ເຮົາຕ້ອງຮຽນຮູ້ທີ່ຈະໄວ້ວາງໃຈນຳສິ່ງທີ່ເຮົາເຊື່ອຖື ຫລື ທີ່ເຮົາຮູ້ວ່າ ຈະເຮົາຮູ້ວ່າຈະສະໜັບສະໜູນ ເຮົາໃນຊ່ວງເວລາທີ່ບໍ່ແນ່ນອນ ຫລື ເມື່ອມີເລື່ອງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາລຳບາກ.

ຫ້າ, ຕາມທີ່ແອວມາໄດ້ສອ , ກາ ມີປະຈັກພະຍາ ຈະເປັ ກາ ກ້າວໜ້າທີ່ຕໍ່ເນື່ອງຂອງກາ ຫວັງ, ກາ ເຊື້ອ ແລະ ໃ ທີ່ສຸດກາ ຮັບຮູ້ຄວາມຈິງຂອງຫລັກທຳ, ຄຳສອ ໂດຍສະເພາະ ຫລື ພຣະກິດຕິຄຸ ນັ້ນເອງ (ເບິ່ງ ແອວມາ 32).

ຫົກ, ກາ ສິ່ງສອນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ໃຫ້ຄື ອີ່ນຈະເຮັດໃຫ້ປະຈັກພະຍາ ຂອງເຮົາເອງເຂັ້ມແຂງຂະ ະທີ່ເຮົາສ້າງ ປະຈັກພະຍາ ນັ້ນໃຫ້ຄື ອີ່ນ. ເມື່ອທ່າ ເອົາເງິ ຫລື ອາຫາ ໃຫ້ຄື ອີ່ນທ່າ ຈະມີມັ ັອຍລົງ. ແຕ່, ເມື່ອ ທ່າ ແບ່ງປັ ປະຈັກພະຍາ ຂອງທ່າ , ມີ ຈະເຮັດໃຫ້ທັງຜູ້ສອ ແລະ ຜູ້ຮັບຟັງເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຊື່ນ ຊົມຂຶ້ນດ້ວຍກັ .

ເຈັດ, ເຮົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງເລັກງ ັອຍໆແຕ່ຈຳເປັ ທຸກໆມື້ ແລະ ເປັ ປະຈຳ. ກາ ສວດອັອ ວອ , ກາສຶກສາພຣະຄຳພີ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນ, ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມທີ່ໂບດ, ນະມັດສະການໃນພຣະວິຫານ, ປະຕິບັດການຢັງມສອນ, ການສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ ໜ້າທີ່ມອບໝາຍອື່ນໆທັງໝົດເຮັດໃຫ້ສັດທາ ຂອງເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ແລະ ເຊື້ອເຊີນໃຫ້ພຣະວິນຍານເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາ. ເມື່ອເຮົາບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ເຮົາອາດຈະສູນເສຍປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາໄປ.

ແປດ, ເຮົາບໍ່ຄວນຕັ້ງມາດຕະຖານທີ່ສູງກວ່າໃຫ້ຄົນອື່ນກວ່າເຮົາ ຕັ້ງໃຫ້ຕົວເຮົາເອງ. ຫລາຍເທື່ອເຮົາມັກ ຈະໃຫ້ຄວາມຜິດພາດ ຫລື ຄວາມອ່ອ ແອຂອງຄົນອື່ນ, ໂດຍສະເພາະຂອງຜູ້ນຳ ຫລື ສະມາຊິກໃນ ສາສນາຈັກ, ມີອິດທິພົນຕໍ່ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ເຮົາມີຕໍ່ຕົວເຮົາ ເອງ ຫລື ຕໍ່ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ. ບັນຫາຂອງຄົນອື່ນບໍ່ໄດ້ເປັນຂໍ້ແກ້ຕົວສຳລັບຂໍ້ຕົກບົກຜ່ອງຂອງເຮົາເອງ.

ເກົ້າ, ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຈະຈຳໄວ້ວ່າການໂທດຕົວເອງຫລາຍເກີນໄປເມື່ອທ່ານເຮັດຜິດພາດກໍເປັນອັນຕະລາຍເທົ່າກັບການບໍ່ເອົາຈິງເອົາຈັງເມື່ອຕ້ອງກັບໃຈຢ່າງແທ້ຈິງ.

ແລະ ສິບ, ເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈໄວ້ໃຫ້ແຈ້ງຊັດວ່າກາ ຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຄຣິດກໍມີຜີ ຢ່າງເຕັມທີ ແລະ ຕໍ່ເນື່ອງດ້ວຍ ຢູ່ສະເໝີສຳລັບເຮົາທຸກຄົນ ເມື່ອເຮົາຍອມຮັບໃຫ້ມັນເປັນຢ່າງນັ້ນ. ສະນັ້ນ, ທຸກສິ່ງຢ່າງກໍປະສານເຂົ້າກັນດີ ແມ່ນແຕ່ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມຕໍ່ໄປກັບລາຍລະອຽດ ແລະ ອຸປະນິໄສບາງຢ່າງ ຫລື ພາກສ່ວນທີ່ຂາດເຂີນ ໃນສັດທາຂອງເຮົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກບຸນຄຸນສຳລັບຄວາມຮູ້, ຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງເພື່ອນໝູ່ມສາວ ຜູ້ປະເສີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບເຂົາເຈົ້າຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າກໍເຂັ້ມແຂງຢູ່ກັບຜູ້ອື່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີກຳລັງໃຈດ້ວຍຄວາມຮັບຮູ້ເຖິງຄວາມດີງາມທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງເຮັດລົງໄປ ແລະ ການຮັບໃຊ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າກຳລັງມອບໃຫ້ເພື່ອເຫັນແກ່ພຣະອາຈານທີ່ເຂົາເຈົ້ານະມັດສະການ ແລະ ພະຍາຍາມຈະເຊື່ອຟັງ.

ຜູ້ຄົນເຮັດສິ່ງດີ ແລະ ສຳຄັນເພາະເຂົາເຈົ້າມີປະຈັກພະຍານ. ເຖິງແມ່ນວ່າສິ່ງນີ້ຈິງ, ເຮົາຍັງຈະ ໄດ້ ມີປະຈັກພະຍານເພາະສິ່ງທີ່ເຮົາເຮັດຄືກັນ. ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງສອນບໍ່ແມ່ນຄຳສັ່ງສອນຂອງເຮົາເອງ, ແຕ່ແມ່ນຄຳສັ່ງສອນຈາກພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ໄດ້ໃຊ້ເຮົາມາ.

ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າກໍຈະຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງສອນນັ້ນມາຈາກພຣະເຈົ້າ, ຫລື ເຮົາກ່າວຈາກສິດອຳນາດຂອງເຮົາເອງ” (ໂຢຮັນ 7:16–17).

“ຖ້າພວກທ່ານຮັກເຮົາ, ພວກທ່ານກໍຈະເຊື່ອຟັງຂໍ້ຄຳສັ່ງຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 14:15).

ເໝືອນດັ່ງນີໄຟ ແລະ ມໍມອນໃນສະໄໝກ່ອນໄດ້ກ່າວວ່າ “ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງທຸກເລື່ອງ”
(see 1 Nephi 11:17; see also Words of Mormon 1:7), ແຕ່ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂໍບອກທ່ານ ເຖິງ
ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງເຮົາຊົງພະຊົ ຢູ່ ແລະ ຮັກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະບຸດ
ຜູ້ພິເສດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດຄືພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ ແລະ
ເປັນປະມຸກຂອງສາສນາຈັກຊົງມີພຣະ າມຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ໂຈເຊັບ ສະມິດ
ໄດ້ມີປະສົບການທຸກຢ່າງທີ່ເພິ່ນໄດ້ລາຍງານ ແລະ ໄດ້ສອນທີ່ກ່ຽວກັບການຟື້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນ
ໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດານຳພາເຮົາໃນເວລານີ້ ແລະ ວ່າ
ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ມີກຸນແຈທີ່ຈຳເປັນຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຈະເປັນ ພອ ໃ ຊີວິດຂອງເຮົາ
ແລະ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ວຽກງາ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າກ້າວໄປໜ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ວ່າເຮົາທຸກຄົ ມີສິດຈະມີ
ຄວາມຮູ້ນີ້ຄືກັນ ແລະ ຖ້າວ່າທ່ານກຳລັງລຳບາກໃຈ, ທ່ານສາມາດເພິ່ງອາໄສຄວາມຈິງຂອງປະຈັກ
ພະຍານທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນຈາກແທ່ນປາໄສນີ້, ໃນກອງປະຊຸມນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ແລະ
ກ່າວປະຈັກພະຍາ ໃ ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ຄວາມປາຖະໜາ

ໂດຍ ແອວເດີ ດາລີ ເອັຈ ໂອກ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກຈະກ່າວເຖິງຄວາມສຳຄັນ ຂອງຄວາມປາຖະໜາ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າເຮົາແຕ່ລະຄົນ
ຈະຄົ້ນຫາໃຈຂອງຕົນ ເພື່ອຈະຕັດສິນ ວ່າເຮົາປາຖະໜາຫຍັງແທ້ ແລະ ວ່າເຮົາຈະຈັດລະດັບຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງເຮົາແນວໃດ.

ຄວາມປາຖະໜາຈະກຳນົດລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຂອງເຮົາ, ລະດັບຄວາມສຳຄັນ ຈະປະກອບກາ ເລືອກ
ຂອງເຮົາ ແລະ ການເລືອກຈະກຳນົດການກະທຳຂອງເຮົາ. ຄວາມປາຖະໜາທີ່ເຮົາລົງມືເຮັດຈະກຳນົດວ່າ
ເຮົາປຸງ ແປງແ ວໃດ, ວ່າເຮົາສຳເລັດຜົນ ຫຍັງແດ່ ແລະ ວ່າເຮົາຈະກາຍເປັ ຄື ແ ວໃດ.

ທຳອິດ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງຄວາມປາຖະໜາທຳມະດາບາງຢ່າງ. ໃ ຖາ ະມະ ຸດເຮົາມີຄວາມ
ຕ້ອງການພື້ນຖານບາງຢ່າງທາງຮ່າງກາຍ. ຄວາມປາຖະໜາຢາກສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຈະ
ບັງຄັບການເລືອກຂອງເຮົາ ແລະ ກຳນົດການກະທຳຂອງເຮົາ. ສາມຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ຈະສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ
ບາງເທື່ອເຮົາຈະເອົາຊະນະຄວາມປາຖະໜາເຫຼົ່ານີ້ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາອື່ນໆທີ່ເຮົາ
ຄິດວ່າສຳຄັນ ຫລາຍກວ່າ.

ໜຶ່ງ, ອາຫານການກິນ. ເຮົາມີຄວາມຕ້ອງການອາຫານການກິນ, ແຕ່ໃນລະຍະໜຶ່ງຄວາມປາຖະໜານັ້ນ
ກໍສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນກວ່າ ທີ່ຈະຖືສິ ອິດເຂົ້າ.

ສອງ, ທີ່ພັກອາໄສ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນເດັກນ້ອຍອາຍຸ 12 ປີ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕ້ານທານກັບຄວາມ
ປາຖະໜາຢາກມີທີ່ພັກອາໄສເພື່ອການບັນລຸຂໍ້ກຳນົດຂອງໂຄງກາ ລູກເສືອ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ໄປ
ນອນປ່າຄົນໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຄົນໜຶ່ງໃນຈຳນວນເດັກຊາຍສີ່ທ້າຄົນທີ່ໄດ້ອອກ

ຈາກຕູບຜ້າເຕັ້ນທີ່ສະບາຍສະບາຍໄປຫາວິທີທາງປຸກທີ່ພັກອາໄສ ແລະ ຈັດບ່ອນນອນຈາກວັດຖຸ
ທຳມະຊາດທີ່ພວກເຮົາຊອກຫາມາໄດ້ໃນປ່າເພື່ອເປັນບ່ອນຫລັບນອນ.

ສາມ, ກາ ຫລັບ ອ . ແມ່ ແຕ່ຄວາມປາຖະໜາພື້ນຖານນີ້ກໍສາມາດເອົາຊະນະໄດ້ໂດຍຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ຕອນເປັ ທະຫານໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໃນກອງທັບທະຫານປ້ອງກັນ
ປະເທດຂອງລັດຢູທາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ເຖິງຕົວຢ່າງໜຶ່ງຈາກນາຍທະຫານຜູ້ຊຳນານຄົນໜຶ່ງ.

ໃ ສອງສາມເດືອ ຕື້ ຕໍ່ຂອງສົງຄາມເກົາຫລີ, ກອງທັບທະຫາ ປີ ໃຫຍປ້ອງກັນ ປະເທດຈາກເມືອງ
ຮິດຟຽວ ຂອງ ລັດຢູທາ ຖືກຮຽກຮ້ອງໃຫ້ອອກໄປປະຈຳກາ ຣົບ. ຮ້ອຍເອກ ເຣ ຄືອກ ເປັ ຜູ້ບັ ຊາ
ການໜ່ວຍທະຫານນີ້ທີ່ປະກອບດ້ວຍຜູ້ຊາຍຊາວມໍມອນສີ່ສິບຄົນ. ຫລັງຈາກໄດ້ຝຶກຕື່ມ ແລະ
ຖືກເສີມກຳລັງຈາກທະຫານຈາກທີ່ອື່ນ, ເຂົາເຈົ້າຖືກສົ່ງໄປປະເທດເກົາຫລີ, ບ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະສົບກັບ
ການສູ້ຮົບທີ່ໂຫດຮ້າຍບາງຢ່າງ ຂອງສົງຄາມນັ້ນ. ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງໜຶ່ງເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕ້າ ທາ ຕໍ່ກາ ໂຈມຕີ
ຂອງກອງທັບຂອງສັດຕູເປັນຫລາຍໆຮ້ອຍ, ທີ່ເປັນການໂຈມຕີທີ່ຈະເຂົ້າຄວບຄຸມ ແລະ ທຳລາຍກອງ
ທະຫາ ປີ ໃຫຍໃ ສະໜາມຮົບ.

ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກ່ຽວຂ້ອງຫຍັງກັບການເອົາຊະນະຄວາມຢາກຫລັບນອນ? ໃນຄືນທີ່ສາຫັດຄົນໜຶ່ງ,
ຕອນທີ່ກອງທັບຂອງສັດຕູໄດ້ເຂົ້າມາໂຈມຕີຈາກດ້ານໜ້າຈົນຮອດດ້ານຫລັງທີ່ມີປືນໃຫຍ່ນັ້ນ,
ຮ້ອຍເອກໄດ້ຕໍ່ສາຍໂທລະສັບຈາກສະໜາມເຂົ້າໄປໃນຕູບຜ້າເຕັ້ນຂອງເພິ່ນ ແລະ ໄດ້ສັ່ງບັນດາ
ທະຫານຍາມທີ່ຢູ່ອ້ອມບໍລິເວນ ໃຫ້ໂທຫາເພິ່ນໂດຍກົງທຸກໆໜຶ່ງຊົ່ວໂມງຕະຫລອດທັງຄືນ.
ສິ່ງນີ້ໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ທະຫານຍາມຮູ້ເມື່ອທັງຄືນ, ແຕ່ມັນຍັງໄດ້ລົບກວ ກາ ຫລັບ ອ ຂອງຮ້ອຍເອກຄືອກ
ນັ້ນດ້ວຍ. “ທ່ານເຮັດແນວນັ້ນໄດ້ແນວໃດ?” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມເພິ່ນ. ຄຳຕອບຂອງເພິ່ນໄດ້ສະແດງ
ໃຫ້ເຫັນພະລັງຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ສຳຄັນກວ່າການຫລັບນອນນັ້ນ. ເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ:

“ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຖ້າພວກເຮົາຈະກັບບ້ານຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ພົບພໍ່ແມ່ຂອງຊາຍໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນໃນຖະໜົ
ຫີ ທາງຂອງເມືອງ” ອຍໆຂອງເຮົາ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກພົບໜ້າພົບຕາກັບຜູ້ໃດຖ້າລູກຊາຍ

ຂອງເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັບບ້ານມີຊີວິດເພາະຍ້ອນ ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດໃນຖານະ ຜູ້ບັນຊາການຂອງເຂົາເຈົ້າ.”¹

ີ່ຊ່າງເປັນຕົວຢ່າງຂອງພະລັງຂອງກາ ເອົາຊະ ະຄວາມປາຖະໜາຕາມລະດັບ ແລະ ການກະທຳທີ່ສຳຄັນກວ່າ! ນີ້ຊ່າງເປັນຕົວຢ່າງທີ່ມີພະລັງສຳລັບເຮົາທຸກຄົນຜູ້ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຄວາມຜາສຸກຂອງຄົນອື່ນ, ເຮົາຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່, ຜູ້ນຳ ແລະ ຄູສອນໃນສາສນາຈັກ!

ເພື່ອເປັນການສະຫລຸບເລື່ອງເລົ່ານີ້, ຕອນເຊົ້າໆຫລັງຈາກຄຳຄືນທີ່ບໍ່ໄດ້ຫລັບໄດ້ນອນຮ້ອຍເອກ ຄືອກ ກໍໄດ້ນຳໜ້າກອງທັບຂອງເພິ່ນໄປສູ່ຮີບກັບກອງທັບຂອງສັດຕູ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເອົາທະຫາ ຈຳ ໒ 800 ຄົນມາເປັນຊະເລີຍເສິກ ແລະ ມີພຽງແຕ່ທະຫານຂອງເພິ່ນສອງຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບ. ຮ້ອຍເອກ ຄືອກ ໄດ້ຮັບກາຄຳຂອບສຳລັບຄວາມກ້າຫານ ແລະ ກອງທັບຂອງເພິ່ນກໍໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງ ຈາກໜ່ວຍງານຂອງປະທານປະເທດສຳລັບຄວາມກ້າຫານທີ່ປະເສີດຂອງເຂົາເຈົ້າ. ແລະ ເໝືອນດັ່ງນັກຮີບໜຸ່ມຂອງຮີລາມັນ (ແອວມາ 57:25–26), ເຂົາເຈົ້າທຸກຄົ ໄດ້ກັບບ້າ ຢ່າງປອດໄພ.²

2è½£¿²ó´ð´0-¡ð´óó£¿¡0-1¡¾“ó¡Ë¼, ¡¡©£, ¾´¡¿£¡-ó0£, ¾´~ ¾«½¡¾.

ຫລັງຈາກເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວໂມງ, ອີນັດ ກໍຖືກບອກວ່າ ເພິ່ນໄດ້ຮັບການອະໄພບາບແລ້ວ. ແລ້ວເພິ່ນກໍ “ເລີ່ມຮູ້ສຶກມີຄວາມປາຖະໜາ ເພື່ອຄວາມ ຜາສຸກຂອງບັນດາພີ່ນ້ອງຂອງເພິ່ນ” (ອີນັດ 1:9). ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ: “ແລະ ... ຫລັງຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ສວດອ້ອ ວອ ສຸດຄວາມພາກພຽງ ແລ້ວ, ພຣະເຈົ້າກ່າວກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: ເຮົາຈະໃຫ້ເຈົ້າຕາມຄວາມ ປາຖະໜາຂອງເຈົ້າ, ເພາະສັດທາຂອງເຈົ້າ.” (ຂໍ້ທີ 12). ຂໍໃຫ້ສັງເກດເຫັນສິ່ງຈຳເປັນສາມຢ່າງ ທີ່ມາກ່ອນພອນທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ນັ້ນຄື: ຄວາມປາຖະໜາ, ຄວາມພາກພຽງ, ແລະ ສັດທາ.

ໃນການເທສະໜາຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບສັດທາ, ແອວມາກໍສອນ ວ່າສັດທາສາມາດເລີ່ມດ້ວຍ “ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອ” ຖ້າເຮົາຈະ “ໃຫ້ຄວາມປາຖະໜານີ້ເກີດຜົນໃນ [ຕົວເຮົາ]” (ແອວມາ 32:27).

ຄຳສອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຖິງຄວາມປາຖະໜາອີກເລື່ອງໜຶ່ງ, ໂດຍສະເພາະທີ່ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຄວນເປັນຄວາມ
ປາຖະໜາທີ່ສູງສຸດຂອງເຮົາກໍເກີດຂຶ້ນໃນປະສົບການຂອງກະສັດຂອງຊາວເລມັນທີ່ໄດ້ຮັບການສອນຈາກ
ອາໂລນຜູ້ສອນສາສນາ. ເມື່ອຄຳສອນຂອງອາໂລນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເພິ່ນມີຄວາມສົນໃຈ, ກະສັດໄດ້ຖາມວ່າ, “ຂ້າ
ພະເຈົ້າຈະເຮັດຢ່າງໃດເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າຈະເກີດຈາກພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ມີຊີວິດນິລັນດອນນີ້?” (ແອວມາ
22:15). ອາໂລນໄດ້ຕອບວ່າ: “ຫາກທ່ານປາຖະໜາສິ່ງນີ້, ... ຫາກທ່ານຈະກັບໃຈຈາກບາບທັງ
ໝົດຂອງທ່ານ, ແລະ ໝອບກາບຕໍ່ພຣະພັກພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເອີ້ນຫາພຣະນາມຂອງພຣະອົງດ້ວຍສັດທາ,
ໂດຍເຊື່ອວ່າທ່ານຈະໄດ້ຮັບ, ເມື່ອນັ້ນທ່ານຈະໄດ້ຮັບຄວາມຫວັງຊຶ່ງທ່ານປາຖະໜາ” (ຂໍ້ທີ 16).

ກະສັດກໍໄດ້ເຮັດດັ່ງນັ້ນ, ແລະ ໃນຄຳສວດອ້ອນວອນທີ່ມີພະລັງເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າ, “ຂ້າພະອົງ
ຈະຖິ້ມບາບຂອງຂ້າພະອົງ ທັງໝົດເພື່ອຈະຮູ້ຈັກພຣະອົງ ... ແລະ ລອດໃນວັນສຸດທ້າຍ” (ຂໍ້ທີ 18).
ດ້ວຍຄຳໝັ້ນສັນຍານັ້ນ ແລະ ການສະແດງຄວາມປາຖະໜາທີ່ສູງສຸດຂອງເພິ່ນ, ຄຳສວດອ້ອນວອນ
ຂອງເພິ່ນກໍຖືກຮັບຕອບຢ່າງມະຫັດສະຈັນ.

ສາດສະດາ ແອວມາ ໄດ້ມີຄວາມປາຖະໜາຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປະກາດການກັບໃຈຕໍ່ຜູ້ຄົນທັງປວງ, ແຕ່ເພິ່ນກໍ
ໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າເພິ່ນບໍ່ຄວນຈະປາຖະໜາເງື່ອນໄຂທີ່ພະລັງນີ້ຈະຮຽກຮ້ອງ ເພາະເພິ່ນໄດ້ສະຫລຸບວ່າ,
ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງທ່ຽງທຳ ... ປະທາ ໃຫ້ມະ ຸດຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງເຂົາ, ບໍ່ວ່າມີ ຈະເປັ ໄປ
ເພື່ອຄວາມຕາຍ ຫລື ເພື່ອຊີວິດ (ແອວມາ 29:4). ໃ ທຳນອງດຽວກັນນີ້, ໃນການເປີດເຜີຍ ໃນສະໄໝໃໝ່
ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຊົງປະກາດວ່າ ພຣະອົງຈະພິພາກສາຄື ທັງປວງຕາມວຽກງາ ຂອງເຂົາ,
ຕາມຄວາມປາຖະໜາຂອງໃຈເຂົາ (see D&C 137:9).

ເຮົາພ້ອມແລ້ວບໍ່ທີ່ຈະໃຫ້ພຣະຜູ້ພິພາກສານິລັນດອນຂອງເຮົາວາງເງື່ອນໄຂຄວາມສຳຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້
ໄວ້ກັບສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາແທ້ໆ?

ພຣະຄຳພິຫລາຍໆຂໍ້ກໍກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາທາງດ້ານສິ່ງທີ່ເຮົາສະແຫວງຫາ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ
ຄົນທີ່ສະແຫວງຫາພຣະອົງໃນຕອນຕົ້ນຈະພົບພຣະອົງ, ແລະ ບໍ່ຖືກປະຖິ້ມ (see D&C 88:83).

ຈິ່ງສະແຫວງຫາຂອງປະທານທີ່ດີທີ່ສຸດຢ່າງຕັ້ງໃຈຈິງ (see D&C 46:8). ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາຢ່າງ
ພາກພຽງ ຈະພົບ (see 1 ນິໄສ 10:19). ຈິ່ງມາຢູ່ໃກ້ກັບພຣະອົງ ແລະ ພຣະອົງຈະ ມາຢູ່ໃກ້ກັບເຮົາ,
ຈິ່ງສະແຫວງຫາພຣະອົງຢ່າງພາກພຽງ ແລະ ເຮົາຈະພົບພຣະອົງ. ຂໍ ແລະ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບ ແລະ ເຄາະ ແລະ
ພຣະອົງຈະເປີດມື ໃຫ້ເຮົາ (D&C 88:63).

ການປັບຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົາໃໝ່ເພື່ອຈະໃຫ້ລະດັບຄວາມສຳຄັນສູງສຸດຕໍ່ສິ່ງທີ່ເປັນນິດນິລັນດອນບໍ່
ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍ. ເຮົາທຸກຄົນກໍຖືກລ້ຽງໃຫ້ປາຖະໜາສິ່ງຂອງທີ່ເປັນຝ່າຍໂລກທັງສີ່ຢ່າງ ດັ່ງ ຊັບສິນ,
ຊື່ສຽງ, ຄວາມຫຍິ່ງ, ແລະ ອຳນາດ. ເຮົາອາດປາຖະໜາສິ່ງເຫຼົ່ານີ້, ແຕ່ເຮົາບໍ່ຄວນຍົກເອົາມັນໄວ້ໃຫ້
ເປັນລະດັບຄວາມສຳຄັນທີ່ສູງສຸດຂອງເຮົາ.

ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາສູງສຸດທີ່ຈະຄອບຄອງຊັບສິນບັດກໍຕົກຢູ່ໃ ກັບດັກຂອງວັດຖຸິຍົມ.
ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຄຳຕັກເຕືອນທີ່ວ່າ: “ຢ່າສະແຫວງຫາຂອງມີຄ່າ ຫລື ສິ່ງໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງໂລກນີ້”
(ແອວມາ 39:14; ຢາໂຄບ 2:18).

ຜູ້ທີ່ປາຖະໜາຊື່ສຽງ ຫລື ອຳນາດຄວນເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງ ໂມໂຣໂນ ຫົວໜ້ານາຍທະຫານຜູ້ກ້າຫານ,
ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ ເພື່ອສະແຫວງຫາ ອຳນາດ ຫລື ກຽດຕິຍົດຂອງໂລກ (ແອວມາ 60:36).

ເຮົາຈະພັດທະນາຄວາມປາຖະໜາແນວໃດ? ໜ້ອຍຄົນຈະມີປະສົບການດັ່ງທີ່ໄດ້ກະຕຸ້ນໃຈຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຊື່
ອາໂລ ຣາວສະຕີ,³ ແຕ່ປະສົບການຂອງລາວກໍສອນບົດຮຽນທີ່ລຳຄ່າກ່ຽວກັບການພັດທະນາ
ຄວາມປາຖະໜາ. ຕອນທີ່ນາຍຣາວສະຕີນຳລັງໄປຢ່າງຫລິ້ນທີ່ເຫວເລິກໂກງ ທີ່ພາກໃຕ້ຂອງລັດຢູທາ,
ຫີນກ້ອນໃຫຍ່ນ້ຳໜັກ 800 ປອນ (360 ກິໂລ) ກໍໄດ້ເລື່ອນຢ່າງກະທັນຫັນ ແລະ ໄດ້ທັບແຂນເບື້ອງຂວາ
ຂອງລາວ. ລາວໄດ້ພະຍາຍາມດຶງຕົວເອງໃຫ້ຫລຸດອອກຈາກກ້ອນຫີນເປັນເວລາຫ້າມື້ທີ່ໂດດດ່ຽວ.
ເມື່ອລາວເກືອບຈະຍອມແພ້ ແລະ ຍອມຮັບຄວາມຕາຍ ລາວໄດ້ນຶກເຫັນພາບຂອງຊາຍນ້ອຍ
ອາຍຸສາມປີຄົນໜຶ່ງທີ່ແລ່ນໄປຫາລາວ ແລະ ລາວກໍໄດ້ອູ້ມເດັກຊາຍຄົນນັ້ນຂຶ້ນດ້ວຍແຂນ
ເບື້ອງຊ້າຍຂອງລາວ. ລາວເຂົ້າໃຈວ່ານີ້ຄືພາບຂອງລູກຊາຍຂອງລາວໃນອະນາຄົດ ແລະ
ກໍມີຄວາມແນ່ໃຈວ່າລາວສາມາດມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້, ລາວເລີຍໄດ້ມີຄວາມກ້າຫານພໍທີ່ຈະເຮັດສິ່ງ

ໃດໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຊ່ອຍເອົາຊີວິດຂອງຕົນໄວ້ກ່ອນລາວຈະໝົດກຳລັງ. ລາວໄດ້ຫັກກະດູກສອງຂໍ້
ໃນແຂນເບື້ອງຂວາທີ່ຖືກກ້ອນຫີນທັບ ແລະ ແລ້ວໄດ້ເອົາມິດມ້ອຍທີ່ລາວມີຕັດແຂນຂອງຕົນ.

ແລ້ວລາວຮວບຮວມກຳລັງຢ່າງໄປເຖິງ 5 ໄມ (8 ກິໂລແມັດ) ເພື່ອໄປຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ.⁴ ນີ້ຊ່າງເປັນ
ຕົວຢ່າງໜຶ່ງຂອງພະລັງຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ໃຫຍ່ຫລວງແທ້ໆ! ເມື່ອເຮົາຫລຽວເຫັນພາບທີ່ເຮົາ
ສາມາດຈະກາຍເປັນໄດ້, ແລ້ວເຮົາຈະມີຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ມີພະລັງອັນຈຳເປັນທີ່ຈະລົງມືກະທຳ
ຫລາຍຂຶ້ນ.

ເຮົາສ່ວນຫລາຍຈະບໍ່ໄດ້ປະສົບການແສນສາຫັດຂະໜາດນີ້, ແຕ່ເຮົາທຸກຄົນກໍຈະປະເຊີນໜ້າກັບ
ສິ່ງທີ່ຈະຂັດຂວາງຄວາມກ້າວໜ້າທີ່ນຳໄປສູ່ຈຸດໝາຍປາຍທາງນິລັນດອນຂອງເຮົາ. ຖ້າຄວາມປາຖະໜາ
ທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ພໍ, ມັນຈະກະຕຸ້ນໃຈເຮົາໃຫ້ຕັດ ແລະ ຄວັດຕົວເຮົາເອງໃຫ້ຫລຸດພົ້
ຈາກການຕິດແສດ ແລະ ບາບອື່ນໆທີ່ບົບບັງຄັບ ແລະ ລະດັບຄວາມສຳຄັນຕ່າງໆທີ່ຂັດຂວາງ
ຄວາມກ້າວໜ້າ ິລັ ດອ ຂອງເຮົາ.

ເຮົາຄວນຈຳໄວ້ວ່າ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳຈະບໍ່ເປັນເລື່ອງຕື່ນໆ, ຮ້ອນໃຈໄຮ້ຄວາມຄິດ, ຫລື
ເປັນເລື່ອງຊົ່ວຄາວ. ມັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງທີ່ຈິງຈັງ, ບໍ່ຫວັ ໄຫວໄປມາ, ແລະ ຖາວອນ . ດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້
ເຮົາຈະສະແຫວງ ຫາສິ່ງທີ່ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ບັນຍາຍໄວ້ ເພື່ອເຮົາ “ຈະເອົາຊະນະຄວາມຊົ່ວ
[ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ] ແລະ ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເຮັດບາບ.”⁵ ນັ້ນເປັນການຕັດສິນໃຈ ທີ່ເປັນສ່ວນຕົວ.
ແອວເດີ ງວ ເອ ແມັກສະແວວ ໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ເມື່ອຜູ້ຄົນຖືກບັນຍາຍວ່າ ‘ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາບາບ,’ ມັນກໍເປັນເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເຂົາເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນ
ຜູ້ຕ້ອງຕັດສິນໃຈຢ່າງຮອບຄອບທີ່ຈະໃຫ້ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຜິດພາດເຫລົ່ານັ້ນສູນຫາຍໄປໂດຍການ
ເຕັມໃຈ “ທີ່ຈະຖິ້ມບາບ [ຂອງເຂົາເຈົ້າ] ທັງໝົດເພື່ອຈະຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ.”

“ສະນັ້ນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາປາຖະໜາຢ່າງບໍ່ລິດລະ, ຕາມການເວລາກໍຈະເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະກາຍເປັນໃນທີ່ສຸດ ແລະ
ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາຈະໄດ້ຮັບໃນຊ່ວງນິລັນດອນ.”⁶

ເຖິງແມ່ນວ່າການບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາບາບນັ້ນກໍສໍາຄັນ, ແຕ່ຊີວິດນິລັນດອນຍັງຮຽກຮ້ອງອີກ
ຫລາຍກວ່ານັ້ນ. ເພື່ອຈະສໍາເລັດຈຸດໝາຍປາຍທາງນິລັນດອນຂອງເຮົາ ເຮົາຈະຕ້ອງປາຖະໜາ ແລະ
ພາກພຽນທາຄຸນສົມບັດທີ່ຈໍາເປັນໃນກາ ກາຍເປັ ຜູ້ຄົ ິລັ ດອ . ຍົກຕົວຢ່າງ, ຜູ້ຄົ ິລັ ດອ
ໃຫ້ອະໄພທຸກຄົນທີ່ໄດ້ເຮັດຜິດຕໍ່ເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າເອົາໃຈໃສ່ ຄວາມຜາສຸກຂອງຄົນອື່ນເໝືອຂອງຕົນເອງ.
ເຂົາເຈົ້າຮັກລູກໆຂອງພຣະເຈົ້າທຸກໆຄົນ. ຖ້າວ່ານີ້ເບິ່ງຄືວ່າຈະຍາກເກີນໄປ---ແນ່ນອນວ່າມັນ
ບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍສໍາລັບເຮົາຈັກຄົນເລີຍ ---ແລ້ວເຮົາຄວນຈະເລີ້ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະ
ມີຄຸນສົມບັດດັ່ງນີ້, ແລະ ອ້ອນວອນຫາພຣະບິດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາ ເພື່ອທູນຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຕໍ່
ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຮົາ. ພຣະຄໍາພີມໍມອນສອນເຮົາວ່າເຮົາຄວນ “ສວດອ້ອນວອນ ພຣະບິດາ
ດ້ວຍສຸດພະລັງຂອງໃຈ, ເພື່ອ [ເຮົາ] ຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກນີ້, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານໃຫ້ທຸກຄົ
ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ” (ໂມໂຣໂນ 7:48).

ຂ້າພະເຈົ້າຈະບິດຄໍາປາໄສດ້ວຍຕົວຢ່າງສຸດທ້າຍຂອງຄວາມປາຖະໜາທີ່ຄວນເປັນລະດັບຄວາມ
ສໍາຄັນທີ່ສູງສຸດສໍາລັບຊາຍ ແລະ ຍິງທຸກໆຄົນ---ສໍາລັບຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານແລ້ວ ແລະ ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໂສດ.
ທຸກຄົນຄວນປາຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາຢ່າງພາກພຽນ ເພື່ອຈະໄດ້ມີການແຕ່ງງານຕະຫລອດ
ຊີວິດນິລັນດອນ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານແລ້ວຄວນເຮັດທຸກສິ່ງເພື່ອຮັກສາການແຕ່ງງານນັ້ນໄວ້.
ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໂສດຄວນປາຖະໜາການແຕ່ງງານໃນພຣະວິຫານ ແລະ ພະຍາຍາມຈົນສຸດຄວາມສາມາດ
ເພື່ອຈະໄດ້ສິ່ງນັ້ນ. ເຍົາວະຊົນ ແລະ ຄົນໜຸ່ມສາວຄວນຕ້ານທານທີ່ຈະເຮັດຕາມຄວາມຄິດທີ່ຖືກຕ້ອງ
ທາງການເມືອງ ແຕ່ເປັນຄວາມຄິດທີ່ຜິດພາດທາງນິລັນດອນ ທີ່ບໍ່ໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຖືຕໍ່ຄວາມສໍາຄັນ
ຂອງກາ ແຕ່ງງາ ແລະ ກາ ມີລູກ.⁷

ບັນດາຜູ້ຊາຍທີ່ຍັງເປັນໂສດ, ຂໍໃຫ້ທ່ານໄຕ່ຕອງເຖິງການທ້າທາຍໃນຈິດໝາຍສະບັບນີ້ຂອງນ້ອງສາວ
ໂສດຄົນໜຶ່ງ. ນາງໄດ້ຂຽນອ້ອນວອນເພື່ອ “ທິດາຜູ້ຊອບທໍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ສະແຫວງຫາຄູ່ຊີວິດ
ຜູ້ມີຄຸນຄ່າດີພໍຢ່າງຈິງໃຈ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ຜູ້ຊາຍເຫລົ່ານັ້ນຕາບອດ ແລະ ສັບສົນວ່າມັນເປັນໜ້າທີ່ຮັບ
ຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ ຫລື ບໍ່ທີ່ຢາກຈະສະແຫວງຫາທິດາຜູ້ປະເສີດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ຂອງເຮົາ
ແລະ ຄົບຫາເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຕັມໃຈຈະເຮັດ ແລະ ຮັກສາພີ ທະສີ ຍາອັ ສັກສິດໃ ພຣະວິຫາ ຂອງ

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ນາງໄດ້ລົງທ້າຍຈົດໝາຍວ່າ: “ຍັງມີຊາຍໂສດແຫ່ງໄພພິນຍຸກສຸດທ້າຍຫລາຍໆຄົນໃນທີ່ນີ້ ທີ່ເພິ່ງພໍໃຈຈະອອກທ່ຽວຫລິ້ນຢ່າງມ່ວນຊື່ນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະມີການຜູກມັດກັບ ຜູ້ຍິງຄົນໃດເລີຍ.”⁸

ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າບັນດາຊາຍໜຸ່ມທີ່ກຳລັງສະແຫວງຫາຢ່າງກະຕືລືລົ້ນຄວນຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວ ຕື່ມວ່າ ຍັງມີຍິງສາວຫລາຍຄົນທີ່ມີຄວາມປາຖະໜາການແຕ່ງງານ ແລະ ມີລູກທີ່ມີຄຸນຄ່າ ແຕ່ສິ່ງນີ້ມີ ຄວາມສຳຄັນຕໍ່ກວ່າຄວາມປາຖະໜາອາຊີບ ຫລື ຊື່ສຽງເດັ່ນອື່ນໆ. ທັງຊາຍ ແລະ ຍິງຈຳເປັນຕ້ອງ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຊອບທຳທີ່ຈະນຳເຂົາເຈົ້າໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງຈຳໄວ້ວ່າຄວາມປາຖະໜາກຳນົດລະດັບຄວາມສຳຄັນຂອງເຮົາ, ລະດັບຄວາມສຳຄັນ ກຳນົດກາ ເລືອກຂອງເຮົາ, ແລະ ກາ ເລືອກຂອງເຮົາກຳນົດກາ ກະທຳຂອງເຮົາ. ນອກເໜືອໄປຈາກນີ້, ມັນແມ່ນການກະທຳ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາຂອງເຮົານັ້ນເອງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາກາຍເປັນຄົນທີ່ເຮົາຄວນເປັນ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນເພື່ອນທີ່ແທ້ຈິງ, ຄູສອນທີ່ມີພອນສະຫວັນ, ຫລື ເປັນຜູ້ທີ່ມີສິດຈະມີຊີວິດ ັລ ດອ .

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊຶ່ງຄວາມຮັກ, ຄຳສັ່ງສອນ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ເຮັດໃຫ້ທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າສວດອ້ອນວອນວ່າ ຍິ່ງໄປກວ່າສິ່ງອື່ນໃດໝົດ, ເຮົາຈະປາຖະໜາ ທີ່ຈະກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດກັບຄືນໄປຫາທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງອີກ ແລະ ຮັບເອົາຄວາມສຸກທີ່ສົມບູນຄົບຖ້ວນຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Ray Cox, interview by author, Aug. 1, 1985, Mount Pleasant, Utah, confirming what he told me in Provo, Utah, circa 1953.

2. See Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard* (2003), 307–14; “SelfPropelled Task Force,” *National Guardsman*, May 1971, [back cover]; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (film produced by Southern Utah University, 2002).
3. See Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place* (2004).
4. Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 248.
5. See *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 211.
6. Neal A. Maxwell, “According to the Desire of [Our] Hearts,” *Ensign*, Nov. 1996, 22, 21.
7. See Julie B. Beck, “Teaching the Doctrine of the Family,” *Liahona*, Mar. 2011, 32–37; *Ensign*, Mar. 2011, 12–17.
8. ຈົດໝາຍ, ວັ ທີ 14 ເດືອ ກັ ຍາ 2006.

ພົບຄວາມສຸກຜ່ານການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຮັກ
ໂດຍ ແອວເດີ ເອັມ ຣະໂລ ບາເລິດ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ທ່ານຜູ້ທີ່ມາຢຽມຢາມເມືອງເຊົາເລັກຈະ
ສວຍໂອກາດຊິນຊົມນຳສິສັນຄວາມງາມ ແລະ ກິນຫອມຂອງດອກໄມ້ທີ່ພວມອອກດອກອ້ອມຮອບ
ໃກ້ພຣະວິຫານເຊົາເລັກນ.

ລະດູໃບໄມ້ປົງຈະຕຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ນຳຊີວິດໃໝ່ມາໃຫ້---ເຕືອນເຮົາ, ຜ່ານຮອບລະດູການ, ເຖິງຊີວິດ,
ການເສຍສະລະ ແລະ ການຟຸ້ນຟູພຣະຊົນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ໃຖ່, ພຣະເຢຊູຄິດ, ເພາະ
ທຸກສິ່ງເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງ (see Moses 6:63).

ກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມສວຍງາມ ແລະ ສັນຍາລັກຂອງຄວາມຫວັງນ, ກໍຍັງມີໂລກທີ່ບແນ່ນອນ, ສະຫລັບ
ສັບຊ້ອນ, ແລະ ສັບສົນຫລາຍ. ພາລະຂອງຊີວິດແຕ່ລະມ---ການສຶກສາ, ວຽກງານ, ການລ້ຽງດູລູກ,
ໜ້າທີ່ໃນໂບດ ແລະ ການເອນ, ກິດຈະກຳທາງໂລກ, ຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ຄວາມໂສກເສົາຂອງ
ການປວຍໂຊທິບຄາດຄິດ ແລະ ເຄາະຮ້າຍ---ສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາທໍາຖອຍໃຈລົງໄດ້. ເຮົາຈະປົດປ່ອຍ
ຕົວເອງຈາກສາຍໄຍຂອງການທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມບແນ່ນອນນ ເພື່ອພົບຄວາມຊື່ນຊົມໃນຈິດໃຈ ແລະ
ຄວາມສຸກໄດ້ແນວໃດ?

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເຮົາຈະເປັນຄືກັນກັບ ພໍ່າໝູ່ມິນໜຶ່ງ ຈາກເມືອງບອສຕັນ, ຜູ້ຊົງໃນປີ 1849,
ຕາມເລື່ອງເລົ່າວ່າ ມີຄວາມກະຕືລືລົມຫລາຍນຳການຫາຄຳຢູ່ລັດຄາລິຟໍເນຍ. ລາວໄດ້ຂາຍຊັບສິນ
ທັງໝົດທີ່ລາວມີ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຊອກຫາຄວາມລຳລວຍຢູ່ແຖວແມ່ນ້ຳຂອງ ລັດຄາລິຟໍເນຍ,
ຊຶ່ງມີຄົນບອກລາວວ່າ ມັນເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອນຄຳໃຫຍ່ແທ້ໆຈົນວ່າຜູ້ຄົນຍົກບຂນ.

ຕະຫລອດທັງວັນ, ມແລ້ວມເລົ່າ, ຊາຍໝູ່ມິນນໄດ້ນັ່ງຫ່ອນຄຳຢູ່ໃນແມ່ນ້ຳ ແລະ ບພົບເຫັນຈັກກ້ອນ.
ສິ່ງທີ່ລາວຫາໄດ້ ແມ່ນຂຫິນກອງໃຫຍ່. ດ້ວຍຄວາມທໍາຖອຍໃຈ ແລະ ຄວາມຂາດແຄນ, ລາວຄິດວ່າຈະເຊົາ
ຫ່ອນຄຳ, ແຕ່ມໜຶ່ງຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າກັບລາວວ່າ, “ປາດໂທ້, ເຈົ້າຄືມີຂຫິນກອງໃຫຍ່ແທ້, ຫລານຊາຍ.”

ຊາຍໝູ່ມິນໄດ້ຕອບວ່າ, “ແຕ່ບມີຄຳເລີຍ. ຂ້ອຍຊື່ກັບເມືອບ້ານ.”

ເມື່ອຢ່າງເຂົາໄປໃກ້ກອງຂຫິນນໜ, ຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າວ່າ “ມີລະບໍ. ເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກເບິ່ງຈິ່ງຈະເຫັນ.”
ລາວໄດ້ເອົາຫິນສອງກ້ອນມາທູບໃສ່ກັນ, ແລ້ວຫິນກ້ອນໜຶ່ງໄດ້ແຕກເຄິ່ງ ແລະ ຄຳຫລາຍເມັດໄດ້ສະທ້ອນ
ໃສ່ແສງຕາເວັນ.

ເມື່ອສັ່ງເກດເຫັນຖົງຄຳທີ່ຫ້ອຍຢູ່ແອວຂອງຜູ້ສຳຫລວດ, ຊາຍໝູ່ມິນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍຊອກຫາຄຳກ້ອນໃຫຍ່
ແບບຢູ່ໃນຖົງຂອງເຈົ້າຫນຳ ບແມ່ນເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານ.”

ແລ້ວຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເປີດຖົງໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມເບິ່ງ ຜູ້ໄດ້ສ່ອງເບິ່ງ ຫວັງວ່າຈະໄດ້ເຫັນຄຳກ້ອນໃຫຍ່.
ແຕ່ລາວຄົກສະເງເມື່ອເຫັນວ່າຢູ່ໃນຖົງນັ້ນມີແຕ່ຄຳເມັດນ້ອຍໆ.

ຜູ້ສຳຫລວດໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ຫລານເອີຍ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເຈາກຢູ່ກັບກາງຂອງຫາຄຳກ້ອນໃຫຍ່ນີ້ ຈົນຫລຽວບເຫັນ
ຄຳເມັດນ້ອຍໆທີ່ມີຄ່າເຫລົ່ານັ້ນ. ຄວາມອິດທິພົນກັບທ້ອນຄຳເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍລຳ້ລວຍ.”

ເລື່ອງນັ້ນສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນຄວາມຈິງທາງວິນຍານທີ່ແອວມາໄດ້ສອນຮິລາມັນລູກຊາຍຂອງເພິ່ນວ່າ:

ເລື່ອງເລັກນ້ອຍ ແລະ ງ່າຍໆຈະນຳເລື່ອງໃຫຍ່ມາ....

ແລະ ໂດຍວິທີເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ສຸດ ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມລອດເກີດກັບຈິດວິນຍານເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍ
(ແອວມາ 37: 6-7).

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພຣະກິດຕິຄູນຂອງພຣະເຢຊູຄິດແມ່ນລຽບງ່າຍ, ບໍ່ວ່າເຮົາຈະພະຍາຍາມເຮັດ
ໃຫ້ມັນສັບສົນຫລາຍປານໃດກໍຕາມ. ເຮົາຄວນພະຍາຍາມຮັກສາຊີວິດຂອງເຮົາໃຫ້ລຽບງ່າຍ,
ປາດສະຈາກອິດທິພົນທາງນອກ, ເອົາໃຈໃສ່ກັບສິ່ງທີ່ສຳຄັນກວ່າໝູ່ໝົດ.

|v13

ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງທີ່ມີຄ່າ ແລະ ລຽບງ່າຍຂອງພຣະກິດຕິຄູນທີ່ຈະນຳຄວາມແຈ້ງ ແລະ
ຈຸດປະສົງມາໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາ? ແມ່ນຫຍັງຄືເມັດຂອງພຣະກິດຕິຄູນທີ່ຄ່ອຍໆມີຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຮົາ
ທີ່ຈະເປັນລາງວັນອັນສູງສົ່ງໃຫ້ເຮົາ---ເປັນຂອງປະທານອັນມີຄ່າແຫ່ງຊີວິດນິລັນຕອນ?

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າມັນເປັນຫລັກທຳຂໍ້ໜຶ່ງທີ່ໜ້າປະທັບໃຈຫລາຍ---ສວຍງາມຫລາຍ---ເປັນຫລັກທຳ
ທີ່ປະກອບດ້ວຍພຣະກິດຕິຄູນທັງໝົດຂອງພຣະເຢຊູຄິດ. ຖ້າເຮົາຮັບເອົາມັນຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະ ເຮັດ
ໃຫ້ຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ເປັນຈຸດສູງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ, ແລ້ວມັນຈະຊຳລະເຮົາ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາບໍລິສຸດ
ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ອີກ.

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ກ່າວເຖິງຫລັກທຳຂໍ້ນີ້ ເມື່ອພຣະອົງຕອບຄຳຖາມຂອງຟາລີຊາຍຄົນໜຶ່ງ ທີ່ຖາມວ່າ,
“ອາຈານເອີຍ, ຄຳສັ່ງຂໍສຳຄັນທີ່ສຸດໃນພຣະບັນຍັດແມ່ນຂໍ້ໃດ?”

“ພຣະເຢຊູຕອບວ່າ, ຈົ່ງຮັກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສູດຫົວໃຈ, ດ້ວຍສູດຈິດ, ແລະ
ດ້ວຍສູດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ.

“ນແມ່ນຄຳສັ່ງຂໍໃຫຍ່ ແລະ ຂໍສຳຄັນທີ່ສຸດ.

“ຄຳສັ່ງຂໍ້ທີ່ສອງທີ່ມີຄວາມສຳຄັນຄືກັນ, ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານຂອງເຈົ້າເໝືອນດັ່ງຕົນເອງ” (ມັດທາຍ 22:36–40).

ເປັນພຽງແຕ່ເມື່ອເຮົາຮັກພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດດ້ວຍສຸດຫົວໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດວິນຍານ, ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຮົາຈະສາມາດແບ່ງປັນຄວາມຮັກໃຫ້ແກ່ເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາຜ່ານການເຮັດຄວາມດີ ແລະ ການຮັບໃຊ້---ໃນວິທີທາງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈະຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນ ຖ້າພຣະອົງສະຖິດ ຢູ່ນຳເຮົາໃນທຸກວັນນ.

ເມື່ອຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ---ຫລື ຄວາມໃຈບຸນ---ອ້ອມຮອບເຮົາຢູ່, ແລ້ວເຮົາຈະຄິດ, ຮູ້ສຶກ, ແລະ ກະທຳເໝືອນດັ່ງ ທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະເຢຊູຄິດຈະຄິດ ແລະ ຮູ້ສຶກ ແລະ ກະທຳ. ຄວາມປາຖະໜາດ້ວຍຄວາມຕັ້ງໃຈ ແລະ ຈິ່ງໃຈຂອງເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງນຳອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໃນຄຳຄືນກ່ອນພຣະອົງຖືກນຳໄປຄຶງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ບັດນເຮົາມອບກິດບັນຍັດຂໍໃຫ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າຄື ຈົ່ງຮັກຊິງກັນແລະກັນ, ເຮົາຮັກພວກເຈົ້າສັ່ນໃດ ພວກເຈົ້າກໍຈົ່ງຮັກຊິງກັນແລະກັນຢ່າງນນ....

“ຖ້າພວກເຈົ້າຮັກຊິງກັນແລະກັນ ທຸກຄົນກໍຈະຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າເປັນສາວິກຂອງເຮົາ” (ໂຢຮັນ 13:34–35).

ຄວາມຮັກທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກ່າວເຖິງເປັນຄວາມຮັກດ້ວຍການກະທຳ. ມັນບໍ່ໄດ້ປະກົດໃຫ້ປະຈັກຜ່ານການເຮັດສິ່ງໃຫຍ່ໂຕ ຫລື ກ້າຫານຫລາຍ, ແຕ່ເປັນການກະທຳທີ່ງ່າຍໆດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ດ້ວຍການຮັບໃຊ້.

ມີຫລາຍວິທີທາງ ແລະ ສະພາບການ ຊຶ່ງເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ ແລະ ຮັກຄົນອື່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳສອງສາມຢ່າງ.

ທຳອິດ, ຄວາມໃຈບຸນເລີນຕນຢູ່ໃນບ້ານ. ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຄວນມີຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງທຸກຄົນຄືການຝຶກກິດທອງຄຳ---ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແນະນຳວ່າ “ເຈົ້າຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນເຮັດຕເຈົ້າຢ່າງໃດກໍຈົ່ງເຮັດເຂົາເຈົ້າຢ່າງນນເໝືອນກັນ” (ມັດທາຍ 7:12). ໃຫ້ໃຊ້ເວລາບິດໜຶ່ງເພື່ອວາດພາບເຫັນຕົວທ່ານເອງວ່າ. ທ່ານຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ ຖ້າຄົນອື່ນເວາແບບບິດ, ແລະ ເຮັດບິດກັບທ່ານ. ໂດຍຕົວຢ່າງຂອງເຮົາ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສອນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາໃຫ້ຮັກຊິງກັນແລະກັນ.

ອີກບ່ອນໜຶ່ງທີ່ເຮົາມີ ໂອກາດຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຄືຢູ່ໃນສາສນາຈັກ. ຫວອດ ແລະ ສາຂາຂອງເຮົາຄວນມີບ່ອນທີ່ກິດທອງຄຳຈະນຳພາຄຳເວາ ແລະ ການກະທຳຂອງເຮົາຕໍ່ຊິງກັນແລະກັນສະເໝີ. ໂດຍການເຮັດຕກັນດ້ວຍຄວາມດີ, ເວາຄຳທີ່ໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະ ຊຸກຍູ້, ຮູ້ສຶກໄວເຖິງຄວາມຕ້ອງການຂອງກັນແລະກັນ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດສ້າງຄວາມສາມັກຄີໃນທ່ານກາງສະມາຊິກຫວອດຂອງເຮົາໄດ້. ບ່ອນໃດທີ່ມີຄວາມໃຈບຸນ, ບ່ອນນນຈະບໍ່ມີຊ່ອງວ່າງສຳລັບການເວາຂັ້ນນິນທາ ຫລື ຄຳຫຍາບຄາຍເລີຍ.

ສະມາຊິກຫວອດ, ທັງຜູ້ໃຫຍ່ ແລະ ຄົນໜຸ່ມ, ສາມາດສາມັກຄີກັນ ໃນການຮັບໃຊ້ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ ເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ. ສອງອາທິດຜ່ານມານ, ແອວເດີ ນາກັສ ບີ ແນັສ ປະທານເຂດ ອາເມຣິກາໃຕ້ໄດ້ລາຍງານວ່າ ໂດຍການ “ຈັດໃຫ້ຄົນເຂມແຂງໄປຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ອ່ອນແອ,” ເຂົາເຈາະຈົງ ສາມາດພາສະມາຊິກຜູ້ໃຫຍ່ ທັງຄົນໜຸ່ມກັບຄືນມາໂບດຫລາຍຮ້ອຍຄົນ. ຜ່ານຄວາມຮັກ ແລະ ການຮັບໃຊ້ ເຂົາເຈາະໄດ້ກັບຄືນມາ “ເທືອລະຄົນ”. ການກະທຳດ້ວຍຄວາມເມດຕາເຫລືານໄດ້ສ້າງຄວາມສຳພັນອັນໝາຍ ແກ່ນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ມີສ່ວນຮ່ວມດ້ວຍ---ທັງຜູ້ຊ່ອຍ ແລະ ຜູ້ໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອ. ຄວາມຊຶ່ງຈຳຫລາຍຢ່າງ ຈະຖືກສ້າງຂຶ້ນເພາະການຮັບໃຊ້ດັ່ງກ່າວ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈາະຫວນຄິດຄືນຫລັງໃນລະຍະຫລາຍປີ ທີ່ໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນສາສນາຈັກ, ຄວາມຊຶ່ງຈຳ ບາງຢ່າງທີ່ປະທັບໃຈຫລາຍທີ່ສຸດແມ່ນຕອນທີ່ຂ້າພະເຈາະໄດ້ໄປຊ່ອຍເຫລືອບາງຄົນທີ່ຕ້ອງ ຮ່ວມກັບສະມາຊິກຫວອດຈຳນວນໜຶ່ງ.

ຍົກຕົວຢ່າງ, ຂ້າພະເຈາະຈິຕອນເປັນອະທິການ ໄດ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບສະມາຊິກຫວອດຫລາຍຄົນ ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ ພາກັນໄປມ້ຽນຖັງເຜືອງປູສະຖານທີ່ລ້ຽງສັດສະຫວັດດິການຂອງສະເຕກ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນວຽກງານທີ່ສະບາຍ! ອ້າຍນ້ອງຄົນໜຶ່ງຜູ້ບໍ່ໄດ້ມາໂບດເປັນເວລາຫລາຍປີ ໄດ້ສະໝັກໄປຊ່ອຍ. ແຕ່ເປັນເພາະຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນເພື່ອນທີ່ລາວໄດ້ຮັບໃນຕອນມ້ຽນຖັງເຜືອງທີ່ເໝັ່ນງຽນ, ລາວໄດ້ກັບຄືນມາໂບດ ແລະ ຕມາໄດ້ຜະນຶກເຂົ້າກັບຜົນລະຍາ ແລະ ລູກງຂອງລາວຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ຄວາມເປັນມິດຂອງພວກເຮົາ ຜ່ານການຮັບໃຊ້ໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກ, ຫລານ, ແລະ ເຫລັ້ນຂອງລາວໃນຕອນນັ້ນ. ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່, ໄດ້ແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານ, ແລະ ມີຄອບຄົວມີລັດອນຂອງຕົນເອງ---ສິ່ງໃຫຍ່ຍິ່ງໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກການ ກະທຳອັນເລັກນ້ອຍ---ຈາກຄຳເມັດນ້ອຍໆນັ້ນ.

ບ່ອນທີ່ສາມາດເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ແມ່ນຢູ່ໃນຊຸມຊົນຂອງເຮົາເອງ. ພຽງແຕ່ການສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນໜ່ວງເປັນໄຍ ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາຈະສາມາດເອອມອອກໄປຫາຄົນທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ຂອງເຮົາໄດ້. ຫລາຍຄົນພວກທ່ານນຸ່ງເສອທີ່ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນວ່າ “ຊ່ອຍເຫລືອກັນ” ແລະ ໄດ້ສະລະເວລາ ຢ່າງຫລວງຫລາຍເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ສົ່ງເສີມຊຸມຊົນຂອງທ່ານ. ບົດນິພານກຸ່ມຄົນໂສດໃນສະເຕກ ເສັ້ນດາຍຍີ່ປຸ່ນໄດ້ຮັບໃຊ້ຄົນຫາຜູ້ລອດຕາຍຈາກລົມພະຍຸສູນາມີ. ໂອກາດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ມີຫລາຍຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.

ຜ່ານຄວາມເມດຕາທີ່ຈິງໃຈ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາ, ເຮົາສາມາດຜູກມິດນຳຄົນທີ່ເຮົາຮັບໃຊ້. ຈາກການຜູກມິດເຫລືານັ້ນ ຈະມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບການອຸທິດຕົນຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ມີຄວາມປາດຖະໜາຢາກຮູ້ຈັກເຮົາຕື່ມອີກ.

ເພື່ອນຮັກຂອງຂ້າພະເຈາະແອວເດີ ໂຈເຊັບ ເວີດລິນ ຜູ້ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປແລ້ວໄດ້ກ່າວເຖິງພະລັງຂອງຫລັກທຳຂໍ້ນ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ:

“ຄວາມເມດຕາເປັນສິ່ງສຳຄັນຂອງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ... ມັນເປັນບັດຜ່ານປະຕູ ແລະ ການສ້າງເພື່ອນ. ມັນເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈອ່ອນລົງ ແລະ ຫລຸດລອນຄວາມສຳພັນທີ່ຈະຍືນຍົງໄປຕະຫລອດຊີວິດ” (“The Virtue of Kindness, *Liahona* May 2005, 26).

ວິທີໜຶ່ງອີກທີ່ເຮົາສາມາດຮັບໃຊ້ລູກຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ ຄືຜ່ານການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່---
ບແມ່ນແຕ່ໃນຖານະເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃນຖານະເປັນເພື່ອນ ແລະ ຄົນຂ້າງບ້ານ.
ການເຕີບໂຕຂອງສາສນາຈັກຈະບເກີດຂຶ້ນພຽງແຕ່ຈາກການໄປເຄາະປະຕູຂອງຄົນແປກໜ້າເທົ່ານັ້ນ.
ມັນຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອສະມາຊິກພ້ອມດ້ວຍຜູ້ສອນສາສນາຂອງເຮົາທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ
ພຣະຄຣິດ, ຮູ້ເຖິງຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການເຫລົ່ານັ້ນ ດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງການຮັບໃຊ້
ດ້ວຍໃຈເພື່ອແຜ່.

ເມື່ອເຮົາເຮັດສິ່ງນັ້ນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ ຈະຮູ້ສຶກຄວາມຈິງໃຈ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເຮົາ.
ຫລາຍຄົນຈະຢາກຮູ້ກ່ຽວກັບເຮົາ. ແລ້ວ ສາສນາຈັກຈະຂະຫຍາຍອອກໄປຢ່າງກວ້າງໄກຈົນເຕັມແຜ່ນດິນໂລກ.
ຜູ້ສອນສາສນາບສາມາດເຮັດສິ່ງໄດ້ແຕ່ຝ່າຍດຽວ, ສະມາຊິກທຸກຄົນຕ້ອງໄດ້ຮ່ວມມືຮັບໃຊ້ນຳກັນ.

ໃນການຮັບໃຊ້ທັງໝົດຂອງເຮົາ, ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມຮູ້ສຶກໄວ້ຕການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.
ສຽງແຜ່ວເບົາຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫລືອຂອງເຮົາໄດ້ ແລະ ເຖິງວິທີທີ່ເຮົາຈະສາມາດ
ຊ່ວຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ.

ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ມັນສຳຄັນທີ່ເຮົາຈະຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນໃນອານາຈັກ....
ສ່ວນຫລາຍການຮັບໃຊ້ແບບງ່າຍໆ ຫລື ການບໍລິຈາກບາງສິ່ງ ... ການຊ່ວຍເຫລືອແບບທຳມະດາ,
ຈະກາຍເປັນຜົນດີຈາກການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍນັ້ນ” (*Teachings of Presidents of the Church:
Spencer W. Kimball* [2006], 82).

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ແນະນຳວ່າ:

“ຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນນັ້ນຈະມີຢູ່ສະເໝີ, ແລະ ເຮົາແຕ່ລະຄົນກໍສາມາດເຮັດບາງສິ່ງເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ
ບາງຄົນໄດ້.

“ເຮົາຕ້ອງປອຍຕົວເອງໃຫ້ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ, ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ຊີວິດຂອງເຮົາກໍບໍ່ມີຈຸດປະສົງຫຍັງເລີຍ” (“What Have
I Done for Someone Today?” *Liahona* Nov. 2009, 85).

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳເຖິງຄຸນລັກສະນະທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ
ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ທີ່ເຮົາຄວນປາຖະໜາ ແລະ ສະແຫວງຫາເພື່ອຈະໄດ້ມີມັນໃນຕົວ ນັ້ນຄືຄວາມ
ໃຈບຸນ, ຊຶ່ງເປັນ “ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ” (ໂມ ໂຣໂນ 7:47). ຈາກສິ່ງນັ້ນ ເຮົາຈະມີຄວາມ
ສາມາດຫລາຍຂຶ້ນທີ່ຈະຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ---ເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.

ສາດສະດາມໍນອນໄດ້ສອນເຮົາເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ສຸດຂອງ ຂອງປະທານ ແລະ ບອກເຮົາເຖິງວິທີ
ທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນ:

“ດັ່ງນັ້ນ, ຜົນທີ່ຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງອະທິຖານຫາພຣະບິດາດ້ວຍສູດພະລັງແຫ່ງໃຈ, ເພື່ອທ່ານຈະເຕັມ
ໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ, ຊຶ່ງພຣະອົງປະທານໃຫ້ທຸກຄົນຊຶ່ງເປັນຜູ້ຕິດຕາມທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຊື້ອຄຣິດ, ພຣະບຸດ

ຂອງພຣະອົງ; ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ກາຍມາເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ; ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາ ເຮົາຈະເປັນເໝືອນດັງ
ພຣະອົງ, ເພາະວ່າເຮົາຈະເຫັນພຣະອົງຢ່າງທີ່ພຣະອົງເປັນຢູ່ນັ້ນ, ເພື່ອເຮົາຈະມີຄວາມຫວັງ; ເພື່ອເຮົາຈະຖືກ
ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດຄືກັນກັບພຣະອົງທີ່ບໍລິສຸດ” (ໂມໂຣໄນ 7:48).

ສິ່ງໃຫຍ່ຍິ່ງຈະເກີດຂຶ້ນຈາກສິ່ງເລັກນ້ອຍ. ຄືກັນກັບຄຳເມັດນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນຈະມີຫລາຍຂຶ້ນຈົນກາຍເປັນ
ຊັບສິນອັນຫລວງຫລາຍ, ການກະທຳອັນເລັກນ້ອຍ ແລະ ງ່າຍໆ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ ແລະ ການຮັບໃຊ້
ຂອງເຮົາກໍຄືກັນຈະມີເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນໃນຊີວິດ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກຕພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ,
ການອຸທິດຕົນຕວຽກງານຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຢຊູຄິດ, ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກສັນຕິສຸກ ແລະ
ຄວາມສະຫງົບທີ່ເຮົາມີ ທຸກເທື່ອທີ່ເຮົາ ເອອມອອກໄປຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນ.

ເມື່ອໃກ້ເຂົ້າຫາບຸນອິດສະເຕີນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມຂອບຄຸນຕກການຊົດໃຊ້ຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ຜ່ານການຮັບໃຊ້ທີ່ງ່າຍໆດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຕອ້າຍເອອຍນ້ອງໃນບ້ານເຮືອນ,
ຕສາສນາຈັກ, ແລະ ຕຊຸມຊົນຂອງເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງນີ້ດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ການຕຽມ ໂລກສຳລັບການສະເດັດມາຄງທິສອງ

ໂດຍ ນຽວ ແອວ ແອນເດິສັນ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ໃນຄຳຄືນນ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວກັບບັນດາອ້າຍນ້ອງອາຍຸ 12 ຫາ 25 ປີ ຜູ້ຄຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຮົາຄິດເຖິງທ່ານ ແລະ ອະທິຖານເພື່ອທ່ານ. ເທື່ອໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນວ່າຫລານຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ອາຍຸ 4 ປີ ຊຸກນ້ອງຊາຍ. ຫລັງຈາກໄດ້ອອຍເອົາຫລານແລ້ວ, ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແຄຕິໄດ້ໜັບໄປຫາຫລານ ແລ້ວເວົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກວ່າ, “ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍູ້ນ້ອງຊາຍຂອງເຈົ້າ?” ລາວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງແມ່ຜູ້ແລ້ວຕອບວ່າ, “ແມ່ຜູ້, ຫລານຂໍໂທດ. ຫລານເຮັດແຫວນ ລສດ ເສຍ, ແລະ ຫລານກໍເລີຍບູຮູ້ຈັກເລື່ອກສິ່ງດີ.” ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ທ່ານພະຍາຍາມດ້ວຍຄວາມພາກພຽນທີ່ຈະເລື່ອກສິ່ງດີ. ພວກເຮົາຮັກທ່ານຫລາຍ.

ທ່ານເຄີຍຄິດຢູ່ບໍ່ວ່າເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງໄດ້ຖືກສົງມາສູ່ໂລກໃນເວລານ? ທ່ານບໍ່ໄດ້ເກີດໃນຊ່ວງເວລາຂອງອາດາມ ແລະ ເອວາ, ຫລື ໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຟາລາໂອໄດ້ປົກຄອງເອຢິບ, ຫລື ໃນຊ່ວງເວລາຂອງຣາຊວົງມົງ. ທ່ານໄດ້ມາສູ່ໂລກໃນຊ່ວງສັດຕະວັດທີ່ຊາວ ຫລັງຈາກການສະເດັດມາຄງທິສອງຂອງພຣະຄຣິດ. ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ຖືກຟຸນຟູຄືນມາໃໝ່ສູ່ໂລກ, ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມ ໂລກໄວ້ສຳລັບການສະເດັດມາອີກຂອງພຣະອົງ. ນຄິວັນເວລາທີ່ມີ ໂອກາດ ແລະ ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ນຄິວັນເວລາຂອງທ່ານ.

ດ້ວຍບັບຕິສະມາຂອງທ່ານ, ທ່ານໄດ້ປະກາດສັດທາຂອງທ່ານໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. ດ້ວຍການແຕ່ງຕັ້ງແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ, ພອນສະຫວັນ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງວິນຍານຂອງທ່ານໄດ້ມີເພີ່ມຫລາຍຂຶ້ນ. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຢ່າງໜຶ່ງຂອງທ່ານ ຄືການຊ່ອຍຕຽມ ໂລກສຳລັບການສະເດັດມາຄງທິສອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງສາດສະດາໄວ້, ຄືປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ເພື່ອນຳພາວຽກງານຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ. ປະທານມອນສັນໄດ້ກ່າວກັບທ່ານວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕ້ອງການຜູ້ສອນສາສນາ.”¹ “ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ມີຄຳຄວນທຸກຄົນຄວນຕຽມໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່. ການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ເປັນໜ້າທີ່ຂອງຜູ້ຄຳລົງຖານະປະໂລຫິດ---ເປັນພັນທະທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫວັງຈາກທ່ານຜູ້ໄດ້ຮັບພອນຢ່າງຫລວງຫລາຍ.”²

ການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຮຽກຮ້ອງການເສຍສະລະ. ມີບາງສິ່ງທີ່ທ່ານຈະປະໄວ້ຂ້າງຫລັງ ຕອນທ່ານຕອບຮັບການເອນຂອງສາດສະດາ.

ທ່ານຜູ້ນຳກິດຈະການຫລາຍກຸ່ມ ຈະຮູ້ວ່າພິມຮູກບີທີ່ເກັ່ງທີ່ສຸດຂອງປະເທດນິວຊີແລນ ມີຊື່ວ່າ All Blacks, ຕັ້ງຊື່ຕາມສີເຄື່ອງແບບຂອງເຂົາເຈົ້າ.³ ພິມ “All Blacks” ໃນນິວຊີແລນເກັ່ງເທົ່າກັບພິມຫລາຍຝຸດບອນ ໃນ ຊຸບເປີໂບ ຫລື ພິມຫລາຍຊື່ອກເກີ ໃນພິມໂລກ.

ໃນປີ 1961, ຕອນມີອາຍຸໄດ້ 18 ປີ ແລະ ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂຮນ, ທ່ານຊິດນີ ໂກອິງ ພວມໂດ່ງດັງຫລາຍຝຸດພິມຮູກບີ ຂອງນິວຊີແລນ. ເພາະຄວາມສາມາດອັນດີເດັ່ນຂອງເພິນ, ຫລາຍຄົນຄິດວ່າເພິນຈະເລືອກຫລາຍຝຸດພິມໃນປີຕໍ່ໄປນຳພິມແຫ່ງຊາດ.

ຕອນມີອາຍຸໄດ້ 19 ປີ, ໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງເພິນນຳການຫລາຍຮູກບີ, ທ່ານຊິດ ໄດ້ປະກາດວ່າ ເພິນຈະສະລະການຫລາຍ ເພື່ອໄປສອນສາສນາ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າເພິນເປັນບ້າ. ບາງຄົນເວົ້າວ່າເພິນ ເປັນຄົນໂງ່.⁴ ເຂົາເຈົ້າເວົ້າວ່າ ໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຫລາຍຮູກບີອີກສຳລັບເພິນ ຄົງບໍ່ມີອີກແລ້ວ.

ສຳລັບທ່ານຊິດ ນບແມ່ນສິ່ງທີ່ເພິນປະໄວ້ຂ້າງຫລັງ, ມັນເປັນໂອກາດ ແລະ ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຢູ່ ຂ້າງໜ້າ. ເພິນມີໜ້າທີ່ຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ຈະຮັບໃຊ້ເປັນເວລາສອງປີໃນຊີວິດ ເພື່ອປະກາດ ຄວາມຈິງແທ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງທີ່ຖືກຝນຝຸດຄືນມາໃໝ່. ບໍ່ມີສິ່ງໃດ---ແມ່ນແຕ່ໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ຫລາຍໃນພິມແຫ່ງຊາດ ພ້ອມທັງຄວາມໂດ່ງດັງ---ກໍບໍ່ສາມາດກີດກັ້ນ ເພິນຈາກການເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເພິນໄດ້.⁵

ເພິນໄດ້ຖືກເອນ ໂດຍສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອໃຫ້ຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນເຂດເຜີຍແຜ່ການາດາ ຕາເວັນຕົກ. ສິສິບແປດປີກ່ອນໃນເດືອນນ, ແອວເດີ ຊິດນີ ໂກອິງ ອາຍຸ 19 ປີ ໄດ້ຈາກນິວຊີແລນ ໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ແກ່ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ທ່ານຊິດໄດ້ເລົ່າປະສົບການຂອງເພິນຕອນໄປເຜີຍແຜ່ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ. ມັນເປັນຕອນແລງ ໃນຂະນະ ທີ່ຄູ່ເຜີຍແຜ່ກັບເພິນເລີ່ມກັບຄືນໄປເຮືອນພັກ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປຢຽນຢາມຄອບຄົວໜຶ່ງ. ຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ ເຊີນເຂົາເຈົ້າເຂົາໄປໃນເຮືອນ. ແອວເດີ ໂກອິງ ແລະ ຄູ່ສອນຂອງເພິນໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ຄອບຄົວໄດ້ຮັບເອົາພຣະຄຳພິມມ່ອນ. ຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ອ່ານມັນໝົດຄົນ. ໃນອາທິດເຄິ່ງຕໍ່ມາ, ລາວໄດ້ອ່ານ ພຣະຄຳພິມມ່ອນ, Doctrine and Covenants, ແລະ Pearl of Great Price ຈົນຈົບ. ສອງສາມອາທິດ ຈາກນັ້ນທັງຄອບຄົວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ.⁶

ໄປເຜີຍແຜ່ແທນທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມພິມແຫ່ງຊາດຂອງນິວຊີແລນບໍ່? ທ່ານຊິດ ໄດ້ຕອບວ່າ, “ພອນທີ່ຈະນຳຄົນອື່ນ ມາສູ່ພຣະກິດຕິຄຸນ ມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ທ່ານສາມາດເສຍສະລະ.”⁷

ທ່ານອາດຢາກຮູ້ວ່າ ມີຫຍັງໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານຊິດ ໂກອິງ ຫລັງຈາກເພິນໄດ້ໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່? ສຳຄັນກວ່າຜູ້ໝົດ: ເພິນໄດ້ແຕ່ງງານຊົ່ວນິລັນດອນນຳສູດພິມຂອງເພິນຊີ ໂຄລິນ; ມີລູກທີ່ດີຫ້າຄົນ, ແລະ

ຫລານຫລາຍຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຂອງເພິ່ນດ້ວຍຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ.

ແລະ ຮູກບີ ເດີ? ຫລັງຈາກການເຜີຍແຜ່, ທ່ານຊິດ ກອງ ໄດ້ຫລນູຢູ່ໃນທິມ “All Blacks” ອີກ ເຖິງ 11 ປີ ແລະ ໄດ້ເປັນຫົວໜ້າທິມນນນນຳອີກເປັນເວລາຫລາຍປີ.⁸

ທ່ານຊິກ ໂກອິງ ເກັງຫລາຍປານໃດ? ເພິ່ນເກັງຫລາຍແທ້ໆ ຈົນວ່າຕ້ອງໄດ້ປຽນການຝຶກ ແລະ ການຫລນູແກມ ເພາະເພິ່ນ ບຍອມຫລນູໃນວັນອາທິດ.⁹ ທ່ານຊິດເກັງແທ້ໆ ຈົນວ່າ ຣາຊິນີ ຂອງປະເທດອັງກິດ ຮັບຮູ້ ແລະ ໃຫ້ກຽດເພິ່ນໃນການເປັນຜູ້ສຳຄັນໃນທິມຮູກບີ.¹⁰ ເພິ່ນເກັງຫລາຍ ຈົນມີຄົນຂຽນປມກ່ຽວກັບເພິ່ນຊື່ວ່າ *Super Sid*.

ຖ້າຫາກວ່າ ຄວາມໂດ່ງດັງດັງກ່າວ ບໄດ້ມາສູ່ທ່ານຊິດ ຫລັງຈາກການເຜີຍແຜ່ ແລ້ວຈະເປັນແນວໃດ? ສິ່ງມະຫັດສະຈັນຢ່າງໜຶ່ງຂອງການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ໃຫ້ແກ່ສາສນາຈັກຄີ ທ່ານຊິດ ໂກອິງ ແລະ ຫລາຍພັນຄົນຄືກັນກັບເພິ່ນບໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຮົາຈະໄດ້ປະໂຫຍດຫຍັງຈາກການໄປເຜີຍແຜ່?” ແຕ່ໄດ້ຖາມວ່າ, “ເຮົາຈະສາມາດມອບຫຍັງ?”

ການເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານຈະເປັນໂອກາດທີ່ສັກສິດ ເພື່ອນຳຄົນອື່ນມາສູ່ພຣະຄິດ ແລະ ຊ່ອຍຕຽມສຳລັບການສະເດັດມາຄງທີ່ສອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວມາດົນແລ້ວເຖິງຄວາມຈຳເປັນຂອງການຕຽມພ້ອມສຳລັບການສະເດັດມາຄງທີ່ສອງຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເອໂນກວ່າ, “ເຮົາຈະສົງຄວາມຊອບທຳລົງມາຈາກສະຫວັນ; ແລະ ເຮົາຈະສົງຄວາມຈົງອອກມາຈາກແຜ່ນດິນໂລກ,... ແລະ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມຊອບທຳ ແລະ ຄວາມຈົງຖອກເຫລືອງເທິງແຜ່ນດິນໂລກຄືກັບນ້ຳຖ້ວມ, ເພື່ອຮວບຮວມຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້ຈາກສີ່ສ່ວນຂອງແຜ່ນດິນໂລກ.”¹¹ ສາດສະດາດານີເອນໄດ້ທຳນາຍວ່າ ໃນຍຸກສຸດທ້າຍ ພຣະກິດຕິຄຸນຈະກຽມລົງໄປເຕັມທົວແຜ່ນດິນໂລກຄືກັນກັບ “ກ້ອນຫີນທີ່ຕັດອອກຈາກໜ້າຜາ ໂດຍບໄດ້ໃຊ້ມື.”¹² ນີໄຟໄດ້ກ່າວເຖິງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍຂອງສາສນາຈັກວ່າ ຈະມີຈຳນວນນ້ອຍ, ແຕ່ຈະຂະຫຍາຍອອກໄປທົວໂລກ.¹³

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະກາດໃນຍຸກນີ້ວ່າ, “ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບການເອນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ເກີດການຮວບຮວມຂອງຜູ້ທີ່ເຮົາເລືອກໄວ້.”¹⁴ ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ການໄປເຜີຍແຜ່ຂອງທ່ານເປັນໂອກາດ ແລະ ເປັນໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ຊຶ່ງສຳຄັນຕາມສັນຍານ ຂອງການຮວບຮວມ ແລະ ກ່ຽວພັນກັບວິຖີຊີວິດນິລັນດອນຂອງທ່ານ.

ຈາກຕອນຕົ້ນຂອງການຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກ ພວກອ້າຍນ້ອງໄດ້ເອົາ ໃຈໃສ່ຕໍ່ໜ້າທີ່ຂອງຕົນທີ່ຈະປະກາດພຣະກິດຕິຄຸນ. ໃນປີ 1837, ພຽງແຕ່ເຈັດປີຫລັງຈາກການຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກ, ໃນຊ່ວງທຸກຍາກລຳບາກ ແລະ ຖືກຂົ່ມເຫັງ, ຜູ້ສອນສາສນາຖືກສົ່ງໄປສອນພຣະ ກິດຕິຄຸນຢູ່ປະເທດອັງກິດ. ພາຍໃນສອງສາມປີ,

ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສິດສອນຢູ່ທີ່ປະເທດຕ່າງໆເຊັ່ນ ໂອຕຣິດ, ຝລັ່ງ ໂປລິນີຊຽນ, ອິນເດຍ, ບາກບາ ໂດສ, ຈີເລ, ແລະ ປະເທດຈີນ.¹⁵

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ອວຍພອນວຽກງານ ແລະ ສາສນາຈັກໄດ້ ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ກອງປະຊຸມນຳຖືກຖ່າຍທອດເປັນ 92 ພາສາ. ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕື່ນຢູ່ຕໍ່ຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ 52,225 ຄົນທີ່ຮັບໃຊ້ຢູ່ຫລາຍກວ່າ 150 ປະເທດ.¹⁶ ຈະມີບ່ອນໃຫ້ຜູ້ສາສນາທີ່ຊອບທຳເປັນພະຍານເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດຢູ່ສະເໝີ. ໃຫ້ເຮົາມາຄິດເບິ່ງພະລັງຂອງຜູ້ສອນສາສນາຈຳນວນ 52,000 ຄົນ, ຜູ້ມີພຣະວິນຍານ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ນຳ, ປະກາດຢ່າງກ້າຫານວ່າ “ບໍ່ມີຊີວິດ ຫລື ທາງອິນ ທີ່ຄວາມລອດຈະມາເຖິງໄດ້ ຍົກເວນແຕ່ໂດຍທາງພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດເທົ່ານັ້ນ.”¹⁷ ພວກເຮົາຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈນຳຜູ້ເຄີຍໄປ ສອນສາສນາຫລາຍສິບພັນຄົນ ທີ່ເຮັດໄດ້ດີທີ່ສຸດ ແລະ ຍັງດຳເນີນເຮັດຢູ່ຕໍ່ໄປ. ໂລກນັ້ນພວມຖືກຈັດຕັ້ງມາສຳລັບ ການສະເດັດມາຄງທີ່ສອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ສ່ວນຫລາຍແມ່ນຜ່ານທາງຜູ້ສອນສາສນາຂອງພຣະອົງ.

ວຽກງານເຜີຍແຜ່ເປັນວຽກງານທາງວິນຍານ. ການມີຄຳຄວນ ແລະ ການຕຽມພ້ອມເປັນສິ່ງສຳຄັນຫລາຍ. ປະທານມອນສັນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເພື່ອນໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຍ້ອງຍໍສັນລະເລີນພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ຕຽມຕົວ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາ. ຈົ່ງຮັກສາຕົນເອງໃຫ້ສະອາດ ແລະ ບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄຳຄວນທີ່ຈະຢູ່ຕພຣະພັກ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”¹⁸ ຫລາຍປີກ່ອນພວກເຈົ້າໄປສອນສາສນາ, ຈົ່ງຈິຈຳໜ້າທີ່ມອບໝາຍທີ່ລໍຖ້າພວກເຈົ້າ ຢູ່ໃນອານາຄິດ. ການກະທຳຂອງພວກເຈົ້າກ່ອນໄປເຜີຍແຜ່ຈະມີອິດທິພົນຫລາຍຕພະລັງຂອງຖານະ ປະໂລຫິດທີ່ພວກເຈົ້າຈະເອົາໄປນຳຕອນໄປເຜີຍແຜ່. ຈົ່ງຕຽມຕົວເອງໃຫ້ດີ.

ປະທານມອນສັນໄດ້ກ່າວເຖິງ “ຊາຍໜຸ່ມທຸກຄົນທີ່ມີຄຳຄວນທີ່ຈະຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່.”¹⁹ ໃນບາງກໍລະນີ ເພາະມີບັນຫາທາງສຸກຂະພາບ ຫລື ເພາະເຫດຜົນອື່ນ, ບາງຄົນຈະບໍ່ສາມາດໄປສອນສາສນາ. ທ່ານຈະຮູ້ວ່າ ທ່ານສາມາດຮັບໃຊ້ຫລືບ ເມື່ອທ່ານເວາລິມນຳພີແມ່ ແລະ ອະທິການຂອງທ່ານ. ຖ້າສິ່ງ ເປັນເຫດຜົນຂອງທ່ານ, ແລ້ວທ່ານບໍ່ຄວນຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງມີຄວາມສຳຄັນນ້ອຍກວ່າ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີໃຈ ເພື່ອແຜ່ຫລາຍຕໍ່ຜູ້ທີ່ຮັກພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງຈະເປີດປະຕູໃຫ້ທ່ານ.

ບາງຄົນອາດສົງໄສວ່າ ຕົນເອງມີອາຍຸສູງເກີນໄປທີ່ຈະໄປເຜີຍແຜ່. ເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈາກ ປະເທດຈີນໄດ້ພົບເຫັນສາສນາຈັກຢູ່ປະເທດກຳປູເຈຍ ຕອນລາວມີອາຍຸໄດ້ 20 ກວ່າປີ. ລາວກໍຢາກຮູ້ວ່າ ລາວສາມາດໄປເຜີຍແຜ່ຫລືບ. ຫລັງຈາກໄດ້ອະທິຖານ ແລະ ເວາລິມນຳອະທິການແລ້ວ, ລາວໄດ້ຖືກເອນ ໃຫ້ໄປເຜີຍແຜ່ຢູ່ເມືອງນິວຢອກ. ຖ້າທ່ານຂ້ອງໃຈນຳອາຍຸຂອງທ່ານ, ຈົ່ງອະທິຖານ ແລະ ໄປເວາລິມນຳ ອະທິການຂອງທ່ານເດ. ເພິນຈະນຳພາທ່ານ.

ຫ້າສິບປີເຊັ່ນຂອງຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ເຜີຍແຜ່ຢູ່ປະເທດຂອງຕົນເອງ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ສັນຍາວ່າ ທຸກຄົນຄວນໄດ້ຍິນເລື່ອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສົມບູນໃນພາສາຂອງເຂົາເອງ.²⁰ ທ່ານຈະຖືກເອນ ໂດຍທາງການທຳນາຍ ແລະ ຮັບໃຊ້ຢູ່ບ່ອນທີ່ຕ້ອງການທ່ານຫລາຍທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄປຢຽມຢາມຜູ້ສອນສາສນາຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ບົດນາມໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄປຢຽມຢາມເຂດເຜີຍແຜ່ໂອດສະຕາລີ ຊິດນີ, ຮູ້ບ່ວນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຜູ້ໃດ? ໄດ້ເຫັນແອວເດີຊິດນີ ໂກອິງ---
ຜູ້ຫລນຽມທີ່ໂດ່ງດັງຂອງນິວຊີແລນ. ຕອນເມິນມີອາຍຸ 67 ປີແລ້ວ, ແລະ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາອິກ, ແຕ່ເທື່ອນ
ນຳຄູ່ຊີວິດຂອງເມິນ ຊິດສະເຕີ ໂຄລິນ ໂກອິງ. ເມິນບອກຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບຄອບຄົວໜຶ່ງ ທີ່ເມິນໄດ້ໄປສອນ.
ພວມໄດ້ເປັນສະມາຊິກແຕ່ບໍ່ແຂງໃນສາສນາຈັກເປັນເວລາຫລາຍປີ. ແອວເດີກັບຊິດເຕີໂກອິງ
ໄດ້ຊ່ອຍເຂົາເຈົ້າໃຫ້ມີສັດທາຄົນໃໝ່. ແອວເດີໂກອິງໄດ້ບອກເຖິງພະລັງທີ່ເມິນໄດ້ຮູ້ສຶກຕອນຢືນຢູ່ໃກ້
ອ່າງບັບຕິສະມານຳພຂອງຄອບຄົວນັ້ນ, ໃນຂະນະທີ່ລູກຊາຍກັກຂອງເຂົາເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຖານະ
ປະໂລຫິດແລ້ວ, ໄດ້ບັບຕິສະມາໃຫ້ນ້ອງຊາຍ ແລະ ນ້ອງສາວ. ເມິນໄດ້ບອກເຖິງຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ເຫັນ
ຄອບຄົວທີ່ສວຍງາມຄອບຄົວນະໂນຍາເພື່ອຈະໄດ້ເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນນຳກັນ.²¹

ຝ່າຍປະທານສູງສຸດໄດ້ກ່າວກັບພວກທ່ານວ່າ:

“ພວກເຈົ້າເປັນລູກທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ໃຫ້ມາສູ່ວັນເວລານ ເມື່ອໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ໂອກາດ,
ຕະຫລອດທັງການລໍລວງມີຫລາຍທີ່ສຸດ....

“ພວກເຮົາອະທິຖານເພື່ອພວກເຈົ້າ ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະມີຄ່າຄວນ ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບເອົາໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ
ຂອງການສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຕຽມໂລກສຳລັບການສະເດັດມາຄງທີ່ສອງຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.”²²

ຂ້າພະເຈົ້າມັກຮູບພາບຂອງທ່ານແຮລີ ແອນເດີເຊິນ ກ່ຽວກັບການສະເດັດມາຄງທີ່ສອງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດ. ມັນເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ພຣະອົງຈະມາໃນຄວາມສະງ່າລາສີ ແລະ ອຳນາດ. ເຫດການອັນ
ໜ້າອັດສະຈັມໃຈຈະເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ໃນທ້ອງຟາສະຫວັນ.²³

ຜູ້ທີ່ລໍຖ້າການສະເດັດມາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈະ “ຊອກຫາພຣະອົງ.” ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າ,
“ເຮົາຈະມາ!” ຄົນຊອບທຳຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງໃນເມກຢູ່ທ້ອງຟານຳເຫລົາທູດສະຫວັນ, ພ້ອມດ້ວຍອຳນາດ
ແລະ ລັດສະໝີພາບອັນຍິ່ງໃຫຍ່.²⁴ ທູດອົງໜຶ່ງຈະເປົ່າແກ ແລະ ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຈາກສີ່ລ່ວນ²⁵
ຂອງແຜ່ນດິນໂລກຈະຖືກພາຂຶ້ນໄປພົບພຣະອົງ.²⁶ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຫລັບໄປແລ້ວ, ໝາຍເຖິງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ມີຄ່າຄວນທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ຈະອອກມາພົບພຣະອົງຄືກັນ.²⁷

ພຣະຄຳພົບອກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະວາງພຣະບາດຂອງພຣະອົງໄວ້ເທິງພູ²⁸ ແລະ ພຣະອົງ
ຈະເບິ່ງສຽງຂອງພຣະອົງ ແລະ ທີ່ສູດຂອງໂລກຈະໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ.²⁹

ເພື່ອນໝູ່ແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່, ແຕ່ຍິ່ງກວ່າສິ່ງອື່ນໝົດ, ເຖິງຄວາມແນ່ນອນຂອງມັນ. ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຊົງພຣະຊົນຢູ່. ພຣະອົງຈະສະເດັດມາອີກ. ແລະ ບວ່າຈະເປັນໃນຕອນຢູ່ຜ້າມ່ານເບອງນ ຫລື ເບອງນນກໍຕາມ, ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຊົມຊື່ນກັບການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ, ແລະ ຈະຂອບພຣະໄທພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ສົ່ງພວກເຮົາອອກໄປສູ່ໂລກໃນເວລານເພື່ອເຮັດພາລະກິດອັນສັກສິດຂອງເຮົາ, ຊ່ວຍຕຽມ ໂລກສຳລັບການສະເດັດມາຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Thomas S. Monson, “The Lord Needs Missionaries,” *Liahona*, Jan. 2011, 4.
2. Thomas S. Monson, “As We Meet Together Again,” *Liahona*, Nov. 2010, 5–6.
3. See stats.allblacks.com.
4. See Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black* (1978), 27.
5. ການສົນທະນາທາງໂທລະສັບນຳປະທານແມັກສະແວວ ຣໍສະຝອດ, ສະເຕກໄຄ ໂຄຣີ ນິວຊີແລນ, ເດືອນມີນາ 2011.
6. ການສົນທະນາທາງໂທລະສັບນຳແອວເດີຊິດນີ ໂກອິງ, ເດືອນມີນາ 2011.
7. ອິ-ເນວ ຈາກແອວເດີຊິດນີ ໂກອິງ, ເດືອນມີນາ 2011.
8. See stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. ການສົນທະນາທາງໂທລະສັບນຳປະທານແມັກສະແວວ ຣໍສະຝອດ, ສະເຕກໄຄ ໂຄຣີ ນິວຊີແລນ, ເດືອນມີນາ 2011.
10. ຊິດ ໂກອິງ ໄດ້ຖືກນັບເຂົ້າກັບບັນດາ MBE (Member of the Order of the British Empire) ໃນປີ 1978 ສຳລັບການມີສ່ວນຮ່ວມໃນກິລາຣຸກບີຂອງລາວ (see Howitt, *Super Sid*, 265).
11. See Moses 7:62.
12. ດານີເອນ 2:45.
13. 1 ນິໄຟ 14:12–14.
14. See Doctrine and Covenants 29:7.
15. See *Deseret News 2011 Church Almanac* (2011), 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. ນັບຕາແຕ່ວັນທີ 31 ເດືອນທັນວາ 2010.
17. ໂມໄຊຢາ 3:17.
18. Thomas S. Monson, *Liahona*, Jan. 2011, 4.
19. Thomas S. Monson, *Liahona*, Nov. 2010, 5–6.
20. See Doctrine and Covenants 90:11.

21. ການສື່ນທະນາທາງໂທລະສັບນຳແອວເດີຊີດີ ໂກອິງ, ເດືອນມີນາ 2011.
22. “Message from the First Presidency,” *For the Strength of Youth: Fulfilling Our Duty to God* (booklet, 2001), 2–3.
23. See Doctrine and Covenants 43:18; 45:40.
24. See Doctrine and Covenants 45:44.
25. See Doctrine and Covenants 45:45, 46.
26. See Doctrine and Covenants 88:96.
27. See Doctrine and Covenants 45:45; see also Doctrine and Covenants 29:13; 88:96–97.
28. See Doctrine and Covenants 45:48.
29. See Doctrine and Covenants 45:49.

ຄວາມຫວັງ

ໂດຍ ແອວເດີ ສະຕີບເວີ ອີ ສະໂ

ຈາກຝ່າຍປະທາ ສະພາສາວິກເຈັດສິບ

ຄອບຄົວຂອງພວກຂ້າພະເຈົ້າເຕີບໂຕຂຶ້ນໃ ເຂດແຫ່ງແລ້ງທີ່ພາກໃຕ້ຂອງລັດຢູທາ. ຝີ ຕົກໜ້ອຍ ແລະ ມີ ຄວາມຫວັງຫລາຍວ່າຈະມີຄວາມຊຸ່ມເຢັ ພໍສຳລັບອາກາດຮ້ອ ໃ ຍາມແລ້ງ. ໃ ຕອ ນັ້ນ, ດັ່ງໃ ເວລານີ້, ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫວັງໃຫ້ຝີ ຕົກ, ສວດອ້ອ ວອ ໃຫ້ຝີ ຕົກ, ແລະ ໃ ເວລາທີ່ຂັບຂີ່ ໄດ້ອົດຫາ ເພື່ອໃຫ້ ຝີ ຕົກ.

ມີເລື່ອງເລົ່າທີ່ກ່າວເຖິງພໍ່ຜູ້ຄົ ໜຶ່ງທີ່ໄດ້ພາຫລາ ຊາຍອາຍຸຫ້າປີໄປຢ່າງຫລິ້ນອ້ອມເມືອງ. ໃ ທີ່ສຸດ, ເຂົາ ເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງຮ້າ ຂາຍອາຫາ ັ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃ ຖະໜົ ຫລວງບ່ອ ທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າ ໄປຊື້ນ້ຳໂສດາດີ້ມ. ລົດຄັນໜຶ່ງທີ່ມາຈາກລັດອື່ນເຂົ້າຈອດ ແລະ ຜູ້ຂັບລົດໄດ້ລົງໄປເວົ້າລົມກັບພໍ່ຜູ້ຄົນນັ້ນ. ຄົນແປກໜ້າຄົນນັ້ນ ໄດ້ຊີ້ໄປຫາກ້ອນເມກໃນເທິງຟ້າ ແລະ ໄດ້ຖາມວ່າ, “ພໍ່ຜູ້ ຄິດວ່າຝົນຈະຕົກບໍ່?”

ພໍ່ຜູ້ຄົນນັ້ນໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍກໍຫວັງ ຢ່າງນັ້ນແນ່ນອນ. ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເພື່ອຂ້ອຍ, ແຕ່ເພື່ອຫລານຊາຍນ້ອຍ. ຂ້ອຍເຄີຍເຫັນຝົນຕົກມາແລ້ວ.”

ຄວາມຫວັງເປັ ຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ນຳຄວາມສວຍງາມມາສູ່ຊີວິດປະຈຳວັ ຂອງເຮົາ. ມັ ຖືກອະທິບາຍວ່າ “ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າເຫດການຈະເກີດຂຶ້ນເພື່ອຄວາມດີສຸດ” (dictionary.reference.com/browse/hope). ເມື່ອເຮົາໃຊ້ຄວາມຫວັງ, ເຮົາ “ຈະມອງໄປໜ້າ ດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ສົມ ເຫດສົມຜົນ.” ສະນັ້ນ, ຄວາມຫວັງຈະນຳອິດທິພົນທີ່ງົບສະຫງົບມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາ ຂະນະທີ່ເຮົາມອງໄປ ຫາເຫດກາ ໃ ອະ າຄິດດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ບາງເທື່ອເຮົາຫວັງຫາສິ່ງທີ່ເຮົາຄວບຄຸມໄດ້ ັ້ອຍ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້. ເຮົາຫວັງຈະມີອາກາດດີ. ເຮົາຫວັງຢາກມີລະດູໃບໄມ້ປົ່ງໄວ. ເຮົາຫວັງຢາກໃຫ້ທິມກິລາໂປດຂອງເຮົາຊະນະເລີດໃນການແຂ່ງຂັນ ລະດັບປະເທດ ຫລື ລະດັບໂລກ.

ຄວາມຫວັງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາເປັນຕາສົນໃຈ ແລະ ບາງເທື່ອກໍນຳໄປສູ່ສິ່ງແປກປະຫລາດ, ແມ່ນແຕ່ການປະພຶດທີ່ງົມງວາຍ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພໍ່ຂອງພັນລະຍາຂ້າພະເຈົ້າມັກກິລາຫລາຍ, ແຕ່ເພິ່ນຍັງເຊື່ອວ່າຖ້າເພິ່ນບໍ່ເບິ່ງທິມບາສະເກັດບານໂປດຂອງເພິ່ນໃນໂທລະທັດ, ທິມນັ້ນຈະຊະນະ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸ 12 ປີ ຂ້າພະເຈົ້າຍືນຍັນວ່າຕ້ອງໃສ່ລອງເທົ່າທີ່ບໍ່ໄດ້ຊັກຊູ່ດຽວນັ້ນໄປຫລິ້ນເບສະບອນທຸກໆເທື່ອເພື່ອຄວາມຫວັງທີ່ຈະຊະນະເກມ. ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າບັງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະມັນໄວ້ທີ່ລະບຽງຫລັງບ້ານ.

ເວລາອື່ນຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຝັນຊຶ່ງສາມາດດົນໃຈເຮົາໄດ້ ແລະ ນຳເຮົາໃຫ້ກະທຳສິ່ງໃດໜຶ່ງ. ຖ້າເຮົາມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະຮຽນໃຫ້ໄດ້ດີຂຶ້ນໃນໂຮງຮຽນ, ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະເກີດເປັນຈິງໄດ້ໂດຍການຕັ້ງໃຈຮຳຮຽນ ແລະ ເສຍສະລະ. ຖ້າເຮົາມີຄວາມຫວັງທີ່ຈະເຂົ້າຮ່ວມທິມກິລາທີ່ຊະນະເລື້ອຍ, ຄວາມຫວັງນັ້ນຈະນຳໄປສູ່ການຝຶກຝົນ, ການອຸທິດຕົນ, ການຮ່ວມມື ແລະ ໃນທີ່ສຸດຈະນຳໄປສູ່ຄວາມສຳເລັດ.

ຮໍເຈີ ແບ ິສເຕີ ໄດ້ເປັນ ັກສິກສາກາ ແພດໃ ປະເທດອັງກິດ ຜູ້ທີ່ມີຄວາມຫວັງທີ່ທະເຍີທະຍາ ຢ່າງໜຶ່ງ. ລາວຢາກເປັນ ຄື ທຳອິດທີ່ຈະແລ່ ໄດ້ໜຶ່ງໄມໃ ເວລາທີ່ຕຳກວ່າສີ່ າທິ. ໃ ເຄິ່ງຕົ້ນສັດຕະວັດທີຊາວ, ຄົນທີ່ມັກກິລາກາ ແລ່ ແຂ່ງຂັນ ພາກັ ລໍຄອຍດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນເຖິງວ່າ ເວລາທີ່ຈະມີຄື ແລ່ ສີ່ໄມໄດ້ຕຳກວ່າສີ່ າທິນັ້ນ. ທ່ານແບນນິສເຕີໄດ້ອຸທິດຕົ ຕໍ່ກາ ຝຶກຝຶ ດ້ວຍມີຄວາມຫວັງວ່າຈະເຮັດໃຫ້ເປົ້າໝາຍຢາກເປັນ ຜູ້ຕັ້ງສະຖິຕິເກີດເປັນຈິງ. ຫລາຍຄົນໃນວົງການກິລາເລີ່ມມີຄວາມສົງໄສວ່າ ຈະມີໃຜທຳລາຍສະຖິຕິນັ້ນໄດ້ບໍ່. ຄົນທີ່ຄິດວ່າຕົນເປັນຜູ້ຊຽວຊານໃນເລື່ອງນີ້ ຍັງໄດ້ສັນນິຖານວ່າ ຕາມທຳມະຊາດ ຮ່າງກາຍຂອງຄົນ ຈະແລ່ນໄວໄກປານນີ້ບໍ່ໄດ້ດອກ. ໃນວັນທີ 6 ເດືອນພຶດສະພາ 1954, ວັນທີ່ເຕັມໄປມືດມືນດ້ວຍເມກ, ຄວາມຫວັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຮໍເຈີ ແບນນິສເຕີ ກໍໄດ້ເກີດເປັນ ຈິງ! ລາວໄດ້ແລ່ ຜ່າເສັ້ນໄຊຊະນະພາຍໃນສາມນາທີ ຫ້າສິບເກົ້າ ຈຸດ ສີ່ວິນາທີ, ແລະ ໄດ້ຕັ້ງສະຖິຕິລະດັບໂລກໃໝ່. ຄວາມຫວັງຂອງລາວທີ່ຈະທຳລາຍສະຖິຕິໜຶ່ງໄມຕໍ່ສິນາທິໄດ້ກາຍເປັນຄວາມຝັນທີ່ສຳເລັດຜົນໄດ້ຜ່ານກາ ຝຶກຝຶ , ຄວາມພາກພຽງ , ແລະ ກາ ອຸທິດຕົ .

ຄວາມຫວັງສາມາດດົນໃຈຄວາມຝັນ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ເຮັດໃຫ້ຄວາມຝັນນັ້ນເກີດເປັນຈິງ.
ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຄວາມຫວັງເທົ່ານັ້ນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຜົນສຳເລັດ. ຄວາມຫວັງທີ່ໜ້າຊົມຊືມຕັ້ງ
ຫຼາຍກໍບໍ່ໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ, ເພາະ ຄວາມຂີ້ຄ້ານຈະເປັນອຸບປະສັກຕໍ່ເຈດຕະນາດີຕະຫລອດ.

ໃນຖານະພໍ່ແມ່, ເຮົາພົບເຫັນຄວາມຫວັງທີ່ເລິກຊຶ້ງຂອງເຮົາກໍເຈາະຈົງຢູ່ກັບລູກໆຂອງເຮົາ. ເຮົາຫວັງວ່າ
ເຂົາເຈົ້າຈະ ເຕີບໂຕຂຶ້ນເພື່ອມີຊີວິດທີ່ຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຊອບທຳ. ຄວາມຫວັງດັ່ງກ່າວຈະຖືກທຳລາຍ
ໄດ້ຖ້າເຮົາບໍ່ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີ. ຄວາມຫວັງຢ່າງດຽວຈະບໍ່ໝາຍຄວາມວ່າລູກໆຂອງເຮົາຈະເຕີບໂຕຂຶ້ນ
ໃ ຄວາມຊອບທຳ. ເຮົາຕ້ອງໃຊ້ເວລາຢູ່ກັບເຂົາໃ ກາ ສັງສີ ໃ ຄອບຄົວ ແລະ ກິດຈະກຳຕ່າງໆ
ທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ເຮົາຕ້ອງສອນເຂົາໃຫ້ອະທິຖານ. ເຮົາຕ້ອງອ່ານພຣະຄຳພີນຳເຂົາ ແລະ
ສອນຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ສຳຄັນໃຫ້ເຂົາ. ແລ້ວຄວາມຫວັງທີ່ເລິກຊຶ້ງຂອງເຮົາອາດເກີດເປັນຈິງໄດ້.

ເຮົາບໍ່ຄວນປ່ອຍໃຫ້ຄວາມສິ້ນຫວັງເຂົ້າມາແທນຄວາມຫວັງ ເລີຍ. ອັກຄະສາວິກໂປນໄດ້ຂຽນວ່າເຮົາ
“ຄວນໄຖນາໂດຍມີຄວາມຫວັງ” (1 ໂກຣິ ໂທ 9:10). ການມີຄວາມຫວັງເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງເຮົາດີຂຶ້ນ ແລະ
ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຕັ້ງໃຈລໍຖ້າອະນາຄົດດ້ວຍຄວາມຫວັງ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໄຖນາເພື່ອປູກເຂົ້າ ຫລື ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ໄປ
ມີ ກໍຈຳເປັນສຳລັບເຮົາ ຜູ້ເປັນໄພ່ພົນຍຸກສຸດທ້າຍ ທີ່ຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ.

ໃ ພຣະກິດຕິຄຸ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຄວາມຫວັງເປັ ຄວາມປາຖະໜາຂອງຜູ້ຕິດຕາມຂອງພຣະອົງ
ທີ່ຈະມີຄວາມລອດນິລັນດອນຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.

ນີ້ຄືຄວາມຫວັງທີ່ແທ້ຈິງທີ່ເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງມີ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາແຕກຕ່າງຈາກທຸກໆຄົນອື່ນໃນໂລກ.
ເປໂຕໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຜູ້ຕິດຕາມພຣະຄຣິດໃນຕອນຕົ້ນວ່າ “ຈົ່ງຕຽມພ້ອມຢູ່ທຸກເວລາ ເພື່ອຕອບຜູ້ຂໍ້ຮ້ອງພວກທ່ານ
ໃຫ້ອະທິບາຍເຖິງຄວາມຫວັງທີ່ພວກທ່ານມີຢູ່ນັ້ນ” (1 ເປໂຕ 3:15).

ຄວາມຫວັງທີ່ເຮົາມີໃນການຊົດໃຊ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີພະລັງດ້ວຍທັດສະນະນິລັນດອນ. ທັດສະນະດັ່ງກ່າວຊ່ອຍ
ໃຫ້ເຮົາເບິ່ງຂ້າມຊີວິດນີ້ໄປສູ່ຄວາມສັນຍາແຫ່ງນິລັນດອນ. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງຕົກຢູ່ໃນກັບດັກອັນຄັບແຄບຂອງ
ຄວາມຄາດຫວັງທີ່ປຸງແປງຢູ່ເລື້ອຍໆຂອງສັງຄົມ. ເຮົາເປັນອິດສະລະທີ່ຈະມອງຫາລັດສະໝີພາບ
ແຫ່ງສະຫວັນ, ຜະນຶກເຂົ້າກັນກັບຄອບຄົວ ແລະ ຄົນທີ່ເຮົາຮັກ.

ໃ ພຣະກິດຕິຄຸ , ຄວາມຫວັງກໍຈະກຽວຂ້ອງກັບສັດທາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸ ຢູ່ສະເໝີ. ປະທາ ດີເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ ໄດ້ສອ ວ່າ:

“ຄວາມຫວັງເປັນຂາໜຶ່ງຂອງຕັ້ງສາມຂາ, ຮ່ວມກັບສັດທາ ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ. ທັງສາມເຮັດໃຫ້ຊີວິດ ຂອງເຮົາໝັ້ນຄົງເຖິງແມ່ນວ່າບາງເທື່ອເຮົາຈະໄດ້ປະເຊີນໜ້າກັບບັນຫາທີ່ຍາກລຳບາກກໍຕາມ” (The Infinite Power of Hope,” *Liahona* Nov. 2008, 21).

ໃ ບົດສຸດທ້າຍຂອງພຣະຄຳພີມໍມອ ໂມໂຮໄ ໄດ້ຂຽ ວ່າ:

“ດັ່ງນັ້ນ, ຈຶ່ງຕ້ອງມີສັດທາ, ແລະ ຫາກວ່າມີສັດທາກໍຕ້ອງມີ ຄວາມຫວັງເໝືອນກັນ, ແລະ ຫາກວ່າຕ້ອງມີຄວາມຫວັງ ກໍຕ້ອງມີຄວາມໃຈບຸ ເໝືອ ກັ .

“ແລະ ເວັ້ນແຕ່ທ່ານຈະມີຄວາມໃຈບຸນທ່ານບໍ່ມີທາງລອດຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ເລີຍ; ທັງທ່າ ຈະລອດຢູ່ໃ ອາ າຈັກຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫາກວ່າທ່າ ບໍ່ມີສັດທາ, ທັງທ່າ ຈະລອດ ບໍ່ໄດ້ຫາກວ່າທ່ານບໍ່ມີຄວາມຫວັງ” (ໂມໂຮໄນ 10: 20–21).

ແອວເດີ ຣະໂຊ ເອັມ ແ ວສີ ໄດ້ສອນວ່າ: “ສັດທາມີຮາກຖາ ຢູ່ໃ ພຣະເຢຊູຄຣິດ. ຄວາມຫວັງມີ ພື້ນຖານຢູ່ໃນການຊົດໃຊ້. ຄວາມໃຈບຸ ຖືກສະແດງອອກໃ ຄວາມຮັກອັ ບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ. ຄຸນສົມບັດທັງສາມນີ້ ຖືກສານພັນເຂົ້າກັນເໝືອນດັ່ງສາຍເສັ້ນໃນເຊືອກທີ່ອາດບໍ່ແຕກຕ່າງກັນເລີຍ. ພ້ອມກັນມັນຈະກາຍເປັນສາຍທີ່ຜູກພັນເຮົາໄວ້ກັບອານາຈັກສະຫວັນຊັ້ນສູງ” (“A More Excellent Hope,” *Ensign*, Feb. 1997, 61).

ເມື່ອນີໄຟໄດ້ພະຍາກອນເຖິງພຣະເຢຊູຄຣິດ ໃນຕອນຈົບບັນທຶກຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຂຽນວ່າ,

“ດັ່ງນັ້ນ, ທ່ານຕ້ອງມຸ້ງໜ້າດ້ວຍຄວາມໝັ້ນຄົງໃນພຣະຄຣິດ, ໂດຍມີຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນ ຂອງຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຂອງມະນຸດທັງປວງ” (2 ນີໄຟ 31:20).

“ຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມຫວັງ,” ນີ້ ຊຶ່ງນິໄຟກ່າວເຖິງຄວາມຫວັງໃນການຊົດໃຊ້, ຄວາມລອດ ັ້ນດອນ ທີ່ການເສຍສະລະຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເຮັດໃຫ້ເປັນໄປໄດ້. ຄວາມຫວັງນີ້ ໄດ້ນຳຊາຍ ແລະ ຍິງທັງຫລາຍຕະຫລອດປະຫວັດສາດໃຫ້ເຮັດສິ່ງດີເດັ່ນ. ອັກຄະສາວົກໃນສະໄໝກ່ອນ ໄດ້ເດີນທາງໄປທົ່ວໂລກ ແລະ ໄດ້ເປັນພະຍານເຖິງພຣະອົງ ແລະ ໃນທີ່ສຸດໄດ້ເສຍຊີວິດໃນການຮັບໃຊ້ ພຣະອົງ.

ໃນຍຸກສະໄໝນີ້ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທັງຫລາຍໃນຕອນຕົ້ນ ໄດ້ປະຖິ້ມເຮືອນຊານ, ຫົວໃຈຂອງ ເຂົາເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເດີນທາງມາພາກຕາເວັນຕົກ ຜ່ານຜ່າທົ່ງພຽງມາສູ່ຮ່ອມພູເຊົາເລັກ.

ໃ ປີ 1851, ແມຣີ ເມີເຣ ເມີດີອກ ຍິງໝ້າຍອາຍຸ 67 ປີ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສ າຈັກໃ ປະເທດສະກັອດແລ . າງ ເປັ ສະຕີທີ່ມີຮູບຮ່າງນ້ອຍ ຄວາມສູງ (1.2 ແມັດ) ແລະ ນ້ຳ ຫນັກຕໍ່ກວ່າ 90 ປອນ (41 ກິໂລ), າງໄດ້ຄອດລູກແປດຄົ ີ, ຫົກຄົ ມີຊີວິດເປັ ຜູ້ໃຫຍ່. ເພາະຮູບຮ່າງຂອງ າງ, ລູກໆ ແລະ ຫລາ ັງ ໄດ້ເອີ້ນນາງດ້ວຍຮັກວ່າ “ແມ່ຜູ້ນ້ອຍ.”

ຈອ ເມີດີອກ, ລູກຊາຍຂອງ າງ, ແລະ ພີ ລະຍາ ແລະ ລູກສອງຄົ ກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສ າຈັກຄືກັ ແລະ ໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ລັດຢູທາໃ ປີ 1852 ພ້ອມກັບລູກ ັ້ອຍສອງຄົ . ເຖິງແມ່ ຄອບຄົວຈະທຸກຍາກລຳບາກ, ແຕ່ສີ່ປີຕໍ່ມາ ຈອນໄດ້ສົ່ງເງິນທີ່ຈຳເປັນໄປໃຫ້ແມ່ ເພື່ອວ່ານາງຈະໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ນຳເຂົາເຈົ້າທີ່ເມືອງເຊົາເລັກ. ດ້ວຍມີຄວາມຫວັງທີ່ໃຫຍ່ກວ່າຮູບຮ່າງຂອງນາງ, ນາງແມຣີໄດ້ເລີ່ມການເດີນທາງທີ່ຍາກລຳບາກ ໄປພາກຕາເວັ ຕົກສູ່ລັດຢູທາຕອ ມີອາຍຸ 73 ປີ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ເດີນທາງຜ່ານແມ່ນ້ຳ ແອັດແລນຕົກ ຢ່າງປອດໄພແລ້ວ, ໃນທີ່ສຸດນາງກໍໄດ້ມາຮ່ວມກຸ່ມ ທີ່ມີໂຊກຮ້າຍຂອງຂະບວນລີ້ມາຕິນ. ໃນວັນທີ 28 ເດືອນກໍລະກົດ ຜູ້ບຸກເບີກກຸ່ມນີ້ໄດ້ອອກ ເດີ ທາງໄປສູ່ພາກຕາເວັ ຕົກ. ໃຜໆກໍຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງກຸ່ມນີ້. ໃນຈຳນວນສະມາຊິກ 576 ຄົນເກືອບໜຶ່ງໃນສີ່ໄດ້ເສຍຊີວິດກ່ອນໄດ້ມາເຖິງລັດຢູທາ. ອີກຫລາຍຄົນອາດຕາຍຖ້າຫາກບໍ່ເປັນ

ເພາະການຊ່ອຍຊູ້ທີ່ ປະທານບະນິກຳ ຍັງ ໄດ້ຈັດຂຶ້ນທີ່ສິ່ງກວງນ ແລະ ສະບຽງອຸປະກອນໄປຊ່ອຍ
ສະມາຊິກທີ່ຕົກຄ້າງຄາຢູ່ໃນຫົມະ.

ແມ່ຕູ້ແມຣີ ເມີດອກ ໄດ້ເສຍຊີວິດໄປເມື່ອ ວັນທີ 2 ເດືອນ ຕຸລາ ປີ 1856 ໃກ້ເມືອງຈີມ ັຣອກ, ລັດ
ເນບາລະສະກາ. ໃນທີ່ນັ້ນນາງສູ້ຄວາມອ່ອນເພຍ, ອາກາດທີ່ໜາວຈັດ ແລະ ຄວາມລຳບາກຂອງການ
ເດີນທາງບໍ່ໄຫວ. ຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນເພຍຂອງນາງຍອມແພ້ໃຫ້ຄວາມຍາກລຳບາກທາງຮ່າງກາຍທີ່ໄພ່ພົນໄດ້
ປະສົບ. ຂະນະທີ່ນາງໄກ້ຈະສິ້ນໃຈຕາຍຄວາມຄິດຂອງນາງຍັງເຈາະຈົງຢູ່ກັບຄອບຄົວໃ ລັດຢູທາ.
ຄຳສຸດທ້າຍຂອງສະຕີບຸກເບີກຜູ້ຊື່ສັດຄົນນີ້ຄື, “ຂໍໃຫ້ບອກຈອນວ່າຂ້ອຍໄດ້ຕາຍດ້ວຍມີຄວາມປາຖະໜາ
ຢາກເປັນພາກສ່ວນກັບຊີໂອນຢູ່.” (See Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and
Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer* [2006], 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–
13, 115.)

ແມ່ຕູ້ແມຣີ ເມີເຣ ເມີດອກ ໄດ້ເປັນ ຕົວຢ່າງຂອງຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາຂອງຜູ້ບຸກເບີກຫລາຍໆຄົນ
ທີ່ໄດ້ເດີນທາງມາພາກຕາເວັນຕົກດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ. ການເດີນທາງທາງວິນຍານໃນວັນເວລານີ້
ກໍບໍ່ໄດ້ຮຽກຮ້ອງຄວາມຫວັງ ແລະ ສັດທາ ອຍໄປກວ່າຈາກຜູ້ບຸກເບີກໃ ຕອ ຕີ . ກາ ທ້າທາຍຂອງເຮົາ
ອາດແຕກຕ່າງ ແຕ່ຄວາມຍາກລຳບາກນັ້ນກໍຍັງມີຫລາຍຄືກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າສວດອ້ອນວ່າຄວາມຫວັງຂອງເຮົາຈະນຳໄປສູ່ການບັນລຸຄວາມຝັນທີ່ຊອບທຳຂອງເຮົາ.
ໂດຍສະເພາະຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າຄວາມຫວັງທີ່ເຮົາມີໃນການຊົດໃຊ້ຈະເຮັດໃຫ້ສັດທາ ແລະ
ຄວາມໃຈບຸນຂອງເຮົາເຂັ້ມແຂງ ແລະ ໃຫ້ເຮົາມີທັດສະນະນິລັນດອນຕໍ່ຊີວິດຂອງເຮົາໃ ອະ າຄົດ.
ຂໍໃຫ້ເຮົາທຸກຄົນຈົ່ງມີຄວາມສະຫວ່າງຢ່າງບໍລິບູນຂອງຄວາມຫວັງນັ້ນເຖິດ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານໃນ
ພຣະ າມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ຂໍກະແຈສັກສິດຂອງຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລ

ໂດຍ ແລຣີ ເອັມ ກິບເຊີ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຊາຍໜຸ່ມສາມັນ

ລູກຊາຍຄົນໜຶ່ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຕອ ອາຍຸ 12 ປີໄດ້ຕັດສິ ໃຈຈະລ້ຽງກະຕ່າຍ. ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດກົງແລ້ວ ໄດ້ເອົາກະຕ່າຍຈາກເພື່ອນບ້າ ມາລ້ຽງ, ມີໂຕຜູ້ໜຶ່ງໂຕ ແລະ ໂຕແມ່ສອງໂຕ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຈະມີຫຍັງ ເກີດຂຶ້ນ. ໃນຊ່ວງເວລາສັ້ນໆ ກົງຂອງພວກເຮົາກໍເຕັມໄປດ້ວຍກະຕ່າຍ ັອຍ. ເວລານີ້ລູກຊາຍຄົ ນັ້ນກໍໃຫຍ່ ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຂໍສາລະພາບຄວາມປະຫລາດໃຈຂອງຕົ ເຖິງວິທີໄດ້ຈັດກາ ກັບບັນຫານັ້ນ---ໝາ ຂອງເພື່ອນບ້າ ໄດ້ເຂົ້າໄປກິ ກະຕ່າຍໃ ກົງເປັ ບາງຄັ້ງບາງຄາວ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າປຶ້ມໃຈຫລາຍເມື່ອໄດ້ເຫັ ລູກຊາຍກັບອ້າຍໆຂອງລາວພາກັ ດູແລ ແລະ ປົກປ້ອງກະຕ່າຍ ເຫລົ່ານັ້ນ. ແລ້ວບັດນີ້, ໃ ຖາ ະສາມີ ແລະ ພໍ ເຂົາເຈົ້າເປັ ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດທີ່ມີຄູ ຄ່າ ຜູ້ທີ່ຮັກ, ເສີມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ດູແລຄອບຄົວຂອງຕົ ເປັ ຢ່າງດີ.

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍລະອຽດອ່ອ ຂະ ະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັ ພວກເຈົ້າ ຊາຍໜຸ່ມແຫ່ງຖາ ະ ະປະໂລຫິດດູແລ, ຄຳ້ຊູ, ແລະ ເສີມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງພວກເຈົ້າ, ຮ່ວມທັງຄອບຄົວ ແລະ ສະມາຊິກໃ ກຸ່ມ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກພວກເຈົ້າ.

ເມື່ອບໍ່ດີ ມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັ ຊາຍໜຸ່ມອາຍຸ 13 ປີຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັ ະປະທາ ຂອງກຸ່ມມັກຄະ າຍົກ. ຫລັງ ຈາກນັ້ນ, ອະທິການໄດ້ຈັບມືລາວ ແລະ ເອີ້ນລາວວ່າ “ປະທານ” ໂດຍອະທິບາຍຕໍ່ສະມາຊິກຂອງກຸ່ມວ່າ “ຂ້ອຍເອີ້ນລາວວ່າປະທາ ເພື່ອເນັ້ນເຖິງຄວາມສັກສິດຂອງກາ ເອີ້ນຂອງລາວ. ະປະທານຂອງກຸ່ມມັກຄະ າຍົກເປັ ຄ ໜຶ່ງໃ ສີ່ຄົນເທົ່ານັ້ນ ໃ ຫວອດທີ່ດຳລົງຂໍກະແຈຂອງຝ່າຍປະທາ . ດ້ວຍຂໍກະແຈເຫລົ່ານັ້ນ, ລາວກັບທີ່ປຶກສາຂອງລາວ, ຈະ ຳພາກຸ່ມພາຍໃຕ້ກາ ດີ ໃຈຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ.” ອະທິການຄື ນີ້ເຂົ້າໃຈ ອຳ າດຂອງຝ່າຍປະທາ ທີ່ຖືກ ຳພາໂດຍປະທາ ທີ່ດຳລົງ ແລະ ຳໃຊ້ຂໍກະແຈສັກສິດເຫລົ່ານັ້ນ. (See D&C 124:1421–43.)

ຕໍ່ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມຊາຍໜຸ່ມຄື ນີ້ວ່າລາວພ້ອມທີ່ຈະເປັນ ປະທາ ຂອງກຸ່ມ ແລ້ວບໍ່. ຄຳຕອບ ຂອງລາວກໍຄື “ຂ້ານ້ອຍຕົ້ນເຕັ້ນ. ຂ້ານ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າປະທາ ຂອງກຸ່ມມັກຄະ ຈົນກ່ວາເຮັດຫຍັງແດ່. ທ່າ ບອກຂ້ານ້ອຍໄດ້ບໍ່?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກລາວວ່າລາວມີອະທິກາ ແລະ ຜູ້ໃຫ້ຄຳ ະ ຳທີ່ປະເສີດ ທີ່ຈະຊ່ວຍລາວໃຫ້ກາຍເປັນ ຜູ້ ຳແຫ່ງຖາ ະປະໂລຫິດທີ່ມີຜີ ສຳເລັດ ແລະ ອິດທິພົນ . ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າເຂົາເຈົ້າຈະ ບຸກຮູ້ກະແຈສັກສິດ ຂອງຝ່າຍປະທາ ທີ່ລາວໄດ້ດຳລົງຢູ່.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຖາມຄຳຖາມນີ້ວ່າ: “ເຈົ້າຄິດວ່າພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະເອີ້ນເຈົ້າສູ່ກາ ເອີ້ນສຳຄັນນີ້ໂດຍບໍ່ ໃຫ້ການຊີ້ນຳແກ່ເຈົ້າບໍ່?”

ລາວໄດ້ຄິດນ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວຕອບວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະພົບເຫັນ ກາ ຊີ້ນຳນັ້ນຢູ່ໃສ?”

ຫລັງຈາກໄດ້ສື ທະ ຈັກ ແລ້ວ ລາວກໍຄິດອອກໄດ້ວ່າລາວຈະພົບເຫັນ ກາ ຊີ້ນຳນັ້ນຈາກພຣະຄຳພີ, ຈາກ ຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາທີ່ມີຊື່ວິດຢູ່ ແລະ ຈາກຄຳຕອບຂອງກາ ອະທິຖາ . ພວກເຮົາໄດ້ຄິດ ຫາຂໍ້ພຣະຄຳ ພີທີ່ຈະເປັນ ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນໃນ ກາ ຄື ຄວາມຂອງລາວທີ່ຈະຮຽ ຮູ້ເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງກາ ເອີ້ນຂອງລາວ.

ພວກເຮົາໄດ້ເປີດໄປຫາບົດທີ 107 ໃນ Doctrine and Covenants ຄຳສອນ ແລະ ພີ ທະ ສີ ຍາ ຂໍ້ທີ 85. ພຣະຄຳພີຂໍ້ນີ້ກ່າວວ່າປະທາ ຂອງກຸ່ມມັກຄະ ຈົນກ່ວາເຮົາເຂົ້າຮ່ວມໃນ ສະພາກັບສະມາຊິກຂອງກຸ່ມ ແລະ ສອ ເຂົາເຈົ້າເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາ. ພວກເຮົາເຫັນ ໄດ້ວ່າກຸ່ມຂອງລາວບໍ່ໄດ້ເປັນ ພຽງຫ້ອງຮຽ ແຕ່ເປັນ ສະພາຂອງຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ວ່າເຂົາເຈົ້າຕ້ອງເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງ ແລະ ສັ່ງສອນກັນ , ພາຍໃຕ້ກາ ຊີ້ນຳຂອງປະທາ . ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າລາວຈະເປັນ ປະທາ ທີ່ປະເສີດ ຜູ້ທີ່ຈະເພິ່ງພາ ກາ ດີ ໃຈຈາກພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າ ແລະ ຂະຫຍາຍກາ ເອີ້ນອັນສັກສິດຂອງລາວຂະ ະທີ່ລາວສອ ເພື່ອນ ມັກຄະ ຈົນກ່ວາເຮົາເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ, “ໃນເມື່ອເຈົ້າຮູ້ວ່າເຈົ້າຕ້ອງສອ ພວກມັກຄະ າຍົກເຖິງໜ້າທີ່ຂອງເຂົາ, ເຈົ້າຮູ້ ບໍ່ວ່າໜ້າທີ່ເຫລົ່ານັ້ນຄືອັ ໃດແດ່?”

ພວກເຮົາໄດ້ກັບໄປອ່າ ພຣະຄຳພີອີກ ແລະ ພົບຫັ ວ່າ:

1. ມັກຄະ າຍົກຖືກມອບໝາຍໃຫ້ດູແລ ແລະ ໃຫ້ເປັ ຜູ້ແທ ຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຕໍ່ສາສ າຈັກຕະຫລອດ ໄປ (see D&C 84:111).

ເພາະວ່າຄອບຄົວເປັ ໜ່ວຍພື້ນຖານຂອງສາສ າຈັກ, ປ່ອ ທີ່ສຳຄັ ສຸດທີ່ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດຈະ ສາມາດບັ ລຸໜ້າທີ່ມອບໝາຍນີ້ກໍຢູ່ທີ່ບ້າ ຂອງລາວ. ລາວຈະໃຫ້ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງຖາ ະປະໂລຫິດ ແກ່ພໍ່ ແລະ ແມ່ຂອງລາວຂະ ະທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຳພາຄອບຄົວ. ລາວຈະດູແລ ອ່ງໆ, ຊາຍໜຸ່ມໃ ກຸ່ມ ແລະ ສະມາຊິກຄື ອື່ນໆ ໃນຫວອດຂອງລາວ ຳອີກ.

2. ມັກຄະ າຍົກຊ່ອຍຄູສອ ໃ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທັງໝົດຂອງລາວໃ ສາສ າຈັກເມື່ອໂອກາດນັ້ນຮຽກ ຮ້ອງ (see D&C 20:57).

ພວກເຮົາຕັດສິ ໃຈວ່າຖ້າມັກຄະ າຍົກຈະຊ່ອຍໃ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຄູສອ , ລາວຕ້ອງຮູ້ວ່າໜ້າທີ່ ຂອງເຂົາເຈົ້າຄືອັ ໃດ. ພວກເຮົາໄດ້ຄື ພຣະຄຳພີ ແລະ ເຫັ ວ່າມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຫລາຍກວ່າສິບ ສອງຢ່າງສຳລັບຄູສອ (see D&C 20:53–59; 84:111). ມັ ຈະເປັ ປະສົບກາ ທີ່ມີພະລັງຫລາຍພຽງ ໃດສຳລັບຊາຍໜຸ່ມທຸກຄົນ---ແລະພໍ່ຂອງພວກເຂົາ, ຜູ້ ຳ, ແລະ ເຮົາທຸກຄົນ---ທີ່ຈະເຮັດດັ່ງທີ່ຊາຍໜຸ່ມຄື ນີ້ໄດ້ເຮັດ: ໄປຄື ຫາພຣະຄຳພີ ແລະ ພົບເຫັ ດ້ວຍຕົ ເອງວ່າໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາຄືອັ ໃດແດ່. ຂ້າພະເຈົ້າສົງໃສວ່າເຮົາທັງຫລາຍຈະປະຫລາດໃຈ---ແລະ ຖືກດີ ໃຈ---ໂດຍສິ່ງທີ່ເຮົາຄົ້ນພົບ. ປັ້ມນ້ອຍ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ກໍມີຂໍ້ສະຫລຸບເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລ ແລະ ຈະເປັ ແຫລ່ງທີ່ດີສຳລັບ ການພັດທະນາທາງວິນຍານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກເຈົ້າອ່ານມັນເລື້ອຍໆ.

3. ມັກຄະ າຍົກ ແລະ ຄູສອນຕ້ອງ “ເຕືອນ, ຊີ້ແຈງ, ແ ະ ຳ, ແລະ ສອ ແລະ ເຊີ ໃຫ້ຄື ທັງຫລາຍມາ ສູ່ພຣະຄຣິດ (see D&C 20:59; see verses 46 and 68 for priests).

ຊາຍໜຸ່ມສ່ວ ຫລາຍຈະຄິດວ່າປະສົບກາ ເປັ ຜູ້ສອ ສາສ າຂອງເຂົາເຈົ້າຈະເລີ້ມຕົ້ນເມື່ອເຂົາເຈົ້າມີອາຍຸ 19 ປີ ແລະ ເຂົ້າສູ່ ອົບລົມຜູ້ສອ ສາສ າ. ເຮົາຮຽ ຮູ້ຈາກພຣະຄຳພີວ່າມັ ຈະເລີ້ມຕັ້ງແຕ່ າ ກ່ອ ນັ້ນ. ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າປະສົງໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດທຸກຄົ ເຊື້ອເຊີ ທຸກຄົ ໃຫ້ມາສູ່ພຣະຄຣິດ---ເລີ້ມຕົ້ນ ດ້ວຍຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ.

ຕໍ່ໄປ, ເພື່ອຈະຊ່ອຍໃຫ້ປະທາ ໜຸ່ມຄົ ນີ້ເຂົ້າໃຈວ່າລາວ ແລະ ລາວຄົ ດຽວເທົ່ານັ້ນ, ເປັ ຜູ້ເປັ ປະທາ ໃ ກຸ່ມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແ ະ ຳໃຫ້ລາວອ່າ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທຳອິດໃ ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants 107:85 ສາມເທື່ອ. ລາວໄດ້ອ່າ ວ່າ “ເປັ ປະທາ ຂອງມັກຄະ າຍົກສົບສອງຄົນ.” ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າກຳລັງບອກເຈົ້າຫຍັງແດ່ໂດຍສະເພາະກ່ຽວກັບໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າໃ ຖາ ະ ປະທານ?”

ລາວຕອບວ່າ, “ແທ້ໆ, ຂ້ານ້ອຍຄິດເຖິງສີ່ຫ້າຢ່າງຂະ ະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າລົມກັ . ຂ້າ ັອຍຄິດວ່າພຣະບິດາ ເທິງສະຫວັ ປະສົງໃຫ້ຂ້າ ັອຍເປັ ປະທາ ຂອງມັກຄະ າຍົກສົບສອງຄົ . ມີພຽງແຕ່ຫ້າຄົ ເຮົາມາໂບດ, ແລະ ຜູ້ໜຶ່ງກໍມາເປັ ບາງຄັ້ງບາງຄາວ. ຂ້ານ້ອຍຈະເຮັດສິ່ງນັ້ນໄດ້ແ ວໃດ?”

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍແປຄວາມໝາຍຂອງຂໍ້ພຣະຄຳພີຂໍ້ນີ້ດັ່ງທີ່ລາວແປມັ , ແຕ່ແລ້ວ ລາວເປັ ຜູ້ຖືຂໍ້ກະແຈ ສັກສິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ດຳລົງ. ປະທາ ຂອງກຸ່ມມັກຄະ າຍົກອາຍຸ 13 ປີໄດ້ສອ ຂ້າພະເຈົ້າເຖິງອຳ າດ ທາງກາ ເປັດເຜີຍທຳມາສູ່ຜູ້ທີ່ຖືຂໍ້ກະແຈສັກສິດຂອງຝ່າຍປະທາ , ບໍ່ວ່າຄວາມຮູ້, ຮູບຮ່າງ ຫລື ອາຍຸຂອງ ເຂົາຈະເປັ ຢ່າງໃດກໍຕາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບລາວວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້. ເຈົ້າຄິດແ ວໃດ?”

ແລະ ລາວໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ພວກເຮົາຕ້ອງຫາທາງຊ່ອຍໃຫ້ລາວມາເລື້ອຍໆ. ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າຍັງມີອົກສອງຄົນທີ່ ຄວ ມາຮ່ວມໃ ກຸ່ມຂອງເຮົາ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມາ, ແລະ ຂ້າ ັອຍກໍບໍ່ຮູ້ພວກເຂົາ. ບາງທີຂ້າ ັອຍສາມາດ ເປັ ເພື່ອນສະ ຶດກັບຄົ ໜຶ່ງ ແລະ ໃຫ້ທີ່ປຶກສາເປັ ເພື່ອນກັບຄົນອື່ນໆ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າມາ, ພວກຂ້າ ັອຍກໍ ຈະມີເຈັດຄົ ດ້ວຍກັ , ແຕ່ພວກຂ້າ ັອຍຈະໄປຫາອົກຫ້າຄົ ຢູ່ໃສ?”

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບລາວວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້, ແຕ່ຖ້າພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ປະສົງໃຫ້ເຂົາເຈົ້າມາ, ພຣະອົງຊົງຮູ້.”

“ແລ້ວພວກຂ້າ ັອຍຕ້ອງອະທິຖາ ເບີ ຝ່າຍປະທານ ແລະ ໃນກຸ່ມ ເພື່ອຄົ້ນຫາວ່າຈະຕ້ອງເຮັດຫຍັງແດ່. ແລ້ວລາວຖາມວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເບີ ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ມັກຄະ າຍົກທຸກຄົ ໃ ຫວອດບໍ່, ແມ່ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ເບີ ສະມາຊິກບໍ່?”

ດ້ວຍຄວາມແປກໃຈຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ໃນທັດສະ າຂອງພຣະຜູ້ເບີ ເຈົ້າ, ອະທິກາ ຂອງເຈົ້າມີໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບພຽງແຕ່ຕໍ່ສະມາຊິກຂອງຫວອດເທົ່ານັ້ນບໍ່ ຫລື ວ່າຕໍ່ທຸກຄົນທີ່ອາໄສຢູ່ພາຍໃ ເຂດນັ້ນບໍ່?”

“ຜູ້ແທ ໜຸ່ມຂອງພຣະເຈົ້າ” ຄື ນີ້ເຂົ້າໃຈດີ. ລາວເຂົ້າໃຈບົດບາດຂອງມັກຄະ າຍົກ, ຄູສອ ແລະ ປະ ໂລຫິດທຸກຄົ ໃ ກາ ດູແລສາສ າຈັກ ແລະ ໃ ກາ ເຊື້ອເຊີ ທຸກຄົ ໃຫ້ມາສູ່ພຣະຄຣິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຂໍ້ພຣະຄຳພີຂະ ະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງຊາຍ ແລະ ຍິງໜຸ່ມຜູ້ປະເສີດໃ ສາສ າ ຈັກ---ຂໍ້ທີ່ໂມໂຣໄ ໄດ້ບອກໃຫ້ ໂຢເຊັບ ສະມິດວ່າ “ອີກບໍ່ດີ ຄຳພະຍາກອ ໃ ຂໍ້ນີ້ຈະເກີດເປັນຈິງ” (Joseph Smith’s History 1:41).

“ແລ້ວເຮົາຈະເທວີ ຍາ ຂອງເຮົາແກ່ຄົ ທັງປວງ; ລູກຊາຍຍິງໜຸ່ມເຈົ້າຈະປະກາດພຣະຄຳຂອງເຮົາ, ... ຊາຍ ໜຸ່ມກໍຈະເຫີ ິມິດຕ່າງໆ” (ໂຍເອນ 2:28).

ສິ່ງທີ່ປະທານໜຸ່ມຄື ນີ້ຄິດອອກຄື ມິດເຖິງສິ່ງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ປະສົງໃຫ້ກຸ່ມຂອງລາວເບີ . ມີ ເບີ ກາ ເປີດເຜີຍທີ່ລາວຕ້ອງກາ ເພື່ອຈະຊ່ອຍໃຫ້ສະມາຊິກໃ ກຸ່ມຂອງລາວເຂັ້ມແຂງ, ເພື່ອຊ່ອຍກູ້ຜູ້ ທີ່ອ່ອນແອ ແລະ ເຊື້ອເຊີ ທຸກຄົ ໃຫ້ມາສູ່ພຣະຄຣິດ. ເມື່ອໄດ້ຮັບກາ ດີ ໃຈແລ້ວ, ລາວກ່າວແຜ ທີ່ຈະ ປະຕິບັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເບີ ເຈົ້າ.

ພຣະຜູ້ເບີ ເຈົ້າໄດ້ສອ ປະທາ ໜຸ່ມຄື ນີ້ວ່າ ຖາ ະປະໂລຫິດ ໝາຍເຖິງການເອື້ອມອອກໄປຮັບໃຊ້ຄື ອື່ນ. ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອ ສັ , ສາດສະດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາອະທິບາຍວ່າ:

“ຖານະປະໂລຫິດບໍ່ໄດ້ເປັນ ແຕ່ຂອງປະທາ ແຕ່ມັນ ເປັນ ໜ້າທີ່ມອບໝາຍໃຫ້ຮັບໃຊ້, ສິດພະເສດທີ່ຈະໃຫ້ ກຳລັງໃຈ, ແລະ ເປັນ ໂອກາດທີ່ຈະເປັນ ພອ ໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນ ອື່ນ” (“Our Sacred Priesthood Trust,” *Liahona* May 2006, 57).

ກາ ຮັບໃຊ້ເປັນ ພື້ນຖານຂອງຖາ ະປະໂລຫິດ---ການຮັບໃຊ້ຄົນ ອື່ນດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປັນ ຕົວຢ່າງໃຫ້ເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ ພະຍາ ວ່ານີ້ເປັນ ຖາ ະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ, ເຮົາກຳລັງເຮັດວຽກຂອງ ພຣະອົງ, ແລະ ພຣະອົງໄດ້ສະແດງໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດເຫັນ ເສັ້ນທາງຂອງກາ ຮັບໃຊ້ທີ່ຊື່ສັດຂອງ ຖາ ະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເຊີ ຝ່າຍປະທາ ຂອງແຕ່ລະກຸ່ມມັກຄະ າຍົກ, ຄູສອ ແລະ ຖາ ະປະໂລຫິດໃຫ້ມີກາ ປົກສາກັ , ມີກາ ສຶກສາ ແລະ ອະທິຖາ ເພື່ອຈະຮຽ ລູ້ພຣະປະລິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າສຳລັບກຸ່ມຂອງ ທ່າ ແລະ ແລ້ວອອກໄປປະຕິບັດຕາມ. ໃຫ້ໃຊ້ປຶ້ມ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເພື່ອຊ່ອຍທ່າ ສອ ສະມາຊິກໃ ກຸ່ມຂອງທ່າ ເຖິງໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເຊີ ໃຫ້ສະມາຊິກໃ ກຸ່ມທຸກ ຄົນ ໃຫ້ສະໜັບສະໜູ ປະທາ ກຸ່ມຂອງເຈົ້າ ແລະ ມອງຫາລາວເພື່ອຄຳປົກສາຂະ ະທີ່ເຈົ້າຮຽ ລູ້ ແລະ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງຖາ ະປະໂລຫິດຂອງເຈົ້າຢ່າງຊອບທຳ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອເຊີ ເຮົາທຸກ ຄົນ ໃຫ້ມອງເຫັນ ຊາຍໜຸ່ມທີ່ປະເສີດເຫລົ່ານີ້ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຊົງເຫັນ ພວກເຂົາຄື---ແຫລ່ງທີ່ມີພະລັງ ສຳລັບກາ ເສີມສ້າງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ອາ າຈັກຂອງພຣະອົງເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນຢູ່ທີ່ນີ້ ແລະ ໃ ເວລານີ້.

ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ປະເສີດ ພວກເຈົ້າດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລ ທີ່ໂຢຮັນ ບັບຕິສະໂຕ ໄດ້ນຳຄືນມາໃຫ້ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີລີ ໃກ້ເມືອງຮາມໂມ ັ, ລັດເພີ ຊີ ເວ ຍ. ຖາ ະປະໂລຫິດຂອງ ພວກເຈົ້າມີຂໍ້ກະແຈສັກສິດທີ່ຈະເປີດປະຕູໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ທຸກຄົນ ໃຫ້ມາສູ່ພຣະບຸດຂອງ ພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະ ຕິດຕາມພຣະອົງ. ສິ່ງນີ້ມີໃຫ້ຜ່ານ “ພຣະກິດຕິຄູ ແຫ່ງກາ ກັບໃຈ, ແລະ ກາ ບັບຕິສະມາໂດຍກາ ລົງໄປໃ ຈ້ໝົດທັງຕົວເພື່ອກາ ປົດບາບ,” ຜ່ານພິທີກາ ສິ ລະລິກທຸກໆທິດ; ແລະ ຜ່າ ກາ ປະຕິບັດຂອງເຫລົ່າທູດ (see D&C 13:1; Joseph Smith’s History 1:69). ພວກເຈົ້າເປັນ

“ຜູ້ແທນ” ທີ່ແທ້ຈິງ ຜູ້ຕ້ອງສະອາດ, ມີຄ່າຄວນ, ແລະ ຊື່ສັດ, ເປັນ ບຸລຸດແຫ່ງຖາ ະປະໂລຫິດຕະຫລອດ ເວລາ ແລະ ໃ ບຸກງແຫ່ງຫີ .

ເພາະເຫດໃດ? ຂໍໃຫ້ຟັງຖ້ອຍຄຳຂອງຝ່າຍປະທາ ສູງສຸດທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ທີ່ໄດ້ມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າທຸກຄົ ວ່າ:

“ເຈົ້າມີສິດອຳ າດທີ່ຈະປະຕິບັດພິກາ ຕ່າງໆຂອງຖາ ະປະໂລຫິດແຫ່ງອາໂລ ພວກເຈົ້າຈະເປັນ ພອ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃ ຊີວິດຂອງຜູ້ຄົ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງເຈົ້າ....

”ພຣະບິດາເທິງສະຫວັ ມີຄວາມໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈໃ ຕົວພວກເຈົ້າ ແລະ ມີໜ້າທີ່ມອບໝາຍ ສຳຄັ ໃຫ້ພວກເຈົ້າບັນລຸຜົນສຳເລັດ” (*Fulfilling My Duty to God: For Aaronic Priesthood Holders* [2010], 5

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ຈິງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖາ ວ່າເຮົາທຸກຄົ ຈະໄດ້ຮັບພະຍາ ອັ ດງວ ກັນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງທັງໝົດນີ້ມາໃ ພຣະ າມຂອງອົງຜູ້ຊົງມີຖາ ະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາດຳລົງຢູ່, ພຣະ ເຢຊູຄຣິດ, ອາແມ .

ຄວາມສາມາດຂອງທ່ານ, ສິດທິພິເສດຂອງທ່ານ

ໂດຍ ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ
ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ມີຊາຍຄົນໜຶ່ງຮູ້ຢາກໄປຂີ່ເຮືອກຳປັ່ນທ່ຽວຫລິ້ນແຖວທະເລເມດີແຕລາເນ. ລາວຢາກໄປຢ່າງຫລິ້ນຕາມຖະໜົນກຸງ ໂຮມ, ອາຕັນ, ແລະ ອິສຕານບູນ. ລາວໄດ້ທ້ອນເງິນຈົນວ່າ ລາວມີເງິນພຽງພໍທີ່ຈະໄປທ່ຽວ. ໂດຍທີ່ບໍ່ມີເງິນຫລາຍ, ລາວຈຶ່ງໄດ້ຊື້ກະເປົາເຄື່ອງອີກໜ່ວຍໜຶ່ງ ແລະ ໄດ້ເອົາອາຫານກະປ໋ອງ, ເຂົ້າໜົມປັງ, ແລະ ຖົງນ້ຳໝາກນາວຝຸ່ນໃສ່ໃນນັ້ນ ເພື່ອຈະໄດ້ກິນທຸກມື້ໃນລະຍະການໄປທ່ຽວ.

ລາວກໍຢາກມ່ວນຊື່ນນຳກິດຈະກຳຕ່າງໆທີ່ກຳປັ່ນມີບໍລິການ—ອອກກຳລັງກາຍຢູ່ໃນຫ້ອງຝັກກຳລັງກາຍ, ຕີກໂອບ, ແລະ ລອຍນ້ຳຫລິ້ນຢູ່ໃນສະນຳ. ລາວອິດສາຜູ້ທີ່ໄດ້ໄປເບິ່ງໜັງ, ເບິ່ງການສະແດງ, ແລະ ຫ້ອງຮຽນວັດທະນະທຳຕ່າງໆ. ແລະ ລາວກໍຢາກກິນອາຫານທີ່ສວຍງາມເປັນຕາແຊບທີ່ລາວເຫັນຢູ່ໃນກຳປັ່ນຫລາຍທີ່ສຸດ—ເບິ່ງຄືວ່າ ອາຫານທຸກຄາບເປັນງາມລ້ຽງໃຫຍ່! ແຕ່ຊາຍຄົນນັ້ນບໍ່ຢາກໃຊ້ຈ່າຍເງິນຫລາຍ ລາວຈຶ່ງບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ. ລາວໄດ້ໄປທ່ຽວຊົມຕົວເມືອງຕ່າງໆທີ່ລາວຢາກເຫັນ ແຕ່ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ລາວໄດ້ພັກຢູ່ໃນຫ້ອງ ກິນຫາອາຫານທີ່ລາວເອົາມານຳ.

ໃນມື້ສຸດທ້າຍຢູ່ໃນເຮືອ, ພະນັກງານເຮືອໄດ້ມາຖາມລາວວ່າ ລາວຢາກໄປຮ່ວມງານລ້ຽງອຳລານຳກຸ່ມໃດ. ແລ້ວລາວຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ—ອາຫານການກິນ, ການບັນເທີງ, ກິດຈະກຳທັງໝົດ—ແມ່ນໄດ້ລວມເຂົ້າກັບລາຄາຂອງປີ້ຂີ່ກຳປັ່ນແລ້ວ. ສາຍເກີນໄປແລ້ວ, ຊາຍຄົນນັ້ນຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕຳກວ່າສິດທິພິເສດຂອງລາວ.

ຄຳຖາມຕໍ່ຄຳອຸປະນາເລື່ອງນີ້ແມ່ນ ເຮົາຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕຳກວ່າສິດທິພິເສດຂອງເຮົາບໍ່ ເມື່ອກ່າວເຖິງອຳນາດທີ່ສັກສິດ, ຂອງປະທານ, ແລະ ພອນທີ່ເປັນ ໂອກາດ ແລະ ເປັນສິດທິພິເສດຂອງຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ?

ຄວາມຮຸ່ງເຫລືອມ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງຖານະປະໂລຫິດ

ເຮົາທຸກຄົນຮູ້ວ່າ ຖານະປະໂລຫິດມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າ ຊື່ ຫລື ຕຳແໜ່ງເທົ່ານັ້ນ. ສາດສະດາໂຈເຊັບ ໄດ້ສອນວ່າ “ຖານະປະໂລຫິດເປັນຫລັກທຳອິດເປັນນິດ, ແລະ ມີຢູ່ນຳພຣະເຈົ້າຈາກນິລັນດອນຫານິລັນດອນ, ບໍ່ມີວັນສິ້ນສຸດ.”¹ ມັນມີຂໍ້ກະແຈແຫ່ງຄວາມຮຸ່ງຂອງພຣະເຈົ້າ.² ຕາມຈິງແລ້ວ, ຜ່ານຖານະປະໂລຫິດ ອຳນາດຂອງການເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຖືກສະແດງໃຫ້ປະຈັກ.³

ພອນຂອງຖານະປະໂລຫິດແມ່ນເກີນກວ່າເຮົາຈະເຂົ້າໃຈໄດ້. ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດແຫ່ງເມນຄີເສເດັກ ທີ່ຊື່ສັດສາມາດກາຍເປັນ ... ຜູ້ທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້.⁴ ເຂົາເຈົ້າຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ໂດຍພຣະວິນຍານໄປສູ່ການມີຮ່າງກາຍໃໝ່ ແລະ ໃນທີ່ສຸດສາມາດໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ພຣະບິດາມີ.⁵ ສິ່ງນີ້ອາດເປັນສິ່ງຍາກທີ່ຈະເຂົ້າໃຈ, ແຕ່ມັນງົດງາມ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານໄດ້ວ່າ ມັນເປັນຄວາມຈິງ.

ຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄວ້ວາງໃຈມະນຸດກັບອຳນາດ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບນີ້
ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະອົງຕໍ່ເຮົາ ແລະ ບອກລ່ວງໜ້າເຖິງຄວາມສາມາດຂອງ
ເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນບຸດຂອງພຣະເຈົ້າໃນຊີວິດຫຼັງຈາກນັ້ນ.

ແຕ່ສ່ວນຫລາຍການກະທຳຂອງເຮົາຈະບົ່ງບອກວ່າ ເຮົາດຳລົງຊີວິດຕໍ່ກວ່າຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ.
ເມື່ອຖືກຖາມກ່ຽວກັບຖານະປະໂລຫິດ, ຫລາຍຄົນສາມາດທ່ອງຂຶ້ນໃຈຄວາມໝາຍຂອງມັນໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ,
ແຕ່ໃນຊີວິດປະຈຳວັນຂອງເຮົາ ເບິ່ງຄືວ່າ ເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງມັນພຽງເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ.

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາຈະປະເຊີນກັບການຕັດສິນໃຈ ເຮັດບາງສິ່ງ. ເຮົາສາມາດເຜິ້ງພິຈາລະນາປະສົບ
ການເລັກນ້ອຍຂອງຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕໍ່ກວ່າສິດທິພິເສດຂອງເຮົາ. ຫລື
ເຮົາສາມາດຮັບເອົາໂອກາດຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແລະ ຮັບເອົາພອນຮອບດ້ານຂອງຖານະ
ປະໂລຫິດ.

ເຮົາສາມາດເຮັດຫຍັງໄດ້ແຕ່ເພື່ອຈະໄດ້ດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ?

ຖ້ອຍຄຳຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ຄຳປາໄສຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ແມ່ນເພື່ອໃຫ້ເອົາມາປຽບທຽບໃສ່ກັບ
ຕົວເຮົາເອງ,⁷ ບໍ່ແມ່ນສຳລັບທີ່ຈະອ່ານ ຫລື ພັງເທົ່ານັ້ນ.⁸ ສ່ວນຫລາຍ, ເຮົາໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມ ແລະ ງົກຫົວ.
ເຮົາອາດຍິນ ແລະ ເຫັນດ້ວຍ. ເຮົາຂຽນສອງສາມຄຳໄວ້, ແລະ ເຮົາອາດກ່າວກັບຕົນເອງວ່າ,
“ນັ້ນຄືສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດ.” ແຕ່ແລ້ວຫຼັງຈາກການໄດ້ຍິນ, ການຂຽນໃສ່ມືຖືໄວ້, ແລະ ການທີ່ຈະເຮັດກາຍເປັນ
“ເອົາໄວ້ຫຼັງ”. ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເບິ່ງວ່າ “ສິ່ງທີ່ເຮົາຈະເຮັດ” ກາຍເປັນ “ຕອນນີ້!”

ໃນຂະນະທີ່ທ່ານອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ ພັງຖ້ອຍຄຳຂອງສາດສະດາດ້ວຍສູດຈິດສູດໃຈຂອງທ່ານ ແລະ
ສູດຄວາມຄິດຂອງທ່ານ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະບອກໃຫ້ທ່ານຮູ້ວິທີດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າຄວນສຳລັບ
ສິດທິພິເສດຂອງ ຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ມີເລື່ອນໄປລ້າງໂດຍທີ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ທ່ານ
ຖືກກະຕຸ້ນໃຫ້ເຮັດໂດຍພຣະວິນຍານ.

ທຳອິດ: ອ່ານປຶ້ມຄູ່ມື

ຖ້າທ່ານມີຄອມພິວເຕີທີ່ທັນສະໄໝທີ່ສຸດ, ທ່ານຈະຕັ້ງມັນໄວ້ເຮັດເທົ່ານັ້ນບໍ່? ຄອມພິວເຕີອາດເບິ່ງຄືວ່າສວຍງາມ
ແທ້ໆ. ມັນອາດສາມາດເຮັດໄດ້ຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວ, ແຕ່ມັນຈະເປັນປະໂຫຍດຫລາຍເມື່ອທ່ານສຶກສາ
ປຶ້ມຄູ່ມືຂອງມັນ, ຮຽນວິທີໃຊ້, ແລະ ເປີດມັນ ເພື່ອວ່າທ່ານຈະສາມາດໃຊ້ມັນຈົນສູດຄວາມສາມາດຂອງມັນ.

ຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າກໍມີປຶ້ມຄູ່ມືຄືກັນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ການອ່ານພຣະຄຳພີ ແລະ
ຄູ່ມື ດ້ວຍຈຸດປະສົງ ແລະ ຄວາມຕັ້ງໃຈຫລາຍຂຶ້ນ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເລີ່ມຕົ້ນ ໂດຍການອ່ານພາກທີ 20, 84, 107,
ແລະ 121 ຂອງ Doctrine and Covenants ເມື່ອເຮົາສຶກສາຈຸດປະສົງ, ຄວາມສາມາດ, ແລະ ການນຳໃຊ້
ຖານະປະໂລຫິດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ແລ້ວເຮົາຈະປະຫລາດໃຈກັບອຳນາດຂອງມັນຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ແລະ

ພຣະວິນຍານ ຈະສອນເຮົາເຖິງວິທີທີ່ຈະເຂົ້າຊອກຫາ ແລະ ນຳໃຊ້ອຳນາດນັ້ນເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວ, ຊຸມຊົນ, ແລະ ສາສນາຈັກຂອງເຮົາ.

ໃນການເປັນຜູ້ຄົນ, ເຮົາຖືວ່າການສຶກສາ ແລະ ວິຊາອາຊີບ ມີຄວາມສຳຄັນກວ່າ. ເຮົາຢາກມີຄວາມຮູ້ສູງ ແລະ ມີຄວາມຊຳນານ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍ້ອງຍໍທ່ານສຳລັບຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງພາກພຽນຂອງທ່ານທີ່ຈະສຶກສາ ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສູງ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂໍເຊື່ອເຊັນທ່ານໃຫ້ເກັ່ງກ້າໃນຝ່າຍຄຳສອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນນຳອີກ— ໂດຍສະເພາະຄຳສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນວັນເວລາຕອນທີ່ເຮົາສາມາດຊອກຫາພຣະຄຳພີ ແລະ ຖ້ອຍຄຳຂອງອັກຄະສາວິກ ແລະ ສາດສະດາໃນປະຈຸບັນ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍໄວກວ່າເວລາອື່ນໃດໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ. ແຕ່ມັນເປັນ ສິດທິພິເສດ, ພາລະ, ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຂອງເຮົາ ທີ່ຈະເອ້ມອອກໄປ ແລະ ຮັບເອົາຄຳສອນຂອງເພິ່ນ. ໜັກໜ້າ ແລະ ຄຳສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດເປັນການດົນໃຈ ແລະ ດິເລີດ. ເມື່ອເຮົາສຶກສາຄຳສອນ ແລະ ຄວາມສາມາດ, ແລະ ນຳໃຊ້ຈຸດປະສົງຂອງຖານະປະໂລຫິດຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ແລ້ວຈິດວິນຍານ ຂອງເຮົາຈະຂະຫຍາຍອອກຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ, ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຮົາຈະມີເພີ່ມຂຶ້ນ, ແລະ ເຮົາຈະເຫັນ ສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າມີໄວ້ສຳລັບເຮົາ.

ສອງ: ສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍແຫ່ງພຣະວິນຍານ

ປະຈັກພະຍານທີ່ແນ່ນອນເຖິງພຣະເຊດຣິດ ແລະ ເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງ ແມ່ນເກີນກວ່າຄວາມຮູ້— ມັນຮຽກຮ້ອງການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວ, ຢືນຢັນຜ່ານຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ການນຳໃຊ້ໜັກໜ້າພຣະກິດຕິຄຸນ ຢ່າງອຸທິດຕົນ. ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ການເປີດເຜີຍມາເຖິງຜ່ານທາງຖານະ ປະໂລຫິດເປັນ, “ສາຍ ຊຶ່ງຜ່ານສາຍນີ້ທີ່ພຣະຜູ້ສູງສຸດ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເປີດເຜີຍລັດສະໝີພາບຂອງພຣະອົງ ນັບແຕ່ການສ້າງໂລກ, ແລະ ຜ່ານສາຍນີ້ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສືບຕໍ່ເປີດເຜີຍພຣະອົງເອງຕໍ່ລູກຫລານມະນຸດ ຈົນເຖິງທຸກວັນນັ້ນ.”⁹

ຖ້າເຮົາບໍ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ບໍ່ໃຊ້ສາຍຂອງການເປີດເຜີຍນີ້, ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຮົາຕຳລົງຊີວິດຕໍ່ກວ່າ ສິດທິພິເສດຂອງເຮົາ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ບາງຄົນອາດມີຄວາມເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າຕົນເອງເຊື່ອ. ເຂົາໄດ້ຮັບຄຳຕອບ ຕ່າງໆເປັນສຽງແຜ່ວເບົາ ເປັນເວລາດົນນານແລ້ວ, ແຕ່ເພາະການດົນໃຈນັ້ນເບິ່ງຄືວ່ານ້ອຍໆ ແລະ ບສຳຄັນ, ເຂົາຈຶ່ງບໍ່ຮູ້ມັນ. ຜົນສຸດທ້າຍ, ເຂົາໄດ້ປອຍໃຫ້ຄວາມສົງໄສກິດກັນເຂົ້າຈາກການບັນລຸຄວາມສາມາດ ຂອງເຂົາໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ຕຳລົງຖານະປະໂລຫິດ.

ການເປີດເຜີຍ ແລະ ປະຈັກພະຍານຈະບໍ່ມາເຖິງຢ່າງໃດ ແບບມີພະລັງສະເໝີໄປ. ສຳລັບຫລາຍຄົນ, ປະຈັກພະຍານຈະມາເຖິງຢ່າງຊ້າໆ—ເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ. ບາງເທື່ອມັນຈະມາເຖິງເທື່ອລະຂຶ້ນຕອນ ຈົນວ່າຍາກທີ່ຈະຈິດໄດ້ວ່າ ແມ່ນຕອນໃດທີ່ເຮົາຮູ້ວ່າພຣະກິດຕິຄຸນເປັນຄວາມຈິງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ເຮົາ ເທື່ອລະບັນທັດ, ເທື່ອລະຂໍ້, ໜັກໜ້ອຍໜຶ່ງ, ນັ້ນໜ້ອຍໜຶ່ງ.¹⁰

ບາງເທື່ອ ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເປັນຄືກັນກັບກ້ອນຫີມະ ທີ່ໃຫຍ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆເມື່ອກົງມັນໄປ. ເຮົາເລີ່ມຕົ້ນ ດ້ວຍຄວາມສະຫວ່າງໜ້ອຍໜຶ່ງ—ແມ່ນແຕ່ເປັນຄວາມປາດຖະໜາທີ່ຈະເຊື່ອເຫັນນັ້ນກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ, ແຕ່ບໍ່ດົນ, ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຕໍ່ໃສ່ຄວາມສະຫວ່າງອີກອັນໜຶ່ງ,¹¹ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ, ແລະ ສິບຕໍ່ໄປ ໃນພຣະເຈົ້າ, ຈະໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຕໍ່ອີກ; ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະຂະຫຍາຍອອກໄປ ແຈ້ງຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຈົນເຖິງຄວາມສົມບູນ.¹² ເມື່ອເຖິງເວລາເຮົາຈະໄດ້ຮັບຄວາມສົມບູນຂອງພຣະອົງ.¹³

ໃຫ້ຄິດເບິ່ງດູ່ວ່າ ຖ້າເຮົາສາມາດເຮັດໄດ້ເກີນຄວາມສາມາດທາງໂລກຂອງເຮົາ, ການມີຕາທີ່ເຂົ້າໃຈ ເປີດຮັບເອົາຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຮູ້ຈາກແຫລ່ງຂອງອານາຈັກຂຶ້ນສູງ ຈະເປັນສິ່ງປະເສີດ ເລີດລ້ຳຫລາຍຂະໜາດໃດ! ມັນເປັນສິດທິພິເສດ ແລະ ໂອກາດຂອງເຮົາໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດທີ່ຈະສະແຫວງຫາການເປີດເຜີຍສ່ວນຕົວ ແລະ ຮຽນຮູ້ວິທີທີ່ຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງສຳລັບຕົນເອງ ຜ່ານການເປັນພະຍານຂອງພຣະວິນຍານທີ່ສັກສິດ.

ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແຫວງຫາຄວາມສະຫວ່າງແຫ່ງການດົນໃຈສ່ວນຕົວ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງທູນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈ ແລະ ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍສັດທາ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະສາມາດຮັບເອົາ ແລະ ຮັບຮູ້ການປະຕິບັດອັນສູງສົ່ງຂອງພຣະວິນຍານທີ່ສັກສິດສຳລັບສະຖານະການພິເສດ, ການທ້າທາຍ, ແລະ ໜ້າທີ່ຖານະປະໂລຫິດຂອງເຮົາ.

ສາມ: ພົບຄວາມສຸກໃນການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດ

ໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກບິນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດເປັນຫົວໜ້າຝຶກນັກບິນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຕ້ອງໄດ້ຝຶກ ແລະ ທົດສອບນັກບິນທີ່ມີປະສົບການແລ້ວ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ດີ ພໍໃນການຂັບຍົນຢ່າງປອດໄພ ແລະ ມີປະສິດທິພາບ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ມີນັກບິນບາງຄົນ ເຖິງແມ່ນໄດ້ຂັບຍົນມາຫລາຍປີແລ້ວ ກໍຍັງມັກບິນຂຶ້ນສູງຢູ່ຄືເກົ່າ “ອອກໄປນອກວົງສັນຈອນ ແລະ ເຊິ່ນຢູ່ໃນອະວະກາດ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ.”¹⁴ ເຂົາເຈົ້າມັກສຽງລົມ ທີ່ກະທົບໃສ່ຍົນ, ມັກສຽງຍົນ, ມັກຄວາມ ຮູ້ສຶກທີ່ “ໄດ້ຢູ່ໃນອະວະກາດນຳທ້ອງຟ້າມິດ ແລະ ດວງດາວຢູ່ ຂ້າງໜ້າ.”¹⁵ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງເຂົາເຈົ້າຄືກັບ ໂລກລະບາດ.

ກໍມີບາງຄົນທີ່ເປັນຊາ. ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສອບດ້ານທີ່ຈະຂັບຍົນ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ເຂົາເຈົ້າຂາດຄວາມຊື່ນຊົມ ນຳການຂັບຍົນ “ປ່ອນທີ່ນັກກາ ແມ່ນແຕ່ນັກອິນຊີບໍ່ເຄີຍບິນຜ່ານ.”¹⁶ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ນຳແສງອາລຸນ, ນຳການສ້າງອັນງົດງາມຂອງພຣະເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຂັບຍົນຂ້າມນຳທະເລ ແລະ ທະວີບອັນກວ້າງໄກ. ຖ້າເຂົາເຈົ້າຜ່ານການທົດສອບ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມອບໃບປະກາດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ, ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເສຍໃຈນຳເຂົາເຈົ້າ.

ທ່ານອາດຢາກຖາມຕົວເອງ ຖ້າຫາກວ່າທ່ານພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດເທົ່ານັ້ນບໍ່— ເຮັດຕາມທີ່ຄາດຫວັງ ແຕ່ບໍ່ມີຄວາມສຸກ. ການມີຖານະປະໂລຫິດໄດ້ໃຫ້ໂອກາດເຮົາຢ່າງຫລວງຫລາຍ

ທີ່ຈະຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມທີ່ອຳນວນກ່າວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ຈະປິຕິຍົນດີບໍ່? . . . ພວກເຮົາໄດ້ເປັນເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໃນການເຮັດສິ່ງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ໜ້າອັດສະຈັນນີ້. ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງປາບປິ້ມເຖິດໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພວກເຮົາຈະປິຕິຍົນດີ. 17

ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ສາສນາຂອງເຮົາເປັນສາສນາທີ່ມີຄວາມສຸກ! ເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫຼາຍທີ່ມີຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ! ໃນພຣະທຳເບີ້ງສັນລະເສີນ ເຮົາອ່ານວ່າ, “ຄວາມສຸກເປັນຂອງຜູ້ຮູ້ອງເພງນະມັດສະການພຣະອົງ.”¹⁸ ເຮົາກໍສາມາດປະສົບກັບຄວາມສຸກເຊັ່ນດຽວກັນນັ້ນໄດ້ຄືກັນ ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ສະແຫວງຫາມັນ.

ຫຼາຍເທື່ອເຮົາລິມຊິນຊິມນຳປະສົບການທີ່ມາຈາກການຮັບໃຊ້ທຸກວັນໃນຖານະປະໂລຫິດ. ບາງເທື່ອການມອບໝາຍເບິ່ງຄືວ່າ ເປັນພາລະໜັກໜ່ວງ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຢ່າໄດ້ໃຊ້ຊີວິດດ້ວຍຄຳເວົ້າສາມຄຳທີ່ວ່າ: “ເນື້ອຍລ້າ, ກຸ້ມໃຈ, ແລະ ຈົ່ມ.” ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕໍ່ກວ່າສິດທິພິເສດຂອງເຮົາ ຖ້າເຮົາປ່ອຍໃຫ້ສະໝໍຂອງໂລກຈ່ອງດົງເຮົາໄວ້ຈາກຄວາມສຸກອັນລື້ນເຫລືອ ທີ່ມາຈາກການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດຢ່າງຊິສັດ ແລະ ອຸທິດຕົນ ໂດຍສະເພາະພາຍໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາເອງ. ເຮົາໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຕໍ່ກວ່າສິດທິພິເສດຂອງເຮົາ ຖ້າເຮົາບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄວາມສຸກ, ຄວາມສະຫງົບ, ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້ຜູ້ຮັບໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດທີ່ຊິສັດຂອງພຣະອົງ.

ເພື່ອນໜຸ່ມທັງຫຼາຍ, ຖ້າພວກເຮົາຄິດວ່າການນາໂບດກ່ອນເວລາ ເພື່ອຊ່ອຍຕຽມສິນລະລິກເປັນພາລະທີ່ໜັກໜ່ວງ ແທນທີ່ຈະເປັນພອນ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນພວກເຮົາໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງພິທີການທີ່ສັກສິດນັ້ນວ່າມັນມີຄວາມໝາຍ ຫຼາຍຂະໜາດໃດຕໍ່ສະມາຊິກຂອງຫວອດຜູ້ບາງທີມີບັນຫາໃນອາທິດນັ້ນ. ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຖ້າການສອນປະຈຳບ້ານຂອງທ່ານ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ເປັນສິ່ງສຳຄັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນທ່ານ ໃຫ້ເບິ່ງດ້ວຍຕາແຫ່ງສິດທາວ່າການປຽນຢາມຈາກຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊ່ອຍແກ້ບັນຫາຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ແນວໃດ. ເມື່ອທ່ານຮູ້ຄວາມສາມາດອັນສູງສົ່ງຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານ, ແລ້ວພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງທ່ານເຕັມປຽນ; ມັນຈະສ່ອງແສງອອກມາຈາກສາຍຕາ ແລະ ໃບໜ້າຂອງທ່ານ.

ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຢ່າແຂງກະດ້າງຕໍ່ສິ່ງອັດສະຈັນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານໃຫ້ເຮົາ.

ສະຫລຸບ

ອ້າຍນ້ອງທັງຫຼາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງສະແຫວງຫາ ແລະ ຮຽນຮູ້ຄຳສອນຂອງຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດຢ່າງພາກພຽນ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເສີມພະລັງໃຫ້ແກ່ປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ ເພື່ອລະເລັກເທືອລະນ້ອຍໂດຍການຮັບເອົາການເປີດເຜີຍຂອງພຣະວິນຍານ, ແລະ ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງພົບຄວາມສຸກທຸກວັນນຳການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດ. ເມື່ອເຮົາເຮັດສິ່ງເຫລົ່ານີ້, ແລ້ວເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມສາມາດ ແລະ ສິດທິພິເສດຂອງເຮົາ ໃນຖານະທີ່ເປັນຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ເຮົາຈະສາມາດ “ເຮັດທຸກສິ່ງຜ່ານພຣະຄິດ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂມແຂງຂຶ້ນ.”¹⁹

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງສິ່ງນີ້ ໃນຖານະທີ່ເປັນອັກຄະສາວິກຄົນໜຶ່ງຂອງພະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຂໍມອບພອນໃຫ້ແກ່ທ່ານ ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພະເຢຊູຄົດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, (2007), 104.
2. See Doctrine and Covenants 84:19.
3. See Doctrine and Covenants 84:20.
4. See Doctrine and Covenants 84:34.
5. See Doctrine and Covenants 84:33.
7. ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 19:24.
8. ເບິ່ງ ຢາໂກໂບ 1:22.
9. *Teachings: Joseph Smith*, 108–9.
10. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 28:30.
11. See Doctrine and Covenants 88:40.
12. See Doctrine and Covenants 50:24.
13. See Doctrine and Covenants 93:19.
14. John Gillespie Magee Jr., “High Flight,” in Diane Ravitch, ed., *The American Reader: Words That Moved a Nation* (1990), 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground* (1963), 9.
16. Magee, “High Flight,” 486.
17. ເບິ່ງ ແອວມາ 26:13, 15–16.
18. ເພງສັນລະເສີນ 89:15.
19. ຟີລິບປອຍ 4:13.

ການຮຳຮຽນໃນຖານະປະໂລຫິດ

ໂດຍ ປະທານ ເຮັນລີ ປີ ໄອລິງ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມນຳພວກທ່ານຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຮົາໄດ້ມາຮ່ວມປະຊຸມນຳກັນໃນຫລາຍໆບ່ອນໃນຄຳຄິນນ. ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ, ເຖິງແມ່ນສະພາບການຂອງເຮົາ ຈະແຕກຕ່າງກັນ, ແຕ່ເຮົາກໍມີຄວາມຕ້ອງການອັນດຽວກັນ ຄືທີ່ຈະຮຽນຮູ້ໜ້າທີ່ຂອງເຮົາໃນຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ເຕີບ ໂຕຂຽນໃນພະລັງຂອງເຮົາທີ່ຈະປະຕິບັດມັນ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກຄະນາຍົກ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຕ້ອງການນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ໃນຂາສານ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ ຢູ່ລັດນິວເຈີຊີ, ເບອງຕາເວັນອອກຂອງສະຫະລັດ. ມີແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນທີ່ເປັນນັກຄະນາຍົກໃນຂາສາ---ບແມ່ນແຕ່ເປັນຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄປໂບດ, ແຕ່ເປັນຄົນດຽວໃນບັນທຶກຕອນນັ້ນ. ອ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊື່ ເທດ ຄົນດຽວທີ່ເປັນຄູສອນ. ລາວກໍຢູ່ນັ້ນໃນຄຳຄິນນ.

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນນັກຄະນາຍົກ, ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍ້າຍມາຢູ່ລັດຢູທາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນ ສາມຢາງທີ່ດີທີ່ຈະສາມາດຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ເຕີບ ໂຕຂຽນໃນຖານະປະໂລຫິດ. ໜຶ່ງແມ່ນ ປະທານຜູ້ຮູ້ຈັກທີ່ຈະນັ່ງຮ່ວມຢູ່ໃນການປະຊຸມສະພານຳສະມາຊິກໃນກຸ່ມແນວໃດ; ສອງແມ່ນການມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນ ພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ຄວາມຮັກທີ່ເຮົາເຄີຍໄດ້ຍິນ ຄວາມຮັກທີ່ມີຕົກນັ້ນແລະກັນ. ແລະ ສາມແມ່ນມີຄວາມໝາຍໃຈໃນຈຸດປະສົງ ຂອງຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອຈະອອກແຮງສຳລັບຄວາມລອດຂອງມະນຸດ.

ຫວອດທີ່ຈັດຕັ້ງຂຽນແບບ ບລິນບູນບ ໄດ້ສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງ. ສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນຫວອດນັ້ນກໍມີໄດ້ຢູ່ໃນບ່ອນອື່ນໆ, ຢູ່ໃນໜ່ວຍສາສນາຈັກບ່ອນໃດກໍໄດ້ທີ່ທ່ານເປັນພາກສ່ວນ.

ສາມຢາງນ ອາດເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນປະສົບການຂອງທ່ານໃນຖານະປະໂລຫິດທີ່ທ່ານອາດບູ້. ສຳລັບບາງຄົນ ທ່ານອາດບູ້ສຶກເຖິງຄວາມຈຳເປັນທີ່ຈະເຕີບ ໂຕຂຽນ ແລະວ່າການຊ່ອຍເຫລືອເຫລົ່ານັ້ນ ບໍ່ເປັນປະໂຫຍດຕໍ່ທ່ານ. ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພຣະວິນຍານຈະຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ ສາມາດ ກ່າວມັນໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ເປັນເລື່ອງໜ້າສົນໃຈຕໍ່ທ່ານ.

ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນການກ່າວເຖິງສິ່ງຊ່ອຍເຕີບ ໂຕສາມຢາງນໃນຖານະປະໂລຫິດ ແມ່ນເພື່ອຊຸກຍູ້ທ່ານໃຫ້ນັບຖື ແລະ ໃຊ້ມັນ. ຖ້າທ່ານເຮັດ, ການຮັບໃຊ້ຂອງທ່ານຈະປຽນໄປໃນທາງທີ່ດີກວ່າ. ແລະ ຖ້າມັນຖືກຂະຫຍາຍອອກໄປ, ການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ລູກໆຂອງ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ຫລາຍກວ່າທ່ານຈະສາມາດວາດພາບໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນຢາງທຳອິດ ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກຸ່ມປະໂລຫິດ ໂດຍມີອະທິການເປັນປະທານ. ທ່ານອາດຄິດວ່າ ມັນເປັນສິ່ງທຳມະດາ, ບສຳຄັນ, ແຕ່ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ມັນເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຮັບພະລັງຂອງຖານະປະໂລຫິດ ຊຶ່ງໄດ້ປຽນການຮັບໃຊ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຖານະປະໂລຫິດ ນັບແຕ່ນາມາ. ມັນເລີ່ມຕົວຍິ່ງທີ່ເພີ່ມນຳພາພວກເຮົາ.

ຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນ, ເພິ່ນໄດ້ນັບຖືຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຂອງກຸ່ມປະໂລຫິດຄືກັບວ່າເປັນຜູ້ ສະຫລາດຫລັກແຫລ່ງທີ່ສຸດຢູ່ໃນໂລກ. ເພິ່ນໄດ້ລໍຖ້າຈົນວ່າທຸກຄົນກ່າວຈົບ. ເພິ່ນຮັບຟັງ. ແລະ ເມື່ອຮັບ ເພິ່ນຕັດສິນໃຈວ່າຄວນເຮັດສິ່ງໃດ, ເບິ່ງຄືວ່າ ພຣະວິນຍານໄດ້ຢືນຢັນການຕັດສິນໃຈນັ້ນຕາມພວກເຮົາ ແລະ ຕເພິ່ນດ້ວຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ບັດນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຄວາມໝາຍຂອງພຣະຄຳພີ ຕອນມັນບອກວ່າ ປະທານເປັນ ຜູ້ທີ່ນັ່ງຢູ່ໃນສະພານຳສະມາຊິກຢູ່ໃນກຸ່ມ.¹ ຫລາຍປີຈາກນັ້ນຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນອະທິການ ນັ່ງຢູ່ນຳກຸ່ມປະໂລຫິດ, ທັງເຂົ້າເຈາ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ດັ່ງຕອນທີ່ໄດ້ເປັນປະໂລຫິດໜຸ່ມ.

ຊາວປີຈາກນັ້ນ, ໃນຖານະທີ່ເປັນອະທິການ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີ ໂອກາດເຫັນຜົນດີຂອງສະພາ, ບແມ່ນພຽງແຕ່ ຢູ່ໃນໂບດເທົານັ້ນ, ແຕ່ຢູ່ພູນຳອີກ. ໃນລະຫວ່າງການເຮັດກິດຈະກຳວັນເສົາຄືນໜຶ່ງໃນກຸ່ມຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ຫລົງທາງຢູ່ປາຄ້າງຄືນ. ຕາມທີ່ພວກເຮົາຮູ້ ລາວຫລົງທາງຄືນດຽວ ແລະ ບໄດ້ນຸ່ງເຄື່ອງທີ່ອົບອຸ່ນ, ບມີອາຫານ, ແລະ ບມີປ່ອນຫລັບນອນ. ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນຊອກຫາລາວ ແຕ່ບໍ່ພົບ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈິໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ອະທິຖານນຳກັນ, ກຸ່ມປະໂລຫິດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຂໍໃຫ້ແຕ່ລະຄົນເວາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຟັງຢາງຕ່າງໃຈ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າ ເຂົາເຈົ້າກໍຕ່າງໃຈຟັງກັນຄືກັນ. ຫລັງຈາກດົນເຕີບ, ພວກເຮົາມີຄວາມສະຫງົບໃນຈິດໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຫລົງທາງປອດໄພ ແລະ ມີປ່ອນພັກເຊົາ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນໄດ້ແຈ່ມແຈ້ງເຖິງສິ່ງທີ່ກຸ່ມ ໂຄສະນາຄວນ ແລະ ບຄວນເຮັດ. ເມື່ອຜູ້ຄົນທີ່ພົບເຫັນລາວຢູ່ໃນປາ ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ຟັງປ່ອນທີ່ລາວໄດ້ໄປຊຸມນອນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈິໄດ້ວ່າເປັນປ່ອນໃດ. ແຕ່ການມະຫັດສະຈັນ ອັນໃຫຍ່ຍິ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ແມ່ນການເຫັນພະລັງສັດທາຂອງກຸ່ມສະພາຖານະປະໂລຫິດ

ໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ທີ່ນຳການເປີດເຜີຍມາໃຫ້ຜູ້ຊາຍທີ່ມີຂໍ້ກະແຈຂອງຖານະປະໂລຫິດ. ມາມນ ທຸກຄົນໄດ້ເຕີບ ໂຕຂຶ້ນໃນອຳນາດຂອງຖານະປະໂລຫິດ.

ຂໍ້ກະແຈອັນທີ່ສອງໃນການຮຽນຮູ້ເພີ່ມເຕີມແມ່ນການມີຄວາມຮັກຕກັນ ຊຶ່ງມາຈາກສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ຂ້າພະເຈາບແນ່ໃຈວ່າ ອັນໃດມາກ່ອນ, ແຕ່ເບິ່ງຄືວ່າ ທັງສອງຈະຢູ່ນຳກັນເມື່ອການຮຽນກ້າວໜ້າຢູ່ໃນ ກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ. ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ສອນສິ່ງນີ້ ດ້ວຍຕົວຢ່າງ.

ໃນຕອນຕົ້ນຂອງສາສນາຈັກໃນຍຸກນັ້ນ, ພຣະເຈາໄດ້ບັນຊາເພີ່ມ ໃຫ້ສ້າງຄວາມເຂມແຂງຢູ່ໃນກຸ່ມຖານະ ປະໂລຫິດ. ເພີ່ມຖືກຊຸມນຳໃຫ້ສ້າງ ໂຮງຮຽນຖານະປະໂລຫິດຂຶ້ນ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ຕັ້ງກົດໄວ້ວ່າໃຫ້ມີ ຄວາມຮັກຕກັນແລະກັນໃນບັນດາຜູ້ທີ່ສອນ ແລະ ຜູ້ທີ່ຮຽນ. ຕໍ່ໄປແມ່ນຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາກ່ຽວກັບ ການສ້າງບ່ອນຮູ້ຮຽນຂອງກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ມັນຄວນເປັນແບບໃດສຳລັບຜູ້ທີ່ຈະຮຽນຢູ່ໃນນັ້ນວ່າ:

ໃຫ້ຈັດລະບຽບຕົນເອງ...ສ້າງບ້ານແຫ່ງ...ການຮຽນຮູ້, ບ້ານແຫ່ງລະບຽບ....

ໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ສອນໃນບັນດາພວກເຈາ, ແລະ ຢາໃຫ້ທຸກຄົນເປັນຜູ້ເວາພ້ອມກັນ; ແຕ່ໃຫ້ເວາເທື່ອລະຄົນ ແລະ ໃຫ້ທຸກຄົນຟັງຄຳ ກ່າວຂອງເຂົາ, ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ນຳກັນ, ແລະ ເພື່ອວ່າທຸກຄົນຈະມີສິດ ເທົ່າທຽມກັນ.²

ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ບັນລະຍາຍສິ່ງທີ່ເຮົາເຄີຍເຫັນມາແລ້ວ ຄືພະລັງຂອງສະພາຖານະປະໂລຫິດ ຫລື ຫ້ອງຮຽນ ເພື່ອນຳການເປີດເຜີຍມາໃຫ້ໂດຍພຣະວິນຍານ. ການເປີດເຜີຍ ແມ່ນວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາ ຈະຮູ້ຈັກວ່າ ພຣະເຢຊູຄຣິດພຣະຄຣິດ. ວ່າສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນຂນທຳອິດຂອງຂນໄດທີ່ເຮົາຈະໄຕ່ຂນໄປຫາ ຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ.

ໃນພາກທີ 88 ຂອງ Doctrine and Covenants, ຂໍ້ທີ 123 ແລະ 124 ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ເນນເຖິງ ຄວາມຮັກຕກັນແລະກັນ ແລະ ບໃຫ້ຊອກຫາຄວາມຜິດຂອງກັນ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຖືກຮັບເຂາໃນ ຫ້ອງຮຽນຖານະປະໂລຫິດທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍການຍົກມືເຮັດພັນທະສັນຍາທີ່ຈະເປັນ ໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ອ້າຍນ້ອງ...ທີ່ຮັກແພງກັນ.³

ບັດນ, ເຮົາບໄດ້ຍົກມືເຮັດພັນທະສັນຍາແບບນັ້ນໃນຕອນນັ້ນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈາເຄີຍເຫັນການຮຽນຮູ້ເຊັ່ນນັ້ນໃນ ກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດທີ່ຮັກແພງກັນ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈາເຄີຍເຫັນທັງສາເຫດ ແລະ ທັງຜົນດີຂອງ ການຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ. ຄວາມຮັກຈະເຊອເຊີນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໃຫ້ມາຢືນຢັນ

ຄວາມຈິງນັ້ນ. ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມຂອງການຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງອັນສູງສົ່ງ ຈະເພີ່ມຄວາມຮັກໃນຫົວໃຈຂອງຄົນທີ່ແບ່ງປັນປະສົບການຂອງການຮຽນຮູ້.

ສິ່ງກົງກັນຂ້າມກໍຈິງເໝືອນກັນ. ຄວາມທໍ່ຖອຍໃຈ ຫລື ຄວາມອິດສາບັງບຽດຈະຫັກຫ້າມບໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມາສອນເຮົາ ແລະ ປົດບັງບໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມຈິງນໍາອີກ. ໃນຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຫວັງທີ່ຕິດຕາມມານນ ແມ່ນມາຈາກຄວາມບປອງດອງ ແລະ ການຊອກຫາຄວາມຜິດໃນທ່າມກາງຜູ້ທີ່ຄາດຫວັງຈະໄດ້ມີປະສົບການໃນການຮໍ່ຮຽນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ.

ຜູ້ຄໍາລົງຖານະປະໂລຫິດທິຮຽນນໍາກັນດ້ວຍຕົວ ຈະມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ໃນກຸ່ມ. ທ່ານເຫັນຄົນມັກສະຫງົບໄດ້ຢູ່ໃນຫ້ອງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ໃນສະພາ. ມັນເປັນຂອງປະທານທີ່ຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ພົບເຫັນສິ່ງທີ່ຄືກັນ. ເມື່ອຄົນອື່ນເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງ. ມັນເປັນຂອງປະທານຂອງຄົນມັກສະຫງົບທີ່ຊ່ວຍຜູ້ຄົນໃຫ້ເຫັນວ່າຄໍາເວາຂອງຄົນອື່ນ ເປັນຄໍາເພີ່ມເຕີມໃສ່ແນວຄິດ, ແທນທີ່ຈະເປັນຄໍາຕ້ອງຕິ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນຄົນສ້າງຄວາມສະຫງົບ, ເປັນໄປໄດ້ທີ່ຈະມີຄວາມເປັນໜຶ່ງໃນສະພາຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນ. ຕ້ອງມີຄວາມອົດທົນ ແລະ ຄວາມຖ່ອມຕົນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນມັນເກີດຂຶ້ນ ແມ່ນແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດ ແລະ ຄົນໃນສະພາ ແລະ ໃນຫ້ອງຮຽນມາຈາກສະພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ມັນເປັນໄປໄດ້ ທີ່ຈະບັນລຸຕາມມາດຕະຖານທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັ້ງໄວ້ສໍາລັບຜູ້ຄໍາລົງຖານະປະໂລຫິດໃນການຕັດສິນໃຈຢູ່ໃນກຸ່ມ. ມັນເປັນໄປໄດ້ເມື່ອມີສັດທາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ມີຄວາມຮັກ ແລະ ປາດສະຈາກການຜິດຖຽງກັນ. ຕໍ່ໄປນີ້ເງື່ອນໄຂຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບການເຫັນພ້ອມຂອງການຕັດສິນໃຈຂອງເຮົາ:

ແລະ ການຕັດສິນທຸກຢ່າງທີ່ໄດ້ເຮັດໃນກຸ່ມ ໂຄລໍາໃດກໍຕາມ ຈະຕ້ອງເຫັນພ້ອມເປັນເອກະສັນ; ນາຄິທຸກຄົນໃນກຸ່ມຕ້ອງເຫັນດ້ວຍໃນການຕັດສິນນັ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການຕັດສິນເຫລົ່ານັ້ນ ມີອໍານາດ ຫລື ມີຜົນບັງຄັບເທົ່າກັນໃນແຕ່ລະກຸ່ມ.⁴

ສິ່ງຊ່ວຍຢ່າງທີ່ສາມໃນການຮຽນຮູ້ ມາຈາກການແບ່ງປັນຄວາມແນ່ນອນໃຈກ່ຽວກັບວ່າເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈຶ່ງອວຍພອນ ແລະ ໄວ້ວາງໃຈເຮົາທີ່ຈະຄໍາລົງ ແລະ ໃຊ້ຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ. ມັນເປັນການທໍາງານເພື່ອຄວາມລອດຂອງມະນຸດ. ການແບ່ງປັນຄວາມແນ່ນອນໃຈນັ້ນຈະນໍາຄວາມເປັນໜຶ່ງມາໃຫ້ກຸ່ມ ໂຄລໍາ. ເຮົາສາມາດເລີ່ມຕົ້ນທີ່ຈະຮຽນກ່ຽວກັບສິ່ງນາຈາກເລື່ອງລາວໃນພຣະຄໍາບີເຖິງວິນຍານຂອງຜູ້ຊາຍທຸກຄົນໄດ້ຖືກຕຽມໄວ້ກ່ອນມາເກີດ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດທີ່ມີກຽດ.

ໃນການກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ຖືກໄວ້ວາງໃຈໃຫ້ຄຳລົງຖານະປະໂລຫິດໃນຊີວິດນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ກ່າວວ່າ,

ແມ່ນແຕ່ກ່ອນພວກທ່ານນາເກີດ, ພວກທ່ານພ້ອມກັບຄືນອີນໆ ຢາງຫລວງຫລາຍ ໄດ້ຮັບບົດຮຽນທຳອິດ ຂອງພວກທ່ານໃນໂລກວິນຍານ ແລະ ພ້ອມຈະອອກມາໃນເວລາອັນເໝາະສົມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ເພື່ອເຮັດວຽກງານໃນສວນອະງຸ່ນຂອງພຣະອົງ ເພື່ອຄວາມລອດຂອງຈິດວິນຍານຂອງມະນຸດ.⁵

ໃນກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ ເຮົາໄດ້ແບ່ງປັນໜ້າທີ່ອັນສັກສິດທີ່ຈະທຳງານເພື່ອຄວາມລອດຂອງຈິດວິນຍານ ຂອງມະນຸດ. ເຮົາຕ້ອງເຮັດຫລາຍກວ່າພຽງແຕ່ຮູ້ວ່າ ມັນເປັນໜ້າທີ່ຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ມັນຕ້ອງຝັງເລິກຢູ່ໃນ ຫົວໃຈ ເຖິງຂຸນທິບມີການຮຽກຮ້ອງໃດ ຫລື ການທົດສອບໃດຢູ່ໃນຊີວິດຕອນນ ທີ່ຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາ ຫັນໜີຈາກຈຸດປະສົງນນໄດ້.

ບຸກຄົນມານ, ຂ້າພະເຈາໄດ້ໄປຢຽມຢາມບ້ານຂອງມະຫາປະໂລຫິດຄົນໜຶ່ງ. ເພິ່ນບສາມາດມາຮ່ວມໜ້ອງ ຂອງກຸ່ມໂຄລຳອິກແລ້ວ. ເພິ່ນອາໄສຢູ່ຄົນດຽວ. ພັນລະຍາຂອງເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລະ ລູກໆຂອງເພິ່ນ ກໍຢູ່ໄກຈາກເພິ່ນ. ອາຍຸການ ແລະ ຄວາມປວຍໂຂຂອງເພິ່ນເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຮັບໃຊ້ບໄດ້ອີກຕໄປ. ເພິ່ນຍັງ ອອກກຳລັງກາຍຍົກກ້າມຢູ່ ພໍໄດ້ມີເໝືອແຮງ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈາຍ່າງເຂາໄປໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ລຸກຢືນ ຂຸນດ້ວຍເຫລັກຄຳເພື່ອຫັກທາຍຂ້າພະເຈາ. ເພິ່ນໄດ້ເຊີນຂ້າພະເຈາໃຫ້ນັ່ງລົງຕັ້ງໃກ້ເພິ່ນ. ພວກເຮົາໄດ້ເວາລົມກັນ ກ່ຽວກັບຄວາມສຳພັນອັນດີງາມ ຢູ່ໃນກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດຂອງພວກເຮົາ.

ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ຖາມຂ້າພະເຈາວ່າ, "ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຍັງມີຊີວິດຢູ່? ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຍັງຢູ່ນ? ຂ້ອຍເຮັດຫຍັງ ບໄດ້ອີກແລ້ວ."

ຂ້າພະເຈາໄດ້ບອກເພິ່ນວ່າ ເພິ່ນພວມເຮັດບາງສິ່ງໃຫ້ຂ້າພະເຈາ. ເພິ່ນເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈຂ້າພະເຈາ ດ້ວຍສັດທາ ແລະ ຄວາມຮັກຂອງເພິ່ນ. ເຖິງແມ່ນຈະເປັນການຢຽມຢາມທີ່ສຸດ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ຂ້າພະເຈາຢາກເປັນຄົນທີ່ດີກວ່າເກົ່າ. ຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນກ່ຽວກັບການເປັນຄົນເອົາໃຈໃສ່ເຮັດພາລະໃຫ້ສຳເລັດ ໄດ້ດືນໃຈ ຂ້າພະເຈາໃຫ້ພະຍາຍາມຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໃຫ້ດີກວ່າເກົ່າ.

ແຕ່ຈາກນ້ຳສຽງ ແລະ ແວວຕາທີ່ໂສກເສາຂອງເພິ່ນ, ຂ້າພະເຈາຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້າພະເຈາບໄດ້ຕອບຄຳຖາມ ຂອງເພິ່ນ. ເພິ່ນຍັງສິ່ງໄສວ່າເປັນຫຍັງພຣະເຈາຈິ່ງປອຍເພິ່ນໃຫ້ມີຊີວິດຢູ່ຕໄປກັບຮ່າງກາຍທີ່ອ່ອນແອນນ.

ໃນນ້ຳໃຈອັນກວ້າງຂວາງຂອງເພິ່ນ, ເພິ່ນໄດ້ຂອບໃຈຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ໄດ້ໄປຢຽມຢາມເພິ່ນ. ໃນຂະນະທີ່
ຂ້າພະເຈົ້າລຸກຢືນຂນ ທີ່ຈະກັບອອກໄປ, ແພດພະຍາບານຜູ້ທີ່ມາເຮືອນເພິ່ນສອງ ສາມຊົ່ວໂມງແຕ່ລະມ
ໄດ້ຍ່າງເຂົ້າມາ. ຕອນພວກເຮົານັ່ງລົມກັນ, ເພິ່ນໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບນາງ. ເພິ່ນເວົ້າວ່າ
ນາງເປັນຄົນດີ. ນາງໄດ້ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍເກືອບຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງ,
ແຕ່ນາງຍັງບໍ່ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ.

ນາງຍ່າງໄປເປີດປະຕູໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ເພິ່ນໄດ້ຊິໄປຫານາງ ແລະ ເວົ້າດ້ວຍຮອຍຍມວ່າ, "ເບິ່ງແມ່,
ຂ້ອຍເຮັດໜ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຈັກຢາງ. ຂ້ອຍພະຍາຍາມໃຫ້ນາງຮັບບັບຕິສະມາ, ແຕ່ກໍໄຮ້ປະໂຫຍດ." ນາງຍມໃຫ້ເພິ່ນ
ແລະ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອອກໄປນອກ ແລະ ເລີ່ມຕົກກັບເມື່ອເຮືອນທີ່ຢູ່ໃກ້.

ໃນຕອນນນເອງ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຄຳຕອບຕຄຳຖາມຂອງເພິ່ນ ທີ່ຝັ່ງຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນມານານແລ້ວ.
ມະຫາປະໂລຫິດຄົນນພະຍາຍາມເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮຽນມາແຕ່ຫລາຍສິບປີ
ຕອນເພິ່ນເປັນໜຸ່ມຢູ່ຫ້ອງກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ.

ເພິ່ນຮູ້ວ່າ ທາງດຽວເທົ່ານນທີ່ຍິງຄົນນນ ຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນແຫ່ງຄວາມລອດ ແມ່ນຜ່ານພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ ໂດຍການເຮັດພັນທະສັນຍາຕອນຮັບບັບຕິສະມາ. ເພິ່ນໄດ້ຖືກສິດສອນອີງຕາມພັນທະສັນຍາ
ໂດຍປະທານກຸ່ມ ໂຄລຳ ຈາກຕອນເປັນນັກຄະນາຍົກຈົນເຖິງຕອນເປັນມະຫາປະໂລຫິດ.

ເພິ່ນຈິ ແລະ ຮູ້ສຶກເຖິງຄຳປະຕິຍານ ແລະ ພັນທະສັນຍາທີ່ເພິ່ນໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ.
ເພິ່ນຍັງຈິທີ່ຈະຮັກສາມັນຢູ່.

ເພິ່ນເປັນພະຍານ ແລະ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດຕະຫລອດເວລາ. ມັນໄດ້ຝັ່ງ
ຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງເພິ່ນແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ເພິ່ນປາຖະໜາຄື ເພິ່ນຫວັງວ່າ ນາງຈະປຽນໃຈ ຜ່ານການຊົດໃຊ້ຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ ໂດຍການຮັກສາພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ.

ເວລາຂອງເພິ່ນຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນຖານະປະໂລຫິດໃນຊີວິດນ ຈະເປັນພຽງລະຍະສນງເທົ່ານນ ເມື່ອປຽບທຽບ
ໃສ່ກັບນິລັນດອນ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າ ໃນເວລາອັນສນງນ, ເພິ່ນກໍໄດ້ຮຽນເອົາບົດຮຽນອັນເປັນນິດ
ໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເພິ່ນຈະເອົາມັນໄປນຳເພິ່ນ, ໄປຫາບ່ອນໃດກໍຕາມທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເອນໃຫ້ເພິ່ນໄປ,
ບົດຮຽນທີ່ມີຄຸນຄ່າຊົ່ວນິລັນດອນ.

ບພຽງແຕ່ທ່ານຄວນມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນທີ່ຈະຮຽນບົດຮຽນຂອງຖານະປະໂລຫິດຂອງທ່ານໃນຊີວິດນີ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ທ່ານຄວນເບິ່ງໃນແງ່ດິນອີກເຖິງສິ່ງທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້. ບາງຄົນໃນພວກເຮົາອາດຄິດວ່າ ຕົວເອງບໍ່ສາມາດ ຮຽນສິ່ງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈັດຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເຮົາໃນການຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ.

ຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງໄດ້ຈາກໝູ່ບ້ານນ້ອຍໆຂອງລາວຢູ່ປະເທດແວວ ໃນຊ່ວງລະຍະຕນປີ 1840, ໄດ້ຍິນສຽງ ຂອງອັກຄະສາວົກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໄດ້ມາຫາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນໂລກ. ລາວໄດ້ຂຶ້ນເຮືອ ໄປນຳໄຟຟ້ນຂອງພຣະເຈົ້າມາຫາອາເມຣິກາ ແລະ ໄດ້ຊຶກວຽນຂ້າມທົ່ງພຽງ. ລາວໄດ້ເດີນທາງ ມານຳກຸ່ມທີ່ເດີນທາງມາຫລັງຈາກບຣິກຳ ຍັງ ໄດ້ມາເຖິງຮ່ອມບູ. ການຮັບໃຊ້ໃນຖານະປະໂລຫິດຂອງ ລາວແມ່ນຮ່ວມດ້ວຍການໄຖ່ດິນເຮັດຮວສວນ.

ລາວໄດ້ຂາຍສວນໃນລາຄາຖືກທີ່ສຸດ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປເຮັດພາລະກິດ ໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ສັ່ງແກະ ຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ງ ບ່ອນທີ່ຕອນນອນວ່າລັດນິວາດາ. ແລ້ວລາວໄດ້ຖືກເອນໃຫ້ໄປສອນສາສນາອີກຢູ່ໝູ່ ບ້ານນ້ອຍໃນປະເທດທີ່ເພີ່ມໄດ້ໜີ້ມາດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ເພື່ອຕິດຕາມພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຜ່ານການຮັບໃຊ້ທັງໝົດ ລາວໄດ້ພົບເຫັນວິທີທີ່ຈະຮຽນນຳບັນດາອ້າຍນ້ອງໃນຖານະປະໂລຫິດ. ລາວມີຄວາມກ້າຫານຫລາຍທີ່ສຸດ ເຖິງຂະໜາດທີ່ລາວກ້າຍ່າງໄປຫາເຮືອນຜູ້ສູງສັກຢູ່ປະເທດແວວ ຜູ້ທີ່ໄດ້ເປັນນາຍົກລັດຖະມົນຕີຂອງປະເທດອັງກິດຕັ້ງສີເທົາ ເພື່ອບອກເພີ່ນກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນ ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ທ່ານຄົນນັ້ນກໍໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ລາວເຂົ້າໄປໃນເຮືອນຂອງເພີ່ນ. ເພີ່ນໄດ້ສຳເລັດການສຶກສາຈາກວິທະຍາໄລ ອິຕິນ ແລະ ຈາກມະຫາວິທະຍາໄລອັອກຝອດ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ເວົ້າລົມນຳເພີ່ນກ່ຽວກັບການເປັນມາ ຂອງມະນຸດ, ບົດບາດອັນສຳຄັນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກ, ແລະ ແມ່ນແຕ່, ຊາຕາກຳຂອງປະຊາຊາດ.

ໃນທ້າຍການສົນທະນານັ້ນ, ເພີ່ນປະຕິເສດບຣັບບັບຕິສະມາ. ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າພວມຍ່າງອອກໄປ, ຜູ້ນຳທີ່ສູງສັກຄົນນັ້ນໄດ້ຖາມຜູ້ສອນສາສນາຜູ້ຖ່ອມຕົນວ່າ, "ພວກທ່ານໄດ້ຄວາມຮູ້ນັ້ນ ມາຈາກໃສ?" ລາວຕອບວ່າ: "ຢູ່ໃນຫ້ອງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ."

ບາງເທື່ອທ່ານອາດຄິດວ່າ ຊີວິດຂອງທ່ານຈະດີຫລາຍເທົ່າໃດ ຖ້າທ່ານໄດ້ເຂົ້າໂຮງຮຽນຢູ່ບາງບ່ອນທີ່ດີ. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ທ່ານຈະເຫັນຄວາມຮັກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ເຫັນໂອກາດທີ່ພຣະອົງ ໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ທ່ານເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຮຽນຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະອົງ.

ຖ້າທ່ານເຕັມໃຈເຊື່ອຢັ້ງຢືນໃນຫ້ອງຖານະປະໂລຫິດ, ແລ້ວຄວາມຮູ້ທີ່ເປັນມູນມໍລະດົກຈະຖອກເທລົງ
ມາເທິງທ່ານ. ທ່ານຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນດ້ວຍອຳນາດທີ່ຈະສາມາດຕ້ານທານກັບຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ສາມາດປະກາດຄວາມຈິງທີ່ນຳໄປສູ່ຄວາມລອດ. ທ່ານຈະພົບເຫັນຄວາມສຸກໃນຄວາມປິຕິຍິນດີ
ຂອງຄົນທີ່ທ່ານນຳໄປສູ່ຄວາມສູງສົງ. ຄອບຄົວຂອງທ່ານຈະກາຍເປັນປ່ອນຮຳຮຽນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ຂໍກະແຈຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຖືກຟຸ້ນຟູແລ້ວ. ປະທານທອມມັສ ແອັສ
ມອນສັນນິ ແລະ ໃຊ້ຂໍກະແຈເຫລົ່ານັ້ນ. ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົງຢູ່ ແລະ ຮູ້ຈັກທ່ານດີ. ພຣະເຢຊູຊົງພຣະຊົງຢູ່.
ທ່ານໄດ້ຖືກເລືອກເພື່ອໃຫ້ກຽດແກ່ຖານະປະໂລຫິດທີ່ສັກສິດ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 107:87.
2. See Doctrine and Covenants 88:119, 122.
3. See Doctrine and Covenants 88:133.
4. See Doctrine and Covenants 107:27.
5. See Doctrine and Covenants 138:56.

ພະລັງຂອງຖາ ະປະໂລຫິດ

ໂດຍ ປະທາ ທອມມັສ ແອັສ ມອ ສັ

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານ ແລະ ສຶກສາຫລາຍສົມຄວນກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວໃນຄຳຄືນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຫວັງຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດຊຸ່ມເຄືອງໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ, "ເຮົາພວມປະເຊີນກັບການທ້າທາຍ ໃດແດ່ໃນຕອນນີ້? ແມ່ນຫຍັງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດໃນຕອນກາງເວັນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາຮ້ອງໄຫ້ໃນຍາມ ເດີກດື່ນທ່ຽງຄືນ?" ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພະຍາຍາມກ່າວກ່ຽວກັບການທ້າທາຍສອງສາມ ຢ່າງນັ້ນໃນຄຳຄືນນີ້. ບາງຢ່າງອາດຈະກ່ຽວພັນກັບຊາຍໜຸ່ມ. ບາງຢ່າງອາດຈະກ່ຽວພັນກັບຄົນແກ່ປານກາງ. ບາງຢ່າງອາດຈະກ່ຽວພັນກັບຜູ້ທີ່ສູງອາຍຸແດ່ແລ້ວ. ພວກເຮົາບໍ່ຢາກກ່າວເຖິງການເປັນອາວຸໂສຕອນນີ້.

ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເລີ່ມຕົ້ນໂດຍການປະກາດວ່າ ນີ້ເປັນ ໂອກາດດີ ທີ່ເຮົາໄດ້ມາຊຸມ ກັນ ໃ ຄຳຄື ນີ້. ພວກເຮົາໄດ້ຍິ ຂ່າວສາ ທີ່ປະເສີດ ແລະ ກົງກັບກາ ເວລາກ່ຽວກັບຖາ ະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະ ເຈົ້າ, ພ້ອມກັບທ່າ ໄດ້ຮັບຄວາມເບີກບາ ແລະ ກາ ດີ ໃຈ.

ຄຳຄື ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງທີ່ໄດ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃ ຄວາມ ຶກຄິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ຮູ້ສຶກປະທັບໃຈໃຫ້ແບ່ງປັນ ກັບພວກທ່າ . ໃ ທາງໃດທາງໜຶ່ງ, ທຸກຢ່າງກ່ຽວພັນ ກັບຄວາມມີຄຸ ຄຳດີພໍສ່ວ ຕົວ ຊຶ່ງຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮັບ ແລະ ຳໃຊ້ອຳ າດສັກສິດຂອງຖາ ະປະໂລຫິດທີ່ເຮົາດຳລົງຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລີ່ມໂດຍກາ ອ່າ ຂໍພຣະຄຳພີຈາກບົດ 121 ໃ ພຣະຄຳພີ Doctrine and Covenants ໃຫ້ ທ່າ ຟັງວ່າ:

ສິດຂອງຖາ ະປະໂລຫິດກ່ຽວຂ້ອງກັບອຳ າດຂອງສະຫວັ ຢ່າງແຍກກັນ ບໍ່ໄດ້, ແລະ ວ່າອຳ າດຂອງ ສະຫວັ ຈະຖືກບັງຄັບ ຫລື ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້ ອກຈາກຕາມຫລັກແຫ່ງຄວາມຊອບທຳເທົ່ານັ້ນ.

ຄືອຳ າດເຫລົ່ານັ້ນຈະຖືກມອບໃຫ້ພວກເຮົາກໍຈິງ, ແຕ່ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມປົກປິດບາບຂອງເຮົາ ຫລື ເຮັດ

ໃຫ້ສົມກັບຄວາມຈອງທອງຂອງເຮົາ, ຄວາມທະເຍີທະຍາ ອັ ໄຮ້ປະໂຫຍດຂອງເຮົາ ຫລື ເຮັດກາ ບັງຄັບ ຫລື ຄອບຄອງ ຫລື ບົບກັນຈິດວິນຍາ ຂອງລູກຫລາ ມະ ຸດໃ ຄວາມບໍ່ຊອບທຳປະກາ ໃດ, ຈຶ່ງເບິ່ງ, ທ້ອງຟ້າຢ່ອມຖອ ຕົວ, ພຣະວິ ຍາ ຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ເມື່ອຖືກຖອ ຕົວຢ່ອມອາແມ ກັບຖາ ະປະໂລຫິດ ຫລື ອຳ າດຂອງເຂົາຜູ້ນັ້ນ.¹

ອ້າຍ ັອງທັງຫລາຍ, ນັ້ນເປັ ພຣະຄຳທີ່ມີອຳ າດຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າກ່ຽວກັບສິດອຳ າດແຫ່ງສະຫວັ ຂອງພຣະອົງ. ເຮົາບໍ່ຕ້ອງສົງໄສເຖິງພີ ທະກາ ທີ່ຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ຮຽກຮ້ອງຈາກເຮົາທຸກຄົ ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະ ໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາໄດ້ລົງມາຢູ່ເທິງໂລກໃ ວ ເວລາທີ່ວຸ ວາຍ. ມາດຕະຖາ ທາງສີ ທຳຂອງມວ ຊິ ໄດ້ປຸງ ແປງໄປ ເທື່ອລະເລັກລະ ັອຍ ຈິ ເຖິງຄວາມຄິດທີ່ວ່າໃຜຢາກເຮັດຫຍັງກໍເຮັດໄດ້ຕາມໃຈຊອບ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມີຊີວິດຍາວ າ ພໍທີ່ຈະໄດ້ເຫັ ກາ ປຸງ ແປງຂອງສີ ທຳຂອງສັງຄົມຫລາຍຢ່າງ. ໃ ຊ່ວງ ເວລາໜຶ່ງ ມາດຕະຖາ ຂອງສາສ າຈັກ ແລະ ມາດຕະຖາ ຂອງສັງຄົມກໍເຂົ້າກັ ໄດ້ດີ, ແຕ່ບັດນີ້ກໍແຕກ ຕ່າງໄກກັ ຫລາຍ, ແລະ ັບມື້ນັບທາງໄກກັ .

ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັ ກາ ະປະພຶດທີ່ກົງກັ ຂ້າມກັບກົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ ຕົວທ່າ ເອງຫລົງຢູ່ກັບກາ ກ່າວສຽດສີ ແລະ ຄວາມສົກກະປົກທີ່ເຫັ ໄດ້ຊັດເຈ ໃ ທີ່ນັ້ນ. ເມື່ອຫາຂອງ ເພງ ແລະ ດີ ຕີໃ ວ ເວລານີ້ກໍຢູ່ໃ ກຸ່ມດຽວກັ . ໃ ເມື່ອບໍ່ດີ ມານີ້, ຄຳວາຈາທີ່ຫຍາບຄາຍໃ ໜັງ, ໂທລະທັດ ແລະ ເພງຈະບໍ່ໄດ້ເປັ ທີ່ຍອມຮັບງ່າຍໆ. ໜ້າເສຍໃຈທີ່ພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຖືກໃຊ້ໄປ ໃ ທາງທີ່ຊົ່ວຮ້າຍເທື່ອແລ້ວເທື່ອອີກ. ຂໍຈົ່ງຫວ ຄິດກັບຂ້າພະເຈົ້າເຖິງພຣະບໍ ຍັດຂອງພຣະອົງ---ໜຶ່ງໃ ສົບ---ທີ່ພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າຊົງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ແກ່ໂມເຊ ທີ່ພູຊີ າອີວ່າ: “ຢ່າໃຊ້ຊື່ຂອງເຮົາໄປໃ ທາງທີ່ຊົ່ວ ຮ້າຍ, ເພາະເຮົາຄືພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ, ອົງພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າຈະເອົາໂທດກັບທຸກໆຄົນທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.”²

ຂ້າພະເຈົ້າເສຍໃຈ ທີ່ເຮົາຈະໄດ້ທົນຟັງຄຳວາຈາທີ່ຫຍາບຄາຍ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍອ້ອນວອນກັບທ່ານວ່າ ຢ່າໃຊ້ມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ທ່ານເວົ້າ ຫລື ເຮັດອັນໃດ ກໍຕາມທີ່ທ່າ ຈະບໍ່ສາມາດມີຄວາມພູມໃຈ ຳ.

ຂໍຈົ່ງຢູ່ໄກໆຈາກຮູບພາບລາມິກ. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ຕົວເອງເບິ່ງມັນເລີຍ, ເດັດຂາດ. ມັນເປັນການຕິດແສດ ຊຶ່ງຈະເອົາຊະນະໄດ້ຍາກຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂໍຈົ່ງຫລີກລ້ຽງຈາກເຫລົ້າ ແລະ ຢາສູບ ຫລື ຢາເສບຕິດອື່ນໆ, ພ້ອມທັງສິ່ງຕິດແສດອື່ນໆທີ່ທ່ານເຫັນວ່າທ່ານຈະເອົາຊະນະໄດ້ຍາກ.

ແມ່ ຫຍັງຈະປົກປ້ອງທ່ານຈາກບາບ ແລະ ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງທ່ານ? ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າ ປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງທີ່ມີຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງຈະຊ່ອຍ ຳທ່າ ໄປສູ່ຄວາມປອດໄພ. ຖ້າທ່າ ຍັງບໍ່ທັນ ເຄີຍອ່າ ພຣະຄຳພີມໍມອ , ຂໍໃຫ້ອ່າ ມັ . ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ຂໍໃຫ້ທ່ານຍົກມືຂຶ້ນ. ຖ້າທ່ານທ່ານອ່ານມັນດ້ວຍຄວາມອະທິຖານ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈິງໃຈຢາກຮູ້ ຄວາມຈິງ, ແລ້ວອ່າ າດຂອງພຣະວິ ຍາ ບໍລິສຸດຈະສະແດງໃຫ້ທ່າ ເຫັນ ຄວາມຈິງຂອງມັ . ຖ້າມັ ເປັນ ຄວາມຈິງ---ແລະ ມັນກໍເປັນຄວາມຈິງແທ້---ແລ້ວ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ກໍໄດ້ເປັນ ສາດສະດາຜູ້ໄດ້ເຫັນ ພຣະເຈົ້າ ພຣະບິດາ ັລ ດອ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ສາສນາຈັກກາຈິງ. ຖ້າວ່າທ່ານຍັງບໍ່ທັນ ມີປະຈັກພະຍານເຖິງເລື່ອງເຫລົ່ານີ້, ຈົ່ງເຮັດສິ່ງທີ່ຈຳເປັນເພື່ອຈະມີມັນໄດ້. ມັນສຳຄັນຫລາຍທີ່ທ່ານຈະມີ ປະຈັກພະຍານຂອງທ່ານເອງ, ເພາະວ່າປະຈັກພະຍານຂອງຄົນອື່ນຈະຊ່ອຍທ່ານບໍ່ໄດ້ດົນ. ເມື່ອທ່ານມີ ມັນແລ້ວ, ປະຈັກພະຍາ ຂອງທ່າ ຕ້ອງຖືກຮັກສາໄວ້ໃຫ້ສົດຊື່ນ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຜ່ານການເຊື່ອຟັງຕໍ່ ພຣະບັ ຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຜ່າ ກາ ອະທິຖາ ແລະ ກາ ສຶກສາພຣະຄຳພີຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ. ຈົ່ງໄປໂບດ. ພວກທ່ານຊາຍໜຸ່ມ ຄວນໄປຫ້ອງຮຽນສາສນາ ຫລື ສະຖາບັນສາສນາ ຖ້າວ່າມີຢູ່ໃຫ້ທ່ານ.

ຖ້າມີຫຍັງທີ່ຜິດພາດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ, ທ່ານຍັງມີທາງແກ້ໄຂ. ຢຸດເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຊອບທຳ. ໃຫ້ເວົ້າລົມ ກັບອະທິການຂອງທ່ານ. ບໍ່ວ່າບັນຫາຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ, ຍັງແກ້ໄຂມັນໄດ້ຜ່ານການກັບໃຈທີ່ສົມຄວນ. ທ່ານສາມາດເປັນຄົນສະອາດໄດ້ອີກ. ເມື່ອກ່າວເຖິງຜູ້ທີ່ໄດ້ກັບໃຈ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ເຖິງ ແມ່ນວ່າບາບຂອງໝູ່ເຈົ້ານັ້ນເປັນສີແດງ, ແຕ່ເຮົາກໍຈະຊຳລະໃຫ້ຂາວສະອາດດັ່ງນວນຝ້າຍ.”³ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນ ເຈົ້າຈະບໍ່ຈຳມັ ອີກ.⁴

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງມະ ຸດຊາດໄດ້ບໍ່ ຍາຍເຖິງພຣະອົງເອງວ່າຢູ່ໃ ໂລກແຕ່ບໍ່ໄດ້ເປັນ ຂອງໂລກ.⁵
ເຮົາກໍ່ເໝືອນກັນ, ສາມາດຢູ່ໃນໂລກແຕ່ບໍ່ເປັນຂອງໂລກຂະນະທີ່ເຮົາປະຕິເສດຄວາມຄິດ ແລະ
ຄຳສັ່ງສອນທີ່ຜິດພາດ ແລະ ຄົງຢູ່ຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ບໍ່ ຊາ.

ບັດນີ້, ພວກທ່ານຊາຍໜຸ່ມທີ່ມີອາຍຸທີ່ຈະແຕ່ງງານແຕ່ຍັງບໍ່ຮູ້ສຶກວ່າຈະແຕ່ງ, ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຄິດເຖິງພວກທ່ານຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນຍິງສາວທີ່ດີ, ຜູ້ທີ່ຢາກແຕ່ງງານ ແລະ ຢາກມີຄອບຄົວ,
ແຕ່ໂອກາດຂອງເຂົາເຈົ້າກໍ່ຈຳກັດເພາະ ຊາຍໜຸ່ມທັງຫລາຍກໍ່ເລື່ອນການແຕ່ງງານໄປ.

ນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນສະພາບການໃໝ່. ອາດີດປະທານຂອງສາສນາຈັກຫລາຍທ່ານກໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້
ຫລາຍເທື່ອແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນໜຶ່ງ ຫລື ສອງຕົວຢ່າງຂອງຄຳແນະນຳຂອງພວກເພິ່ນກັບພວກທ່ານ.

ປະທາ ແຮໂລ ບີ ລີ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໜ້າທີ່ຂອງເຮົາໃນຖານະຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ
ເມື່ອເຮົາມີອາຍຸແກ່ເກີນເວລາແຕ່ງງານ ແລະ ບໍ່ຍອມແຕ່ງງານກັບສະຕີຜູ້ສວຍງາມ.”⁶

ປະທານກິດອນ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອື້ອມອອກໄປຫາ ... ເອື້ອຍນ້ອງຜູ້ເປັນ
ໂສດຂອງເຮົາ, ຜູ້ທີ່ໄຜ່ຝັນຢາກແຕ່ງງານ ແລະ ບໍ່ສາມາດພົບເຫັນມັນໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມເຫັນ
ອີກເທື່ອ ໃຈໃຫ້ບໍ່ ດາຊາຍໜຸ່ມ, ຕາມປະເພີຂອງສັງຄົມຂອງເຮົາທ່າ ມີສິດເປັນ ຝ່າຍທາບທາມ
ກ່ອນໃນເລື່ອງນີ້ ແຕ່ໃນຫລາຍໆກໍລະນີແລ້ວບໍ່ເຮັດຫຍັງເລີຍ.”⁷

ຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຮູ້ວ່າທ່ານມີເຫດຜົນຫລາຍຢ່າງວ່າເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງລັງເລໃຈທີ່ຈະກ້າວໄປສູ່ການແຕ່ງງານ.
ຖ້າວ່າທ່ານເປັນຫ່ວງເລື່ອງການຈັດຫາໃຫ້ພັນລະຍາ ແລະ ຄອບຄົວທາງການເງິນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້
ທ່ານໝັ້ນໃຈໄດ້ວ່າມັນບໍ່ເປັນທີ່ອັບອາຍທີ່ຄູ່ສາມີພັນລະຍາຕ້ອງປະຢັດມັດທະຢັດ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວໃນຊ່ວງ
ເວລາທີ່ທ່ານນີ້ ພວກທ່ານຈະ ໃກ້ຊິດກັນຫລາຍຂຶ້ນ ຂະນະທີ່ທ່ານຮຽນຈະເສຍສະລະ ແລະ ຕັດສິນໃຈ
ເລື່ອງທີ່ຢາກໜັກ. ບາງທີທ່ານກໍ່ຢ້ານວ່າ ຈະເລືອກຜິດ. ຕໍ່ເລື່ອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍບອກວ່າທ່ານຕ້ອງໃຊ້ສັດທາ.
ໃຫ້ຊອກຫາຄົນທີ່ທ່ານຈະເຂົ້າກັນໄປໄດ້ດີ. ໃຫ້ຮັບຮູ້ໄວ້ວ່າທ່ານຈະບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ລ່ວງໜ້າເຖິງປັນຫາທີ່

ຈະເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າທ່ານຈະແກ້ໄຂບັນຫາເກືອບທຸກເລື່ອງໄດ້ຖ້າທ່ານໃຊ້ປັນຍາ ແລະ ຖ້າທ່ານ
ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ການແຕ່ງງານຂອງທ່ານເກີດຜົນໄດ້ດີ.

ບາງທີທ່ານກໍກຳລັງມີຄວາມມ່ວນຊື່ ຫລາຍເກີ ໄປໃ ກາ ເປັ ໂສດ, ໄປທ່ຽວພັກຜ່ອ ຢ່າງຫລຸຫລາ, ຊື່ລົດ ແລະ ເຄື່ອງຫລິ້ນແພງ ແລະ ບາງທີກໍມ່ວນໄປກັບຊີວິດທີ່ບໍ່ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຕໍ່ໃຜ ກັບໝູ່ເພື່ອນ ຂອງທ່ານ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບພວກທ່ານທັງຫລາຍທ່ຽວຫລິ້ນນຳກັນເປັນກຸ່ມ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ຈະສາລະພາບວ່າໄດ້ເຄີຍຄິດວ່າເປັ ຫຍັງທ່າ ຄືບໍ່ອອກໄປທ່ຽວຫລິ້ນກັບຍິງສາວ.

້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງ ະ ຳວ່າໃຫ້ທ່າ ມີຈຸດເວລາທີ່ທ່າ ຈະຄິດຢ່າງຈິງຈັງເຖິງກາ
ແຕ່ງງາ ແລະ ຊອກຫາຄູ່ທີ່ທ່າ ຢາກຈະໃຊ້ຊີວິດ ັລ ດອ ຳ. ຖ້າຫາກທ່າ ເລືອກຢ່າງສະຫລາດ, ແລະ
ຜູ້ດັດຊິນເອງກັບຄວາມສຳເລັດຜົ ຂອງກາ ແຕ່ງງາ ຂອງທ່າ , ແລ້ວຈະບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະ ຳຄວາມສຸກທີ່ຍິ່ງ
ໃຫຍ່ມາສູ່ຊີວິດຂອງທ່າ ໄດ້ຫລາຍກວ່ານີ້.

ເມື່ອທ່າ ແຕ່ງງາ , ັອງທັງຫລາຍ, ທ່າ ຈະຕ້ອງຫວັງຈະແຕ່ງໃ ບ້າ ຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ. ສຳລັບທ່າ
ຜູ້ດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດ, ຄວ ບໍ່ມີບ່ອ ອື່ນໃດ. ຂໍໃຫ້ລະມັດລະວັງ, ເພື່ອວ່າທ່າ ຈະບໍ່ທຳລາຍສິດທີ່ຈະ
ແຕ່ງງາ . ທ່າ ສາມາດຮັກສາກາ ຄົບຫາຂອງທ່າ ໃຫ້ຢູ່ໃ ຂອບເຂດທີ່ສົມຄວນ ຂະນະທີ່ຍິ່ງມີຄວາມ
ມ່ວ ຊື່ນດ້ວຍ.

ບັດນີ້, ອ້າຍ ັອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງອີກເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກປະທັບໃຈໃຫ້ກ່າວຕໍ່ທ່າ .
ພາຍໃ ສາມປີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືກສະໜັບສະໜູ ເປັ ປະທາ ຂອງສາສ າຈັກ, ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ໜ້າໂສກເສົ້າ ແລະ ທີ່ຖອຍໃຈທີ່ສຸດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຈັດກາ ໃ ແຕ່ລະອາທິດ ຄືກາ
ຍົກເລີກກາ ຜະ ືກ. ກາ ຜະ ືກຂອງແຕ່ລະຄູ່ໄດ້ເລີ່ມດ້ວຍຄວາມລ່າເລີງຂອງກາ ແຕ່ງງາ ໃ
ພຣະວິຫາ ຂອງພຣະຜູ້ເປັ ເຈົ້າ, ບ່ອ ທີ່ຄູ່ສາມີພີ ລະຍາທີ່ຮັກກັ ໄດ້ເລີ່ມຊີວິດໃໝ່ ຳກັ ແລະ ມີຄວາມ
ຫວັງຈະໃຊ້ຊີວິດ ຳກັ ຊົວ ັລ ດອ . ແລ້ວວັ ເວລາກໍຜ່າ ໄປ, ແລະ ເປັ ເພາະເຫດໃດເຫດໜຶ່ງ, ຄວາມ
ຮັກກໍຕາຍໄປ. ມີ ອາດເປັນບັນຫາເລື່ອງການເງິນ, ເລື່ອງການເວົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈກັນ, ອາລົມທີ່ຄວບຄຸມບໍ່ໄດ້,

ກາ ຫຍຸ້ງກ່ຽວຂອງພີ່ນ້ອງທາງດອງ, ຫລື ກາ ພົວພັນ ຢູ່ກັບບາບ. ຍັງມີເຫດຜົນ ອີກຫລາຍຢ່າງ. ໃ ຫລາຍໆ ກໍລະນີ, ການຢ່າຮ້າງບໍ່ຄວນເປັນຜົນທີ່ຕາມມາ.

ກາ ຂໍຮ້ອງກາ ຍົກເລີກກາ ຜະ ືກສ່ວ ໃຫຍ່ຈະມາຈາກບໍ່ ດາສະຕິຜູ້ທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດສຸດຄວາມ ສາມາດໃຫ້ກາ ແຕ່ງງາ ນັ້ນມີຜົນ ສຳເລັດ, ແຕ່ໃ ທີ່ສຸດ, ກໍບໍ່ສາມາດເອົາຊະ ຍັ ຫາຕ່າງໆໄດ້.

ຂໍໃຫ້ເລືອກຄູ່ຊີວິດດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະ ດ້ວຍກາ ອະທິຖາ ; ແລະ ເມື່ອທ່າ ແຕ່ງງາ ແລ້ວ, ຂໍ ໃຫ້ຊື່ສັດຕໍ່ກັ ແລະກັ ຢ່າງຈິງໃຈ. ຄັ້ງໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັ ບ້າຍ ັອຍປ້າຍໜຶ່ງທີ່ໃຫ້ຄຳແ ະ ຈຳທີ່ລຳຄ່າໃ ບ້າ ຂອງລູກ ແລະ ບ້າທີ່ມີຄວາມວ່າ, “ເລືອກຄົນທີ່ທ່າ ຮັກ, ຮັກຄົນທີ່ທ່າ ເລືອກ.” ຄຳສັ່ນໆເຫລົ່ານັ້ນ ຍັງ ໃຫ້ເຫັ ບໍ ຍາທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່. ຄຳໝັ້ນສັນຍາໃ ກາ ແຕ່ງງາ ແມ່ ສຳຄັ ທີ່ສຸດ.

ພີ ລະຍາຂອງທ່າ ເບີ ຜູ້ທີ່ເທົ່າທຽມກັບທ່າ . ໃ ຊີວິດແຕ່ງງາ ບໍ່ມີໃຜສູງ ຫລື ຕຳກວ່າກັ . ທ່າ ຢ່າງຄຽງ ຂ້າງກັ ໄປໃ ຖາ ະບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະເຈົ້າ. າງບໍ່ຄວ ຖືກເຮັດໃຫ້ເສຍກຽດ ຫລື ດູກູກ ແຕ່ຄວ ໄດ້ ຮັບກາ ັບຖື ແລະ ຄວາມຮັກ. ປະທາ ກໍດອ ບີ ຮິງລີ ໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຊາຍຄື ໃດກໍຕາມໃ ສາສ າຈັກນີ້ ຖ້າໃຊ້ສິດກັບພັນລະຍາໃນທາງທີ່ບໍ່ຊອບທຳກໍບໍ່ມີຄູ ຄ່າດີພໍຈະດຳລົງຖາ ະປະໂລຫິດ. ເຖິງແມ່ ວ່າເຂົາ ໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງກໍຕາມ, ທ້ອງຟ້າຢ່ອມຖອ ຕົວ, ພຣະວິ ຍາ ຂອງພຣະຜູ້ເບີ ເຈົ້າຈະໂສກເສົ້າ ແລະ ຢ່ອມອາແມ ກັບສິດອຳ າດແຫ່ງຖາ ະປະໂລຫິດຂອງເຂົາຜູ້ນັ້ນ.”⁸

ປະທາ ຮາວເວີດ ດັບເບີ ຢູ ຮັ ເທີ ໄດ້ກ່າວເຖິງການແຕ່ງງານວ່າ: “ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ການແຕ່ງງານທີ່ມີ ຄວາມສຸກ ແລະ ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດທີ່ສຸດບໍ່ໄດ້ເປັນເພາະໄດ້ແຕ່ງງານກັບຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ ແຕ່ເພາະຕີ ເບີ ຄົນທີ່ຖືກຕ້ອງ.” ຂ້າພະເຈົ້າມັກຄຳນີ້. “ຄວາມພະຍາຍາມທີ່ມີສະຕິທີ່ຈະເຮັດສ່ວນຂອງຕົນໃຫ້ເຕັມທີ່ກໍເປັນ ສ່ວນປະກອບສຳຄັນຕໍ່ຄວາມສຳເລັດຜົນ.”⁹

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນໃນຫວອດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເປັນອະທິການ, ໄດ້ມີຄູ່ສາມີພັນລະຍາຄູ່ໜຶ່ງທີ່ມັກ ມີກາ ໂຕ້ຖຽງກັ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ. ຂ້າພະເຈົ້າໝາຍຄວາມວ່າ ໂຕ້ຖຽງກັ ຢ່າງຮ້າຍແຮງແທ້ໆ. ຕ່າງຝ່າຍ

ກໍວ່າຕົວເອງຖືກ, ແລະ ບໍ່ມີຝ່າຍໃດຈະຍອມໃຫ້ກັນ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າບໍ່ຖຽງກັນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຍຶດໝັ້ນຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນວ່າ ການຍຸດລົບທີ່ອິດອັດໃຈ.

ຕອນ 2 ໂມງເຊົ້າມື້ໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໂທລະສັບຈາກຄູ່ນັ້ນ. ເຂົາເຈົ້າຢາກລົມນຳຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຢາກລົມໃນເວລານັ້ນທັນທີ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັງຄັບຕົວເອງລຸກຈາກຕຽງ, ແຕ່ງຕົວ ແລະ ໄປຫາເຂົາເຈົ້າທີ່ບ້ານ. ເຂົາເຈົ້ານຶ່ງຢູ່ທີ່ກົງກັນຂ້າມໃນຫ້ອງ, ບໍ່ເວົ້າຈານຳກັນ. ຜູ້ເປັນພັນລະຍາໄດ້ເວົ້າກັບສາມີຜ່ານຂ້າພະເຈົ້າ. ແລ້ວ ຜູ້ເປັນ ສາມີກໍໄດ້ຕອບ າງໂດຍ ກາ ເວົ້າຜ່າ ຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າ, “ເຮົາຈະຊ່ອຍໃຫ້ສອງຄົນນີ້ຫັນເຂົ້າຫາກັນໄດ້ແນວໃດ?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍຄວາມດົນໃຈ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄິດວ່າໃຫ້ຖາມເຂົາເຈົ້າຄຳຖາມໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖາມວ່າ, “ດົນປານໃດແລ້ວທີ່ພວກເຈົ້າທັງສອງໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ເຫັນການຜະນຶກໃນພຣະວິຫານ?” ທັງສອງໄດ້ສາລະພາບວ່າ ດົນນານຫລາຍແລ້ວ. ເຂົາເຈົ້າກໍມີຄຸນຄ່າດີພໍ ແລະ ມີໃບຮັບຮອງເຂົ້າພຣະວິຫານ ແລະ ໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ແລະ ເຮັດພິທີການແທນຄົນອື່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຖາມເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ພວກເຈົ້າຈະໄປພຣະວິຫານນຳຂ້ອຍບໍ່ຕອນເຊົ້າວັນພຸດຕອນ 8 ໂມງເຊົ້າ? ພວກເຮົາຈະໄປເບິ່ງພິທີຜະນຶກທີ່ນັ້ນ.”

ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຖາມພ້ອມກັນວ່າ, “ການຜະນຶກຂອງໃຜ?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້. ມັນຈະເປັນການຜະນຶກຂອງຄູ່ໃດກໍຕາມທີ່ແຕ່ງງານກັນໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ.”

ວັນພຸດຕໍ່ມາຕາມຊົ່ວໂມງທີ່ໄດ້ນັດກັນໄວ້ພວກຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບກັນທີ່ພຣະວິຫານເຊົ້າເລັກ. ພວກຂ້າພະເຈົ້າສາມຄົນໄດ້ ເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຜະນຶກທີ່ສວຍງາມຫ້ອງໜຶ່ງ, ໂດຍບໍ່ຮູ້ຈັກໃຜຈັກຄົນເລີຍ ອກຈາກ ແອວເດີ ແອວເຣ ແອ ຄຣິດສະຕຽ ເຊີ , ຜູ້ຊ່ອຍກາ ຂອງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ, ທີ່ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊັ້ນຜູ້ໃຫຍ່ໃນຄາວນັ້ນ. ແອວເດີ ຄຣິດສະຕຽນເຊີນໄດ້ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບມອບໝາຍໃຫ້ດຳເນີນພິທີຜະນຶກໃຫ້ຄູ່ຢ່າວສາວໃນຫ້ອງນັ້ນໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າເຈົ້າສາວ ແລະ

ຄອບຄົວໄດ້ຄິດວ່າ, “ນີ້ຕ້ອງເປັນໝູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າຢ່າວ,” ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຈົ້າຢ່າວໄດ້ຄິດວ່າ, “ນີ້ຕ້ອງເປັນໝູ່ເພື່ອນຂອງເຈົ້າສາວ.” ຄູ່ສາມີພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງໂກກັນໃນແບ້ນມ້າ ຫ່າງໂກກັນປະມານສອກໜຶ່ງ.

ແອວເດີ ຄຣິດສະຕຽນເຊີນ ໄດ້ເລີ່ມໂດຍການໃຫ້ຄຳແນະນຳ ຕໍ່ຄູ່ທີ່ກຳລັງແຕ່ງງານກັນ, ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ເຮັດລົງໄປໃນວິທີທີ່ສວຍງາມ. ເພິ່ນໄດ້ບອກວ່າສາມີຄົນນັ້ນຄວນຮັກພັນລະຍາຂອງຕົນ, ຄວ ປະຕິບັດກັບ າງດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມສຸພາບ, ໃຫ້ກຽດ າງໃ ຖາ ະ ຫົວໃຈຂອງບ້ານເຮືອນ. ແລ້ວເພິ່ນໄດ້ເວົ້າກັບເຈົ້າສາວເຖິງວິທີທີ່ນາງຄວນໃຫ້ກຽດສາມີໃນ ຖາ ະຫົວໜ້າຜູ້ ຳຄອບຄົວ ແລະ ສະໜັບສະໜູ ລາວໃ ທຸກໆວິທີທາງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນຂະນະທີ່ ແອວເດີ ຄຣິດສະຕຽນເຊີນ ໄດ້ເວົ້ານຳຄູ່ຢ່າວສາວນັ້ນ, ຄູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ສອງຄົນກໍໄດ້ຍັບເຂົ້າໃກ້ກັນ. ອີກບໍ່ດົນທັງສອງກໍໄດ້ນັ່ງໃກ້ໆກັນ. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈກໍຄື ວ່າທັງສອງ ພ້ອມກັນຍັບເຂົ້າຫາກັນ. ເມື່ອພິທີຈົບລົງ, ຄູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງໃກ້ໆກັນເທົ່າກັບວ່າ ເຂົາເຈົ້າເປັນຄູ່ແຕ່ງງານໃໝ່ນັ້ນເອງ. ແຕ່ລະຄົນໄດ້ຍິ້ມ.

ພວກຂ້າພະເຈົ້າພາກັນອອກຈາກພຣະວິຫານໂດຍບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າເຮົາເປັນໃຜ ຫລື ວ່າເຮົາໄປທີ່ນັ້ນ ເພາະເຫດໃດ, ແຕ່ເພື່ອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັບມືກັນຕອນອອກຈາກປະຕູ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ລືມການຜິດຖຽງກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫຍັງຈັກຄຳເລີຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈິດຈຳວັ ແຕ່ງງາ ຂອງຕີ ແລະ ພີ ທະສັນຍາທີ່ໄດ້ ເຮັດໃນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາທີ່ຈະເລີ່ມໃໝ່ ແລະ ພະຍາຍາມໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ ຕໍ່ຈາກນີ້ໄປ.

ຖ້າວ່າທ່ານກຳລັງມີບັນຫາໃນການແຕ່ງງານ, ຂ້າພະເຈົ້າຊຸກຍູ້ ໃຫ້ທ່ານເຮັດສຸດຄວາມສາມາດທີ່ຈະແກ້ໄຂ ບັນຫາ, ເພື່ອທ່ານຈະໄດ້ມີຄວາມສຸກດັ່ງຕອນທ່ານໄດ້ແຕ່ງງານກັນໃໝ່ໆ. ເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ແຕ່ງງາ ໃ ບ້າ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງເພື່ອການເວລາ ແລະ ຊົ່ວນິລັນດອນ, ແລະ ແລ້ວເຮົາຕ້ອງທຸ້ມເທຄວາມ ພະຍາຍາມທັງໝົດເພື່ອໃຫ້ມັນເປັນໄປຊົ່ວນິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຍັງມີສະພາບການບາງຢ່າງທີ່ຈະ

ຮັກສາການແຕ່ງງານນັ້ນໄວ້ບໍ່ໄດ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ສຶກແນ່ໃຈວ່າສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ມັນຈະເປັນ ແລະ ຄວນເປັນໄປໄດ້. ຢ່າປ່ອຍໃຫ້ສະພາການແຕ່ງງານຂອງທ່ານຕົກໄປເຖິງຂັ້ນທີ່ອັນຕະລາຍ.

ປະທານນິງລີໄດ້ສອນວ່າ ມັນຂຶ້ນຢູ່ກັບເນື້ອທີ່ແຕ່ລະຄົນ ຜູ້ທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ຕົວເອງມີລະບຽບວິໄນ ເພື່ອເນື້ອທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດທີ່ມີມາດຕະຖານທີ່ສູງກວ່າຂອງໂລກທົ່ວໄປ. ມັນສຳຄັນຫລາຍທີ່ເນື້ອທີ່ຄວນເປັນຄົນທີ່ຊື່ສັດສຸດຈະຫລິດ ແລະ ສຸພາບ. ການກະທຳຂອງເນື້ອທີ່ຕ້ອງດີ ເໝືອນຄຳຕຳໜິ.

ຄຳວ່າຈາກທີ່ເນື້ອທີ່ກ່າວ, ວິທີທີ່ເນື້ອທີ່ປະຕິບັດຕໍ່ຄົນອື່ນ ແລະ ວິທີທີ່ເນື້ອທີ່ດຳລົງຊີວິດຂອງເນື້ອທີ່ທັງໝົດຈະ ກະທົບກະເທືອນຕໍ່ຜົນປະໂຫຍດຂອງເນື້ອທີ່ໃນຖານະຜູ້ເປັນບຸລຸດ ແລະ ຊາຍໜຸ່ມທີ່ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດ.

ຂອງປະທາ ແຫ່ງຖາ ະປະໂລຫິດແມ່ນລຳຄ່າ. ມັນມີສິດອຳນາດທີ່ຈະປະຕິບັດເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ທີ່ຈະປະຕິບັດຕໍ່ຄົນປ່ວຍ, ໃຫ້ພອນຄອບຄົວຂອງເນື້ອທີ່ ແລະ ຄົນອື່ນນຳອີກ. ສິດອຳນາດ ຂອງມັນສາມາດເອື້ອມອອກໄປຜ່ານມ່ານແຫ່ງຄວາມຕາຍ, ຕະຫລອດໄປຊົ່ວນິລັນດອນ. ບໍ່ມີສິ່ງອື່ນ ໃດຈະມາທຽບເທົ່າໃນໂລກນີ້. ຈົ່ງຮັກສາມັນໄວ້, ຖະໜຸຖະໜອມມັນໄວ້, ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດໃຫ້ຜູ້ຄວນ ສຳລັບຂອງປະທານນີ້.¹⁰

ອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ຄວາມຊອບທຳຈົ່ງນຳພາເນື້ອທີ່ໄປທຸກໆບາດກ້າວຕະຫລອດຊີວິດ ຂອງເນື້ອທີ່. ໃນມື້ນີ້ ແລະ ຕະຫລອດໄປ, ຂໍໃຫ້ເນື້ອທີ່ຈົ່ງເໝາະສົມກັບອຳນາດອັນສູງສົ່ງຂອງຖານະປະໂລຫິດ ທີ່ເນື້ອທີ່ດຳລົງຢູ່. ຂໍໃຫ້ມັນຈົ່ງເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງເນື້ອທີ່, ແລະ ຂໍໃຫ້ເນື້ອທີ່ຈົ່ງໃຊ້ມັນເພື່ອເປັນພອນ ໃຫ້ແກ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນ, ດັ່ງເຊັ່ນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງໄດ້ພຣະຊົນ ແລະ ສິນພຣະຊົນແທນເນື້ອທີ່ ແມ່ ແຕ່ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເນື້ອທີ່. ນີ້ຄືຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ໃ ພຣະ າມອີ ສັກສິດຂອງພຣະອົງ, ອາແມ .

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 121:36–37.
2. ປະຖົມມະກາ 20:7.
3. ເອຊາຢາ 1:18.
4. See Doctrine and Covenants 58:42.
5. ເບິ່ງ ໂຢຮັນ 17:14; Doctrine and Covenants 49:5.
6. “President Harold B. Lee’s General Priesthood Address,” *Ensign*, Jan. 1974, 100.
7. Gordon B. Hinckley, “What God Hath Joined Together,” *Ensign*, May 1991, 71.
8. Gordon B. Hinckley, “Personal Worthiness to Exercise the Priesthood,” *Liahona*, July 2002, 60.
9. *The Teachings of Howard W. Hunter*, ed. Clyde J. Williams (1997), 130.
10. See Gordon B. Hinckley, *Liahona*, July 2002, 58–61.

ການລໍຖ້າຢູ່ໃນເສນທາງໄປຫາເມືອງດາມັສກັດ

ໂດຍ ປະທານ ດິເດີ ແອັຟ ອຸກດອບ

ທິປົກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ເຫດການທີ່ສຳຄັນຢ່າງໜຶ່ງໃນປະຫວັດສາດຂອງໂລກແມ່ນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນເສນທາງໄປຫາເມືອງດາມັສກັດ. ທ່ານຮູ້ຈັກເລື່ອງລາວຂອງໂຊໂລດີ, ຊາຍຜູ້ທີ່ “ຂົ່ມເຫັງສາສນາຈັກ, ເຂົ້າໄປຫາທຸກເຮືອນ ... [ຈັບໄຟຟ້ນຂອງພຣະເຈາ] ເຂົ້າຄຸກ.”¹ ໂຊໂລໂຫດຮ້າຍຫລາຍ ຈົນວ່າສະມາຊິກຫລາຍຄົນຂອງສາສນາຈັກໄດ້ໜີຈາກເຢຣູຊາເລັມໄປ ເພື່ອຫລີກເວນຄວາມຮ້າຍກາດຂອງລາວ.

ໂຊໂລໂຫດຕິດຕາມພວກເຂົາໄປ. ແຕ່ເມື່ອລາວ “ໃກ້ຈະຮອດເມືອງດາມັສກັດ ... ໃນທັນໃດນັ້ນ ກໍມີແສງສຸກໃສ່ຈາກທ້ອງຟ້າແມບມາບລົງມາອ້ອມລາວ:

“ແລະ ລາວລມລົງພນດິນ ແລະ ໄດ້ຍິນສຽງໜຶ່ງກ່າວແກ່ຕົນວ່າ, ໂຊໂລ, ໂຊໂລເອີຍ, ເປັນຫຍັງເຈາຈິງຂົ່ມເຫັງເຮົາ?”²

ສິ່ງນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງໂຊໂລຕະຫລອດໄປ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ສິ່ງນັ້ນໄດ້ປ່ຽນແປງໂລກ.

ເຮົາຮູ້ວ່າ ການປະກົດເຊັ່ນນັ້ນເກີດຂຶ້ນ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ເຮົາເປັນພະຍານໄດ້ວ່າ ປະສົບການຄ້າຍຄືກັນນັ້ນໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 1820 ຕຊາຍໜຸ່ມຄົນໜຶ່ງຊື່ ໂຈເຊັບ ສະມິດ. ມັນເປັນປະຈັກພະຍານອັນແຈ່ມແຈ້ງ ແລະ ແນ່ນອນຂອງເຮົາວ່າ ສະຫວັນໄດ້ເປີດອອກອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ພຣະເຈາໄດ້ກ່າວກັບສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງ. ພຣະເຈາໄດ້ຍິນ ແລະ ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງລູກໆຂອງພຣະອົງ.

ແຕ່ກໍມີບາງຄົນທີ່ຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າເຂົາບໍ່ໄດ້ມີປະສົບການທີ່ຄ້າຍຄືກັນກັບ ໂຊໂລ ຫລື ໂຈເຊັບ ສະມິດ, ແລ້ວເຂົາຈະບໍ່ເຊື່ອ. ເຂົາຍິນຢູ່ແຄມນ້ຳບັບຕິສະມາ ແຕ່ບໍ່ລົງໄປ. ເຂົາຍິນຢູ່ຂ້າງປະຈັກພະຍານແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້ຄວາມຈິງ. ແທນທີ່ຈະກ້າວອອກໄປໃນເສນທາງແຫ່ງການເປັນສານຸສິດດ້ວຍສັດທາ, ແຕ່ເຂົາຢາກໃຫ້ມີເຫດການທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາກ່ອນ, ກ່ອນເຂົາຊິເຊື່ອ.

ເຂົາໃຊ້ເວລາລໍຖ້າຢູ່ໃນທາງທີ່ຜ່າໄປຫາເມືອງດາມັສກັດນັ້ນ.

ຄວາມເຊື່ອມາເຖິງເທື່ອລະບາດກ້າວ

ສະຕິຄົນໜຶ່ງໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດຊີວິດຂອງນາງ, ແຕ່ນາງມີຄວາມໂສກເສົ້າ. ຫລາຍປີກ່ອນ, ລູກສາວຂອງນາງໄດ້ລົມປວຍ ແລະ ຕາຍໄປ, ແລະ ບາດແຜຈາກເຫດການນັ້ນຍັງເຈັບປວດຢູ່. ນາງໂສກເສົ້າກັບຄຳຖາມທີ່ເປັນຫຍັງເຫດການເຊັ່ນນັ້ນຈິງເກີດຂຶ້ນກັບນາງ. ບວ່ານາງໄດ້ພະຍາຍາມຫລາຍຂະໜາດໃດ, ແຕ່ນາງກໍລິນມັນບໍ່ໄດ້. ນາງຍອມຮັບວ່າ ນາງບໍ່ມີປະຈັກພະຍານຄືແຕ່ກ່ອນ ແລະ ກໍຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າສະຫວັນບໍ່ເປີດແກ່ນາງ, ແລ້ວນາງຈະບໍ່ມີວັນສາມາດເຊື່ອໄດ້ອີກ.

ນາງພົບເຫັນຕົວເອງລໍຖ້າ.

ມີຫລາຍຄົນຮູ້ບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ພົບເຫັນຕົນເອງລໍຖ້າຢູ່ໃນທາງທີ່ພາໄປຫາເມືອງດາມັສກັດນນ. ເຂົາເຈາະເລື່ອນມ ເລື່ອນວັນທີ່ຈະກາຍເປັນສານຸສິດຢາງສິມບູນ. ເຂົາເຈາະຫວັງວ່າ ຈະໄດ້ຮັບຖານະປະໂລຫິດ, ແຕ່ເລື່ອນມເລື່ອນວັນທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າຄວນສຳລັບສິດທິພິເສດນນ. ເຂົາເຈາະປາດຖະໜາ ທີ່ຈະໄປພຣະວິຫານ, ແຕ່ເລື່ອນມເລື່ອນວັນທີ່ຈະເຮັດດ້ວຍສັດທາ ເພື່ອໃຫ້ມີຄ່າຄວນ. ເຂົາເຈາະໄດ້ສືບຕໍ່ ລໍຖ້າໃຫ້ພຣະຄິດປິດປ່ອຍເຂົາເຈາະຄືກັນກັບຢູ່ໃນຮູບທີ່ທ່ານຄານ ບະລິ້ອກ ແຕ້ມ, ເພື່ອເອົາຄວາມລົງໃສ ແລະ ຄວາມຢານກົວຂອງເຂົາໄປໃນເທືອດຮຽວນນໃຫ້ໝົດສນ.

ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າ ຄົນໃດທີ່ສະແຫວງຫາຢາງພາກພຽນເພື່ອຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຄິດ, ຄົນນນຈະຮູ້ຈັກ ພຣະອົງໃນທິສຸດ. ເຂົາຈະໄດ້ຮັບຮູບພາບອັນສູງສົງຂອງພຣະອາຈານ. ແຕ່ສ່ວນຫລາຍມັນຈະມາ ເຖິງໃນແບບທີ່ເປັນຫລາຍໆຕ່ອນເຈ້ຍ ຕເຂາໃສ່ກັນ---ຕໃສ່ເທືອລະຕ່ອນ. ແຕ່ລະຕ່ອນອາດຍາກທີ່ຈະ ຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນອັນໃດ---ອາດບເຂາໃຈວ່າ ມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບຮູບພາບນນແນວໃດ. ແຕ່, ແຕ່ລະຕ່ອນຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ ເຂາໃຈຮູບພາບແຜ່ນໃຫຍ່ເທືອລະເລັກເທືອລະນ້ອຍ. ໃນທິສຸດ ຫລັງຈາກໄດ້ຕເຈ້ຍທຸກຕ່ອນເຂາກັນແລ້ວ, ເຮົາຈະເຫັນຄວາມສວຍງາມຂອງມັນ. ແລ້ວ, ເມື່ອຫວນຄິດກ່ຽວກັບປະສົບການຂອງເຮົາ, ເຮົາຈິງເຫັນວ່າ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ມາຢູ່ນຳເຮົາ ແລ້ວ---ບແມ່ນບາດຮຽວໂລດ, ແຕ່ຢາງມິດງຽບ, ອ່ອນໂຍນ, ເກືອບບູຮູ້ຊຳ.

ລິງນສາມາດເປັນປະສົບການຂອງເຮົາໄດ້ ຖ້າເຮົາກ້າວເດີນໄປຫ້າດ້ວຍສັດທາ ແລະ ບລໍຖ້າດົນໄປກວ່ານນ ຢູ່ໃນທາງທີ່ພາໄປຫາເມືອງດາມັສກັດນນ.

Hearken and Heed

ຂ້າພະເຈາະເປັນພະຍານຕທ່ານວ່າ ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນ ສະຫວັນຂອງເຮົາຮັກລູກໆຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງຮັກເຮົາ. ພຣະອົງຮັກທ່ານ. ເມື່ອຈຳເປັນ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາະຈະອຸ້ມທ່ານຂ້າມສິ່ງກິດກັນໄປໃນຂະນະ ທີ່ທ່ານສະແຫວງຫາຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຊອກຊຳ ແລະ ວິນຍານທີ່ສຳນິກຜິດ. ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພຣະອົງໄດ້ກ່າວກັບເຮົາໃນທາງທີ່ເຮົາສາມາດໄດ້ຍິນດ້ວຍຫົວໃຈເທົ່ານນ. ເພື່ອຈະໄດ້ຍິນສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງໄດ້ດີກວ່າເກົ່າ, ມັນເປັນສິ່ງສະຫລາດທີ່ເຮົາຈະຜ່ອນສຽງຂອງ ໂລກໃຫ້ຄ່ອຍລົງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ຖ້າເຮົາບສິນໃຈ ຫລື ບຮັບຝັງການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານ, ບວ່າຈະເປັນດ້ວຍເຫດໃດກໍຕາມ, ແລ້ວມັນຈະມີຄລົງໄປເລອຍໆຈົນວ່າເຮົາບສາມາດໄດ້ຍິນມັນອີກເລີຍ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງຮຽນທີ່ຈະຝັງການກະຕຸ້ນຂອງພຣະວິນຍານ ແລະ ຈາກນນໃຫ້ຝາວເຮັດຕາມທັນທີ.

ສາດສະດາທີ່ຮັກຂອງເຮົາ, ທ່ານທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ, ໄດ້ເປັນຕົວຢາງທີ່ດີກ່ຽວກັບເລື່ອງນ. ມີຫລາຍ ຕຫລາຍເທື່ອທີ່ເພິນໄດ້ເຮັດຕາມການຊົມຂອງພຣະວິນຍານ. ແອວເດີ ແຈັບຝະລີ ອາ ຣໍແລນ ໄດ້ເລົ່າ ຕົວຢາງໜຶ່ງໃຫ້ຝັງວ່າ:

ຕອນປະທານມອນສັນໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ໄປຫາລັດຫລຸຍຊີອານາ, ປະທານສະເຕກໄດ້ຖາມເພິ່ນວ່າ ເພິ່ນມີເວລາໄປຢຽນຢາມເດັກນ້ອຍຜູ້ຍິງອາຍຸ 10 ປີບໍ່ ຊື່ ຄິນສໂຕ ຜູ້ເປັນໂລກມະເລງໜັກ. ຄອບຄົວຂອງນາງ ຄິນສໂຕໄດ້ອະທິຖານຂໍໃຫ້ປະທານມອນສັນໄປຢຽນຢາມ. ແຕ່ເຮືອນຂອງເຂົາເຈາະຢູ່ໄກ, ແລະ ເພິ່ນກໍມີ ພາລະຫລາຍຢ່າງທີ່ຕ້ອງເຮັດ ຈົນວ່າບໍ່ມີເວລາໄປ. ສະນັ້ນ, ປະທານມອນສັນ ຈຶ່ງໄດ້ຂໍໃຫ້ຜູ້ມາຮ່ວມ ປະຊຸມພ້ອມທັງຜູ້ກ່າວຄຳອະທິຖານ, ອະທິຖານເພື່ອນາງຄິນສໂຕ. ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ແລະ ຄອບຄົວຂອງນາງຈະເຂົ້າໃຈ.

ໃນລະຫວ່າງພາກປະຊຸມໃນມື້ນັ້ນເລີຍ, ຂະນະທີ່ປະທານມອນສັນຍິນຂນກ່າວ, ພຣະວິນຍານໄດ້ຊົມໃສ່ ຫູເພິ່ນວ່າ, “ຈຶ່ງປ່ອຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ເຂົາມາຫາເຮົາ ແລະ ຢາຫ້າມພວກເຮົາ ເພາະອານາຈັກພຣະເຈາເປັນ ຂອງຜູ້ທີ່ເປັນດັງເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນແຫລະ.”³

“ບົດປາໄສຂອງເພິ່ນເລີ່ມມື້ວ. ເພິ່ນພະຍາຍາມເຮັດຕາມ ລາຍການຂອງການປະຊຸມ, ແຕ່ຊື່ຂອງນາງນ້ອຍນັ້ນ ແລະ ພາບຂອງຜູ້ຍິງເດັກນ້ອຍປະກົດຂຽນຢູ່ໃນຈິດໃຈຂອງເພິ່ນຕະຫລອດເວລາ.”⁴

ເພິ່ນໄດ້ເຊື່ອຝັງຕພຣະວິນຍານ ແລະ ໄດ້ປຽນສິ່ງທີ່ເພິ່ນຕ້ອງເຮັດ. ເຊາມຕມາ, ປະທານມອນສັນໄດ້ປະແກະ 99 ໂຕ ແລະ ໄດ້ເດີນທາງຫລາຍກິໂລແມັດໄປຫານາງນ້ອຍຄົນນັ້ນ.

ເມື່ອໄປເຖິງ, ເພິ່ນ “ໄດ້ເຫັນນາງນ້ອຍຜູ້ອ່ອນແຮງຈົນບໍ່ສາມາດລຸກຂນນັ້ງ, ບໍ່ສາມາດເວາ. ນາງປ່ວຍໜັກ ຈົນວ່າຕາຫລຽວບເຫັນອີກແລ້ວ. ດ້ວຍຄວາມສຳພັດຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ... , ທ່ານມອນສັນ ... ໄດ້ເອົາມືຂອງນາງນ້ອຍຜູ້ອ່ອນແຮງຂນມາຈັບໄວ້. ‘ຄິນສໂຕເອີຍ,’ ເພິ່ນເວາຄ່ອຍໆ, ‘ຂ້ອຍມາແລ້ວ.’

ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຫລາຍທີ່ສຸດ, ນາງໄດ້ ເວາອອກມາວ່າ, ‘ບະລາເດີ ມອນສັນ, ຂ້ານ້ອຍຮູ້ວ່າ ທ່ານຊື່ມາ.’”⁵

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງພະຍາຍາມເປັນຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາສາມາດເຝິງພາອາໄສໄດ້ ທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຊື່ ແລະ ຕອບຮັບ ດັ່ງທີ່ໂຊໂລໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນທາງຂອງລາວທີ່ພາໄປຫາເມືອງດາມັສກັດນນ ທີ່ວ່າ, “ທ່ານເອີຍ, ທ່ານຈະໃຫ້ຜູ້ຂ້າເຮັດສິ່ງໃດ?”⁶

ຮັບໃຊ້

ເຫດຜົນອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ບາງເທື່ອເຮົາຈະບໍ່ຈື່ສຸລະສຽງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາໃນຊີວິດຂອງເຮົາແມ່ນເພາະວ່າ ການເປີດເຜີຍຂອງພຣະວິນຍານອາດບໍ່ໄດ້ມາເຖິງເຮົາ ໂດຍຕົງດັ່ງຄຳຕອບຕຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ.

ພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນຂອງເຮົາຫວັງໃຫ້ເຮົາສຶກສາມັນກ່ອນ ແລະ ຈາກນັ້ນໃຫ້ອະທິຖານ ເພື່ອການນຳພາ ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາຄຳຕອບຕຄຳຖາມ ແລະ ຄວາມເປັນຫວັງເປັນໄປໃນຊີວິດຂອງເຮົາ. ເຮົາສາມາດແນ່ໃຈໄດ້ວ່າພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະໄດ້ຍິນ ແລະ ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງເຮົາ. ຄຳຕອບ

ອາດມາເຖິງຜ່ານສຽງ ແລະ ສະຕິປັນຍາຂອງໝູ່ເພື່ອນທີ່ເຮົາໄວ້ວາງໃຈ ແລະ ຄອບຄົວ, ພະຄໍາພີ, ແລະ ຖ້ອຍຄໍາຂອງສາດສະດາ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍມີປະສົບການທີ່ບາງເທື່ອເປັນການກະຕຸ້ນທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດ ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນສໍາລັບຕົວເຮົາເອງ, ແຕ່ແມ່ນສໍາລັບຄົນອື່ນ. ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ຄິດກ່ຽວກັບຕົວເຮົາເອງ, ແລ້ວເຮົາຈະພາດປະສົບການທາງວິນຍານ ແລະ ການເປີດເຜີຍ ທີ່ປະທັບໃຈບາງຢ່າງທີ່ມີພະລັງທີ່ສຸດໃນຊີວິດຂອງເຮົາ.

ປະທານສະເປັນເຊີ ດັບເບິນຢູ ຄິມ ໂບ ໄດ້ສອນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ເມື່ອເດີນກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກເຮົາ, ແລະ ພຣະອົງເຝົ້າຄູ່ແລເຮົາ. ແຕ່ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ພຣະອົງຈະສະໜອງຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ ຜ່ານຄົນອື່ນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຈິ່ງສໍາຄັນຫລາຍທີ່ເຮົາຈະຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.”⁷ ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາແຕ່ລະຄົນມີໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບເພາະພັນທະສັນຍາ ທີ່ຈະຮູ້ສຶກໄວ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນ ແລະ ຮັບໃຊ້ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍ ໃຫ້ລອດໄດ້ຮັບໃຊ້ ເພື່ອເອອຍນ້ອງໄປ, ເພື່ອເປັນພອນ, ແລະ ເພື່ອຊ່ອຍຊຸກຍູ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ, ຄໍາຕອບຕຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາບໍ່ໄດ້ມາເຖິງ ໃນຂະນະທີ່ເຮົານັ່ງຄູ່ເຂົ້າຢູ່, ແຕ່ເປັນຕອນ ເຮົາຢືນຢູ່, ຮັບໃຊ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ການກະທໍາທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ການອຸທິດຕົນຈະຫລຸດລາຍວິນຍານຂອງ ເຮົາ, ຈະເອົາຂະຫຍາຍອອກຈາກຕາທາງວິນຍານຂອງເຮົາ, ແລະ ຈະເປີດປະຕູສະຫວັນ. ການເປັນຄໍາຕອບໃຫ້ແກ່ຄໍາອະທິຖານຂອງຄົນອື່ນ, ຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບຄໍາຕອບ ຕຄໍາອະທິຖານຂອງເຮົາເໝືອນກັນ.

ແບ່ງປັນ

ຈະມີບາງເວລາເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເປີດເຜີຍບາງສິ່ງສໍາລັບເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່, ໃນຫລາຍຕຫລາຍເທື່ອ, ພຣະອົງຈະມອບປະຈັກພະຍານແຫ່ງຄວາມຈິງໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າຈະແບ່ງປັນມັນໃຫ້ກັບຄົນອື່ນ. ສິ່ງບໍ່ໄດ້ເກີດກັບສາດສະດາທຸກຄົນ ນັບແຕ່ວັນເວລາຂອງອາດາມເປັນຕົ້ນມາ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍັງຫວັງໃຫ້ເຮົາ ຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ຖືກຝນູ່ຄືນມາໃໝ່ຂອງພຣະອົງເປີດປາກຂອງ [ເຮົາ] ໃນທຸກເວລາ, ປະກາດພຣະກິດຕິຄຸນ [ຂອງພຣະອົງ] ດ້ວຍສຽງທີ່ປິຕິຍິນດີ.⁸

ສິ່ງບໍ່ໄດ້ເປັນເລື່ອງງ່າຍສະເໝີໄປ. ບາງຄົນອາດປາກດຶງລໍຂ້າມທົ່ງພຽງຫລາຍພັນກິໂລແມັດ ແທນການ ບອກກ່ຽວກັບສັດທາ ແລະ ເລື່ອງສາສນາໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ຄົນຢູ່ບ່ອນທໍາການຝັ່ງ. ເຂົາເປັນຫວ່າງນໍາ ຜົນສະໜັບສະໜູນ ຫລື ສິ່ງບໍ່ມອດທໍາລາຍຄວາມສໍາພັນຂອງເຂົາ. ບໍ່ຈໍາເປັນຕ້ອງເປັນແນວນັ້ນ, ເພາະເຮົາມີ ຂ່າວປະເສີດມາແບ່ງປັນ---, ແລະ ເຮົາມີຂ່າວສານແຫ່ງຄວາມສັນຕິສຸກ.

ຫລາຍປີກ່ອນ, ຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອາໄສຢູ່ທ່າມກາງຜູ້ຄົນ, ທີ່ເກືອບທຸກຄົນ, ບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອດຽວກັນກັບ ພວກເຮົາ. ເມື່ອເຂົາເຈົ້າຖາມພວກເຮົາກ່ຽວກັບໜ້າຍອາທິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາໄດ້ເວົ້າຂ້າມຫົວຂໍ້ ທໍາມະດາທັນທີ---ກິລາ, ໜັງ, ຫລື ອາກາດ---ແລະ ພະຍາຍາມແບ່ງປັນປະສົບການກ່ຽວກັບສາສນາ ທີ່ພວກເຮົາເປັນຄອບຄົວມີໃນໜ້າຍອາທິດນັ້ນ, ກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຜູ້ປາໄສຄົນໜຸ່ມກ່າວຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສິນລະລິກ ກ່ຽວກັບມາດຕະຖານຈາກປມ *ສໍາລັບຄວາມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ* ຫລື ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາປະທັບໃຈ

ໂດຍຖ້ອຍຄຳຂອງຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຈະໄປສອນສາສນາ ຫລື ວິທີພຣະກິດຕິຄູນ ແລະ ສາສນາຈັກຊ່ອຍເຫລືອ ພວກເຮົາເປັນຄອບຄົວເອົາຊະນະການທ້າທາຍບາງຢ່າງແນວໃດ. ພວກເຮົາພະຍາຍາມບໍລິສອນ ຫລື ເວາໂອ້ອວດ. ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈາ, ແຮງແອດ, ແມ່ນເກັ່ງແທ້ໆເລື່ອງຂອງຫາບາງສິ່ງທີ່ດີໃຈ, ຊ່ອຍຊຸ, ຫລື ຄຳຕະຫລົກມາເວາ. ສ່ວນຫລາຍ ສິ່ງນັ້ນຈະພາໄປຫາການສົນທະນາຕົວອີກເລື່ອງພຣະກິດຕິຄູນ. ເປັນຫ້າສິນໃຈ, ເມື່ອພວກເຮົາເວາລົມນຳໝູ່ເພື່ອນກ່ຽວກັບການປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃນຊີວິດ, ພວກເຮົາມັກຈະໄດ້ຍິນຄຳວ່າ “ມັນງ່າຍສຳລັບພວກເຈາ; ເພາະພວກເຈາມີສາສນາຈັກຂອງພວກເຈາ.”

ໂດຍທີ່ມີແຫລ່ງຊ່ອຍເຫລືອຢາຍສີສານມວນຊົນ, ແລະ ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງຕົວອີກທີ່ເຮົາໃຊ້ໄດ້, ສະນັ້ນການ ແບ່ງປັນຂ່າວປະເສີດຂອງພຣະກິດຕິຄູນຈຶ່ງງ່າຍຂຶ້ນ ແລະ ໄດ້ຜົນດີຫລາຍກວ່າເມື່ອກ່ອນ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈາຄິດວ່າ ບາງຄົນອາດຕິຂໍຄວາມສິ່ງໄປທາງມີຖືໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນແລ້ວຕອນນ ບອກວ່າ ເພິ່ນກ່າວໄດ້ 10 ນາທີແລ້ວ, ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເວາຫຍັງກ່ຽວກັບເລື່ອງການຂັບຍົນເລີຍ! ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈາ, ມັນອາດເປັນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາດົນໃຈໃຫ້ພວກເຈາເປີດປາກພວກເຈາ” ໃນວັນເວລານແມ່ນລວມທັງການ “ໃຊ້ມືນຳອີກ” ເພື່ອ ແທ້ກ, ບະລອກ, ແລະ ສິ່ງສານໃນຄອມພິວເຕີ ເພື່ອສິ່ງຂ່າວປະເສີດເລື່ອງພຣະກິດຕິຄູນ! ແຕ່ຈິງຈິຈຳໄວ້ວ່າ, ຕ້ອງເປັນສະຖານທີ່ ແລະ ເວລາທີ່ຖືກຕ້ອງເທົ່ານັ້ນ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ດ້ວຍເທັກໂນໂລຈີທີ່ພັນສະໄໝ ທີ່ເຮົາມີຢູ່ນ, ເຮົາສາມາດສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຄວາມຊື່ນຊົມນຳແຜນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງພຣະເຈາສຳລັບລູກໆຂອງພຣະອົງ ບພຽງແຕ່ໄດ້ຍິນຢູ່ໃນບ່ອນ ທຳໆານຂອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຫົວໂລກນຳອີກ. ບາງເທື່ອພຽງແຕ່ປະຈັກພະຍານປະໂຫຍກດຽວ ກໍສາມາດກໃຫ້ເກີດເຫດການທີ່ສະທ້ອນ ຕິຊີວິດຂອງຄົນອື່ນໄດ້ຊຶ່ງນິລັນດອນ.

ວິທີທີ່ໄດ້ຜົນດີທີ່ສຸດໃນການສອນພຣະກິດຕິຄູນ ແມ່ນຜ່ານທາງຕົວຢ່າງ. ຖ້າເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມຄວາມ ເຊື່ອຂອງເຮົາ, ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະສັ່ງເກດເຫັນ. ຖ້າພຣະພັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດສ່ອງໃສ່ຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຮົາ,¹⁰ ຖ້າເຮົາຊື່ນຊົມ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບຢູ່ນຳໂລກ, ແລ້ວຜູ້ຄົນຈະຢາກຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງ. ຄຳເຫດສະໜາ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຄີຍປະກາດກ່ຽວກັບວຽກງານເຜີຍແຜ່ ແມ່ນຄຳອັນລຽບງ່າຍນ ທີ່ກ່າວໂດຍ ເຊນ ແຟຣນຊິດ ແຫ່ງ ອາຊີວິ ວ່າ: “ຈິ່ງສອນພຣະກິດຕິຄູນຕະຫລອດເວລາ, ແລະ ຖ້າຈຳເປັນ, ໃຫ້ໃຊ້ຖ້ອຍຄຳ.”¹¹ ໂອກາດທີ່ ຈະເຮັດເຊັ່ນນັ້ນມີຢູ່ອ້ອມຮອບເຮົາ. ຢາພາດໂອກາດນັ້ນ ເພາະໄດ້ລໍຖ້າຢູ່ໃນທາງທີ່ພາໄປຫາເມືອງ ດາມັສກັດດິນເກີນໄປ.

ເສນທາງແຫ່ງການເປັນສານຸສິດ

ຂ້າພະເຈາຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈາໄດ້ກ່າວຕສາດສະດາ ແລະ ອັກຄະສາວິກຂອງພຣະອົງໃນ ວັນເວລາຂອງເຮົາ. ພຣະອົງກໍໄດ້ກ່າວຕທຸກຄົນທີ່ມາຫາພຣະອົງດ້ວຍໃຈຈິງ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຕງໃຈນຳອີກ.¹²

ຢາສິ່ງໃສ. ຈິ່ງຈິຈຳຄຳວ່າ, “ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນເຮົາ ຈະເປັນສຸກເທົ່າໃດນຳ.”¹³ ພຣະເຈາຮັກທ່ານ. ພຣະອົງໄດ້ ຍິນຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ. ພຣະອົງກ່າວກັບລູກໆຂອງພຣະອົງ ແລະ ປະທານການປອບ ໂຍນ, ສັນຕິສຸກ, ແລະ ຄວາມເຂາໃຈ ໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ສະແຫວງຫາ ແລະ ໃຫ້ກຽດພຣະອົງ ໂດຍການເດີນໄປໃນເສນທາງຂອງ ພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈາຂໍເປັນພະຍານວ່າ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍເດີນໄປ

ໃນເສນທາງນນ. ພວກເຮົາມີສາດສະດາທີ່ມີຊື່ດີຢູ່. ສາສນາຈັກນຖິກນຳພາໂດຍພຣະອົງ ຜູ້ຊົງ
ພວກເຮົາຂນກັບພຣະນາມຂອງພຣະອົງ, ນນຄື ອົງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດພຣະເຢຊຸຄຣິດ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງ, ເພື່ອນມິດສະຫາຍທັງຫລາຍ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງຢາລໍຖ້າດົນເກິນໄປຢູ່ໃນທາງຂອງເຮົາ
ທີ່ພາໄປຫາເມືອງດາມັສກັດນນ; ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງກ້າທີ່ຈະກ້າວເດີນໄປຫ້າດ້ວຍສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ
ຄວາມໃຈບຸນ, ແລ້ວເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນເພື່ອພົບເຫັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ເຮົາທຸກຄົນສະແຫວງຫາ
ໃນເສນທາງຂອງການເປັນສາມຸສິດ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານ ເຖິງສິ່ງນໃນພຣະນາມອັນສັກສິດ
ຂອງພຣະເຢຊຸຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ກິດຈະການ 8:3.
2. ກິດຈະການ 9:3–4.
3. ມາຕະໂນ 10:14.
4. See Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. ກິດຈະການ 9:6.
7. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball*, (2006), 82.
8. See Doctrine and Covenants 28:16.
9. See Doctrine and Covenants 60:2.
10. ເບິ່ງ ແອວມາ 5:14.
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 10:3–5.
13. ໂຢຮັນ 20:29.

ມີໃຊ້ຊະນະຢ່າງຄົບຖ້ວນໂດຍທາງພຣະອົງຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກພວກເຮົາ

ໂດຍ ແອວເດີ ພອນ ວີ ຈອນສັນ

ແຫ່ງສາວິກເຈດສິບ

ຊີວິດໃນໂລກຮ່ວມດ້ວຍການທົດລອງ, ທົດສອບ ແລະ ຄວາມວຸ້ນວາຍ, ແລະ ການທົດສອບບາງຢ່າງ ທີ່ເຮົາປະເຊີນໃນຊີວິດນີ້ ແມ່ນຍາກຫລາຍແທ້ໆ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ຄວາມທໍລະຍົດ, ການລື້ລວງ, ການຕາຍຂອງຄົນທີ່ເຮົາຮັກ, ໄພທໍາມະຊາດ ຫລື ບັນຫາອື່ນໆ, ຄວາມເຈັບປວດເປັນພາກ ສ່ວນຂອງປະສົບການໃນໂລກມະນຸດນີ້. ຫລາຍຄົນແປກໃຈວ່າເປັນຫຍັງ ເຮົາຕ້ອງປະເຊີນຕໍ່ຄວາມ ຫຍຸ້ງຍາກ. ເຮົາຮູ້ວ່າເຫດຜົນອັນໜຶ່ງ ນັ້ນແມ່ນເພື່ອທົດສອບສັດທາຂອງເຮົາເພື່ອໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຮົາຈະ ເຮັດທຸກຢ່າງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາເຮົາໃຫ້ເຮັດຫລືບໍ່.¹ ໂຊກດີທີ່ຊີວິດໃນໂລກນີ້ເປັນປ່ອນທີ່ເໝາະສົມ ທີ່ສູດສໍາລັບເຮົາທີ່ຈະປະເຊີນ ແລະ ຜ່ານການທົດສອບເຫລົ່ານີ້.²

ແຕ່ວ່າການທົດສອບເຫລົ່ານີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ທົດລອງເຮົາເທົ່ານັ້ນ. ມັນເປັນສິ່ງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສູດສໍາລັບຄວາມ ພັດທະນາລັກສະນະອັນສັກສິດຂອງເຮົາ.³ ຖ້າຫາກວ່າເຮົາຕອບ ໂຕ້ຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດນີ້ ຢ່າງຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວມັນຈະເປັນສິ່ງທີ່ອຸທິດໄວ້ເພື່ອຄວາມກ້າວໜ້າຂອງເຮົາ.⁴

ແອວເດີ ອໍສັນ ແອັຟ ວິດນີ ໄດ້ກ່າວວ່າ, “ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດໃດທີ່ເຮົາອົດທົນ, ບໍ່ມີການທົດສອບໃດ ທີ່ເຮົາປະສົບການ ຈະເສຍໄປລ້າໆ.... ທຸກຢ່າງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ ແລະ ໄດ້ອົດທົນ, ໂດຍສະເພາະເມື່ອເຮົາ ອົດກັ້ນໄດ້ນານ, ມັນຈະສ້າງລັກສະນະຂອງເຮົາໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງເຮົາບໍລິສຸດຂຶ້ນ, ເສີມຂະຫຍາຍຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາອ່ອນ ໂຍນ ແລະ ມີໃຈບຸນຫລາຍຂຶ້ນ.... ຜ່ານຄວາມເສົ້າໂສກເສຍໃຈ ແລະ ຄວາມທຸກຍາກລໍາບາກ, ມັນຈະເຮັດໃຫ້ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ຂຶ້ນວ່າເຮົາ ມາທີ່ນີ້ເພື່ອຮຽນຮູ້.”⁵

ບໍດິນມານີເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍອາຍຸເກົ່າປີໄດ້ກວດພະຍາດວ່າເປັນມະເລງໃນກະດູກ. ທ່ານໝໍໄດ້ອະທິບາຍ ການກວດ ແລະ ການຮັກສາ, ເຊິ່ງຕ້ອງເຮັດຄິໂມຫລາຍເດືອນ ແລະ ຮ່ວມດ້ວຍການຜ່າຕັດໃຫຍ່. ທ່ານໝໍບອກວ່າຈະເປັນເວລາທີ່ຍາກລໍາບາກຫລາຍສໍາລັບເດັກຊາຍຄົນນີ້ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາ,

ແຕ່ກໍເວົ້າຕໍ່ໄປອີກວ່າ, “ຜູ້ຄົນຖາມຂ້ອຍວ່າ ‘ຂ້ອຍຈະເປັນເໝືອນເດີມບໍ່ ຫລັງຈາກທັງໝົດນີ້ຜ່ານພັນໄປ?’
ຂ້ອຍບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, ‘ບໍ່, ເຈົ້າຈະບໍ່ເໝືອນເດີມ. ເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ເຈົ້າຈະດີສູງຍອດ!’”

ບາງຄັ້ງອາດຈະຄຶກບໍ່ວ່າການທົດສອບຂອງເຮົາເຈາະຈົງໃສ່ແຕ່ພາກສ່ວນຂອງຊີວິດ ແລະ ຈິດໃຈທີ່ເຮົາ
ອິດທິພົນໄດ້ໜ້ອຍທີ່ສຸດ. ເພາະການເຕີບໃຫຍ່ສ່ວນຕົວເປັນຜົນມາຈາກການທ້າທາຍເຫລົ່ານີ້, ບໍ່ເປັນເລື່ອງ
ແປກປະຫລາດທີ່ການທົດສອບເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວເກືອບຄຶກບໍ່ວ່ານຳໄປສູ່ຄວາມຕ້ອງການສະເພາະ ຫລື
ຄວາມອ່ອນແອຂອງເຮົາ. ແລະ ບໍ່ມີໃຜຈະຫລີກລ້ຽງໄດ້ ໂດຍສະເພາະໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່
ພະຍາຍາມທີ່ຈະເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງ. ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເຊື່ອຟັງອາດຖາມວ່າ, “ເປັນຫຍັງຕ້ອງ ເປັນຂ້ອຍ?
ຂ້ອຍພະຍາຍາມທຳສິ່ງດີ! ເປັນຫຍັງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຍອມໃຫ້ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນ?” ຄວາມລຳບາກ
ຍາກແຄ້ນຊ່ອຍຫລືຫລອມແມ່ນແຕ່ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າຜູ້ທີ່ດີເລີດທີ່ສຸດ ໂດຍການກຳຈັດຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດ
ອອກໄປຈາກຊີວິດຂອງເຂົາ ແລະ ເຫລືອໄວ້ແຕ່ຄວາມ ມີຈິບງາມ.⁶ ແຮ່ທີ່ມີຄ່າທຸກຢ່າງຕ້ອງໄດ້ຮັບການກັ່ນ
ເຜີຍກຳຈັດຄວາມບໍ່ບໍລິສຸດອອກໄປ. ພຽງແຕ່ດີເຫຼົ່ານັ້ນບໍ່ພຽງພໍ. ເຮົາຕ້ອງກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ຕອນພຣະອົງຕ້ອງທົນທຸກທໍລະມານ ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
ການທ້າທາຍທຸກຢ່າງນຳອີກ.⁷

ທາງຄຣິສ໌ເຊິນ ຢູ່ຮ່ອນພູໂລແກນ ເປັນບ່ອນປົນພູທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກຫລາຍ. ເຮົາສາມາດຫລຽວເຫັນ
ທິວທັດຢູ່ຮ່ອນພູ ຂ້າງລຸ່ມທີ່ສວຍງາມໄດ້ຈາກຈອມພູ. ກ່ອນຈະຂຶ້ນໄປເທິງຈອມພູໄດ້ບໍ່ເປັນເລື່ອງງ່າຍ.
ຕ້ອງປົນຂຶ້ນໄປຕະຫລອດ, ແລະ ກ່ອນທີ່ຈະເຖິງຈອມພູ, ຕ້ອງຜ່ານສ່ວນທີ່ຊັນຫລາຍບ່ອນ, ແຕ່ກໍຄູ່ມຄ່າ
ເມື່ອໄປເຖິງຈອມພູເພາະທິວທັດສວຍງາມທີ່ສຸດ. ວິທີດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະເຫັນທິວທັດໄດ້ ຄືຈະຕ້ອງປົນຂຶ້ນພູ.

ແບບແຜນໃນພຣະຄຳພີ ແລະ ໃນຊີວິດສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຫລາຍໆຄັ້ງໃນຄວາມມີດນິວ, ການທົດສອບ
ອັນເປັນຕາຢ້ານທີ່ສຸດກາຍເປັນເຫດການທີ່ເດັ່ນເປັນພິເສດ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຮົາຈະເລີນເຕີບໃຫຍ່.
ຫລັງຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍ ແລ້ວພອນກໍຈະຫລິ້ງໄຫລເຂົ້າມາ.⁸ ລູກຫລານຂອງ
ອິດສະຣາເອນໄດ້ຖືກກັກຢູ່ແຄມຝັ່ງທະເລແດງ ກ່ອນທະເລຈະເປີດອອກ.⁹ ນີໄຟໄດ້ປະເຊີນຕ້ອນຕະລາຍ,
ພວກອ້າຍເພີນໄດ້ໃຈຮ້າຍໃຫ້ເພີນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມລືມເຫລວກ່ອນທີ່ເພີນຈະໄດ້ແຜ່ນຈາລິກ ທອງເຫລືອງ.¹⁰
ອຳນາດຂອງຄວາມຊົ່ວຮ້າຍຄວບຄຸມໂຈເຊັບ ສະມິດ ຢ່າງໜັກຈົນເພີນເກືອບຈະພັງ ພິນາດ.
ເມື່ອເພີນເກືອບຈະຕົກຕ່ຳທີ່ສຸດ, ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດໄດ້ມາຢ້ຽມຢາມເພີນ.¹¹
ສ່ວນຫລາຍແລ້ວຜູ້ປ່ຽນໃຈເຫລືອມໃສຈະພົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກກ່ອນທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະຮັບບັບຕິສະມາ.

ແມ່ທັງຫລາຍຈະຮູ້ຄວາມເຈັບປວດຂອງການອອກລູກ ກ່ອນຈະກາຍເປັນການເກີດອັນມະຫັດສະຈັນ. ຫລາຍໆຄັ້ງເຮົາເຫັນວ່າພວກມາຫລັງຈາກເຮົາທົນທຸກທໍລະມານກັບການທົດສອບຂອງເຮົາ.

ຕອນແມ່ຜູ້ຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີອາຍຸໄດ້ 19 ປີ, ເພິ່ນເປັນພະຍາດທີ່ເຮັດໃຫ້ເພິ່ນເຈັບປ່ວຍໜັກ. ຕໍ່ມາເພິ່ນໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ແມ່ຜູ້ຢ່າງບໍ່ໄດ້. ຕົນຂອງແມ່ຜູ້ບິດບ້ຽວເພາະນອນຢູ່ຕຽງຫລາຍເດືອນ. ກະດູກອ່ອນຄືກັນກັບຟອງນ້ຳ, ເມື່ອແມ່ຜູ້ເຮົາຕົນຢຽບພົ້ນມີຄວາມຮູ້ສຶກກັບວ່າໄຟຟ້າຊ້ອດ.”¹² ຂະນະທີ່ເພິ່ນໄປມາບໍ່ໄດ້ ແລະ ເຈັບປວດທຸກທໍລະມານທີ່ສຸດເພິ່ນໄດ້ອ່ານປຶ້ມນ້ອຍຈາກສາສານຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟ້າຍຸກສູດທ້າຍ. ເພິ່ນໄດ້ປ່ຽນໃຈເຫລືອມໃສ ແລະ ຕໍ່ມາຮັບບັບຕິສະມາ. ຫລາຍຄັ້ງການທ້າທາຍບາງຢ່າງຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາຕຽມພ້ອມສໍາລັບເຫດການອັນສໍາຄັນ.

ທ່ານກາງບັນຫາຕ່າງໆ, ເບິ່ງຄືວ່າປະສົບການກ່ຽວກັບຄວາມ ອັບອາຍຂາຍໜ້າ, ຄວາມເສົ້າໂສກເສຍໃຈ ຈະຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າພວກທີ່ຈະໄດ້ຮັບ. “ເມື່ອພວກເຮົາຖືກຕິສອນນັ້ນມີແຕ່ເສົ້າໃຈ ບໍ່ເປັນທີ່ຊົນໃຈເລີຍ. ແຕ່ພາຍລຸນມາ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບການຕິສອນໂດຍວິທີລົງໂທດກໍບັງເກີດຜົນຄື: ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຊອບທຳ ແລະ ຂະຫຍາຍສິນຕິສຸກອອກໄປ.”¹³ ອັກຄະສາວິກໂປໂລ ໄດ້ສອນວ່າ “ຝ່າຍຄວາມທຸກລຳບາກອັນເບົາບາງ ແລະ ຊົ່ວຄາວທີ່ພວກເຮົາທົນຢູ່ນີ້ ແມ່ນເພື່ອຕຽມພວກເຮົາສູ່ສະຖ່າລາສີອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຕະຫລອດໄປຈົນຫາທີ່ປຽບບໍ່ໄດ້.”¹⁴ ເປັນສິ່ງທີ່ໜ້າສົນໃຈທີ່ໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ “ຄວາມລຳບາກອັນເບົາບາງ.” ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ມາຈາກຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຂ້ຽນຕິ, ຖືກແກວ່ງກ້ອນຫີນໃສ່, ເຮືອຫລົ້ມ, ຖືກຈຳຄຸກ, ແລະ ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ປະສົບຕໍ່ ການທົດສອບຕ່າງໆ.¹⁵ ຂ້າພະເຈົ້າໝັ້ນໃຈວ່າເຮົາຫລາຍຄົນຈະບໍ່ຄິດວ່າເປັນຄວາມລຳບາກຢ່າງເລັກນ້ອຍ ແຕ່ຖ້າປຽບທຽບໃສ່ພວກ ແລະ ການເຕີບໃຫຍ່ທີ່ໃນທີ່ສຸດເຮົາຈະ ໄດ້ຮັບແລ້ວ, ທັງໃນຊີວິດນີ້ ແລະ ນິ້ລັນດອນ, ຄວາມລຳບາກຂອງເຮົາແມ່ນເລັກນ້ອຍຢ່າງແທ້ຈິງ.

ເຮົາບໍ່ໄດ້ສະແຫວງຫາການທົດສອບ ແລະ ຄວາມທຸກລຳບາກຂອງເຮົາ. ການເດີນທາງສ່ວນຕົວຜ່ານຊີວິດນີ້ຂອງເຮົາຈະມີໃຫ້ພິດສໍາລັບຄວາມຕ້ອງການຂອງເຮົາ. ການທົດສອບຫລາຍຢ່າງເປັນພາກສ່ວນທຳມະຊາດຂອງການເປັນຢູ່ຂອງເຮົາໃນໂລກນີ້, ແຕ່ການທົດສອບເຫລົ່ານັ້ນເປັນສ່ວນສໍາຄັນໃນການກ້າວໜ້າຂອງເຮົາ.

ເມື່ອພາລະກິດການສອນສາສນາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໃນໂລກມະນຸດໄກ້ຈະຈົບລົງ, ພຣະອົງໄດ້ປະສົບການຕໍ່ການທົດສອບອັນຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດກວ່າສິ່ງໃດທັງໝົດ---ຄວາມທຸກທໍລະມານຢ່າງສາຫັດ

ໃນສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະ ຢູ່ພູຫົວກະໂຫລກ. ສິ່ງທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີການພົບຄົນຊີວິດຢ່າງມີລັດສະໝີພາບ ແລະ ໄດ້ສັນຍາວ່າວັນໜຶ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານທັງໝົດຂອງເຮົາຈະຫາຍໄປ. ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງ ພຣະອົງ ເປັນສິ່ງຈໍາເປັນເພື່ອຈະມີອຸບ ໂມງທີ່ວ່າງເປົ່າ ຕອນເຊົ້າຂອງວັນອີສະເຕີນ ແລະ ຕໍ່ຄວາມອະນະຕະ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນຂອງເຮົາໃນອານາຄົດ.

ບາງຄັ້ງເຮົາຢາກຈະເຕີບໃຫຍ່ປາດສະຈາກການທົດສອບ ແລະ ພັດທະນາຄວາມເຂັ້ມແຂງປາດສະຈາກ ການຕົນລົ້ນ. ແຕ່ວ່າການເຕີບໃຫຍ່ຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນຖ້າເລືອກທາງອອກອັນງ່າຍໆ. ເຮົາເຊົາໃຈຢ່າງ ແຈ່ມແຈ້ງວ່ານັກກິລາທີ່ບໍ່ຝຶກ ຈະບໍ່ມີວັນກາຍເປັນນັກກິລາລະດັບ ໂລກໄດ້. ເຮົາຕ້ອງລະວັງວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ພໍໃຈຕໍ່ສິ່ງດຽວນັ້ນທີ່ຊ່ອຍເຮົາສູ້ລັກສະນະອັນສັກສິດ.

ຈະບໍ່ມີການທົດສອບໃດ ແລະ ຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນໃດທີ່ເຮົາປະເຊີນຈະເໝືອນກວ່າຄວາມສາມາດ ຂອງເຮົາເພາະເຮົາມີທາງຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ເຮົາສາມາດເຮັດທຸກສິ່ງຜ່ານພຣະຄິດ ຜູ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ເຮົາເຂັ້ມແຂງ.¹⁶

ຫລັງຈາກໄດ້ຫາຍຈາກການທ້າທາຍທາງສຸກຂະພາບທີ່ ຮ້າຍແຮງແລ້ວ, ແອວເດີ ຣິເບີດ ດີ ແຮວ ໄດ້ກ່າວໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ດັ່ງນີ້ວ່າ: “ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບອກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ ບົດຮຽນແລ້ວ ແລະ ບໍ່ຈໍາເປັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງປະເຊີນກັບຄວາມເຈັບປວດອີກຕໍ່ໄປ. ຄໍາຂໍ້ຮ້ອງນັ້ນ ເບີ່ງຄືວ່າຈະບໍ່ໄດ້ຜົນ, ເພາະມັນແຈ່ມແຈ້ງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າຂັ້ນຕອນການເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ ອົດທົດຈົນເຖິງເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ໃນວິທີຂອງພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຖືກ ປະປ້ອຍໃຫ້ຢູ່ຕາມລໍາພັງ ເພື່ອປະເຊີນກັບການທົດສອບ ແລະ ຄວາມລໍາບາກຍາກແຄ້ນ ແຕ່ຈະມີທູດ ສະຫວັນເບີ່ງແຍງຂ້າພະເຈົ້າ. ມີທູດສະຫວັນບາງອົງຢູ່ໃກ້ຜູ້ທີ່ເປັນທ່ານໝໍ, ແພດພະຍາບານ, ແລະ ສໍາຄັນທີ່ສຸດຄື ພັນລະຍາທີ່ແສນດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງແມ່ນີກຢູ່ນໍາ. ແລະ ບາງໂອກາດ, ເມື່ອພຣະຜູ້ ເປັນເຈົ້າປະສົງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກປອມໂຍນດ້ວຍຜູ້ມາຢ້ຽມຢາມຈາກສະຫວັນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມ ແນ່ນອນໃຈກ່ຽວກັບນິລັນດອນໃນເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການ.”¹⁷

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ ແລະ ເຮົາວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບການ ຊ່ອຍເຫລືອກັບການທ້າທາຍຂອງເຂົາ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງເຮົາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາ ແລະ ຈະຖືກຍົກຂຶ້ນໃນວັນສຸດທ້າຍ.¹⁸ ວັນໜຶ່ງເມື່ອເຮົາຜ່ານຜ້າມ່ານໄປຟາກເບື້ອງນັ້ນ, ເຮົາຈະ

ປາຖະໜາຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ຈະໄດ້ຍິນໃຜຜູ້ໜຶ່ງບອກເຮົາວ່າ “ໂອ, ເຈົ້າເຮັດໄດ້ແລ້ວ.” ແຕ່ເຮົາຢາກໃຫ້
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບອກເຮົາວ່າ “ເຈົ້າເຮັດໄດ້ດີ ຄົນໃຊ້ທີ່ດີ ແລະ ສັດຊື່ເອີຍ!”¹⁹

ຂ້າພະເຈົ້າຮັກຄຳເວົ້າຂອງໂປໂລ ທີ່ວ່າ:

“ໃຜຈະແຍກເຮົາອອກຈາກຄວາມຮັກຂອງພຣະຄຣິດໄດ້? ຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ຫລື
ຄວາມທຸກທໍລະມານຈິດໃຈ, ຫລື ການຂົ່ມເຫັງ, ຫລື ການອິດຫົວ, ຫລື ຄວາມຍາກຈົນເຂັ້ມໃຈ, ຫລື
ອັນຕະລາຍ, ຫລື ຄວາມຕາຍ ແຍກເຮົາອອກໄດ້ບໍ່?”

“ບໍ່ໄດ້ອອກ; ໃນເຫດການທັງປວງເຫລົ່ານີ້ ພວກເຮົາກໍມີໄຊຊະນະຢ່າງຄົບຖ້ວນໂດຍທາງພຣະອົງ
ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັກພວກເຮົາ.”²⁰

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ ພຣະເຢຊູຄຣິດຊົງພຣະຊົນຢູ່.
ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຮູ້ອີກວ່າ ຜ່ານການຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງທັງສອງ ເຮົາສາມາດເປັນ “ຜູ້ມີໄຊຊະນະ”
ເຖິງແມ່ນວ່າເຮົາຈະປະສົບກັບຄວາມຍາກລຳບາກໃນຊີວິດນີ້. ເຮົາຈະສາມາດກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງ
ພຣະອົງທັງສອງໄດ້. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບີງ 1 ເປໂຕ 1: 6–8; Abraham 3:25.
2. ເບີງ 1 ເປໂຕ 2:20.
3. ເບີງ 2 ເປໂຕ 1:4.
5. Orson F. Whitney, in Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle* (1972), 98.
6. ເບີງ ເອຊາຢາ 48:10; 1 Nephi 20:10.
7. ເບີງ ແອວມາ 7:11–12
8. See Doctrine and Covenants 58:4.
9. ເບີງ ອົບພະຍົບ 14:5–30.
10. ເບີງ 1 ນິໄຟ 3–4.
11. See Joseph Smith—History 1:15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, unpublished history in possession of author.
13. ເຮັບເລີ 12:11.
14. 2 ໂກຣິນໂທ 4:17.
15. ເບີງ 2 ໂກຣິນໂທ 11:23–28.
16. ເບີງ ຟິລິບປອຍ 4:13.
17. Robert D. Hales, “The Covenant of Baptism: To Be in the Kingdom and of the Kingdom,” *Liahona*, Jan. 2001, 6.
19. ມັດທາຍ 25:21.
20. ໂຮມ 8:35, 37.

ວຽກງານອັນສັກສິດແຫ່ງສະຫວັດດິການ

ໂດຍ ອະທິການ ເອັຈ ເດວິດ ເປີຕ໌ນ

ອະທິການຄວບຄຸມ

ສະບາຍດີອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ. ໃນປີ 1897, ຕອນທ່ານເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ເປັນໜຸ່ມ ເຜີນໄດ້ ຢືນຢູ່ໜ້າປະຕູ ມີຖືປື້ມຫົວນ້ອຍເຫລັ້ມໜຶ່ງກ່ຽວກັບສາສນາຈັກ. ຕອນເປັນຜູ້ສອນສາສນາຢູ່ເມືອງສະເຕີລິງ ປະເທດສະກັອດ ແລນ, ເຜີນໄດ້ເຮັດແບບນີ້ຫລາຍໆເທື່ອ. ແຕ່ໃນມື້ນັ້ນ, ຜູ້ຍິງຄົນໜຶ່ງມີທ່າທາງເມື່ອຍລ້າ ໄດ້ເປີດປະຕູ ແລະ ຢືນຕິໜ້າເຜີນ. ນາງນຸ່ງເຄື່ອງແບບປີເປັນລະບຽບ, ແກ້ມນາງໂຫວ້ ແລະ ຜົມກໍປີຫວີ.

ນາງໄດ້ເອົາປື້ມຫົວນ້ອຍທີ່ແອວເດີ ມິກເຄ ໃຫ້ນາງ ແລະ ນາງໄດ້ເວົ້າຄຳທີ່ເຜີນຈະບໍ່ເຄີຍລືມວ່າ:

“ປື້ມຫົວນ້ອຍນີ້ຈະຊ່ຽວໃຈໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ບໍ່?”

ປະສົບການນີ້ມີຜົນສະທ້ອນອັນເລິກຊຶ່ງຕໍ່ຜູ້ສອນສາສນາໜຸ່ມ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຜີນໄດ້ຂຽນວ່າ, “ຕີຈາກນັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ ວ່າສາສນາຈັກຂອງພຣະຄຣິດຄວນເປັນຫ່ວງນຳຄວາມລອດທາງຝ່າຍ ໂລກ ຂອງມະນຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງອອກຈາກບ້ານຂອງນາງມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່ານາງມີຄວາມຂົ່ມຂຶ້ນໃນໃຈຕີມະນຸດ ແລະ ພຣະເຈົ້າ, ນາງບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ຈະຮັບເອົາພຣະກິດຕິຄຸນ. ນາງຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ ທາງຝ່າຍ ໂລກ, ແລະ ບໍ່ມີອົງການໃດ, ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້, ໃນເມືອງສະເຕີລິງຈະສາມາດຊ່ອຍນາງໄດ້.”¹

ຊາວສາມສິບປີຫລັງຈາກນັ້ນຫົວ ໂລກມີບັນຫາອັນໜັກໜ່ວງທີ່ເອີ້ນວ່າ ການຕົກຕໍ່າທາງດ້ານເສດຖະກິດ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່. ໃນຊ່ວງເວລາດຽວກັນນັ້ນ, ໃນວັນທີ 6 ເດືອນເມສາ ປີ 1936, ປະທານຣີເບີ ເຈ ກະແລນ ກັບທີ່ປຶກສາຂອງເຜີນ, ເຈ ຣູເບັ້ນ ຄະລາກ ແລະ ເດວິດ ໂອ ມິກເຄ ໄດ້ປະກາດແຜນທີ່ຕີມາໄດ້ ກາຍເປັນ ໂຄງການສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ. ເປັນໜ້າສົນໃຈ, ສອງອາທິດຕໍ່ມາ, ແອວເດີ ມຽວວິນ ເຈ ບາເລິດ ໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ເປັນປະທານຜູ້ທຳອິດຂອງໂຄງການ ແລະ ແຮໂຮນ ປີ ລີ ເປັນຜູ້ຈັດການ.

ຄວາມພະຍາຍາມນີ້ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງທຳມະດາ. ເຖິງແມ່ນວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຈັດຕຽມຜູ້ຄົນທີ່ດີເລີດໃຫ້ ຈັດການກັບມັນ, ປະທານເຈ ຣູເບັ້ນ ຄະລາກ ໄດ້ປະກາດຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ “ການຈັດຕັ້ງລະບຽບຂອງ ໂຄງການເປັນຜົນທີ່ມາຈາກການເປີດເຜີຍໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕິປະທານກະແລນ, ແລະ ໂຄງການນັ້ນ ໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ໄປຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາໂດຍການເປີດເຜີຍເຊິ່ງນຸດຽວກັບຂອງອ້າຍນ້ອງ ທີ່ມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ມັນ.”²

ຂໍຮຽນມັດຂອງຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກໃຫ້ບັນເທົາຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງມະນຸດແມ່ນໝັ້ນຄົງ ແລະ ຈະບໍ່ປ່ຽນແປງ. ປະທານກະແລນ ຢາກໃຫ້ມີ “ລະບົບທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ເບິ່ງແຍງຜູ້ຄົນ ບໍ່ວ່າຈະແພງ ຫລາຍຂະໜາດໃດກໍຕາມ.” ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ເພິ່ນຈະເຮັດຈົນກວ່າວ່າເພິ່ນຈະຕ້ອງ “ປິດຫ້ອງຮຽນສາສນາ, ຫລື ປິດການເຮັດວຽກງານເຜີຍແຜ່ສາສນາຊົ່ວຄາວ, ຫລື ແມ່ນແຕ່ປິດພຣະວິຫານ, ແຕ່ ສາສນາຈັກຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ຜູ້ຄົນປະສົບກັບຄວາມຫົວໂຫຍ.”³

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບປະທານກໍດອນ ບີ ຮິງລີ ຢູ່ເມືອງມານາກູ ປະເທດນິກາຣາກົວ ເມື່ອເພິ່ນໄດ້ກ່າວ ຕໍ່ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ 1,300 ຄົນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ລອດຊີວິດ ຈາກລົມພະຍຸທີ່ຮ້າຍແຮງຊຶ່ງມີຄົນເສຍ ຊີວິດຫລາຍກວ່າ 11,000 ຄົນ. ເພິ່ນໄດ້ບອກເຂົາເຈົ້າວ່າ, “ຕາບໃດທີ່ສາສນາຈັກມີກຳລັງວັດຖຸ, ພວກ ເຮົາຈະບໍ່ຍອມໃຫ້ພວກທ່ານຫົວຂ້າ ຫລື ຂາດເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມ, ຫລື ຂາດປ່ອນພັກພາອາໄສ. ພວກເຮົາຈະ ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຕາມວິທີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດ.”⁴

ລັກສະນະພິເສດອັນໜຶ່ງຂອງພາລະກິດອັນສຳຄັນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນນີ້ ແມ່ນການເນັ້ນໜັກຕໍ່ຄວາມ ຮັບຜິດຊອບສ່ວນຕົວ ແລະ ການຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງ. ປະທານມາຣິອອນ ຈີ ຣອນນີ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ໂຄງການຕ່າງໆໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ ໂດຍຄົນທີ່ມີຄວາມຫວັງດີເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໂຄງການຕ່າງໆນີ້ ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຊົ່ວຄາວ ຊຶ່ງຕ່າງກັນກັບ ‘ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນ ໃຫ້ຊ່ອຍຕົນເອງ.’”⁵

ການຊ່ອຍເຫລືອຕົນເອງເປັນຜົນມາຈາກການດຳລົງຊີວິດແບບ ຕຽມພ້ອມສຳລັບອະນາຄົດ ແລະ ມີລະບຽບວິໄນສ່ວນຕົວທາງດ້ານເສດຖະກິດ. ຕັ້ງແຕ່ການເລີ່ມຕົ້ນ, ສາສນາຈັກໄດ້ສອນວ່າຄອບຄົວ--- ເທົ່າທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະສາມາດເຮັດໄດ້---ຄວນຈະມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມສະຫວັດດີການຝ່າຍໂລກ ຂອງເຂົາເອງ. ທຸກໆຊົ່ວຄາຍຸຄົນຖືກຮຽນຮ້ອງໃຫ້ຮຽນຮູ້ວ່າພື້ນຖານຂອງຫລັກທຳແຫ່ງການຊ່ອຍເຫລືອ ຕົນເອງແມ່ນ: ການຫລີກລ້ຽງໜີສິນ, ໃຊ້ເງິນຢ່າງລະມັດລະວັງ, ຕຽມພ້ອມສຳລັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ, ຟັງ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳຂອງສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່, ພັດທະນາລະບຽບວິໄນເພື່ອຈະຮູ້ຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງ ຄວາມຕ້ອງການ ແລະ ຄວາມຢາກໄດ້, ແລະ ດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳເຫລົ່ານັ້ນ.

ເປົ້າໝາຍ, ຄຳສັນຍາ, ແລະ ຫລັກທຳທີ່ຄ້ຳຊູວຽກງານຂອງການດູແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສິນແມ່ນ ຍາວນານໄປກວ່າຊີວິດມະຕະນີ. ວຽກງານອັນສັກສິດນີ້ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນປະໂຫຍດ ແລະ ໃຫ້ພອນແກ່

ຜູ້ທີ່ປະສົບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ຫລື ມີຄວາມຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນ. ໃນຖານະເປັນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງ ພຣະເຈົ້າ, ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບມໍລະດົກຂອງຊີວິດນິລັນດອນຢ່າງສົມບູນໄດ້ປາດສະຈາກການເອົາໃຈໃສ່ ພຽງພໍໃນການເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ເມື່ອເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກ. ໃນການປະຕິບັດຢ່າງມີໃຈບຸນ ທີ່ຈະເສຍສະລະ ແລະ ໃຫ້ສິ່ງຂອງ ຂອງເຮົາແກ່ຄົນອື່ນ ເຮົາຮຽນຮູ້ຫລັກທຳອັນສູງສົ່ງກ່ຽວກັບການ ເສຍສະລະ ແລະ ການອຸທິດ.⁶

ກະສັດເບັນຢາມິນຜູ້ຍິງໃຫຍ່ ໄດ້ສອນວ່າເຫດຜົນອັນໜຶ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງເອົາສັບສິນສົມບັດໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ ຍາກຈົນ ແລະ ຕ້ອງປະຕິບັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາການສົງເຄາະແມ່ນວ່າເຮົາຈະຮັກສາຄວາມໄຖ່ບາບ ຂອງເຮົາມື້ຕໍ່ມື້ ແລະ ເດີນໄປໂດຍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ.⁷

ຕັ້ງແຕ່ການຈັດຕັ້ງພື້ນຖານຂອງ ໂລກ, ການຄວາມມີໃຈບຸນເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງສັງຄົມທີ່ຊອບທຳຕ່າງໆ. ເຮົາປາດຖະໜາທີ່ຈະມີໂລກທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສັນຕິພາບ ແລະ ສັງຄົມທີ່ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ. ເຮົາອະທິຖານ ສຳລັບສັງຄົມທີ່ມີໃຈບຸນ ແລະ ຊອບທຳ, ປະຖົມຄວາມຊົ່ວຊ້າ ແລະ ເພື່ອຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຖືກຕ້ອງ ຈະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ບໍ່ວ່າເຮົາຈະສ້າງພຣະວິຫານຈຳນວນຫລາຍປານໃດກໍຕາມ, ເຮົາຈະມີສະມາຊິກ ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດກໍຕາມ, ຫລື ຜູ້ຄົນໃນທົ່ວໂລກ ຈະເບິ່ງພວກເຮົາໃນແງ່ດີຂະໜາດໃດກໍຕາມ---ຖ້າ ຫາກວ່າເຮົາບໍ່ຮັກສາພຣະບັນຍັດທີ່ເປັນສູນກາງໃຫ້ “ຊ່ອຍຄົນອ່ອນແອ, ຍົກມືທີ່ຕົກ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງ ຜູ້ອ່ອນເພຍ”⁸ ຫລື ບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານ ແລະ ໂສກເສົ້າເສຍໃຈ, ແລ້ວເຮົາຈະຖືກລົງໂທດ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພໍໃຈ⁹ ແລະ ເຮົາຈະບໍ່ສາມາດຮັບຜົນຂອງຄວາມຫວັງ ແລະ ຄວາມປະຕິຍົມດີຢູ່ໃນຈິດໃຈ.

ຕະຫລອດທົ່ວໂລກ, ມີອະທິການ 28,000 ຄົນທີ່ຊອກຫາຄົນຍາກຈົນ ເພື່ອຈະຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ. ອະທິການ ແຕ່ລະຄົນຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກກຳມະການຂອງຫວອດ ຫລື ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງອົງການຕ່າງໆ, ຮ່ວມດ້ວຍປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ. ເຂົາເຈົ້າສາມາດ “ແລ່ນໄປ ຊ່ອຍຄົນແປກໜ້າ;...ປົນປົວຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ທຸກໃຈ ເສຍໃຈ;...ແລະ ເຊັ່ນນີ້ຕາຂອງເດັກກຳພໍ້າ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງແມ່ໝ້າຍຮູ້ສຶກປະຕິຍົມດີ.”¹⁰

ຈິດໃຈຂອງສະມາຊິກ ແລະ ຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກໄດ້ຮັບອິດທິພົນອັນດີ ແລະ ຮັບການແນະນຳ ໂດຍຫລັກທຳຄຳສອນ ແລະ ວິນຍານອັນສູງສົ່ງໃນການໃຫ້ຄວາມຮັກ ແລະ ເບິ່ງແຍງເພື່ອນບ້ານຂອງເຂົາເຈົ້າ.

ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຄົນໜຶ່ງຢູ່ອາເມຣິກາໃຕ້ໄດ້ທຸກໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນຄວາມຫົວໂຫຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງສະມາຊິກຂອງສະເຕກນັ້ນຂອງລາວ. ເພາະລາວບໍ່ສາມາດຍອມໃຫ້ເດັກນ້ອຍທຶນທຸກດ້ວຍຄວາມ ຫົວໂຫຍ, ລາວຄົນພິບດິນນ້ອຍຕອນໜຶ່ງ ແລະ ຈັດໃຫ້ຜູ້ດຳລົງຖານະປະໂລຫິດເຮັດການປູກຝັງ. ເຂົາເຈົ້າມີມ້າເຖົ້າໂຕໜຶ່ງ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນໄຖ່ດິນນັ້ນ. ແຕ່ກ່ອນເຂົາເຈົ້າຈະໄຖ່ດິນແລ້ວ, ມ້າໂຕນັ້ນໄດ້ຕາຍໄປຢ່າງໜ້າໂສກເສົ້າ.

ແທນທີ່ຈະຍອມໃຫ້ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍຫົວໂຫຍ, ບັນດາອ້າຍນ້ອງຂອງຖານະປະໂລຫິດໄດ້ມັດໄຖ່ໃສ່ຫລັງຂອງຕົນເອງ ແລະ ໄຖ່ດິນອັນແຂງນັ້ນຕໍ່ໄປ. ເຂົາເຈົ້າຮັບເອົາຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ຄວາມລຳບາກຂອງອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງເຂົາເຈົ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.¹¹

ໃນປະຫວັດສາດຂອງຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕົວຢ່າງກ່ຽວກັບຄວາມຜູກມັດໃຫ້ຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນທີ່ຍາກຈົນ. ຫລາຍໆຄົນໄດ້ຍິນເລື່ອງກ່ຽວກັບຜູ້ບຸກເບີກໃນບັນດາຂະບວນລັງວິລີ ແລະ ມາຕິນ ແລະ ກ່ຽວກັບຜູ້ບຸກເບີກຜູ້ມີສັດທາເຫລົ່ານີ້ທີ່ໄດ້ປະສົບຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຕາຍລະຫວ່າງການອົດທົນຕໍ່ລະດູໜາວ ແລະ ສະພາບການທີ່ຮ້າຍແຮງລະຫວ່າງການເດີນທາງຂອງເຂົາເຈົ້າໄປຫາພາກຕາເວັນຕົກ. ຣໍເບີດ ເທເລີ ເບີຕັນ, ຜູ້ເປັນພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນຈຳນວນຄົນທີ່ ບຣິກກຳ ຢັງຂໍຮ້ອງໃຫ້ໄປຊ່ອຍຊີວິດຂອງໄພ່ພົນທີ່ສືບຫວັງເຫລົ່ານັ້ນ.

ພໍ່ຜູ້ໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ວ່າ, “ເຮົາຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຫົມະ ແລະ ໜາວຫລາຍ.... ໜາວຫລາຍຈົນເຮົາເຄື່ອນຍ້າຍບໍ່ໄດ້. ເຄື່ອງແທກອຸນຫະພູມສະແດງວ່າ 11 ອົງສາຕໍ່ອົງກວ່າສູນ...; ໜາວຈົນວ່າຜູ້ຄົນເດີນທາງບໍ່ໄດ້.”¹²

ອຸປະກອນສຳລັບຊ່ອຍຊີວິດໄດ້ຖືກສົ່ງໄປໃຫ້ໄພ່ພົນທີ່ຕົກຄ້າງຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ແຕ່ວ່າ “ທັງໆທີ່ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ຜູ້ຊ່ອຍກູ້ສາມາດເຮັດໄດ້, ແຕ່ຫລາຍຄົນໄດ້ເສຍຊີວິດໄປ ແລະ ຖືກຝັງໄວ້ຢູ່ຂ້າງທາງ.”¹³

ເມື່ອໄພ່ພົນທີ່ໄດ້ຖືກຊ່ອຍຊີວິດເດີນທາງຜ່ານຮ່ອມພູເອັກໂກ, ລື້ຫລາຍຄົນໄດ້ຢຸດຊ່ອຍແມ່ທີ່ກຳລັງຈະ ຄອດລູກ. ຣໍເບີດສັງເກດເຫັນວ່າ ແມ່ໜຸ່ມນັ້ນບໍ່ມີເຄື່ອງນຸ່ງທີ່ຈະຊ່ອຍໃຫ້ລູກນ້ອຍມີຄວາມອົບອຸ່ນ ຢ່າງພຽງພໍ. ເຖິງແມ່ນວ່າອາກາດໜາວຫລາຍ, ລາວ “ໄດ້ແກ້ເສື້ອຂອງລາວອອກ ແລະ ເອົາໃຫ້ແມ່ຜູ້ນັ້ນ ຫົມໃຫ້

ແອນ້ອຍຂອງນາງ.”¹⁴ ແອນ້ອຍຄົນນັ້ນ ຖືກຕັ້ງໃຫ້ວ່າເອັກໂກ---ເອັກໂກ ສະຄອຍ---ເພື່ອຈື່ຈຳປ່ອນ ແລະ ສະພາບການກ່ຽວກັບການເກີດຂອງນາງ.

ຫລາຍປີຕໍ່ໄປນີ້ເບີດໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ຮັບໃຊ້ໃນຝ່າຍອະທິການຂອງສາສນາຈັກ, ຊຶ່ງເພິນໄດ້ຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ ຫລາຍກວ່າ 30 ປີ. ເມື່ອເພິນມີອາຍຸໄດ້ 86 ປີ, ນິເບີດ ເທເລີ ເບີຕັນ ໄດ້ເຈັບປ່ວຍລົງ. ເພິນໄດ້ ເຕົ້າໂຮມຄອບຄົວຂອງເພິນໃຫ້ຕຽນອນຂອງເພິນເພື່ອໃຫ້ພອນອັນສູດທ້າຍແກ່ເຂົາເຈົ້າ. ໃນຄໍາເວົ້າ ສູດທ້າຍຂອງເພິນ, ເພິນໃຫ້ຄໍາແນະນຳອັນເລິກຊຶ່ງ ແລະ ລຽບງ່າຍວ່າ: “ໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາ ຕິຄົນຍາກຈົນ.”¹⁵

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຄົນຍິງໃຫຍ່ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເອີ້ນໃຫ້ຈັດຕັ້ງ ແລະ ປະຕິບັດລະບົບຊ່ອຍເຫລືອຕິສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ຍາກຈົນ. ເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ຜູ້ຄົນ, ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຊ່ອຍເຫລືອຄົນຍາກຈົນຫລາຍຢ່າງຫລາຍແນວຢ່າງງຽບງຽມໃນການ “ມີຄວາມເມດຕາຕິຄົນຍາກຈົນ,” ໃຫ້ອາຫານແກ່ຄົນຫົວເຂົ້າ, ໃຫ້ເຄື່ອງນຸ່ງແກ່ຄົນເປື້ອຍກາຍ, ປະຕິບັດຕິຄົນເຈັບປ່ວຍ, ແລະ ຢ້ຽມຢາມຄົນໃນຄູກ.

ນີ້ເປັນວຽກງານອັນສັກສິດທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຄາດຫວັງຈາກສານຸສິດຂອງພຣະອົງ. ເປັນວຽກງານທີ່ ພຣະອົງຮັກເມື່ອພຣະອົງຢ່າງຢູ່ແຜ່ນດິນໂລກ. ເປັນວຽກງານທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະອົງຈະເຮັດຖ້າພຣະອົງ ຢ່າງຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາໃນປະຈຸບັນນີ້.¹⁶

ເຈັດສິບຫ້າປີຜ່ານມາແລ້ວ, ລະບົບທີ່ຈັດຂຶ້ນສຳລັບຄວາມລອດທາງວິນຍານ ແລະ ຄວາມລອດທາງໂລກ ຂອງມະນຸດຈາກວຽກງານອັນເລັກນ້ອຍກາຍເປັນວຽກງານອັນໃຫຍ່. ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ລະບົບນີ້ໄດ້ໃຫ້ພອນ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຄົນຫລາຍສິບລ້ານຄົນດີຂຶ້ນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ລະບົບສະຫວັດດິການທີ່ຈັດຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍສາສນາບໍ່ແມ່ນເລື່ອງເລັກນ້ອຍທີ່ໜ້າສົນໃຈໃນ ປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນຫລັກທຳທີ່ເປັນພື້ນຖານຂອງມັນ, ມີຄວາມໝາຍ ກ່ຽວກັບຜູ້ຄົນທີ່ເຮົາເປັນຢູ່. ມັນເປັນຈຸດສຳຄັນຂອງລັກສະນະຂອງເຮົາໃນຖານະເປັນສານຸສິດຂອງ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາອົງເປັນຕົວຢ່າງຂອງເຮົາ, ພຣະເຢຊູຄິດ.

ວຽກງານໃຫ້ເບິ່ງແຍງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ “ໃຫ້ມີຄວາມເມດຕາຕິຄົນຍາກຈົນ” ເປັນວຽກງານອັນສັກສິດ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກບັນຊາຈາກພຣະບິດາ ແລະ ເພື່ອຈະໃຫ້ພອນ, ເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ແລະ ປະທານຄວາມສູງສົ່ງ

ແກ່ລູກໆຂອງພຣະອົງ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດທິມິຕິທະນາຍຄວາມ
ໃນຄໍາອຸບປະມາເລື່ອງໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີວ່າ, “ທ່ານຈົ່ງໄປເຮັດຢ່າງນັ້ນຄືກັນ.” ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ
ພະຍານກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຊຊ້ຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, comp. Clare Middlemiss (1955), 189.
2. J. Reuben Clark, “Testimony of Divine Origin of Welfare Plan,” *Church News*, Aug. 8, 1951, 15; see also Glen L. Rudd, *Pure Religion*, (1995), 47.
3. Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 34.
4. In “President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States,” *Ensign*, Feb. 1999, 74.

5. Marion G. Romney, “The Celestial Nature of Self-Reliance,” *Liahona*, Mar. 2009, 15.
6. See Doctrine and Covenants 104:15–18; see also Doctrine and Covenants 105:2–3.
7. ເບີ່ງ ໂນໄຊຢາ 4:26–27.
8. See Doctrine and Covenants 81:5; ເບີ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40 ນຳອີກ.
9. See Doctrine and Covenants 104:18.
10. Joseph Smith, in *History of the Church*, 4:567–68.
11. Interview with Harold C. Brown, former Welfare Services Department managing director.
12. Journal of Robert T. Burton, Church History Library, Salt Lake City, Nov. 2–6, 1856.
13. Robert Taylor Burton, in Janet Burton Seegmiller, “*Be Kind to the Poor*”: *The Life Story of Robert Taylor Burton* (1988), 164.
14. Lenore Gunderson, in Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellyourstorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, in Seegmiller, “Be Kind to the Poor,” 416.
16. See Dieter F. Uchtdorf, “You Are My Hands,” *Liahona*.
17. ລູກ 10:37.

ຈຸດສໍາຄັນຂອງການເປັນສານຸສິດ

ໂດຍ ຊິວເວຍ ເອັຈ ອອນເຣດ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະສາມັນ

ນັບແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນວ່າ ກ່ອນຈະເປັນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງໄດ້, ເຮົາຕ້ອງເປັນໜຶ່ງໃນຈິດໃຈ ແລະ ໃນຄວາມຄິດ.¹ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ພຣະບັນຍັດສອງຂໍ້ທີ່ໃຫຍ່ໃນກົດອິນໂງແມ່ນ, ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ, ແລະ ຈົ່ງຮັກເພື່ອນ ບ້ານເໝືອນນັ້ນກໍຕົນເອງ.² ສູດທ້າຍ, ບົດໜຶ່ງຈາກສາສນາຈັກໄດ້ຖືກຈັດຕັ້ງຂຶ້ນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາ ໄຜ່ພົນໃຫ້ໄປຢຽມຢາມຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ ແລະ ປະຕິບັດເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າ.³

ພຣະບັນຍັດທັງສອງຄ້າຍຄືກັນແນວໃດ? ແມ່ນວ່າ ເຮົາຈະຕ້ອງຮັກຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ມັນເປັນຈຸດສໍາຄັນຂອງການເປັນສານຸສິດໃນສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະເຢຊູຄິດ.

ເມື່ອເຮົາສະເຫລີມສະຫລອງວັນຄົບຮອບ 75 ປີຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການຂອງສາສນາຈັກ, ພວກເຮົາໄດ້ ຖືກເຕືອນເຖິງຈຸດປະສົງຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການ ຊຶ່ງຊ່ວຍເຫລືອສະມາຊິກໃຫ້ກາຍເປັນຄົນເບິ່ງຕົນເອງ, ເພື່ອຄູ່ແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ, ແລະ ເພື່ອຮັບໃຊ້. ສາສນາຈັກໄດ້ຈັດຫາແຫລ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ສະມາຊິກດ້ານຮ່າງກາຍ, ວິນຍານ, ສັງຄົມ, ແລະ ຄວາມຢູ່ເປັນເປັນສຸກ, ຄອບຄົວຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຄົນອື່ນໆ. ອະທິການມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະຄູ່ແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ ແລະ ໃຊ້ແຫລ່ງຕ່າງໆ ເພື່ອຊ່ວຍເຫລືອ ສະມາຊິກຢູ່ໃນຫວອດຂອງຕົນ. ເພິ່ນຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫລືອຈາກກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ, ສະມາຄົມສະຕີ ສົງເຄາະ, ແລະ ຄູ່ສອນປະຈຳບ້ານ ແລະ ຜູ້ຢຽມສອນໂດຍສະເພາະ.

ສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ເປັນອົງການທີ່ສໍາຄັນຂອງໂຄງການສະຫວັດດິການສະເໝີມາ. ເມື່ອສາດສະດາ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ຈັດຕັ້ງສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະຂຶ້ນໃນປີ 1842, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວກັບກຸ່ມສະຕີວ່າ, “ນິຕິການ ເລີ່ມຕົ້ນຂອງວັນທີ່ດີກວ່າສໍາລັບຄົນຍາກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ.”⁴ ເພິ່ນໄດ້ບອກບັນດາເອອຍນ້ອງວ່າ ຈຸດປະສົງ ຂອງສະມາຄົມແມ່ນທີ່ຈະ “ຊ່ວຍສົງເຄາະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຂາດແຄນ, ແມ່ໝ້າຍ ແລະ ເດັກກໍາພ້າ, ແລະ ເພື່ອຈຸດປະສົງແຫ່ງຄວາມເມດຕາກະລຸນາທັງໝົດ. ເຂົາເຈົ້າຈະເຫນື້ອມັນ ແລະ ເຫລາແວງຫົດບາດແຜ ຂອງຫົວໃຈທີ່ເຈັບປວດ; ເຂົາເຈົ້າຈະເຊັດນໍ້າຕາຂອງເດັກກໍາພ້າ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງແມ່ໝ້າຍເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມຊື່ນຊົມ.”⁵

ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຕື່ມອີກວ່າ, “ສະມາຄົມອາດກະຕຸ້ນອ້າຍນ້ອງຜູ້ຊາຍໃຫ້ເຮັດຄວາມດີ, ຢາກຊ່ອຍເຫລືອຄົນ ຍາກຈົນ—ສະແຫວງສ້າງການກູສິນ, ແລະ ຊ່ອຍໃນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງການ; ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອໂດຍການ ດັດແປງດ້ານສິນລະທຳ ແລະ ເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ແກ່ຄຸນນະທຳຂອງຂຸນຊິນ.”⁶

ຊາຍ ແລະ ຍິງ ຂອງສາສນາຈັກ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ໄດ້ຮ່ວມມືກັນຊ່ອຍສົ່ງເຄາະຄົນທີ່ຂັດສິນ. ຜູ້ດຳລົງຖານະ ປະໂລຫິດໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຍາກຈົນທາງວິນຍານ. ຄູ່ສອນປະຈຳບ້ານທີ່ດົນໃຈຈະເປັນພອນໃຫ້ແກ່ ຜູ້ຄົນ ແລະ ຈັດຫາພອນຂອງພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ແກ່ແຕ່ລະຄອບຄົວໃນໜ່ວຍຂອງຕົນ. ນອກເໜືອຈາກນັ້ນ, ເຂົາເຈົ້າ ຍັງໄດ້ສະລະກຳລັງ ແລະ ພອນສະຫວັນຂອງຕົນ ໃນການຊ່ອຍເຫລືອຄອບຄົວທີ່ຕ້ອງການສ້ອມແຊມເຮືອນ ຊານ, ຊ່ອຍຍ້າຍເຮືອນ, ຫລື ຊ່ອຍອ້າຍນ້ອງຫວຽກເຮັດງານທຳນຳອີກ.

ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົ່ງເຄາະຈະໄປຢຽມຢາມບາງເຮືອນເພື່ອສຳຫລວດເບິ່ງຄວາມຕ້ອງການແທນ ອະທິການ. ຜູ້ຢຽມສອນທີ່ດົນໃຈຈະດູແລ ແລະ ເປັນໜ່ວງເປັນໂຍນຳເອອຍນ້ອງ ແລະ ຄອບຄົວຂອງເຂົາ. ເຂົາເຈົ້າຈະຕອບຮັບໃນຍາມສຸກເສີນ. ເອອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມຈະຈັດຫາອາຫານການກິນ, ຮັບໃຊ້ດ້ວຍ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈສະເໝີໃນຍາມທີ່ຖືກທົດລອງ.

ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຕະຫລອດທົ່ວໂລກເຄີຍປະສົບກັບຄວາມຊື່ນຊົມມາກ່ອນ ແລະ ຄວນຊື່ນຊົມໃນ ຕອນນັ້ນ ກັບ ໂອກາດທີ່ເຮົາມີທີ່ຈະຮັບໃຊ້. ຄວາມພະຍາຍາມຮ່ວມກັນຂອງເຮົາ ຈະຊ່ອຍສົ່ງເຄາະຄົນຍາກຈົນ, ຄົນຫົວໂຫຍ, ຄົນທຸກທໍລະມານ, ຫລື ໂສກເສາ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນການຊ່ອຍກູ້ຈິດວິນຍານ.

ອະທິການແຕ່ລະຄົນມີສິດຂໍສິ່ງຂອງຈາກສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຊຶ່ງໄດ້ຈັດຕັ້ງຂຸນໂດຍ “ສະມາຊິກທີ່ຊື່ສັດຜູ້ ມອບເວລາ, ພອນສະຫວັນ, ຄວາມຊຳນານ, ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ, ສິ່ງຂອງ, ແລະ ຊັບສິນ ໃຫ້ແກ່ ອະທິການ ເພື່ອໃຫ້ດູແລຄົນຍາກຈົນ ແລະ ໃນການສ້າງສາອານາຈັກຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນແຜ່ນດິນໂລກ.”⁷

ທຸກຄົນໄດ້ບໍລິຈາກໃຫ້ສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ເມື່ອເຮົາຈ່າຍເງິນຖືສິນອິດເຂາ ແລະ ໃຊ້ແຫລ່ງຕ່າງໆ ທີ່ເຮົາມີເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອອະທິການຮັບໃຊ້ຄົນຍາກຈົນ.

ເຖິງແມ່ນໂລກນຈະປຽບແປງຢາງວ່ອງໄວກໍຕາມ, ຫລັກທຳຂອງ ໂຄງການສະຫວັດດີການຍັງບປຽບແປງ ເພາະມັນ ເປັນສິ່ງດົນໃຈອັນສູງສົ່ງ, ເປັນຄວາມຈິງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍ. ເມື່ອສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ຄອບຄົວ ຂອງເຂົາເຈົ້າເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ແລ້ວເພື່ອຄໍ້າຊື່ຕົນເອງ ແລະ ຍັງບສາມາດເຮັດ ໄດ້ພຽງພໍເທື່ອ, ແລ້ວທາງສາສນາຈັກຈະພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອ. ຄວາມຈຳເປັນ ພາຍໃນລະຍະສນ ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອທັນທີ, ແລະ ແຜນທີ່ຈະຊ່ອຍເຫລືອສະມາຊິກໃຫ້ເປັນ

ຄົນກຸ້ມຄົນເອງຈະຖືກວາງແຜນຫລັງຈາກນັ້ນ. ການກຸ້ມຄົນເອງເປັນຄວາມສາມາດທີ່ຈະຈັດຫາ
ຄວາມຈຳເປັນໃຫ້ແກ່ຝ່າຍວິນຍານ ແລະ ຝ່າຍຮ່າງກາຍຂອງບຸກຄົນ ແລະ ຄອບຄົວ.

ເມື່ອເຮົາກຸ້ມຄົນເອງຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າໃດ, ເຮົາຈະສາມາດຊ່ອຍເຫລືອ ແລະ ຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນຕາມທີ່ພຣະຜູ້
ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເຮັດໄດ້ຫລາຍເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເມື່ອເຮົາປະຕິບັດ
ຄົນຍາກຈົນ, ຄົນເຈັບປວຍ, ແລະ ຄົນທຸກທໍລະມານ. ເມື່ອຄວາມຮັກກາຍເປັນຫລັກທຳນຳພາໃນການດູແລ
ຂອງເຮົາຕໍ່ຄົນອື່ນ, ແລ້ວການຮັບໃຊ້ຂອງເຮົາເຂົ້າເຈາະກາຍເປັນພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ດຳເນີນໄປໜ້າ. ມັນເປັນ
ພຣະກິດຕິຄຸນໃນຊ່ວງເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງມັນ. ມັນເປັນສາສນາທີ່ບໍລິສຸດ.

ໃນໜ້າທີ່ຕ່າງໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນສາສນາຈັກ, ຂ້າພະເຈົ້າຖ່ອມໃຈຫລາຍເພາະຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເປັນ
ໜ່ວງເປັນໄຍທີ່ອະທິການ ແລະ ຜູ້ນຳໃນສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະມິຕສະມາຊິກ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຮັບໃຊ້
ເປັນປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະປະຈຳສະເຕກຢູປະເທດຈີເລ ລະຫວ່າງປີ 1980, ປະເທດນັ້ນ
ພວມຂາດແຄນຫລາຍ ແລະ ກໍມີຄົນຕົກງານເຖິງ 30 ເປີເຊັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານວ່າ
ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະ ແລະ ຜູ້ຢຽມສອນທີ່ຊິສັດ ໄດ້ພາກັນ “ເຮັດຄວາມດີ”⁸ ໃນລະຍະ
ທີ່ໂສກເສານນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ສະແດງຕາມຖ້ອຍຄຳທີ່ກ່າວຢູ່ໃນ ສຸພາສິດ ບົດທີ 31 ຂໍ້ທີ 20 ວ່າ “ນາງມີໃຈ
ກວ້າງຂວາງຕໍ່ຄົນທຸກຈົນ ແລະ ຄົນຂັດສົນ.”

ເອອຍນ້ອງຜູ້ຊົງຄອບຄົວມີເລັກນ້ອຍ ກໍຍັງໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອຄົນອື່ນທີ່ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຂາດແຄນກວ່າຕົນເອງ. ແລ້ວ
ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈແຈ້ງແຈ້ງຫລາຍຂຶ້ນວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເຫັນສິ່ງໃດເມື່ອພຣະອົງປະກາດຢູ່ໃນ ລູກາ ບົດທີ
21 ຂໍ້ທີ 3 ແລະ 4 ວ່າ:

“ເຮົາບອກເຈົ້າທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ, ຍິງໝ້າຍທີ່ຍາກຈົນຄົນໄດ້ປອນເງິນລົງຫລາຍກວ່າຄົນໃດໆ
ທັງໝົດ:

“ເພາະຄົນອື່ນໄດ້ເອົາເງິນທີ່ເຂົາເຫລືອໃຊ້ມາປອນລົງ: ສ່ວນຍິງຄົນນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່ານາງຍາກຈົນທີ່ສຸດ ກໍຕາມ
ກໍຍັງເອົາເງິນທີ່ຕົນມີຢູ່ສຳລັບລ້ຽງຊີວິດນັ້ນປອນລົງຈົນໝົດ.”

ສອງສາມປີຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານບາງສິ່ງ ທີ່ປະທານສະມາຄົມສະຕີສົງເຄາະໄດ້ເຮັດ
ຢູ່ປະເທດອາກຊັງຕິນ ຕອນເງິນເຟີ້ທີ່ສຸດຢູ່ໃນປະເທດນັ້ນ ແລະ ເສດຖະກິດເລີ່ມຕົກຕໍ່ລົງ ຫລັງຈາກນັ້ນ ແລະ
ກໍໄດ້ກະທົບກະເທືອນສະມາຊິກທີ່ຊິສັດຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານອີກ ໃນບົດນິພານ
ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄປຢຽມຢາມເມືອງຄົນຊາຊາ ຢູ່ສະຫາລະນະລັດປະຊາທິປະໄຕຄອງໂກ; ຢູ່ເມືອງ
ອັນຕານານາຣີໂວ ໃນປະເທດມາດາກັສກາ; ແລະ ຢູ່ເມືອງບູລາວາໂປໃນປະເທດຊິມບໍາເວ. ສະມາຊິກ

ຫວອດໃນທຸກແຫ່ງຫົນ, ແລະ ເອອຍນ້ອງໃນສະມາຄົມ ໂດຍສະເພາະໄດ້ດຳເນີນສ້າງສາສັດທາຕໄປ, ເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນ ແລະ ຄອບຄົວ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ຂັດສົນ.

ການຄິດວ່າ ເອອຍອ້າຍນ້ອງທີ່ຖ່ອມຕົນຜູ້ໄດ້ຮັບການເອນໃນໂບດ ສາມາດເຂົ້າໄປໃນບ້ານເຮືອນບ່ອນທີ່ ມີຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ, ໂສກເສາ, ເຈັບປວຍ, ຫລື ເດືອດຮ້ອນ ແລະ ສາມາດນຳຄວາມສະຫງົບ, ຄວາມສົງເຄາະ ແລະ ຄວາມສຸກມາໃຫ້, ມັນເປັນສິ່ງໜ້າປະຫລາດໃຈແທ້ໆ. ບສຳຄັນວ່າຫວອດ ຫລື ສາຂາຈະຢູ່ບ່ອນໃດ, ນ້ອຍ ຫລື ໃຫຍ່, ແຕ່ສະມາຊິກຕະຫລອດທົ່ວໂລກກໍໄດ້ມີໂອກາດນັ້ນ. ມັນເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນທຸກບ່ອນ, ແລະ ມັນພວມເກີດ ຂຶ້ນຢູ່ໃນບາງບ່ອນໃນເວລານັ້ນ.

ນາງຄາລາມີລູກນ້ອຍສອງຄົນ. ສາມີຂອງນາງຊື່ ບະເລນ ທຳງານໝົດມ ແລະ ບ່ອນທຳງານກໍຢູ່ໄກປະມານ ໜຶ່ງຊົ່ວໂມງ. ບດີນ ຫລັງຈາກໄດ້ລູກຄົນທີສອງ, ນາງໄດ້ເລົ່າປະສົບການດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້ໃຫ້ຟັງ. “ມໜຶ່ງ ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກເອນໃຫ້ເປັນທີ່ປຶກສາໃນສະມາຄົມສະຕີລິງເຄາະຢູ່ຫວອດ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບຼື້ຈຳກວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າບຼື້ວ່າ ຈະຊ່ອຍເຫລືອເອອຍນ້ອງຢູ່ໃນຫວອດໄດ້ແນວໃດ ເພາະພຽງແຕ່ເປັນແມ່ບ້ານ ແລະ ດູແລລ້ຽງລູກນ້ອຍອາຍຸສອງປີ ກັບອີກຜູ້ໜຶ່ງຫາກໍເກີດກໍເກືອບບໄຫວຢູ່ແລ້ວ? ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄຸ້ນຄິດຢູ່ກັບຄວາມບຼື້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນ, ລູກຜູ້ອາຍຸສອງປີ ໄດ້ເກີດເຈັບເປັນ. ຂ້າພະເຈົ້າບຼື້ວ່າ ຈະດູແລນາງໄດ້ແນວໃດ ຂະນະທີ່ຕ້ອງດູແລແອນນ້ອຍເກີດໃໝ່ໃນເວລາດຽວກັນ. ແລ້ວ, ຊິດສະເຕີ ວາສະເດັນ, ຜູ້ຢຽມສອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມາເຄາະປະຕູແບບບຄາດຄິດ. ລາວກໍເປັນແມ່ຄົນໜຶ່ງທີ່ຕອນນັ້ນລູກລາວ ໃຫຍ່ໝົດແລ້ວ, ລາວບຼື້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ. ລາວໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າຄວນເຮັດສິ່ງໃດ ຕອນລາວໄປເອົາຢາ ຢູ່ຮ້ານຂາຍຢາ. ແລ້ວ ລາວໄດ້ຈັດຄົນໃຫ້ໄປຮັບເອົາສາມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ສະຖານີລົດໄຟ ເພື່ອລາວຈະໄດ້ມາ ຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄວ. ການຕອບຮັບອັນຮີບດ່ວນຂອງລາວ ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ແມ່ນມາຈາກພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ ພ້ອມກັບຄວາມເຕັມໃຈຂອງລາວທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍເຫລືອຂ້າພະເຈົ້າບັນລຸການເອນໃໝ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ.”

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮັກເຮົາ ແລະ ບຼື້ຈຳກສະຖານະການພິເສດ ແລະ ຄວາມສາມາດຂອງເຮົາ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ເຮົາສະແຫວງຫາຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະອົງທຸກວັນໃນຄຳອະທິຖານ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະໜອງຄວາມ ຕ້ອງການຂອງເຮົາຜ່ານຄົນອື່ນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ, “ດ້ວຍສິ່ງນ ຜູ້ຄົນຈະບຼື້ວ່າ ເຈົ້າເປັນສານຸສິດຂອງເຮົາ, ຖ້າເຈົ້າຮັກຊິງກັນແລະກັນ.”¹⁰

ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງພຣະຄຣິດໄດ້ສະແດງອອກເມື່ອເຮົາຊ່ອຍເຫລືອຢ່າງບເຫັນແກ່ຕົວ. ການຊ່ອຍເຫລືອ ຊິງກັນແລະກັນເປັນປະສົບການແຫ່ງການເສຍສະລະ, ຊິງເຮັດໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບສູງສົງ ແລະ ຜູ້ມອບໃຫ້ຖ່ອມຕົນ. ມັນຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ກາຍເປັນສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ.

ໂຄງການສະຫວັດດິການໄດ້ຖືກນຳໃຊ້ຢູ່ໃນຫລັກທຳນິລັມຄອນຂອງພຣະກິດຕິຄູນສະເໝີມາ. ມັນເປັນທາງ
ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແທ້ໆ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົບປາດຖະໜາທີ່ຈະເປັນພາກສ່ວນໃນສາງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ເພື່ອເປັນພອນໃຫ້ຄົນອື່ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະປະທານພອນໃຫ້ເຮົາແຕ່ລະຄົນ ດ້ວຍຄວາມເມດຕາ,
ຄວາມໃຈບູນ, ແລະ ຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານຈົງມີຄວາມປາຖະໜາ
ແລະ ຄວາມສາມາດທີ່ຈະເອອມອອກໄປ ແລະ ຮັບ ໃຊ້ຄົນທີ່ຂັດສົນກວ່າເຮົາ, ຄົນທີ່ຂາດແຄນ,
ຄົນທີ່ທຸກທໍລະມານ; ເພື່ອວ່າຄວາມຕ້ອງການຂອງເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບສະໜອງ, ເພື່ອວ່າສັດທາຂອງເຂົາເຈົ້າ
ຈະໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ, ແລະ ເພື່ອວ່າຫົວໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ
ຄວາມຮັກ.

ຂໍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈົງປະທານພອນໃຫ້ທ່ານແຕ່ລະຄົນໃນຂະນະທີ່ທ່ານເດີນໄປໃນຄວາມເຊື່ອຟັງຕ
ພຣະບັນຍັດ, ຕພຣະກິດຕິຄູນ, ແລະ ຕຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ,
ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Moses 7:18.
2. ເບິ່ງ ມັດທາຍ 22:36–40.
3. See Doctrine and Covenants 44:6.
4. *History of the Church*, 4:607.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith* (2007), 452.
6. *Teachings: Joseph Smith*, 452.
7. *Providing in the Lord's Way: A Leader's Guide to Welfare* (1990), 11.
8. ກິດຈະການ 10:38; ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
9. See *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 82.
10. ໂຢຮັນ 13:35.

ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ

ໂດຍ ແອວເດີ ເດວິດ ເອ ແບັດນາ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຕການດົນໃຈຈາກເພງສວດຊື່ວ່າ “Have I Done Any Good?” (*Hymns*, no. 223) ຊຶ່ງຈະຕິດຕາມຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຂົາໃຈຄວາມໝາຍຂອງມັນດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊອຸເຊີນທ່ານໃຫ້ໃຕ້ຕອງປະສົບການສອງຢ່າງທີ່ເຮົາທຸກຄົນ ຫລື ສ່ວນຫລາຍໄດ້ມີນຳຄວາມສະຫວ່າງ.

ປະສົບການຢ່າງທຳອິດເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາເຂົາໄປໃນຫ້ອງມິດ ແລະ ເປີດສະຫວິດໄຟ. ຈິໄດ້ບວ່າ ຫ້ອງຈະແຈ້ງຂຶ້ນທັນທີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຄວາມມືດສະຫລາຍໄປ. ກ່ອນໜ້ານັ້ນ ສິ່ງທີ່ເຮົາຫລຽວບເຫັນ ແລະ ບແນ່ນອນກັບກາຍແຈ່ມແຈ້ງຂຶ້ນ ແລະ ຮູ້ວ່າມັນເປັນອັນໃດ. ປະສົບການນີ້ ເປັນປະສົບການຂອງ ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງຂຶ້ນທັນທີ.

ປະສົບການຢ່າງທີສອງເກີດຂຶ້ນເມື່ອເຮົາເບິ່ງກາງຄືນປຽນເປັນຍາມເຊົາ. ທ່ານຈິໄດ້ບວ່າ ຄວາມສະຫວ່າງໃນຂອບຝາເບິ່ງຄືວ່າ ເລື່ອນຂຶ້ນແບບຊ້າໆ? ມັນແຕກຕ່າງຫລາຍກັບການເປີດສະຫວິດໄຟຢູ່ໃນຫ້ອງມິດ ເພາະຄວາມສະຫວ່າງຈາກດວງຕາເວັນບໍ່ໄດ້ແຈ້ງຂຶ້ນບາດດຽວ. ແຕ່ມັນໄດ້ຄ່ອຍໆສະຫວ່າງຂຶ້ນ, ແລະ ຄວາມມືດຂອງຄຳຄືນ ໄດ້ກາຍເປັນ ຄວາມແຈ້ງສະຫວ່າງຂອງຍາມເຊົາ. ໃນທີ່ສຸດ ດວງຕາເວັນກໍປະກົດຂຶ້ນໃນຂອບຝາ. ແຕ່ກ່ອນຈະເຫັນດວງຕາເວັນປະກົດຂຶ້ນ, ເຮົາໄດ້ເຫັນແສງມັນມາກ່ອນແລ້ວເປັນຫລາຍຊົ່ວໂມງ. ປະສົບການນີ້ເປັນປະສົບການຂອງຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຄ່ອຍໆສະຫວ່າງຂຶ້ນເໜືອລະເລັກເໜືອລະນ້ອຍ.

ຈາກປະສົບການກ່ຽວກັບຄວາມສະຫວ່າງທັງສອງຢ່າງນີ້, ເຮົາຮຽນຮູ້ຫລາຍຢ່າງກ່ຽວກັບວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດດົນໃຈ ແລະ ແນະນຳເຮົາໃນຂະນະທີ່ເຮົາຄິດກ່ຽວກັບວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ແລະ ກ່ຽວກັບແບບແຜນພນຖານຂອງການເປີດເຜີຍນັ້ນ.

ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ

ການເປີດເຜີຍເປັນການຕິດຕອງພຣະເຈົ້າຳລູກໆຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ ແລະ ເປັນພອນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງໜຶ່ງທີ່ກ່ຽວພັນກັບຂອງປະທານ ແລະ ການມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ. ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ

ໄດ້ສອນວ່າ, “ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍ,” ແລະ “ຜູ້ຄົນຈະຮັບເອົາພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ປາດສະຈາກການເປີດເຜີຍໄດ້” (*Teachings of Presidents of the Church: Joseph Smith*, [2007], 132).

ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍມີໃຫ້ສຳລັບທຸກຄົນຜູ້ຈະຮັບເອົາໂດຍການຮັບເອົາພິທີການຊ່ວຍໃຫ້ລອດແຫ່ງການ ບັບຕິສະມາເພື່ອການປົດບາບດ້ວຍສິດອຳນາດຖານະປະໂລຫິດທີ່ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໂດຍການວາງມືສຳລັບ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ—ແລະ ຜູ້ທີ່ກະທຳດ້ວຍສັດທາໃນການ “ຮັບເອົາພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ.” ພອນດັງກ່າວນັບໄດ້ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ ສະເພາະຜູ້ນຳຂອງສາສນາຈັກເຫຼິງນັບ; ແຕ່ມັນແມ່ນສຳລັບ ຊາຍ, ຍິງທຸກຄົນ ແລະ ເດັກນ້ອຍທັງຫລາຍຕອນເຂົາມີອາຍຸເຖິງກະສຽນທີ່ຮູ້ຈັກຮັບຜິດຊອບ ແລະ ເຮັດພັນ ທະສັນຍາໄດ້. ຄວາມປາຖະໜາຢາງຈິງໃຈ ແລະ ການມີຄ່າຄວນພໍ ຈະເຊອເຊີນວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ໃຫ້ມາສູ່ຊີວິດຂອງເຮົາໄດ້.

ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ອໍລິເວີ ຄາວເດີຣີ ໄດ້ຮັບປະສົບການທີ່ມີຄ່າດ້ວຍວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າ ໄດ້ແປພຣະຄຳພີມໍນອນ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ຈຳເປັນຕາມການບັນລຸວຽກງານຂອງ ເຂົາເຈົ້າ ຖ້າເຂົາເຈົ້າທູນຂໍດ້ວຍສັດທາ, ດ້ວຍຫົວໃຈທີ່ຊື່ສັດ, ເຊື່ອວ່າເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບ, ແລ້ວເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ເຂົາເຈົ້າກໍມີຄວາມເຂົາໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບວ່າວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍເປັນຄວາມຮູ້ສຶກ ທີ່ເຂາມາສູ່ ຄວາມຄິດ ແລະ ຈິດໃຈ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. (See D&C 8:1–2; 100:5–8).

ດັງເຊັ່ນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ແນະນຳເຂົາເຈົ້າວ່າ ບັດນ, ຈິງເບິງ, ນເປັນວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ; ຈິງເບິງ, ນເປັນວິນຍານ ຊຶ່ງ ໂດຍວິນຍານນ ໂມເຊໄດ້ພາລູກຫລານອິດສະຣາເອນຢ່າງ ຂ້າມທະເລແດງໄປເທິງ ແຜ່ນດິນແຫ້ງ. ສະນັ້ນ ນຄືຂອງປະທານຂອງເຈົ້າ; ຈິງນຳໃຊ້ມັນ (see D&C 8:3–4).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳກ່າວວ່າ “ຈິງນຳໃຊ້ມັນ” ເພາະມັນກ່ຽວຂ້ອງ ກັບວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ.

ໃນພຣະຄຳພີ, ອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດມັກຈະຖືກກ່າວເຖິງວ່າເປັນ “ສຽງແຜ່ວເບົາ” (1 ນິໄຟ 17:45; 1 ກະສັດ 19:12; ເບິງ 3 ນິໄຟ 11:3 ນຳອີກ) ແລະ ເປັນສຽງອ່ອນຫວານຂອງຄວາມນມນວນ (ເບິງ ຮິລາມັນ 5:30). ເພາະພຣະວິນຍານຊົມໃສ່ໜູເຮົາຢາງແຜ່ວເບົາ ແລະ ຄ່ອຍໆ, ມັນຈຶ່ງງ່າຍທີ່ຈະເຂົາໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງຄວນຫລິກເວນຈາກການບັນເທິງທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ, ຈາກຮູບພາບລາມິກ, ແລະ ຈາກສານ ຕິດແສດ ແລະ ການປະພຶດທີ່ບໍ່ຕ່າງໆ. ເຄື່ອງມືເຫລົ່ານີ້ຂອງສັດຕູ ສາມາດທຳຮ້າຍເຮົາ ແລະ ທຳລາຍ ຄວາມສາມາດຂອງເຮົານຳອີກ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຮູ້ຈັກ ແລະ ຕອບຮັບຂ່າວສານຈາກພຣະເຈົ້າ ທີ່ມາເຖິງໂດຍອຳນາດ ຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະອົງ. ເຮົາແຕ່ລະຄົນຄວນໄຕ່ຕອງຢາງລະມັດລະວັງດ້ວຍການອະທິຖານ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ເຖິງວິທີທີ່ຈະປະຕິເສດການລໍລວງຂອງມານ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ນຳໃຊ້ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ ຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ ໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາ.

ແບບແຜນຂອງການເປີດເຜີຍ

ການເປີດເຜີຍຈະມາເຖິງໃນຫລາຍຮູບແບບ, ຮ່ວມທັງ ໃນຄວາມຝັນ, ພາບນິມິດ, ການສົນທະນາ ນຳພູດສະຫວັນ, ແລະ ການດົນໃຈ. ບາງເທື່ອການເປີດເຜີຍຈະເກີດຂຶ້ນທັນທີ ແລະ ຢ່າງຮຸນແຮງ; ບາງເທື່ອຈະເກີດຂຶ້ນຢ່າງຊ້າໆ. ປະສົບການທັງສອງຢ່າງນຳຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວເຖິງ ໃນຕອນຕົ້ນ ຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບແບບແຜນຂອງການເປີດເຜີຍ.

ຄວາມສະຫວ່າງທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງຂຶ້ນໃນຄວາມມືດ ແມ່ນຄືກັນກັບການໄດ້ຮັບຂ່າວສານຈາກພຣະເຈົ້າຢ່າງໄວ, ຢ່າງຄົບຖ້ວນ, ແລະ ທັງໝົດໃນທັນທີທັນໃດ. ຫລາຍຄົນພວກເຮົາໄດ້ເຄີຍເຫັນແບບແຜນຂອງການເປີດເຜີຍ ແນວນມາກ່ອນ ເມື່ອເຮົາໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕາມອະທິຖານທີ່ຈິງໃຈຂອງເຮົາ ຫລື ໄດ້ຮັບການນຳພາ ຫລື ການປົກປ້ອງອົງຕາມພຣະປະສົງ ແລະ ເວລາຂອງພຣະເຈົ້າ. ການສະແດງໃຫ້ປະຈັກເຊັ່ນນັ້ນ ບອກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີຄືກັນ, ທັງໃນປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກນຳອີກ, ແລະ ໃນຊີວິດຂອງເຮົາເອງດ້ວຍ. ແມ່ນແລ້ວ, ການມະຫັດສະຈັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນ ເຄີຍເກີດຂຶ້ນ. ແຕ່ການເປີດເຜີຍໃນທັນທີແມ່ນໜ້ອຍໜ້ອຍ ໜ້ອຍໜ້ອຍຈະເກີດຂຶ້ນ.

ຄວາມສະຫວ່າງຈາກຄວາງຕາເວັນທີ່ເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍຄືກັນກັບຂ່າວສານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ແບບ ເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ເລັກໆໜ້ອຍໆ (ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 28:30). ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ, ການເປີດເຜີຍຈະເກີດຂຶ້ນ ເທື່ອລະນ້ອຍ ເປັນລະຍະລະຍະຕາມຄວາມປາຖະໜາ, ການມີຄຳຄວນພໍ, ແລະ ການຕຽມພ້ອມຂອງເຮົາ. ການຕິດຕໍ່ເຊັ່ນນັ້ນຈາກພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ “ຊຳລະລ້າງ [ຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ] ເປັນເໝືອນດັງນ້ຳຄ້າງ ຈາກສະຫວັນ (see D&C 121:45). ການເປີດເຜີຍດັງກ່າວ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເລອຍໆ ແລະ ເຫັນໄດ້ໃນເລື່ອງລາວຂອງນິໄຟ ເມື່ອລາວໄປເອົາແຜ່ນຈາລິກທອງເຫລືອງຈາກ ລາບານ (ເບິ່ງ 1 ນິໄຟ 3–4). ໃນທີ່ສຸດ, ພຣະວິນຍານໄດ້ນຳພາ ລາວໄປຫາເຢຣູຊາເລັມ “ໂດຍທີ່ບູລິສະລິດ ໜ້າວ່າ ລາວຄວນເຮັດສິ່ງໃດ” (1 ນິໄຟ 4:6). ແລະ ລາວກໍບູລິສະລິດສ້າງເຮືອໃຫຍ່ບາດຮຸວ; ແຕ່ພຣະ ຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສະແດງໃຫ້ນິໄຟເຫັນ “ເປັນບາງຄັ້ງວ່າ ຄວນສ່ຽນໄມ້ວິທີໃດ ເພື່ອຈະສ້າງເຮືອໄດ້” (1 ນິໄຟ 18:1).

ປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ຊີວິດຂອງເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍ ຕົວຢ່າງຂອງການເປີດເຜີຍຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແບບ “ເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ເລັກໆໜ້ອຍໆ”. ຕົວຢ່າງເຊັ່ນ, ຄວາມຈິງຂຶ້ນພາບຖານຂອງການຟຸ້ນຟູພຣະກິດຕິຄຸນ ບໍ່ໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ ສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ບາດຮຸວໂລດຢູ່ໃນປາສັກສິດ. ມູນມໍລະດົກອັນລຳຄ່ານ ໄດ້ຖືກນຳມາໃຫ້ໃນ ຕອນທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ.

ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ອະທິບາຍເຖິງແບບແຜນຂອງການເປີດເຜີຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນວ່າ:

“ຕອນຂ້າພະເຈາຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈາຍັງກໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈາະສະແດງການມະຫັດສະຈັນໃຫ້ຂ້າພະເຈາເຫັນ ເພື່ອວ່າຂ້າພະເຈາຈະມີປະຈັກພະຍານ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈາບໄດ້ສະແດງການມະຫັດສະຈັນໃຫ້ຂ້າພະເຈາເຫັນ, ແຕ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຈິງແກ່ຂ້າພະເຈາເທື່ອລະບັນທັດ ຈົນວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈາ ຮູ້ຈັກຄວາມຈິງ ແຕ່ຫົວເຖິງຕົນ, ແລະ ຈົນວ່າຄວາມສົງໄສ ແລະ ຄວາມຢານກົວທັງໝົດໄດ້ສະຫລາຍໄປຈາກຂ້າພະເຈາ. ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ສົງຫຼຸດຈາກສະຫວັນມາຫາຂ້າພະເຈາ, ຫລື ກ່າວດ້ວຍສຽງແກຂອງເຫລົ່າຫຼຸດ. ໂດຍສຽງຊິມ ອັນແຜ່ເບົາຂອງພຣະວິນຍານຂອງພຣະເຈາທີ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ມອບປະຈັກພະຍານໃຫ້ແກ່ ຂ້າພະເຈາ. ແລະ ໂດຍຫລັກທຳ ແລະ ອຳນາດນ ພຣະອົງໄດ້ມອບຄວາມຮູ້ໃຫ້ລູກຫລານມະນຸດທຸກຄົນ ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ຄວາມຈິງ ຊຶ່ງມັນຈະຢູ່ນຳເຂົ້າໄປຕະຫລອດ ແລະ ຈະເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ຄວາມຈິງວ່າພຣະເຈາຮູ້ມັນ, ແລະ ຈະເຮັດຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາດັງທີ່ພຣະຄິດໄດ້ກະທຳຕາມ. ແລະ ບໍ່ມີການສະແດງອອກ ຂອງຄວາມມະຫັດສະຈັນຢາງໃດທີ່ຈະສາມາດບັນລຸສິ່ງນີ້ໄດ້” (in Conference Report, Apr. 1900, 40–41).

ເຮົາຜູ້ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ມັກຈະເນນໜັກເຖິງຄວາມມະຫັດສະຈັນ ແລະ ການສະແດງອອກໃຫ້ ເຫັນທາງວິນຍານຈົນວ່າບາງເທື່ອ ເຮົາລືມຂອບຄູນ ແລະ ໄດ້ມອງຂ້າມການເປີດເຜີຍທີ່ເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳ ເທື່ອລະນ້ອຍໂດຍທາງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. “ວິທີທີ່ລຽບງ່າຍ” (1 ນິໄຟ 17:41) ຂອງການໄດ້ຮັບການ ເປີດເຜີຍເທື່ອລະເລັກ ເທື່ອລະນ້ອຍ, ຊຶ່ງເມື່ອເວລາຜ່ານໄປ ມັນຈະເປັນຄຳຕອບ ຫລື ການນຳພາເຮົາ ໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ (ເບິ່ງ ຢາໂຄບ 4:14).

ຂ້າພະເຈາໄດ້ເວາລົມນຳຫລາຍຄົນຜູ້ມີຄວາມສົງໄສເລື່ອງປະຈັກພະຍານ ແລະ ປະໝາດຄວາມສາມາດທາງ ວິນຍານຂອງຕົນ ເພາະບໍ່ໄດ້ຮັບການມະຫັດສະຈັນ ຫລື ຄວາມປະທັບໃຈອັນແຮງກ້າ. ບາງທີ່ເມື່ອເຮົາ ຄິດໄຕ່ຕອງເບິ່ງປະສົບການຂອງໂຈເຊັບຢູ່ໃນປາສັກສິດ, ຂອງໂຊນຕອນເດີນທາງໄປເມືອງດາມັສກັດ, ແລະ ຂອງແອວມາຜູ້ເປັນລູກ, ເຮົາອາດຄິດວ່າ ມີບາງສິ່ງຜິດປົກກະຕິ ຖ້າເຮົາບໍ່ມີປະສົບການຄືກັນກັບພວກເພິນ. ຖ້າທ່ານມີຄວາມຄິດ ຫລື ຄວາມສົງໄສທີ່ຄ້າຍຄືກັນນ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຮູ້ໄວ້ວ່າ ທ່ານປົກກະຕິດີ. ຈົ່ງດຳເນີນໄປ ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຟັງ ແລະ ດ້ວຍສັດທາໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອທ່ານເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ທ່ານບອາດຜິດພາດໄດ້ (see D&C 80:3).

ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ກ່າວແນະນຳວ່າ: “ໃຫ້ສະແດງໄພ່ພົນຍຸກສູດທ້າຍຄົນທີ່ອົງ
ຕການນະຫັດສະຈັນ, ອົງຕເຄືອງໝາຍ ແລະ ພາບນິມິດ ເພື່ອຈະໄດ້ຍິດໝາຍຢູ່ໃນສາສນາຈັກໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນກ່ອນ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະສະແດງໃຫ້ທ່ານເຫັນສະມາຊິກຄົນທີ່ບໍ່ດີທີ່ຈະຢືນຢູ່
ຕພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ຜູ້ທີ່ເດີນໄປໃນທາງທີ່ມີພະລາດ. ບແມ່ນເພາະການນະຫັດສະຈັນ
ທີ່ເຮົາໄດ້ຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນຄວາມຈິງ, ແຕ່ເປັນດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ ແລະ ການເຊື່ອຟັງດ້ວຍຄວາມຊື່ສັດ
ຕພຣະບັນຍັດ ແລະ ກິດຂອງພຣະເຈົ້າ” (in Conference Report, Apr. 1900, 40).

ປະສົບການທີ່ເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍໆນຳຄວາມສະຫວ່າງຈະຊ່ອຍເຮົາ ໃຫ້ຮຽນຮູ້ຄວາມຈິງຕົວມັນຂອງກັບແບບແຜນ
ຂອງການເປີດເຜີຍ “ເປັນບັນທັດ, ເປັນຂໍ້ເລັກໆໜ້ອຍໆ”. ບາງເທື່ອໃນຕອນເຊົ້າ ຕາເວັນໄດ້ຂຶ້ນ ໃນມທີ່ມີເມກ ຫລື
ນ້ຳໝອກຫລາຍ. ໃນມເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາອາດຫລຽວບເຫັນຄັກ, ແລະ ບສາມາດບອກໄດ້ວ່າ ຕາເວັນໄດ້ຂຶ້ນຜ່ານ
ຂອບຟາແຕ່ຕອນໃດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນມເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາກໍມີຄວາມສະຫວ່າງພຽງພໍ ທີ່ຈະຮູ້ວ່າ
ມັນເປັນມໃໝ່ ແລະ ສາມາດເຮັດທຸລະກິດຂອງເຮົາໄດ້ດັ່ງທີ່ເຄີຍ.

ໃນວິທີດຽວກັນ, ຫລາຍເທື່ອ ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍແບບບ ແຈ່ມແຈ້ງປານໃດ. ມີເລື່ອງໜຶ່ງໃນ
ປະຫວັດສາດຂອງສາສນາຈັກ ທີ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນກ່ຽວກັບຫລັກທຳຂຶ້ນ.

ໃນລະດູໃບໄມ້ປົງຂອງປີ 1829, ອໍລິເວີ ຄາວເຕີລີ ໄດ້ເປັນນາຍຄູ ສອນຢູ່ເມືອງພາໄມລາ, ລັດນິວຢອກ.
ເມື່ອລາວໄດ້ຍິນກ່ຽວກັບ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ແລະ ການແປພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ, ອໍລິເວີຮູ້ສຶກວ່າ ລາວຢາກໄປ
ຊ່ອຍເຫລືອສາດສະດາ. ໃນທີ່ສຸດ, ລາວກໍໄດ້ເດີນທາງໄປຫາເມືອງຮາມໂມນີ, ລັດເພັນຊິນເວເນຍ, ແລະ
ໄດ້ກາຍເປັນ ຜູ້ຂຽນໃຫ້ໂຈເຊັບ. ລາວໄດ້ໄປເຖິງ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອໃນເວລາທີ່ຈຳເປັນຫລາຍທີ່ສຸດ
ສຳລັບການອອກມາຂອງພຣະຄຳພີມໍ່ມອນ.

ຈາກນັ້ນ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເປີດເຜີຍຕອນອໍລິເວີວ່າ ເມື່ອລາວໄດ້ອະທິຖານຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ, ລາວກໍໄດ້ຮັບ
ການນຳພາຈາກພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສະເໝີ. “ຖ້າບໍ່ໄດ້ເປັນເຊັ່ນນັ້ນ,” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະກາດວ່າ
ເຈົ້າຄົງບໍ່ໄດ້ມາຫາບ່ອນນອກ ບ່ອນທີ່ເຈົ້າຢູ່ໃນຕອນນັ້ນ. ຈົ່ງເບິ່ງ ເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຈົ້າໄດ້ທຸນຖາມເຮົາ ແລະ ເຮົາກໍໄດ້
ໃຫ້ຄວາມຮູ້ແກ່ຈິດໃຈຂອງເຈົ້າ; ແລະ ບັດນ ເຮົາບອກເຈົ້າເຖິງສິ່ງນີ້ ເພື່ອວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ຮູ້ວ່າ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້
ໂດຍພຣະວິນຍານແຫ່ງຄວາມຈິງ (see D&C 6:14–15).

ດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ອໍລິເວີຈຶ່ງໄດ້ຮັບການເປີດເຜີຍຜ່ານສາດສະດາໂຈເຊັບ ສະມິດ ບອກໃຫ້ລາວຮູ້ວ່າ ລາວໄດ້ຮັບ
ການເປີດເຜີຍ. ຕາມຈິງແລ້ວ, ອໍລິເວີບໍ່ຈຶ່ງວ່າ ລາວໄດ້ຮັບການນຳພາຈາກພຣະເຈົ້າໃນຕອນໃດ ແລະ ດ້ວຍວິທີໃດ

ແລະ ຕ້ອງການຄຳແນະນຳແນວໃດ ເພື່ອວ່າຈະມີຄວາມເຂົາໃຈຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍ. ຖ້າຈະປຽບທຽບແລ້ວ, ຄືກັບວ່າອິດິເວີໄດ້ເດີນໄປໃນຄວາມສະຫວ່າງໃນມືບໍ່ມີແດດ.

ໃນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະ ໃນການທ້າຍທາຍທີ່ເຮົາປະເຊີນໃນຊີວິດ, ພຣະເຈົ້າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຮົາເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດ, ເພື່ອກະທຳ ແລະ ບໍ່ແນ່ນອນເພື່ອໃຫ້ກະທຳຕ (ເບິ່ງ 2 ນິໄລ 2:26), ແລະ ໃຫ້ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ. ເຮົາອາດບໍ່ເຫັນທຸກ, ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຈາກສະຫວັນ, ຫລື ໄດ້ຮັບຄວາມສຳພັນປະທັບໃຈ. ສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະກ້າວໄປຫ້າດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ການອະທິຖານ—ດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່ນອນໃຈນັ້ນ—ເຮົາໄດ້ກະທຳຕາມພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອເຮົາໃຫ້ກຽດແກ່ພັນທະສັນຍາຂອງເຮົາ ແລະ ຮັກສາພຣະບັນຍັດ, ເມື່ອເຮົາພະຍາຍາມເຮັດຄວາມດີໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ກາຍເປັນຄົນດີກວ່າເກົ່າ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດເດີນໄປຢ່າງແນ່ນອນໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະນຳພາເຮົາໄປໃນທຸກບາດກ້າວ. ແລະ ເຮົາຈະສາມາດກ່າວອອກມາໄດ້ດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈວ່າ ພຣະເຈົ້າຈະດື່ມໃຈຄຳເວົ້າຂອງເຮົາ. ພຣະຄຳທີ່ໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ວ່າ ແລ້ວຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຈົ້າຈະມີຫລາຍຂຶ້ນຢູ່ພຣະພັກຂອງພຣະເຈົ້າ (see D&C 121:45).

ເມື່ອທ່ານສະແຫວງຫາວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍຢ່າງຖືກຕ້ອງ ແລະ ນຳໃຊ້ມັນ, ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າທ່ານຈະ “ເດີນໄປໃນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” (ເອຊາຍາ 2:5; 2 ນິໄລ 12:5). ບາງເທື່ອວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍຈະປະກົດຂຶ້ນທັນທີ, ແຕ່ບາງເທື່ອ ມັນຈະເກີດຂຶ້ນເທື່ອລະເລັກ ເທື່ອລະນ້ອຍ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ທ່ານອາດບໍ່ຈິນຊ້ຳ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນວ່າມັນຈະເກີດຂຶ້ນໃນແບບໃດກໍຕາມ, ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນຈະເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງທ່ານແຈ້ງຂຶ້ນ, ເຮັດໃຫ້ທ່ານເຂົາໃຈຫລາຍຂຶ້ນ (ເບິ່ງ ແອວມາ 5:7; 32:28), ແລະ ນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງທ່ານ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ.

|v27

I declare my apostolic witness that the Father and the Son live. The spirit of revelation is real—and can and does function in our individual lives and in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints. I testify of these truths in the sacred name of the Lord Jesus Christ, amen.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍປະກາດເປັນພະຍານວ່າ ພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດຊົງພຣະຊົນຢູ່. ວິນຍານແຫ່ງການເປີດເຜີຍມີແທ້ຈິງ—ແລະ ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງເຮົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ໃນສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄຟຟົນ ຍຸກສຸດທ້າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄິດເຈົ້າ, ອາແມນ.

ພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດ---ທຸງສັນຍານຕໂລກ
ໂດຍ ປະທານ ທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ການທັກທາຍມາຍັງທ່ານ ທຸກຄົນ ແລະ ອະທິຖານວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຈະນຳພາຄວາມຄິດ ແລະ ດົນໃຈຖ້ອຍຄຳຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວກັບທ່ານໃນມນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການກ່າວຄວາມຄິດຄວາມເຫັນຈັກຢາງສອງຢາງກ່ຽວກັບຂ່າວສານທີ່ເຮົາໄດ້ຍິນ ໃນເຊາມນຈາກ ຊິດສະເຕີ ອອນເລດ ແລະ ອະທິການເບີຕັນ ແລະ ຄົນອື່ນໆ ກ່ຽວກັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການ ຂອງສາສນາຈັກ. ດັ່ງທີ່ກ່າວມານ, ປັນ ເປັນປີຄົບຮອບ 75 ປີ ຂອງໂຄງການທີ່ໄດ້ຮັບການດົນໃຈ, ຊຶ່ງໄດ້ເປັນພອນໃຫ້ແກ່ຊີວິດ ຂອງຫລາຍໆຫລາຍຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍທີ່ໄດ້ຮູ້ຈັກບາງຄົນ ທີ່ໄດ້ຈັດຕັ້ງໂຄງການນຂນ ຜູ້ຊຶ່ງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມ—ຫລາຍທີ່ສຸດ ບຸລຸດທີ່ມີເນດຕາ ແລະ ສາມາດຫລົງເຫັນອະນາຄົດ.

ດັ່ງທີ່ອະທິການເບີຕັນ ແລະ ຊິດສະເຕີ ອອນເລດ ແລະ ຄົນອື່ນໆໄດ້ກ່າວເຖິງ, ອະທິການຂອງຫວອດມີໜ້າທີ່ ຮັບຜິດຊອບທີ່ຈະດູແລຄົນຂັດສິນ ຜູ້ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງຫວອດເພິນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດ ຮັບໃຊ້ເປັນອະທິການຢູ່ຫວອດໜຶ່ງໃນເມືອງເຊົາເລັກ ດູແລ ສະມາຊິກ 1,080 ຄົນ, ລວມທັງແມ່ໝ້າຍ 84 ຄົນ. ຫລາຍຄົນກໍມີຄວາມຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຫລາຍແທ້ໆ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມກະຕັນຍູຫລາຍສຳລັບ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ສຳລັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງສະມາຄົມສະຕີສິງເຄາະ ແລະ ກຸ່ມຖານະປະໂລຫິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະກາດວ່າ ໂຄງການສະຫວັດດີການຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄພ່ພິນຍຸກສູດທ້າຍ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຈາກພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ.

ບັດນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກອງປະຊຸມເປັນວັນຄົບຮອບ ສາມປີນັບແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກ ສະໜັບສະໜູນໃຫ້ເປັນປະທານຂອງສາສນາຈັກ. ເປັນຊ່ວງປີທີ່ຫຍຸ້ງຫລາຍສົມຄວນ, ເຕັມໄປດ້ວຍ ການທ້າທາຍຫລາຍຢາງ, ແຕ່ກໍໄດ້ຮັບພອນຫລາຍຈົນນັບບຖ້ວນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດໄປອຸທິດພຣະວິຫານ ຫລັງໃໝ່ ແລະ ອຸທິດຫລັງເກົ່າຄືນໃໝ່ ຊຶ່ງເປັນພອນທີ່ປິຕິຍິນດີ ແລະ ສັກສິດຫລາຍທີ່ສຸດ, ແລະ ກ່ຽວກັບພຣະວິຫານນແຫລະ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຢາກກ່າວນຳທ່ານໃນມນ.

ໃນລະຫວ່າງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ປີ 1902, ທ່ານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ປະທານຂອງສາສນາຈັກໄດ້ກ່າວເປີດ ກອງປະຊຸມດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ມີຄວາມຫວັງວ່າ ໃນມໜຶ່ງພວກເຮົາຈະມີ “ພຣະວິຫານຕຸງຢູ່ໃນຫລາຍໆບ່ອນ [ທົ່ວໂລກ] ບ່ອນທີ່ຜູ້ຄົນຕ້ອງການ ແລະ ເດີນທາງໄປຫາໄດ້ງ່າຍ.”¹

ໃນລະຫວ່າງ 150 ປີ ຕິດຕາມການຈັດຕັ້ງສາສນາຈັກຂນ, ຈາກປີ 1830 ຫາປີ 1980, ພຣະວິຫານ 21 ຫລັງໄດ້ຖືກສ້າງຂນ, ລວມທັງພຣະວິຫານເຄີດແລນ, ໂອໄຮໂອ, ແລະ ນາລູ, ອິລິນອຍ. ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບ 30 ປີ ນັບແຕ່ປີ 1980, ໄດ້ມີພຣະວິຫານລວມທັງໝົດ 115 ຫລັງທີ່ໄດ້ຖືກສ້າງຂນ ແລະ ອຸທິດ.

ມວນນກໍໄດ້ປະກາດການຕຽມສ້າງພຣະວິຫານອີກ 3 ຫລັງ, ແລະ ຕອນນ ມີພຣະວິຫານທີ່ກຳລັງສ້າງ ຫລື
ເລີ່ມຕົ້ນສ້າງຢູ່ 26 ຫລັງ. ຈຳນວນພຣະວິຫານຈະມີເພີ່ມຂຶ້ນເລື້ອຍໆ.

ຈຸດເປົ້າໝາຍທີ່ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ຫວັງໄວ້ໃນປີ 1902 ພວມເກີດເປັນຈິງ. ຄວາມປາດຖະໜາ
ຂອງພວກເຮົາແມ່ນທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ພຣະວິຫານສະດວກແກ່ສະມາຊິກໃຫ້ຫລາຍເທົ່າທີ່ ຈະເປັນໄປໄດ້.

ພຣະວິຫານຫລັງໜຶ່ງທີ່ພວມສ້າງຢູ່ໃນຕອນນແມ່ນຢູ່ໃນເມືອງມານາອູສ, ປະເທດບຣາຊິນ. ຫລາຍປີກ່ອນ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບສະມາຊິກຈຳນວນປະມານລ້ອຍຄົນທີ່ໄດ້ເດີນທາງຈາກເມືອງມານາອູສ,
ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ໃນກາງປ່າອາມາຊອນ, ໄປຫາພຣະວິຫານທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດຢູ່ເມືອງເຊົາປາໂລ, ປະເທດບຣາຊິນ---
ເປັນລະຍະທາງເກືອບເຖິງ 2,500 ໄມ (4,000 ກິໂລແມັດ) ຈາກເມືອງມານາອູສ. ໄຜ່ພົບທີ່ຊິສັດເຫລົ່ານນ
ໄດ້ໄປທາງເຮືອສີມ ລ່ອງໄປຕາມແມ່ນ້ຳອາມາຊອນ ແລະ ສາຂາຂອງມັນ. ຫລັງຈາກໄດ້ໄປທາງນ້ຳແລ້ວ,
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນລົດເມໄປອີກສາມມ ຕາມເສນທາງທີ່ເປັນຊຸມຫລຸບ ໂນນ, ມີອາຫານກິນເລັກນ້ອຍ ແລະ
ປ່ອນນອນທີ່ບໍ່ສະດວກສະບາຍ. ຫລັງຈາກເຈັດມເຈັດຄິນ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານຢູ່ເມືອງເຊົາປາໂລ,
ປ່ອນທີ່ໄດ້ກະທຳພິທີການແຫ່ງນິລັນດອນ. ການເດີນທາງກັບບ້ານກໍ່ຫຍຸ້ງຍາກເທົ່າໆກັນ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ,
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພິທີການ ແລະ ພອນຂອງພຣະວິຫານ, ແລະ ເຖິງແມ່ນເງິນຈະໝົດໄປ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍ
ພຣະວິນຍານຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູຕພອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ.² ບັດນ, ຫລາຍປີຈາກນນ,
ສະມາຊິກຂອງເຮົາໃນເມືອງມານາອູສ ມີຄວາມປະຕິຍິນດີຫລາຍທີ່ໄດ້ເຫັນພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ ພວມ
ສ້າງຂຶ້ນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳອີໂອ ເນກະໂຣ. ພຣະວິຫານຈະນຳຄວາມຊື່ນຊົມມາໃຫ້ສະມາຊິກທີ່ຊິສັດໃນປ່ອນ
ທີ່ມັນຕັ້ງຢູ່.

ການລາຍງານກ່ຽວກັບການເສຍສະລະ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປຮັບເວົ້າພອນໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະປະທັບໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າສະເໝີ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຂອບພຣະຄຸນຫລາຍຕພຣະວິຫານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນເລື່ອງໜຶ່ງອີກກ່ຽວກັບ ນາຍທີຣີ ແລະ ນາງຕາຣາຣາອີນາ ໂມອູ ທຳ ພ້ອມດ້ວຍລູກ 10
ຄົນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ທັງຄອບຄົວໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມສາສນາຈັກໃນຊ່ວງລະຍະປີ 1960, ຕອນຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ໄປ
ຫາເກາະຂອງເຂົາເຈົ້າ, ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ປະມານ 100 ໄມ (160 ກິໂລແມັດ) ທາງໃຕ້ຂອງປະເທດຕາຣີດີ. ບດີນເຂົາເຈົ້າ
ກໍ່ເລີ່ມປາຖະໜາຢາກໄດ້ຮັບພອນຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນທີ່ຜະນຶກເຂົ້າກັນຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ໃນເວລານນ, ພຣະວິຫານຢູ່ໃກ້ທີ່ສຸດສຳລັບຄອບຄົວໂມອູ ທຳ ແມ່ນຢູ່ເມືອງແຮມມິຕັນ ປະເທດນິວຊີແລນ,
ໄກປະມານ 2,500 ໄມ (4,000 ກິໂລແມັດ) ຢູ່ທາງຕາເວັນຕົກສ່ຽງໃຕ້, ຊຶ່ງຕ້ອງຈ້າງຍົນໃນລາຄາແພງ
ເພື່ອບິນໄປ. ຄອບຄົວໃຫຍ່ຂອງໂມອູ ທຳ ຜູ້ຫາລ້ຽງຊີບດ້ວຍຄວາມທຸກຍາກລຳບາກ ໂດຍສວນນ້ອຍຕອນໜຶ່ງ,
ບໍ່ມີເງິນພຽງພໍທີ່ຈະຈ້າງເຄື່ອງບິນ, ແລະ ກໍ່ບໍ່ມີວຽກໃຫ້ເຮັດຢູ່ໃນເກາະນນ. ສະນນ ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ແລະ
ລູກຊາຍຂອງລາວຊື່ ເຈໂຣນ ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈໄປທຳງານຢູ່ບຸຣຸທີ່ ນິວກາ ໂດເນຍ, ຊຶ່ງຢູ່ໄກປະມານ 3,000 ໄມ
(4,800 ກິໂລແມັດ) ຢູ່ທາງພາກຕາເວັນຕົກ. ເຈາຂອງບຸຣຸໄດ້ຈ່າຍຄ່າເດີນທາງໃຫ້ພະນັກງານໄປຫາບຸຣຸ,
ແຕ່ບໍ່ຈ່າຍຄ່າເດີນທາງກັບບ້ານ.

ພລູກໂມອູ ທຳ ສາມຄົນໄດ້ທຳໜ້າໜີ້ຢູ່ບຸນແຮ່ເປັນເວລາສີ່ປີ, ອອກແຮງຄູດ ແລະ ເຄື່ອນຍ້າຍແຮ່ທີ່ໜັກ.
ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ຄົນດຽວເຫຼົ່ານັ້ນໄດ້ກັບໄປຢາມບ້ານປີລະເທືອນຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ, ປະໃຫ້ລູກຊາຍຢູ່
ນິວກາໂດເນຍ.

ຫລັງຈາກໄດ້ທຳໜ້າໜີ້ເປັນເວລາສີ່ປີ, ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ແລະ ລູກຂອງລາວໄດ້ທ້ອນເງິນພໍສຳລັບ
ຄອບຄົວຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານນິວຊີແລນ. ທຸກຄົນໄດ້ໄປ, ຍົກເວນແຕ່ລູກສາວຄົນໜຶ່ງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຜະນຶກເຂົາກັນ
ຊົ່ວກາງເວລາ ແລະ ນິລັນດອນ, ຊຶ່ງເປັນປະສົບການທີ່ຊື່ນຊົມ ແລະ ບອາດຈະບັນລະຍາຍໄດ້.

ຫລັງຈາກ ພຣະວິຫານ, ບະລາເດີໂມອູ ທຳ ໄດ້ກັບໄປນິວກາໂດເນຍທັນທີ, ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ທຳໜ້າໜີ້
ເປັນເວລາສອງປີຕົ້ນອີກ ເພື່ອຈ່າຍຄ່າເດີນທາງໃຫ້ລູກສາວຜູ້ໄດ້ໄປພຣະວິຫານນຳເຂົາເຈົ້າ---ລູກສາວ
ຜູ້ແຕ່ງງານພ້ອມດ້ວຍລູກ ແລະ ສາມີຂອງນາງ.

ໃນຕອນເຖົ້າແກ່, ບະລາເດີ ກັບ ຊິດສະເຕີໂມອູ ທຳ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.
ຫລັງຈາກ ພຣະວິຫານປາປີຕີ ຕາຣິດີ ໄດ້ສ້າງສຳເລັດ ແລະ ອຸທິດແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ຢູ່ທີ່ນນ
ສອງເທື່ອ.³

ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພຣະວິຫານແມ່ນມີຄວາມສຳຄັນຫລາຍກວ່າກ້ອນຫີນ ແລະ ສີມັງເຫຼົ່ານັ້ນ.
ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນທີ່ມີສັດທາ ແລະ ຖືສິນອົດເຂົາ. ມັນຖືກສ້າງຂຶ້ນດ້ວຍການທົດສອບ ແລະ ປະຈັກພະຍານ.
ມັນມີການຖືກເຮັດໃຫ້ສັກສິດ ໂດຍການເສຍສະລະ ແລະ ການຮັບໃຊ້.

ພຣະວິຫານຫລັງທຳອິດທີ່ໄດ້ສ້າງຂຶ້ນໃນຍຸກນແມ່ນພຣະວິຫານຢູ່ເມືອງເຄິດແລນ, ລັດໂອໄຮໂອ.
ຕອນນັ້ນໄຟຟ້າຂອງພຣະເຈົ້າທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາໃຫ້ສ້າງພຣະວິຫານຂຶ້ນ,
ແລະ ເຂົາເຈົ້າກໍໄດ້ເຮັດແນວນັ້ນ. ແອວເດີ ຣີເບີ ຊີ ຄິນ ໂບ ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່າ, “ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ເຖິງຄວາມທຸກຍາກ
ລຳບາກ, ບັນຫາ, ແລະ ຄວາມ ໂສກເສົາທີ່ເຮົາຜ່ານຜ່າເພື່ອຈະໄດ້ບັນລຸຜົນສຳເລັດ.”⁴ ຈາກນັ້ນ, ຫລັງຈາກໄດ້
ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ, ໄຟຟ້າຂອງພຣະເຈົ້າພັດໄດ້ຖືກໄລ່ໜີ້ຈາກລັດໂອໄຮໂອ ແລະ ຈາກພຣະວິຫານທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັກ.
ໃນທີ່ສຸດເຂົາເຈົ້າໄດ້ພົບບ່ອນພັກຜ່ອນ---ເຖິງແມ່ນເປັນພຽງຊົ່ວຄາວ---ຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳມິດຊີສິບປີ ໃນລັດ
ອິລິນອຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງໃຫ້ເມືອງນັ້ນວ່າ ນາວູ, ແລະ ເຕັມໃຈທີ່ຈະສະລະທຸກສິ່ງ ແລະ ດ້ວຍສັດທາຂອງ
ເຂົາເຈົ້າ ເພື່ອສ້າງພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງຂຶ້ນແດ່ພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຖືກຂົ່ມເຫັງອີກ,
ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ, ບໍ່ດົນຫລັງຈາກໄດ້ສ້າງພຣະວິຫານນາວູແລ້ວ, ເຂົາເຈົ້າຖືກຂົ່ມໄລ່ໜີ້ຈາກບ້ານເຮືອນອີກ,
ແລະ ໄດ້ພາກັນໄປຊອກຫາບ່ອນພັກພາອາໄສຢູ່ໃນຖິ່ນແຫ່ງແລ້ວກັນດານ.

ການດນລິນ ແລະ ການເສຍສະລະເລີນຕນອີກ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຮັບໃຊ້ເປັນເວລາ 40 ປີ ເພື່ອສ້າງ
ພຣະວິຫານເຊົາເລັກ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຢາງສະງ່າງາມຢູ່ບອງໃຕ້ຈາກສູນກາງປະຊຸມໃຫຍ່ທີ່ທ່ານມາຮ່ວມໃນມນ.

ມີການເສຍສະລະໃນຫລາຍລະດັບ ເມື່ອກ່ຽວຂ້ອງກັບການສ້າງພຣະວິຫານ ແລະ ການໄປພຣະວິຫານ.
ຫລາຍຄົນໄດ້ເຮັດວຽກງານໜັກ ແລະ ດນລິນເພື່ອວ່າເຂົາ ແລະ ຄອບຄົວຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ມີຢູ່ໃນພຣະວິຫານ
ຂອງພຣະເຈົ້າ.

ເປັນຫຍັງຫລາຍຄົນຈຶ່ງຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເສຍສະລະຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະວິຫານ? ຜູ້ທີ່ເຂົາໃຈພອນນິລັນດອນ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະ ວິຫານ ຮູ້ວ່າບໍ່ມີການເສຍສະລະໃດທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ກວ່າ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ມີຄ່າຫລາຍກວ່າ, ບໍ່ມີການດຸນລົງໃດທີ່ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນເຫລົ່ານັ້ນ. ບໍ່ມີເສນທາງໃດທີ່ຍາວໄກເກີນໄປ, ບໍ່ມີບັນຫາໃດທີ່ເອົາຂະນະບໍ່ໄດ້, ບໍ່ມີຄວາມລຳບາກໃດທີ່ອົດທົນຕໍ່ໄດ້. ເຂົາເຈົ້າເຂົາໃຈວ່າ ພິທີການຊ່ອຍໃຫ້ລອດທິຣັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ອະນຸຍາດເຮົາໃຫ້ສາມາດກັບໄປຫາພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໃນມື້ໜຶ່ງ ໃນຄວາມສຳພັນຂອງຄອບຄົວນິລັນດອນ ແລະ ເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພອນ ແລະ ອຳນາດຈາກເບອງບິນ ແມ່ນກຸ້ມຄ່າສຳລັບການເສຍສະລະ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມທັງໝົດ.

ທຸກວັນນ ເຮົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງທົນກັບຄວາມທຸກຍາກລຳບາກໃນການເດີນທາງໄປພຣະວິຫານ. ແປດສິບຫ້າເປີເຊັນຂອງຈຳນວນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກໃນຕອນນ ອາໄສຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງພຣະວິຫານປະມານ 200 ໄມ (320 ກິໂລແມັດ), ແລະ ພວກເຮົາສ່ວນຫລາຍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໄກເຖິງປານນັ້ນ.

ຖ້າທ່ານໄດ້ໄປພຣະວິຫານແລ້ວສຳລັບຕົນເອງ, ແລະ ຖ້າທ່ານອາໄສຢູ່ໃກ້ພຣະວິຫານ, ການເສຍສະລະຂອງທ່ານອາດເປັນເວລາທີ່ທ່ານຕ້ອງໄດ້ຈັດໄວ້ຈາກພິທີຫຍຸ້ງຍາກ ເພື່ອໄປພຣະວິຫານເປັນປະຈຳ. ມີຫລາຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງເຮັດໃນພຣະວິຫານແທນຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ. ເມື່ອເຮົາເຮັດວຽກງານແທນເຂົາເຈົ້າ, ເຮົາຈະຮູ້ວ່າເຮົາໄດ້ບັນລຸສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເພື່ອຕົນເອງ. ປະທານໂຈເຊັບ ແອັຟ ສະມິດ ໄດ້ປະກາດຢ່າງໜັກໜື່ນວ່າ: "ຜູ້ຄວາມພະຍາຍາມຂອງເຮົາ, ໂສ້ແຫ່ງການເປັນຂ້າທາດຂອງເຂົາເຈົ້າ ຈະຫລຸດອອກຈາກເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ຄວາມມິດມົວທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາເຈົ້າຢູ່ຈະສະຫລາຍໄປ, ຄວາມສະຫວ່າງຈະສ່ອງເຂາມາຫາເຂົາເຈົ້າ ແລະ ເຂົາເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນຢູ່ໃນໂລກວິນຍານເຖິງວຽກງານທີ່ໄດ້ເຮັດແທນເຂົາເຈົ້າໂດຍລູກຫລານຢູ່ພື້ນ, ແລະ ຈະຊົມຊືມນຳທ່ານໃນການກະທຳໜ້າທີ່ເຫລົ່ານັ້ນ."⁵ ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ວຽກງານນັ້ນແມ່ນຂອງເຮົາທີ່ຈະເຮັດ.

ໃນຄອບຄົວຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ, ໃນປະສົບການຕ່າງໆທີ່ສັກສິດ ແລະ ໜ້າຊຶງຈຳທີ່ສຸດ ແມ່ນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ໄປພຣະວິຫານນຳກັນ ເພື່ອເຮັດພິທີການຜະນິກແທນບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາຜູ້ທີ່ໄດ້ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ.

ຖ້າທ່ານຍັງບໍ່ໄດ້ໄປພຣະວິຫານເທື່ອ, ຫລື ຖ້າທ່ານເຄີຍໄປ, ແຕ່ຕອນນັ້ນມີຄ່າຄວນພິສຳລັບໃບຮັບຮອງເຂົາພຣະວິຫານ, ບໍ່ມີເປົ້າໝາຍໃດທີ່ສຳຄັນຫລາຍໄປກວ່າການທີ່ຈະໄດ້ມີຄ່າຄວນພິສຳລັບໄປພຣະວິຫານ. ການເສຍສະລະຂອງທ່ານອາດເປັນການນຳຊີວິດຂອງທ່ານໃຫ້ມາເໝາະສົມກັບເງື່ອນໄຂຂອງຄວາມເໝາະສົມສຳລັບໃບຮັບຮອງ, ບາງທີຕ້ອງໄດ້ປະຖມນິໄສເກົ່າອັນທີ່ເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ເໝາະສົມ. ບາງທີອາດເປັນວ່າ ຕ້ອງມີສັດທາ ແລະ ການເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ບວ່າມັນຈະເປັນອັນໃດກໍຕາມ, ໃຫ້ພະຍາຍາມມີຄ່າຄວນທີ່ຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ. ໃຫ້ມີໃບຮັບຮອງເຂົາພຣະວິຫານ ແລະ ນັບຖືມັນວ່າເປັນຊັບສິນທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດ, ເພາະມັນເປັນແນວນັ້ນແທ້.

ຈົນກວ່າທ່ານຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈາ ແລະ ຮັບເອົາພອນທັງໝົດທີ່ສໍາຄັນທ່ານຢູ່ໃນນນ, ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ຮັບທຸກສິ່ງທີ່ສາສນາຈັກມີໄວ້ໃຫ້ທ່ານ. ໃນພອນທີ່ສໍາຄັນ ແລະ ຍິ່ງໃຫຍ່ທັງໝົດຂອງການເປັນສະມາຊິກຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ແມ່ນພອນທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈາ.

ບັດນ, ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈາ ຜູ້ທີ່ຍັງເປັນໄວລຸ້ນ, ຈົ່ງຫລຽວຫາພຣະວິຫານຕະຫລອດເດ. ຢາເຮັດສິ່ງໃດທີ່ກັດກັນພວກເຈາຈາກການໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ ແລະ ຮັບເອົາພອນນິລັນດອນທີ່ສັກສິດຢູ່ໃນນນ. ຂ້າພະເຈາຂໍຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນຜູ້ທີ່ໄປພຣະວິຫານເປັນປະຈຳ ເພື່ອຮັບບັບຕິສະມາແທນຄົນຕາຍ, ໄດ້ລູກນອນແຕ່ເຊາ ເພື່ອວ່າພວກເຈາຈະໄດ້ໄປເຮັດພິທີບັບຕິສະມາດັ່ງກ່າວ ກ່ອນໄປໂຮງຮຽນ. ມັນເປັນການເລີ່ມຕົ້ນທີ່ດີຫລາຍ.

ສໍາລັບທ່ານຜູ້ມີລູກທີ່ຍັງນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈາຂໍແບ່ງປັນຄໍາແນະນຳທີ່ສະຫລາດຂອງປະທານສະເປັນເຊີດັບເບີນຢູ ຄິມ ໂບ ນຳທ່ານ. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ: “ຄົງເປັນສິ່ງດີຫລາຍ ... ຖ້າພໍ່ແມ່ຈະຕິດຮູບພຣະວິຫານໄວ້ຢູ່ໃນຫ້ອງນອນຂອງລູກ, ນັບແຕ່ເວລາເຂົາເປັນແອນ້ອຍຢູ່, ເພື່ອຈະໄດ້ຫລຽວເຫັນທຸກມ ແລະ ກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງໃນຊີວິດຂອງເຂົາ. ເມື່ອເຂົາເຖິງອາຍຸທີ່ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດສິ່ງສໍາຄັນກ່ຽວກັບການໄປພຣະວິຫານ, ແລ້ວມັນຈະເປັນການໄດ້ຕັດສິນໃຈແລ້ວ.”⁶

ກຸ່ມເດັກນ້ອຍໄດ້ຮ້ອງເພງນຢູ່ໃນຂຸນປະຖົມໄວ້ວ່າ:

ເຮົາຢາກເຫັນພຣະວິຫານ
ເຮົາຢາກໄປຫາໃນມໜຶ່ງ.
ເຮົາຈະເຮັດພັນທະສັນຍານຳພຣະບິດາ;
ເຮົາຈະສັນຍາທີ່ຈະເຊື່ອຝັງ.⁷

ຂ້າພະເຈາຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງສອນລູກໆໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄວາມສໍາຄັນຂອງພຣະວິຫານ.

ໂລກທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ນອາດເປັນບ່ອນທີ່ມີການທ້າທາຍ ແລະ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຫລາຍ. ເຮົາມັກຈະຖືກຫຼົ່ມລ້ອມໄປດ້ວຍສິ່ງທີ່ຈະດົງຈ່ອງເຮົາລົງ. ເມື່ອທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈາໄປບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈາ, ເມື່ອເຮົາຈິຈຳພັນທະສັນຍາທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນນນ, ແລ້ວເຮົາຈະສາມາດປະເຊີນກັບການທົດລອງທຸກຢ່າງ ແລະ ເອົາຊະນະການລໍລ່ວງໄດ້. ໃນບ່ອນທີ່ສັກສິດນ, ເຮົາຈະພົບຄວາມສະຫງົບ; ເຮົາຈະສຶດຊິນຂນ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງ.

ບັດນ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈາ, ຂ້າພະເຈາຂໍກ່າວເຖິງ ພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງກ່ອນຂ້າພະເຈາຈະຈົບ. ບດົນຈາກນ, ເມື່ອພຣະວິຫານມີຢູ່ທົ່ວໄປໃນໂລກ, ພຣະວິຫານອີກຫລັງໜຶ່ງຈະຖືກສ້າງຂຸນຢູ່ໃນເມືອງໜຶ່ງ ທີ່ຕາຍຢູ່ມາໄດ້ຫລາຍກວ່າ 2,500 ປີແລ້ວ. ຂ້າພະເຈາກ່າວເຖິງພຣະວິຫານທີ່ພວມສ້າງຢູ່ກຸງ ໂຣມ, ປະເທດອິຕາລີ.

ພຣະວິຫານທຸກຫລັງແມ່ນບ້ານຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີການປະຕິບັດ, ມີພອນ, ແລະ ມີພິທີການແບບດຽວກັນ. ພຣະວິຫານຢູ່ກຸງໂຮມ ອີຕາລີ ພວມຖືກສ້າງຂຶ້ນໃນສະຖານທີ່ແຫ່ງປະຫວັດສາດພິເສດ ບ່ອນທີ່ອັກຄະສາວິກ ເປໂຕ ແລະ ໂປໂລ ໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະຄຣິດ ແລະ ເປັນບ່ອນທີ່ຄົນທັງສອງໄດ້ຖືກປະຫານ.

ເດືອນຕຸລາຜ່ານມານ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຕາໂຮມກັນຢູ່ໃນສະຖານທີ່ອັນສວຍງາມນັ້ນ ຢູ່ພາກ ຕາເວັນອອກສ່ຽງເໜືອຂອງກຸງໂຮມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດກ່າວຄຳອະທິຖານອຸທິດທິດິນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຮັບການດົນໃຈຂໍໃຫ້ຜູ້ແທນລູຊີໂອ ມາລານ ແລະ ທ່ານ ກິດເຊັບເປ ຊີອາດີ ລອງເຈາເມືອງຂອງກຸງໂຮມ ເປັນຄົນຊ່ວຍດິນກ່ອນ. ເພິ່ນທັງສອງກໍມີພາກສ່ວນໃນການຕັດສິນໃຈ ແລະ ອະນຸຍາດໃຫ້ພວກເຮົາສ້າງ ພຣະວິຫານຢູ່ໃນເມືອງຂອງພວກເພິ່ນ.

ມນນມິຂເຝອຫລາຍ, ແຕ່ອົບເອາ, ເຖິງແມ່ນເບິ່ງຄືວ່າຝົນຈະຕົກລົງມາແຮງ, ແຕ່ເຫັນພຽງສອງສາມເມັດ ຕົກລົງມາເທົ່ານັ້ນ. ໃນຂະນະທີ່ກຸ່ມນັກຮ້ອງທິສະງ່າງາມ ຮ້ອງເພງໃນພາສາອີຕາລີ ຊື່ວ່າ “The Spirit of God,” ເບິ່ງຄືວ່າ ສະຫວັນ ແລະ ແຜ່ນດິນໂລກ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັນໃນສຽງເພງສວດແຫ່ງການສັນລະເສີນ ແລະ ກະຕັນຍູຕ ພຣະເຈົ້າອົງສູງສຸດ. ບສາມາດຢຸດຢາງນຳຕາໄວ້ໄດ້.

ໃນອະນາຄົດ, ຜູ້ທີ່ຊື່ສັດຢູ່ໃນເມືອງນິລັນດອນນ ຈະໄດ້ຮັບພິທີການນິລັນດອນໃນບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ສຳລັບພຣະວິຫານທີ່ພວມຖືກສ້າງຢູ່ໃນ ກຸງໂຮມຕອນນ ແລະ ສຳລັບພຣະວິຫານຂອງພວກເຮົາທຸກຫລັງ, ບວ່າມັນຈະຕັ້ງຢູ່ໃນບ່ອນໃດກໍຕາມ. ແຕ່ລະຫລັງໄດ້ຕັ້ງຢູ່ເປັນທຸງສັນຍານຕໂລກ, ເປັນການສະແດງປະຈັກພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າ, ພຣະບິດາ ນິລັນດອນຊົງພຣະຊົນຢູ່, ວ່າພຣະອົງປາຖະໜາທີ່ຈະອວຍພອນເຮົາ ແລະ ແນ່ນອນ, ທີ່ຈະອວຍພອນບຸດ ແລະ ທິດາຂອງພຣະອົງຕະຫລອດທຸກຍຸກທຸກສະໄໝ. ພຣະວິຫານແຕ່ລະຫລັງເປັນການສະແດງເຖິງປະຈັກພະຍານ ຂອງເຮົາວ່າ ຊີວິດຫລັງຈາກຄວາມຕາຍແມ່ນແທ້ຈິງ ແລະ ແນ່ນອນດັ່ງທີ່ເຮົາມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍເປັນພະຍານເຖິງເລື່ອງນັ້ນ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງເສຍສະລະຖ້າຈຳເປັນ ເພື່ອຈະໄດ້ໄປພຣະວິຫານ ເພື່ອຈະໄດ້ມີວິນຍານຂອງພຣະວິຫານຢູ່ໃນຫົວໃຈ ແລະ ຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງເຮົາ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົງຕິດຕາມພຣະບາດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ ໄປ, ຜູ້ຊົງ ໄດ້ຊົດໃຊ້ຫລາຍທີ່ສຸດແທນເຮົາ, ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ມີຊີວິດນິລັນດອນ ແລະ ໄດ້ຮັບຄວາມສູງສົງໃນອານາຈັກ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ. ນຄິຄຳອະທິຖານດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍ ກ່າວໃນພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາ, ພຣະເຢຊູຄຣິດ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Joseph F. Smith, in Conference Report, Oct. 1902, 3.
2. See Vilson Felipe Santiago and Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple," *Church News*, Mar. 13, 1993, 6.
3. See C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire," *Church News*, Mar. 16, 1996, 16.
4. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 67.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, ed. Edward L. Kimball (1982), 301.
7. Janice Kapp Perry, "I Love to See the Temple," *Children's Songbook*, 95.

ພອນນິລັນດອນແຫ່ງການແຕ່ງງານ
ໂດຍ ແອວເດິ ຣິເຈິດ ຈິ ສະກາດ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ່າວສານອັນງົດງາມຊຶ່ງກຸ່ມນັກຮ້ອງທິດເດີນໄດ້ບັນລະຍາຍໄປນນ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ມັນເປັນແບບແຜນ
ຂອງຊີວິດສຳລັບຫລາຍຫລາຍຄົນພວກເຮົາ: “ພະຍາຍາມທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູ.”

ໃນວັນທີ 16 ເດືອນກໍລະກົດ, ປີ 1953, ຈິນິນກັບຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນັ່ງຄູ່ເຂົາລົງຢູ່ຂ້າງແຫ່ນບູຊານຳກັນຢູ່ໃນ
ພຣະວິຫານແມນທາຍ ຢູທາ. ປະທານຫລຽຍ ອາ ແອນເດິສັນ ໄດ້ເປັນຜູ້ຜະນິກພວກເຮົາ ແລະ ປະກາດວ່າ
ພວກເຮົາເປັນສາມິພັນລະຍາ, ແຕ່ງງານສຳລັບການເວລາ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ. ຂ້າພະເຈົ້າບສາມາດ
ອະທິບາຍຄວາມຮູ້ສຶກສະຫງົບ ແລະ ຄວາມໝັ້ນໃຈທີ່ມາຈາກຄຳສັນຍານນ. ຕາບໃດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ຍັງສິບຕຳລົງຊີວິດໃຫ້ເໝາະສົມ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະໄດ້ຢູ່ນຳພັນລະຍາທີ່ແສນຮັກກັບ ລູກໆຂອງພວກ
ຂ້າພະເຈົ້າຕະຫລອດການ ເພາະພິທີການທີ່ສັກສິດຊຶ່ງກະທຳດ້ວຍສິດອຳນາດທີ່ຖືກຕ້ອງຂອງຖານະ
ປະໂລຫິດນນໃນບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ລູກເຈັດຄົນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກຜູກມັດເຂາກັບພວກເຮົາ ໂດຍພິທີການທີ່ສັກສິດຂອງພຣະວິຫານ.
ພັນລະຍາທີ່ປະເສີດລຳ, ຈິນິນ, ແລະ ລູກຂອງພວກເຮົາສອງຄົນໄດ້ຂ້າມຜ້າມ່ານໄປເບືອງນນແລ້ວ.
ເຂົາເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ຊຸກຍູ້ທຸກຄົນໃນຄອບຄົວໃຫ້ຕຳລົງຊີວິດເຊັ່ນນນ ເພື່ອວ່າພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນ
ນິລັນດອນທັງໝົດ ຊຶ່ງໄດ້ສັນຍາໄວ້ຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ສິ່ງສຳຄັນສອງຢາງໃນແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງພຣະບິດາ ຄືການແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວ. ເພາະຄວາມ
ສຳຄັນຫລາຍທີ່ສຸດຂອງສອງຢາງນ ຊາຕານຈິ່ງບລິດລະທີ່ຈະທຳລາຍຄອບຄົວ ແລະ ຫລົດຄວາມສຳຄັນ
ຂອງພິທີການໃນພຣະວິຫານ, ຊຶ່ງຜູກມັດຄອບຄົວເຂາກັນຊຶ່ງນິລັນດອນ. ເມື່ອເຮົາມີປະສິບການຫລາຍຂນ
ເທົ່າໃດ, ການຜະນິກໃນພຣະວິຫານກໍຈະມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂນເທົ່ານນ. ມັນຈະຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ ແລະ
ພົບເຫັນສັນຕິສຸກ ແລະ ບັນລຸຜົນໃນຊີວິດມະຕະນ.

ເທື່ອໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນກ່ຽວກັບຊີວິດຈາກພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍ
ເດີນທາງໄປເຮັດທຸລະກິດເລອຍໆ. ບາງເທື່ອຈະໄປເຖິງສອງອາທິດ ແລະ ກັບມາບ້ານໃນຕອນເຊົ້າວັນເສົາ.
ຂ້າພະເຈົ້າມີເວລາສີ່ຊົ່ວໂມງ ກ່ອນຕ້ອງໄດ້ຕຽມໄປປະຊຸມອີກປ່ອນໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນວ່າ
ເຕົ້າຊັກເຄື່ອງຂອງພວກເຮົາເພ ແລະ ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຊັກເຄື່ອງດ້ວຍມື. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕນ
ສ້ອມແປງຈັກຊັກເຄື່ອງ.

ຈິນິນໄດ້ມາຫາ ແລະ ຖາມວ່າ, “ອ້າຍຣິດ, ອ້າຍເຮັດໜຶ່ງ?”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບວ່າ, “ອ້າຍພວມແປງເຕົ້າຊັກເຄື່ອງ ເພື່ອວ່ານ້ອງຂົບໄດ້ຊັກເຄື່ອງດ້ວຍມື.”

ແລ້ວ ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ບໍ່ຕ້ອງເຮັດ. ໄປຫລນນຳລູກຜູ້ນ.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອ້າຍຫລນນຳເຂົາຕອນໃດກໍໄດ້. ອ້າຍຢາກຊ່ວຍນ້ອງ.”

ແລ້ວ ນາງໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອ້າຍຮິເຈດ, ໄປຫລນນຳລູກດຽວນ.”

ເມື່ອນາງກ່າວດ້ວຍອຳນາດແບບນນຕຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດຕາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຫລນນຳລູກ. ພວກເຮົາໄດ້ແລ່ນໄລ່ກັນ ແລະ ກງໄປກງນາຢູ່ໃນກອງໃບໄມ້ຫລິ້ນ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປປະຊຸມ. ຂ້າພະເຈົ້າອາດລົມປະສົບການນນໄປແລ້ວ ຖ້າມັນບໍ່ໄດ້ເປັນບົດຮຽນທີ່ນາງຢາກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮຽນ.

ເຊາມຕມາ, ປະມານ 4 ໂມງເຊາ, ຂ້າພະເຈົ້າສະດັງຕິນ ເມື່ອຮູ້ສຶກວ່າມີແຂນນ້ອຍໆນາໂອບກອດຄໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈຸບແກ້ມ, ແລະ ຊິມໃສ່ຫູຂ້າພະເຈົ້າ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີວັນລົມວ່າ: “ພເອີຍ, ລູກຮັກພ. ພເປັນເພື່ອນທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງລູກ.”

ຖ້າທ່ານເຄີຍມີປະສົບການເຊັ່ນນນຢູ່ໃນຄອບຄົວຂອງທ່ານ, ທ່ານກໍມີຄວາມສຸກອັນໃຫຍ່ຍິ່ງຂອງຊີວິດຫລາຍທີ່ສຸດ.

ຖ້າທ່ານເປັນຊາຍສະກັນທີ່ຍັງບໍ່ແຕ່ງງານເທື່ອ, ຢາເສຍເວລາໄປລ້າງໃນການບໍ່ສະແຫວງຫາຫຍັງ. ຈົ່ງກ້າວເດີນຕໄປໃນຊີວິດ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່ກັບການທີ່ຈະແຕ່ງງານ. ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຢູ່ໄປຊຶ່ງໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມເລີຍ. ຊາຍໜຸ່ມທັງຫລາຍ, ຈົ່ງໄປຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ດ້ວຍຄວາມເໝາະສົມ. ແລ້ວໃຫ້ພະຍາຍາມຊອກຫາເນອຄູ່ນິລັນດອນທີ່ເໝາະສົມ. ເມື່ອເຈາພົບວ່າ ເຈາສົນໃຈ ຜູ້ຍິງຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ, ໃຫ້ເຈາສະແດງໃຫ້ນາງເຫັນວ່າເຈາເປັນຄົນດີສົມຄວນ ຈົນວ່ານາງຢາກຮູ້ຈັກເຈາຫລາຍຂນ. ໃຫ້ເຈານາງໄປຫາບ່ອນທີ່ດີ. ສະແດງຄວາມສາມາດບາງຢາງ. ຖ້າເຈາຢາກມີພັນລະຍາທີ່ປະເສີດ, ເຈາຕ້ອງເຮັດໃຫ້ນາງເຫັນວ່າ ເຈາເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ດີປະເສີດ ແລະ ຈະເປັນສາມິທີ່ດີຄືກັນ.

ຖ້າເຈາໄດ້ພົບຄົນໃດຄົນໜຶ່ງ, ເຈາສາມາດຈົບ ແລະ ແຕ່ງງານ ແລະ ມີຄວາມສຸກໄປຊົ່ວນິລັນດອນໄດ້ ໂດຍການຢູ່ໃນຂອບເຂດຂອງການມີຄ່າຄວນທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈາແຕ່ງຕັ້ງໄວ້.

ສຳລັບຜູ້ທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວ, ທ່ານໄດ້ຊື່ສັດຕູຄູ່ຂອງທ່ານທາງຈິດໃຈ ແລະ ທາງຮ່າງກາຍແລ້ວບໍ່? ທ່ານຈົ່ງຮັກພັກດີຕໍ່ພັນທະສັນຍາຂອງການແຕ່ງງານຂອງທ່ານບໍ່ ໂດຍການບໍ່ເວາລົມນຳຄົນອື່ນ ແບບທີ່ທ່ານບໍ່ຢາກໃຫ້ຄູ່ຄອງຂອງທ່ານໄດ້ຍິນ? ທ່ານເຮັດຄວາມດີ ແລະ ສົ່ງເສີມຄູ່ຄອງ ແລະ ລູກໆຂອງທ່ານບໍ່?

ອ້າຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ທ່ານເປັນຜູ້ນຳພາການເຮັດກິດຈະກຳ ໃນຄອບຄົວບໍ່ ດັ່ງເຊັ່ນການສຶກສາພຣະຄຳພີ, ການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ, ແລະ ການສັງສັນໃນຄອບຄົວ, ຫລືວ່າພັນລະຍາເປັນຜູ້ເຮັດພາລະເຫລົ່ານັ້ນ ແທນ ເພາະທ່ານຂາດຄວາມສົນໃຈ? ທ່ານໄດ້ບອກພັນລະຍາຂອງທ່ານເລອຍໆບໍ່ວ່າ ທ່ານຮັກນາງ ຫລາຍຂະໜາດໃດ? ມັນຈະນຳຄວາມສຸກອັນລນເຫລືອມາໃຫ້ນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຍິນຜູ້ຊາຍຫລາຍຄົນ ເວົ້າວ່າ, “ນາງຮູ້ແລ້ວ.” ທ່ານຕ້ອງບອກນາງ. ຜູ້ຍິງຈະເບີກບານ, ເຕີບ ໂຕ, ແລະ ໄດ້ຮັບພອນຫລາຍເມື່ອ ເຂົາເຈົ້າມີຄວາມໝັ້ນໃຈ. ຈົ່ງສະແດງຄວາມກະຕັນຍູສຳລັບສິ່ງທີ່ຄູ່ຄອງຂອງທ່ານໄດ້ເຮັດສຳລັບທ່ານ. ຈົ່ງສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກະຕັນຍູນັບເລອຍໆ. ມັນຈະເຮັດໃຫ້ຊີວິດລາບລນຫລາຍຂຶ້ນ, ສຸກສະບາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ມີເປົ້າໝາຍ. ຢາກຮັບຄວາມຮູ້ສຶກທຳມະຊາດເລື່ອງຄວາມຮັກນັບໄວ້. ແລະ ມັນຈະໄດ້ຜືນດີກວ່າ ຖ້າທ່ານ ໂອບກອດນາງໄວ້ຢູ່ໃນອ້ອມແຊນໃນຂະນະທີ່ທ່ານບອກນາງ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ຈາກພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງການສະແດງອອກໃນເລື່ອງຄວາມ ຮັກ. ຕອນພວກເຮົາແຕ່ງງານກັນໃໝ່ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເປີດພຣະຄຳພີອ່ານໃນການປະຊຸມ, ຂ້າພະເຈົ້າມັກ ຈະເຫັນເຈ້ຍນ້ອຍດ້ວຍຖ້ອຍຄຳທີ່ອ່ານຫວານ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈທີ່ຈິນິນໄດ້ສອດໃສ່ໄວ້. ບາງເທື່ອ ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານັ້ນ ປະທັບໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າບອກ. ຖ້ອຍຄຳທີ່ມີຄ່າເຫລົ່ານັ້ນ ຈາກພັນລະຍາທີ່ຮັກຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກາຍເປັນຊັບສິນບັດອັນລຳຄ່າ ທີ່ໃຫ້ການປອບ ໂຍນ ແລະ ການດົນໃຈ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເຮັດຄືກັນກັບນາງ, ໂດຍທີ່ບໍ່ຮູ້ວ່າ ມັນມີຄວາມໝາຍຫລາຍຂະໜາດໃດຕາມນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າຈິໄດ້ວ່າ ປີໜຶ່ງພວກເຮົາທຸກຍາກລຳບາກຫລາຍ ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າບສາມາດຊຸຂອງຂວັນ ວາເລັ່ນທາຍໃຫ້ນາງ, ສະນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ແຕ້ມຮູບແຜ່ນໜຶ່ງ ແລະ ຕິດມັນໄວ້ຢູ່ຜູ້ເຢັນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ພະຍາຍາມເຮັດຈົນສຸດຄວາມສາມາດ, ແຕ່ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜິດ ຄືຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ສິນຈຳນັ້ນ. ມັນໄດ້ຊົມຕິດຜູ້ເຢັນເປັນຮອຍດ່າງ ແຕ່ນາງບຍອມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າລິບມັນອອກຈາກຜູ້ເຢັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈິໄດ້ມໜຶ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເອົາເຈ້ຍເສດທີ່ເປັນຮູບວົງມົນ ແຜ່ນນ້ອຍໆມາ ແລະ ໄດ້ຂຽນເລກ 1 ຫາ 100 ໃສ່. ອີກເບື້ອງໜຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນຖ້ອຍຄຳໃສ່ໃນນນ. ແລະ ໄດ້ຍັດເຈ້ຍນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນໃສ່ໃນຊອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄຶງຖືວ່າເປັນເລື່ອງຕະຫລົກເມື່ອເຫັນມັນ.

ຕອນນາງເສຍຊີວິດໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນວ່າ ນາງໄດ້ເກັບສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆທີ່ພວກເຮົາມອບໃຫ້ກັນໄວ້. ຂ້າພະເຈົ້າພົບເຫັນວ່າ ນາງໄດ້ຕິດເຈ້ຍແຜ່ນນ້ອຍໆເຫລົ່ານັ້ນໃສ່ໃນເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງ. ນາງບພຽງແຕ່ໄດ້ເກັບ ຖ້ອຍຄຳທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນຫານາງໄວ້ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນາງໄດ້ປົກປອງມັນໄວ້ດ້ວຍຜ້າຢາງນຳອີກ ຄືກັບວ່າ ມັນເປັນຊັບສິນບັດອັນລຳຄ່າແທ້ໆ. ແຕ່ມີແຜ່ນໜຶ່ງທີ່ນາງບໄດ້ຕິດໄວ້ນຳໝູ່. ມັນຍັງຕິດຢູ່ໃນ ໂມງຢູ່ເຮືອນຄົວ ຂອງພວກເຮົາ. ມັນມີຄຳວ່າ, “ຈິນິນ, ມັນເຖິງເວລາແລ້ວທີ່ອ້າຍຈະບອກນ້ອງວ່າ ອ້າຍຮັກນ້ອງ.” ມັນຕິດ ຢູ່ໃນ ໂມງໜ່ວຍນນ ແລະ ເຕືອນຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ຄຳຜູ້ປະເສີດຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດ ຢູ່ໃນສະຫວັນ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຫວນຄິດຄືນຫລັງກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຮົານຳກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພອນ ຫລາຍຂະໜາດໃດ. ພວກເຮົາບເຄີຍມີການຖົກຖຽງກັນ ຫລື ເວົ້າຈາບດີຕໍ່ກັນເລີຍ. ບັດນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພອນນນໄດ້ມາເຖິງເພາະນາງ. ມັນເປັນຜົນຂອງຄວາມເຕັມໃຈຂອງນາງທີ່ຈະມອບໃຫ້, ທີ່ຈະແບ່ງປັນ, ແລະ

ທີ່ຈະບໍ່ຄິດກ່ຽວກັບຕົວເອງ. ໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ຖາແກ່ນຳກັນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳຜູ້ເປັນສາມິພັນລະຍາໃຫ້ເຮັດເຊັ່ນດຽວກັນຢູ່ໃນບ້ານເຮືອນຂອງທ່ານ.

ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ລິສຸດເປັນສິ່ງທີ່ປຽບທຽບບໍ່ໄດ້, ເປັນອຳນາດທີ່ມີພະລັງຫລາຍສຳລັບຄວາມດີ. ຄວາມຮັກທີ່ຊອບ ທຳເປັນຮາກຖານຂອງຄວາມສຳເລັດຜົນໃນການແຕ່ງງານ. ມັນເປັນເຫດຜົນຕົ້ນຕໍຂອງລູກໆທີ່ເຕີບ ໂຕຂຽນຢ່າງເບິ່ງພໍໃຈ. ມີໃຜບໍ່ທີ່ສາມາດວັດແທກອິດທິພົນແຫ່ງຄວາມຮັກຂອງແມ່ທີ່ຊອບທຳໄດ້? ໝາກຜົນຈາກ ເມັດແຫ່ງຄວາມຈິງທີ່ແມ່ໄດ້ປູກໄວ້ຢ່າງລະມັດລະວັງ ແລະ ບົວລະບັດ ມັນດ້ວຍຄວາມຮັກຢູ່ໃນດິນດີຂອງຫົວໃຈ ແລະ ຈິດໃຈຂອງລູກຈະເປັນແນວໃດ? ໃນຖານະທີ່ເປັນແມ່, ທ່ານມີສັນຊາດຕະຍານທີ່ຈະຮູ້ວ່າ ລູກຂອງທ່ານມີພອນສະຫວັນ ແລະ ມີຄວາມສາມາດພິເສດໃນທາງໃດແດ່. ດ້ວຍສາມິຂອງທ່ານ, ທ່ານສາມາດບຳລຸງລ້ຽງ, ເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງ, ແລະ ເຮັດໃຫ້ລັກສະນະພິເສດເຫລົ່ານັ້ນເຕີບ ໂຕຂຽນ.

ການແຕ່ງງານເປັນລາງວັນທີ່ດີ. ການແຕ່ງງານເປັນສິ່ງປະເສີດ. ບໍດີນພວກທ່ານຈະເລີ່ມຕົ້ນຄິດຄືກັນ ແລະ ມີແນວຄິດ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກອັນດຽວກັນ. ຈະມີບາງເວລາທີ່ທ່ານຈະພົບຄວາມສຸກຫລາຍທີ່ສຸດ, ບາງເວລາຈະຖືກທົດສອບ, ບາງເວລາຈະພົບຄວາມທຸກຍາກສຳບາກ, ແຕ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳພາທ່ານຜ່ານຜ່າປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນໄປນຳກັນ.

ຄືນໜຶ່ງລູກຊາຍນ້ອຍຂອງພວກເຮົາຊື່ ຣິເຈດ, ຜູ້ເປັນພະຍາດໃນຫົວໃຈ ໄດ້ຕື່ນ ແລະ ຮ້ອງໃຫ້ຂນ. ສອງຄົນພວກເຮົາໄດ້ຍິນ. ຕາມປົກກະຕິແລ້ວ ພັນລະຍາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈະລຸກໄປເບິ່ງລູກ, ແຕ່ເທື່ອນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ອ້າຍຊິໄປເອງ.”

ເພາະເປັນພະຍາດຫົວໃຈ, ເມື່ອລາວຮ້ອງໃຫ້ຂນ ຫົວໃຈຂອງລາວຈະເຕນຢ່າງໄວ. ແລ້ວລາວຈະຮາກໃສ່ປ່ອນນອນ. ຄືນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກອດລາວໄວ້ແໜ້ນ ເພື່ອໃຫ້ຫົວໃຈເຕນຊ້າລົງ ແລະ ໃຫ້ລາວເຊົາຮ້ອງໃຫ້ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມປຽນຜ້າປູປ່ອນໃຫ້ລາວ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກອດລາວໄວ້ຈົນວ່າລາວຫລັບໄປ. ໃນເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າ ສອງສາມເດືອນຈາກນັ້ນ ລາວກໍ່ເສຍຊີວິດໄປ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ມີວັນລິມຕອນຂ້າພະເຈົ້າກອດລາວໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄືນນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈິໄດ້ຄິດທີ່ລາວເສຍຊີວິດໄປ. ໃນຂະນະທີ່ນາງຈິນິນກັບຂ້າພະເຈົ້າພວມຂັບລົດໄປໂຮງໝໍ, ພວກເຮົາໄດ້ຈອດລົດຢູ່ຂ້າງທາງ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂອບກອດນາງ. ພວກເຮົາພາກັນຮ້ອງໃຫ້, ພວກເຮົາຮູ້ວ່າພວກເຮົາຈະເຫັນລາວອີກຢູ່ຜ້າມ່ານເບອງນນ ເພາະພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ. ສິ່ງນັ້ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ການສູນເສຍລາວໄປ ເປັນສິ່ງທີ່ຈະຍອມຮັບຮູ້ໄດ້ງ່າຍ.

ຄວາມດີຂອງນາງຈິນິນໄດ້ສອນຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ມີຄ່າຫລາຍໆສິ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າບໍ່ໃຫຍ່ຈັກເທື່ອ, ແລະ ນາງຄືເປັນຄົນທີ່ຢູ່ໃນກົດລະບຽບ, ແລະ ມີຄວາມຮູ້ສຶກທາງວິນຍານຫລາຍແທ້ໆ. ການແຕ່ງງານໄດ້ຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາເອົາຊະນະຄວາມເຫັນແກ່ຕົວ ຫລື ການຄິດແຕ່ນຳຕົນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ເຫດຜົນຢ່າງໜຶ່ງແມ່ນວ່າເຮົາໄດ້ຮັບການແນະນຳໃຫ້ແຕ່ງງານຕອນເຮົາຍັງມີອາຍຸນ້ອຍ ເພື່ອຫລີກເວນຈາກການພັດທະນາຄຸນສົມບັດທີ່ບໍ່ເໝາະສົມ ແລະ ຍາກທີ່ຈະປຽນແປງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເສຍໃຈນຳຜູ້ຊາຍບາງຄົນທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຜິດສິນໃຈເທື່ອ ທີ່ຈະຊອກຫາຄູ່ນິລັນດອນ ແລະ ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າໂສກເສານຳສະຕິຜູ້ບໍ່ເຄີຍມີໂອກາດທີ່ຈະໄດ້ແຕ່ງງານ. ພວກທ່ານບາງຄົນ ອາດຮູ້ສຶກເປົ່າປຽວດຽວດາຍ, ບໍ່ມີຄວາມປະສົບຜົນ ແລະ ບໍ່ສາມາດຫລຽວເຫັນທາງທີ່ຈະໄດ້ຮັບພອນ ຂອງການແຕ່ງງານ ແລະ ມີລູກ ຫລື ມີຄອບຄົວຂອງຕົນເອງ. ທຸກສິ່ງເປັນໄປໄດ້ສຳລັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ພຣະອົງຈະຮັກສາຄຳສັນຍາທີ່ພຣະອົງດົນໃຈໃຫ້ສາດສະດາຂອງພຣະອົງແຈ້ງປະກາດ. ນິລັນດອນເປັນ ເວລາທີ່ດົນນານ. ຈົ່ງມີສັດທາໃນຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນ, ແລະ ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດໃຫ້ມີຄ່າຄວນສຳລັບມັນ ເພື່ອວ່າໃນເວລາຂອງພຣະອົງເອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະເຮັດໃຫ້ຄຳສັນຍາເຫລົ່ານັ້ນເກີດເປັນຈິງໃນຊີວິດ ຂອງທ່ານ. ດ້ວຍຄວາມແນ່ນອນໃຈ, ທ່ານຈະໄດ້ຮັບພອນທີ່ສັນຍາໄວ້ທຸກປະການອັນທີ່ທ່ານມີຄ່າຄວນ ທີ່ຈະໄດ້ຮັບ.

ຈົ່ງອະໄພໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກ່ຽວກັບພັນລະຍາຜູ້ປະເສີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແຕ່ພວກເຮົາ ເປັນຄອບຄົວນິລັນດອນ. ນາງເປັນຄົນເບີກບານສະເໝີ, ແລະ ສ່ວນຫລາຍແມ່ນມາຈາກການຮັບໃຊ້ຄົນອື່ນ. ເຖິງແມ່ນຕອນທີ່ປ່ວຍໜັກ, ຂະນະທີ່ອະທິຖານໃນຕອນເຊົ້າ, ນາງຍັງໄດ້ທູນຂໍໃຫ້ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຊ່ອຍ ໃຫ້ນາງຮູ້ຈັກຜູ້ທີ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ອຍເຫລືອ. ຄຳອະທິຖານຂອງນາງໄດ້ຮັບຄຳຕອບເລອຍໆ. ພາລະ ໜັກໜ່ວງຂອງຜູ້ຄົນໄດ້ຖືກແບ່ງເບົາ; ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ດີຂຶ້ນ. ນາງໄດ້ຮັບພອນຫລາຍເພາະການເປັນ ເຄື່ອງມືທີ່ນຳພາໂດຍພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າການຮັກທິດາຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນເປັນແນວໃດ ຜູ້ຊົງພ້ອມດ້ວຍພຣະຄູນ ແລະ ການອຸທິດຕົນ ນາງໄດ້ດຳລົງຊີວິດຈົນສຸດຄວາມສາມາດຂອງນາງດ້ວຍຄວາມຊອບທຳ. ຂ້າພະເຈົ້າແນ່ໃຈວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນາງອີກ, ພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຮັກກັນກວ່າເກົ່າຫລາຍຂະໜາດໃດ. ພວກເຮົາຈະ ມີຄວາມກະຕັນຍູຕກັນຫລາຍກວ່າເກົ່າ ເພາະໄດ້ແຍກກັນຢູ່ໃນຕອນນັ້ນ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ເຮົາຮັກຜູ້ໃດເຮົາກໍຕິດຮຸນຂໍຮຸນສອນຜູ້ນັ້ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ດີ ທອດ ຄິສໂຕເຟີສັນ

ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງເຮົາເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ຄາດໝາຍສູງ. ຄວາມຄາດໝາຍຂອງພຣະອົງນຳເຮົາແມ່ນສະແດງອອກໂດຍພຣະບຸດຂອງພຣະອົງພຣະເຢຊູຄິດ ໃນຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ: “ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງຢາກໃຫ້ເຈົ້າດີພ້ອມຄືກັນກັບເຮົາ, ຫລື ພຣະບິດາຂອງເຈົ້າ ຜູ້ປະທັບຢູ່ໃນສະຫວັນຊົງດີພ້ອມ” (3 ນິໄຟ 12:48). ພຣະອົງຢາກໃຫ້ເຮົາເປັນຄົນສັກສິດ ເພື່ອວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບລັດສະໝີພາບຂອງຊຸນສູງ (see D&C 88:22) ແລະ ຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະອົງ (see Moses 6:57). ພຣະອົງຮູ້ວ່າເຮົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງໃດ, ສະນັ້ນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ການປຽນສະພາບຂອງເຮົາເປັນໄປໄດ້, ພຣະອົງຈຶ່ງໄດ້ນອບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ, ພັນທະສັນຍາ, ແລະ ຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ແລະ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດການຊົດໃຊ້ ແລະ ການຟືນຄືນຊີວິດຂອງພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງໃຫ້ເຮົາ.

ໃນທຸກສິ່ງຢ່າງນ, ຈຸດປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຢາກໃຫ້ລູກໆຂອງພຣະອົງສາມາດປະສົບກັບຄວາມສຸກອັນສຸດຍອດ, ໄດ້ຢູ່ນຳພຣະອົງຊົ່ວນິລັນດອນ, ແລະ ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ. ຫລາຍປີກ່ອນແອວເດີ ດາລິນ ເອັອ ໂອກ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ: “ການພິພາກສາຄວາມສຸດທ້າຍບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງແຕ່ການປະເມີນຈຳນວນຄວາມດີ ແລະ ຄວາມຊົ່ວທີ່ໄດ້ກະທຳໄປ—ສິ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ເຮັດ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ເຖິງຜົນສະທ້ອນຂອງການກະທຳ ແລະ ຄວາມຄິດຂອງເຮົາ—ຜູ້ທີ່ເຮົາກາຍເປັນ. ການດຳລົງຊີວິດໄປຊຶ່ງແຕ່ລະວັນນັ້ນ ແມ່ນບພຽງພໍ. ພຣະບັນຍັດ, ພິທີການ, ພັນທະສັນຍາຂອງພຣະກິດຕິຄຸນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາໃຊ້ມັດຈຳໄວ້ໃນບັນຊີທະນາຄານຢູ່ສະຫວັນ. ພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດເປັນແຜນທີ່ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນເຖິງວິທີທີ່ເຮົາຈະກາຍເປັນຄົນທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຢາກໃຫ້ເຮົາເປັນ.”¹

ໜ້າເສຍໃຈທີ່ຊາວຄິດສ່ວນຫລາຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ພຣະເຈົ້າຄາດຫວັງໃນຜູ້ຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ ຫລາຍຂະໜາດໃດ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຫລຽວເບິ່ງພຣະອົງເປັນແບບຜູ້ຮັບໃຊ້ເທົ່ານັ້ນ “ຜູ້ສະໜອງຄວາມຕ້ອງການເທົ່ານັ້ນເມື່ອທຸນຂໍ” ຫລື ເປັນຜູ້ຊ່ອຍ “ໃຫ້ຮູ້ສຶກສະບາຍໃຈກ່ຽວກັບຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ.”² ຖ້າເປັນແນວນັ້ນກໍເປັນການມອງສາສນາໃນທາງທີ່ວ່າ “ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງປຽນແປງຊີວິດ.”³ “ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ,” ນັກຂຽນຄົນໜຶ່ງໄດ້ຂຽນວ່າ, “ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໄວ້ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີຂອງຊາວເຮັບເຮີ ແລະ ຊາວຄິດວ່າ ບພຽງແຕ່ເປັນການຜູກມັດເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເປັນທັງຊີວິດຂອງເຮົານຳອີກ. ພຣະຄິສຕະທຳຄຳພີຂອງພຣະເຈົ້າກ່ຽວພັນກັບສິ່ງເປັນສິ່ງຕາຍ, ບໍ່ແມ່ນສິ່ງທີ່ເປັນຕາໜ້າຮັກຊຶ່ງ, ແລະ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເສຍສະລະດ້ວຍຄວາມຮັກ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເຮັດພໍແປະງບາງໆເທົ່ານັ້ນ.”⁴

ຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວເຖິງທັດສະນະຢ່າງໜຶ່ງ ແລະ ຖ້າເຮົາປະຕິບັດຕາມ ເຮົາຈະບັນລຸຕາມຄວາມຄາດໝາຍ ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້. ນາມຄື—ເຕັມໃຈທີ່ຈະຮັບຮູ້ ແລະ ສະແຫວງຫາການດັດແປງ. ການດັດແປງ ແມ່ນສຳຄັນຫລາຍ ຖ້າເຮົາຢາກຫລຸດຫລອມຊີວິດ “ໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມ, ຕາມພຣະຮາຊທານທີ່ພຣະຄິດ ໄດ້ກຳນົດໄວ້” (ເອເຟໂຊ 4:13). ໂປໂລໄດ້ກ່າວເຖິງການຕິສອນວ່າ, “ເພາະວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊົງຕິສອນ ຄົນທີ່ພຣະອົງຮັກ” (ເຮັບເລີ 12:6). ເຖິງແມ່ນມັນເປັນສິ່ງຍາກທີ່ຈະອົດທົນຕ, ແຕ່ເຮົາຄວນຊົມຊື່ມທີ່ພຣະເຈົ້າ ນັບຖືເຮົາວ່າ ເປັນຜູ້ມີຄ່າຄວນສຳລັບການຕິສອນນາມ.

ການຕິສອນອັນສູງສົ່ງມີຈຸດປະສົງຢ່າງໜ້ອຍຢູ່ສາມຢ່າງ: (1) ເພື່ອໃຫ້ເຮົາກັບໃຈ, (2) ເພື່ອຫລຸດຫລອມ ແລະ ຊຳລະລ້າງເຮົາ, ແລະ (3) ເຖິງເວລາທີ່ເຮົາຈະເດີນໄປໃນເສນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າ ຮູ້ວ່າດີສຳລັບເຮົາ.

ກ່ອນອິນໝິດໃຫ້ພິຈາລະນາການກັບໃຈ, ເງື່ອນໄຂທີ່ຈຳເປັນສຳລັບ ການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ການຊຳລະລ້າງ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ ປະກາດວ່າ, “ເຮົາຮັກຜູ້ໃດເຮົາກໍຕິດຮຽມຂໍ້ຮຽນສອນຜູ້ນາມ ເຫດສະນນຈົງມີໃຈຮ້ອນຮົນ ແລະ ກັບໃຈເສຍໃໝ່” (ພຣະນິມິດ 3:19). ພຣະອົງໄດ້ກ່າວອີກວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຈຳຕ້ອງຖືກຕິສອນຈົນກວ່າ ພວກເຂົາຈະຮຽນຮູ້ການເຊື່ອຟັງ ຖ້າຫາກຈຳເປັນ ໂດຍສິ່ງຊົງພວກເຂົາທົນທຸກ (see D&C 105:6; see also D&C 1:27). ໃນການເປີດເຜີຍຍຸກສຸດທ້າຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຕິສອນຜູ້ນຳສີຄົນຂອງສາສນາຈັກໃຫ້ກັບໃຈ (ເຊັ່ນດຽວກັບທີ່ພຣະອົງຈະຕິສອນຫລາຍຄົນໆພວກເຮົາໃຫ້ກັບໃຈ) ເພາະການບໍ່ໄດ້ສັ່ງສອນລູກໆຂອງຕົນ ຕາມພຣະບັນຍັດ ແລະ ເພາະການ ບໍ່ໄດ້ພາກພຽນ ແລະ ເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳຄອບຄົວ (see D&C 93:41–50). ນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມມ່ອນໄດ້ກັບໃຈເມື່ອພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນກ້ອນເມກ ແລະ ກ່າວກັບລາວ “ເປັນເວລາສາມຊົ່ວໂມງ ... ແລະ ໄດ້ຕິສອນລາວ ເພາະລາວບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະເອນ ຫາພຣະນາມຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ (ເບິ່ງ ອີເທີ 2:14). ເພາະລາວເຕັມໃຈຍອມຮັບການຕິສອນແທ້ໆ ສະນັ້ນນ້ອງຊາຍຂອງຢາເຣັດຈຶ່ງສາມາດຫລຽວເຫັນພຣະຜູ້ໃຖ່ກ່ອນພຣະອົງມາເກີດ (ເບິ່ງ ອີເທີ3:6–20). ຜົນຂອງການຕິສອນຂອງພຣະເຈົ້າຄືການກັບໃຈ ທີ່ພາໄປສູ່ຄວາມຊອບທຳ (ເບິ່ງ ເຮັບເລີ 12:11).

ນອກເໜືອໄປຈາກການກະຕຸ້ນການກັບໃຈຂອງເຮົາແລ້ວ, ການອົດທົນກັບການຕິສອນຈະຊ່ອຍໃຫ້ເຮົາ ສາມາດຕຽມຕົວສຳລັບສິດທິພິເສດທາງວິນຍານນຳອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວວ່າ ຜູ້ຄົນຂອງເຮົາຕ້ອງຮັບການທົດລອງໃນສິ່ງທັງປວງເພື່ອພວກເຂົາຈະພ້ອມຮັບລັດສະໝີພາບ ທີ່ເຮົາມີໄວ້ໃຫ້ພວກເຂົາແມ່ນແຕ່ລັດສະໝີພາບຂອງສີໂອນ ແລະ ຄົນທີ່ຈະບໍ່ທົນຕການຕິສອນ ກໍບໍ່ສົມຄວນກັບອານາຈັກຂອງເຮົາ (see D&C 136:31). ອີກປ່ອນໜຶ່ງ ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ເພາະຄົນທັງຫລາຍເຫລົ່ານັ້ນຜູ້ຈະບໍ່ອົດທົນຕການຕິສອນ, ແຕ່ປະຕິເສດເຮົາ, ຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະ

ໃຫ້ບໍລິສຸດບໄດ້ (see D&C 101:5; ເບິ່ງ ເຮັບເລີ 12:10 ນຳອີກ). ດັ່ງທີ່ແອວເດີ ພອນ ວີ ຈອນສັນ ໄດ້ກ່າວມາເຊ່ານ, ເຮົາຕ້ອງລະວັງວ່າ ເຮົາຈະບໍ່ພິຈາລະນາສິ່ງດຽວນໜຶ່ງຊ່ອຍເຮົາສູ່ສັກສະນະອັນສັກສິດ.

ຜູ້ຕິດຕາມແອວມາໄດ້ຈັດຕັ້ງສີໂອນຂຽນຢູ່ໃນແຜ່ນດິນເຮລາມ, ແຕ່ແລ້ວໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ການເປັນຂ້າທາດ. ພວກເຂົາບໍ່ສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບທຸກທໍລະມານ, ແຕ່ກົງກັນຂ້າມ, ມີບັນທຶກໄວ້ວ່າ:

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຫັນສົມຄວນທີ່ຈະຕິສອນຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ; ແທ້ຈິງແລ້ວ, ພຣະອົງໄດ້ທົດລອງຄວາມອົດທົນຂອງເຂົາ ແລະ ສັດທາຂອງພວກເຂົາ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ---ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະອົງ ຜູ້ດຽວກັນນັບຈະຖືກຍົກຂຽນໃນວັນສຸດທ້າຍ. ແທ້ຈິງແລ້ວ ແລະ ເປັນໄປດັ່ງນັ້ນກັບຜູ້ຄົນພວກນ (ເບິ່ງ ໂມໄຂຢາ 23:21-22).

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເພີ່ມຄວາມເຂມແຂງໃຫ້ພວກເຂົາ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພາລະຂອງພວກເຂົາເບົາບາງລົງ ຈົນເກືອບບໍ່ສູ້ສຶກວ່າມີຫຍັງຢູ່ເທິງປ່າພວກເຂົາ, ແລະ ຈາກນັ້ນ ເມື່ອເຖິງເວລາ ພຣະອົງກໍໄດ້ປິດປອຍພວກເຂົາ (ເບິ່ງ ໂມໄຂຢາ 24:8-22). ສັດທາຂອງພວກເຂົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເຂມແຂງຂຽນເພາະປະສົບການຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ມີຄວາມສຸກກັບຄວາມສຳພັນພິເສດນຳພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ວິທີໜຶ່ງອີກເພື່ອຕິສອນ ຫລື ດັດແປງເຮົາ ໃນການນຳພາເຮົາໄປສູ່ອະນາຄົດທີ່ເຮົາບອາດສາມາດວາດພາບເຫັນໄດ້, ແຕ່ພຣະອົງຮູ້ວ່າ ມັນເປັນວິທີທີ່ດີສຳລັບເຮົາ. ປະທານຮິວ ບີ ບຣາວ, ອາດິດອັກຄະສາວິກ ແລະ ເປັນທີ່ປຶກສາໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ ໄດ້ເວົ້າປະສົບການຂອງເພິ່ນໃຫ້ຟັງ. ເພິ່ນບອກກ່ຽວກັບການຂູ່ບ້ານສວນທີ່ເກົ່າແກ່ບ່ອນໜຶ່ງຢູ່ການາດາຫລາຍປີມາແລ້ວ. ເມື່ອເພິ່ນໄປທຳຄວາມສະອາດ ແລະ ສ້ອມແປງມັນ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນຝຸ່ນໝາກເກດຝຸ່ນໜຶ່ງທີ່ສູງຫຼາຍພິດ (1.8 ແມັດ) ແຕ່ບໍ່ເກີດໝາກ, ສະນັ້ນເພິ່ນຈຶ່ງຕັດງ່າມັນອອກ ເຫລືອແຕ່ຕົ້ນ. ແລ້ວເພິ່ນຫລຽວເຫັນງ່າສະໜັງນັ້ນນຳຢ່າງໃສງໄຫລອອກມາ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຄິດວ່າມັນຮ້ອງໃຫ້ ແລະ ກ່າວວ່າ:

“ເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນກັບຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ອຍພະຍາຍາມໃຫຍ່ຂຽນ.... ແຕ່ເຈົ້າມາຕັດຂ້ອຍລົງ. ຕົນໄມ້ທຸກຕົນຢູ່ໃນສວນນີ້ ຈະດູກຸກຂ້ອຍ.... ເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນກັບຂ້ອຍໄດ້ແນວໃດ? ເຈົ້າເປັນເຈົ້າຂອງສວນ ບໍ່ແມ່ນຫວະ.”

ປະທານບຣາວຕອບວ່າ, “ຝຸ່ມໝາກໄມ້ນ້ອຍເອີຍ, ຂ້ອຍເປັນເຈາຂອງສວນ, ແລະ ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈາເປັນຫຍັງ. ຂ້ອຍບໜ້າໃຫ້ເຈາເປັນຕນໝາກໄມ້ໃຫຍ່ ຫລື ເປັນຫົມແນວໃດດອກ. ຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈາເປັນຕນໝາກເກດ, ແລະ ມໜຶ່ງ, ຕນໝາກເກດເອີຍ, ເມື່ອເຈາເຕັມໄປດ້ວຍໝາກ, ເຈາຈະເວົ້າວ່າ, ‘ຂອບໃຈເດເຈາຂອງສວນເອີຍ ທີ່ຮັກຂ້ອຍພໍຈົນວ່າໄດ້ຕັດຂ້ອຍລົງ.’”

ຫລາຍປີຕໍ່ມາ, ປະທານບຣາວໄດ້ເປັນເຈາໜ້າທີ່ໃນກອງທັບຂອງການາດາ ຮັບໃຊ້ຢູ່ປະເທດອັງກິດ. ເມື່ອເຈາໜ້າທີ່ໃຫຍ່ຜູ້ໜຶ່ງໄດ້ເສຍຊີວິດໄປໃນສະໜາມຮົບ, ປະທານບຣາວເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ສາມາດເລື່ອນຂຸນເປັນນາຍພົນເອກ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ຖືກສັ່ງໃຫ້ໄປຫາຫ້ອງການຢູ່ກຸງລອນດອນ. ເຖິງແມ່ນວ່າປະທານບຣາວເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສາມາດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການເລື່ອນຂຸນ, ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ຖືກປະຕິເສດເພາະເພິ່ນເປັນຄົນມໍ່ມ່ອນ. ຜູ້ບັນຊາການຄົນໜຶ່ງບອກເພິ່ນວ່າ “ທ່ານສົມຄວນຈະໄດ້ຮັບຕຳແໜ່ງນັ້ນ, ແຕ່ພວກເຮົາມອບມັນໃຫ້ທ່ານບໍ່ໄດ້.” ປະທານບຣາວໄດ້ໃຊ້ເວລາ 10 ປີ ດ້ວຍຄວາມຫວັງ ແລະ ອະທິຖານ, ແຕ່ໂອກາດນັ້ນໄດ້ລອດວ່າງມີຂອງເພິ່ນໄປ ເພາະການຮັກຫລັງຊັງປ່ຽງ. ປະທານບຣາວໄດ້ເລົ່າຕໄປວ່າ:

“ຂ້າພະເຈາໄດ້ຂຸນລົດໄຟກັບບ້ານ ... ດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດໃຈ, ດ້ວຍຄວາມຂົ່ມຂື່ນຢູ່ໃນຈິດໃຈ.... ເມື່ອຂ້າພະເຈາໄປເຖິງບ່ອນພັກ,... ຂ້າພະເຈາໄດ້ໂຍນໝວກໃສ່ບ່ອນນອນ. ຂ້າພະເຈາກຳກຳປນ, ແລະ ຍົກມັນຂຸນເທິງຟາ. ຂ້າພະເຈາໄດ້ເວົ້າວ່າ, ‘ພຣະອົງເຮັດແນວນນຳຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ? ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຂ້ານ້ອຍສາມາດເຮັດໄດ້. ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດ—ທີ່ຂ້ານ້ອຍຄວນເຮັດ—ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ. ພຣະອົງເຮັດແນວນນຳຂ້ານ້ອຍໄດ້ແນວໃດ?’ ຂ້າພະເຈາມີຄວາມຂົ່ມຂື່ນຫລາຍ.

“ແລ້ວຂ້າພະເຈາໄດ້ຍິນສຽງ, ແລະ ຈິສຽງຂອງຜູ້ກ່າວໄດ້. ມັນເປັນສຽງຂອງຂ້າພະເຈາເອງ ກ່າວວ່າ, ‘ຂ້ອຍເປັນເຈາຂອງສວນ. ຂ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ອຍຢາກໃຫ້ເຈາເປັນຫຍັງ.’ ຄວາມຂົ່ມຂື່ນນັ້ນໄດ້ອອກໄປຈາກຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພະເຈາ, ແລະ ຂ້າພະເຈາໄດ້ຄູ່ເຂົາລົງຢູ່ຂ້າງຕຽງ ແລະ ທູນຂໍໃຫ້ພຣະອົງອະໄພໃຫ້ຂ້າພະເຈາສຳລັບຄວາມອະກະຖັນຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈາ....

“ບັດນ, ເກືອບເຖິງ 50 ປີຜ່ານມາແລ້ວ, ຂ້າພະເຈາໄດ້ຫລຽວຂຸນຫາພຣະເຈາ ແລະ ກ່າວວ່າ, ‘ຂອບພຣະໄທ, ເຈາຂອງສວນ, ທີ່ໄດ້ຕັດຂ້ານ້ອຍລົງ, ເພາະຮັກຂ້ານ້ອຍຫລາຍເຖິງຂຸນທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂ້ານ້ອຍເຈັບປວດ.’”⁵

ພຣະເຈາຮູ້ວ່າທ່ານຮິວ ບິ ບຣາວ ຈະກາຍເປັນຫຍັງ ແລະ ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດແນວໃດເພື່ອໃຫ້ສິ່ງນັ້ນເກີດຂຸນ, ແລະ ເພິ່ນໄດ້ກ້າວໜ້າຂຸນໃນຊີວິດຕຽມຕການເປັນອັກຄະສາວິກທີ່ສັກສິດ.

ຖ້າເຮົາມີຄວາມປາຖະໜາແທ້ໆ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຕາມຄວາມຄາດໝາຍຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ, ແລ້ວພຣະອົງຈະເບິ່ງວ່າ ເຮົາໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ອຍເຫລືອໃນທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການ ບວ່າມັນເປັນການປອບໂຍນ, ເພີ່ມກຳລັງ, ຫລື ຕິສອນ. ຖ້າເຮົາເປີດຮັບມັນ, ແລ້ວການດັດແປງຈະມາເຖິງໃນຫລາຍວິທີທາງ ແລະ ໃນຫລາຍແຫລ່ງ. ມັນອາດມາເຖິງໃນຕອນທີ່ເຮົາອະທິຖານ ເພາະພຣະເຈົ້າກ່າວແກ່ຈິດໃຈຂອງເຮົາຜ່ານທາງ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ (see D&C 8:2). ມັນອາດມາເຖິງໃນທາງຄຳອະທິຖານບອກວ່າ ບ ຫລື ແຕກຕ່າງຈາກ ສິ່ງທີ່ເຮົາຄາດຄິດ. ການຕິສອນອາດມາເຖິງຕອນເຮົາສຶກສາພຣະຄຳພີ ແລະ ຖືກຕັກເຕືອນກ່ຽວກັບຄວາມ ບົກຜ່ອງ, ບເຊື້ອຟັງ, ຫລື ການບເອົາໃຈໃສ່ຂອງເຮົາ.

ການດັດແປງສາມາດມາເຖິງຜ່ານຄົນອື່ນ, ໂດຍສະເພາະຄົນທີ່ພຣະເຈົ້າຕົນໃຈໃຫ້ຊ່ອຍສົ່ງເສີມຄວາມ ຫລຸກຂອງເຮົາ. ອັກຄະສາວິກ, ສາດສະດາ, ປິຕູ, ອະທິການ, ແລະ ຄົນອື່ນໆທີ່ຖືກນຳມາໄວ້ຢູ່ໃນສາສນາຈັກ ໃນປະຈຸບັນນີ້ ເຊັ່ນດຽວກັບໃນສະໄໝໂບຮານ ແມ່ນ “ເພື່ອຈັດຕຽມໃໝ່ພື້ນທີ່ຫລາຍຂອງພຣະອົງ ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອເສີມສ້າງພຣະກາຍຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ຈະເລີນຂຶ້ນ” (ເອເຟໂຊ 4:12). ບາງທີ່ອາດແມ່ນສິ່ງທີ່ກ່າວຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ທີ່ມາເຖິງທ່ານເພື່ອເອນທ່ານໃຫ້ກັບໃຈ ຫລື ດັດແປງ ຊຶ່ງຖ້າເຊື່ອຟັງຕາມ ແລ້ວທ່ານຈະຖືກຍົກຂຶ້ນຫາບ່ອນສູງ. ເຮົາສາມາດຊ່ອຍເຫລືອຊຶ່ງກັນແລະກັນໃນໝູ່ ສະມາຊິກດ້ວຍກັນ; ນນຄືເຫດຜົນຕົວຕົນທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຈັດຕຽມສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນເຮົາອາດປະເຊີນກັບກໍລະນີທີ່ບາງຄົນ ບໍ່ມີຄວາມນັບຖື ຫລື ມີຄວາມຮັກຕເຮົາ, ແຕ່ກໍຍັງເປັນການດີຢູ່ ທີ່ຈະໃຊ້ຄວາມອ່ອນນ້ອມຕອບແທນ ແລະ ເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດຕເຮົາ.

ການດັດແປງ, ຫວັງວ່າຈະອ່ອນໂຍນ, ກໍສາມາດມາຈາກຄູ່ຄອງຂອງເຮົາໄດ້ຄືກັນ. ແອວເດີ ຣິເຈິດ ຈີ ສະກາດ ຜູ້ຊຶ່ງຫາກໍໄດ້ກ່າວຜ່ານມາກ່ຽວກັບການແຕ່ງງານຂອງເພີ່ນ. ຈິນນິນ ພັນລະຍາຂອງເພີ່ນໄດ້ຕັກເຕືອນເພີ່ນໃຫ້ຫລຽວ ເບິ່ງໜ້າຜູ້ທີ່ເພີ່ນເວນນຳ. “ອ້າຍຫລຽວເບິ່ງພນຫ້ອງ, ເບິ່ງເພດານ, ເບິ່ງປອງຢຽມ, ເບິ່ງທຸກບ່ອນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຫລຽວສືບຕາເຂົາເຈົ້າ,” ນາງໄດ້ເວົ້າ. ເພີ່ນກໍໄດ້ເອົາການຕິສອນອັນອ່ອນໂຍນນນໃສ່ໄວ້ໃນໃຈ, ແລະ ສິ່ງນນໄດ້ ຊ່ອຍໃຫ້ເພີ່ນແນະນຳ ແລະ ເຮັດວຽກນຳຜູ້ຄົນໄດ້ຄືກວ່າເກົ່າ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍເປັນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ເຄີຍຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່ ເຕັມເວລາ, ຕອນນນ ພາຍໃຕ້ການຂຶ້ນຂອງປະທານສະກາດ, ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດເປັນພະຍານໄດ້ວ່າ ເພີ່ນໄດ້ສືບຕາກັບຄືນທີ່ເພີ່ນເວລາລົມນຳ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວເນນຕື່ມອີກວ່າ ເມື່ອເພີ່ນຫລຽວສືບຕາຄືນທີ່ ຕ້ອງໄດ້ດັດແປງ, ເບິ່ງຄືວ່າ ເພີ່ນສາມາດຫລຽວເຫັນໝົດທຸກຢ່າງ.

ພແມ່ສາມາດ ແລະ ຕ້ອງດັດແປງ ແລະ ຕິສອນລູກໆຂອງຕົນ ເພື່ອວ່າເຂົາຈະບໍ່ໄດ້ຫລົງໄປຫາມານ ແລະ ບໍລິວານຂອງມັນ. ປະທານບອຍ ເຄ ແພັກເກີ ໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນວ່າ ເມື່ອບາງຄົນມີໜ້າທີ່ທີ່ຈະຊ່ອຍດັດແປງ ແຕ່ຄືນໆນນບໍ່ດັດແປງ, ກໍໝາຍຄວາມວ່າເຂົາຄິດແຕ່ນຳຕົນເອງ. ຈິງຈິຈຳໄວ້ວ່າ ການຕຳນິຕິຕຽນນນ ຕ້ອງໃຫ້ເປັນໄປໃນເວລາທີ່ເໝາະສົມ, ດ້ວຍຄວາມໜັກແໜ້ນ ຫລື ແຈ່ມແຈ້ງ, ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຕົນໃຈ;

ແລະ ຈາກນັ້ນ ໃນເວລາຕໍ່ມາ ຈິ່ງສະແດງຄວາມຮັກເພິ່ມຂຶ້ນຕໍ່ຄົນທີ່ທ່ານຕໍານິ ບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈະຖືວ່າ
ທ່ານເປັນສັດຕູຂອງເຂົາ (see D&C 121:43).

ຈິ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ຖ້າເຮົາບຍອມດັດແປງ, ແລ້ວຄົນອື່ນອາດຈະເຊົາຊ່ອຍເຫລືອ ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະຮັກເຮົາ
ຫລາຍປານໃດກໍຕາມ. ຖ້າເຮົາລມເຫລວບໍ່ດັດແປງຕະຫລອດຫລັງຈາກພຣະເຈົ້າໄດ້ຕິສອນເຮົາຕງຫລາຍເທື່ອ,
ແລ້ວພຣະອົງກໍຈະຢຸດຄືກັນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ ວິນຍານຂອງພຣະອົງຈະບໍ່ພະຍາຍາມຢູ່ກັບມະນຸດສະເໝີໄປ
(ເບິ່ງ ອີເທີ 2:15). ໃນທີ່ສຸດ, ການຕິສອນຂອງເຮົາສ່ວນຫລາຍຂອງເຮົາຄວນມາຈາກພາຍໃນ—
ເຮົາຄວນກາຍເປັນຄົນດັດແປງຕົວເອງ. ວິທີໜຶ່ງທີ່ເພື່ອນຮັກຂອງຂ້າພະເຈົ້າແອວເດີ ໂຈເຊັບ ບີ ເວີດລິນ
ໄດ້ກາຍເປັນສານຸສິດທີ່ບໍ່ລິສຸດ ແລະ ຖ່ອມຕົນທີ່ສຸດຄື ເພິ່ນຈະສຳຫລວດກວດກາເບິ່ງໜ້າ
ທີ່ມອບໝາຍຂອງເພິ່ນສະເໝີ. ໃນຄວາມພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າເບິ່ງພໍໃຈກັບເພິ່ນ,
ເພິ່ນໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຮຽນເຮັດໃຫ້ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ແລະ ຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ນຳໃຊ້ສິ່ງທີ່ເພິ່ນຮຽນຮູ້
ດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ.

ເຮົາທຸກຄົນສາມາດບັນລຸຄວາມຄາດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ ບໍ່ວ່າເຮົາຈະມີຄວາມສາມາດໜ້ອຍຫລາຍ
ປານໃດກໍຕາມ. ໂມ ໂຣໄນໄດ້ກ່າວວ່າ, “ແທ້ຈິ່ງແລ້ວ, ຈິ່ງມາຫາພຣະຄຣິດ, ແລະ ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີພ້ອມໃນ
ພຣະອົງ, ແລະ ປະຕິເສດຕົນຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ; ແລະ ຖ້າຫາກທ່ານປະຕິເສດຕົນ
ຈາກຄວາມບໍ່ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າທຸກຢ່າງ, ແລະ ຮັກພຣະເຈົ້າດ້ວຍສຸດພະລັງ, ຈິດໃຈ, ແລະ ກຳລັງຂອງ
ທ່ານ, ເມື່ອນັ້ນພຣະຄູນຂອງພຣະອົງຈິ່ງພຽງພໍສຳລັບທ່ານ, ເພື່ອ ໂດຍພຣະຄູນຂອງພຣະອົງ, ທ່ານຈະດີພ້ອມ
ໃນພຣະຄຣິດ” (ໂມ ໂຣໄນ 10:32). ເຮົາຕ້ອງມີຄວາມພາກພຽນ, ອຸທິຕົນເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພຣະຄູນອັນຍິ່ງໃຫຍ່,
ເປັນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຮ່ວມດ້ວຍການຍອມຕາມຕິສອນຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ກັບໃຈດ້ວຍຄວາມຈິ່ງໃຈ
ແທ້ໆ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈິ່ງອະທິຖານທຸນຂໍການຕິສອນດ້ວຍຄວາມຮັກທີ່ດົນໃຈຂອງພຣະອົງ.

ຂໍໃຫ້ພຣະເຈົ້າຈິ່ງຄຳຊື່ທ່ານໃນຄວາມພະຍາຍາມທີ່ຈະບັນລຸຕາມຄວາມຄາດໝາຍສູງຂອງພຣະອົງ ແລະ
ໄດ້ຮັບຄວາມສຸກອັນເຕັມປຽນ ແລະ ຄວາມສະຫງົບທີ່ຕາມມານນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າ
ສາມາດກາຍເປັນໜຶ່ງນຳພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະຄຣິດໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານຢ່າງຖ່ອມຕົນ ແລະ
ດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈເຖິງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ເຖິງຄວາມສຸກ
ທີ່ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບທັງໝົດເພາະພຣະອົງ, ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Dallin H. Oaks, "The Challenge to Become," *Liahona*, Jan. 2001, 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; see also Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–71.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Hugh B. Brown, "The Currant Bush," *Liahona*, Mar. 2002, 22, 24.

ພຣະພອນທີ່ມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ

ໂດຍ ແອວເດີ ຄານ ບີ ພະແລັດ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູສຳລັບບັນພະບຸລຸດຄົນຊອບທຳທີ່ໄດ້ສອນພຣະກິດຕິຄຸນໃຫ້ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າໃນບ້ານ ຫລາຍໆປີກ່ອນ ທີ່ເຄີຍມີການສັງສັນໃນຄອບຄົວແບບທາງການ. ພໍຜູ້ແມ່ຜູ້ຂ້າພະເຈົ້າຄື ໄອດາ ແຈັສເຜີເຊິນ ແລະ ຈອນ ເອ ເວັດເຕັນ. ເຂົາເຈົ້າເຄີຍຢູ່ທີ່ໝູ່ບ້ານນ້ອຍຊື່ວ່າ ໂຄ ໂລເນຍ ຮູອາເຣສ, ຈິວາວາ, ແມັກຊີໂກ. ລູກໆໃນຄອບຄົວເວັດເຕັນໄດ້ຮັບການສອນເລື່ອງຫລັກທຳ ແລະ ໂດຍທາງການເບິ່ງຕົວຢ່າງ ຂອງພໍ່ແມ່.

ປະເທດແມັກຊີໂກໃນຊ່ວງລະຍະ 1920 ກໍແມ່ນຊ່ວງເວລາທີ່ຍາກລຳບາກຫລາຍ. ການປະຕິວັດຫາກໍ ສິນສຸດລົງ. ບໍ່ມີເງິນຫລາຍ ແລະ ສ່ວນຫລາຍ ກໍມີແຕ່ເງິນຫລຽນ. ສ່ວນຫລາຍຄົນໄດ້ເຮັດທຸລະກິດໂດຍ ການແລກປ່ຽນສິນຄ້າ ແລະ ການຮັບໃຊ້ຕ່າງໆ.

ມື້ໜຶ່ງໃກ້ທ້າຍລະດູຮ້ອນພໍຜູ້ຈອນໄດ້ເນື້ອບ້ານຫລັງຈາກໄດ້ແລກປ່ຽນງົວສອງ ໂຕ ແລະ ໃນການ ຄ້າຂາຍນັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຮັບເງິນ 100 ຫລຽນ. ເພິ່ນເອົາເງິນໃຫ້ແມ່ຜູ້ໄອດາ ໂດຍບອກລາວວ່າ ຕ້ອງໃຊ້ມັນເພື່ອຈ່າຍຄ່າການ ຮຳຮຽນຂອງລູກໆ.

ແມ່ຜູ້ໄອດາຄິໃຈທີ່ໄດ້ເງິນ ແຕ່ບອກພໍຜູ້ຈອນວ່າຕະຫລອດລະດູຮ້ອນນັ້ນ ເຂົາເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ ເລີຍ. ເຂົາເຈົ້າບໍ່ມີລາຍໄດ້ເປັນເງິນເລີຍ ແຕ່ແມ່ຜູ້ຈິວາ ພວກສັດສ້ຽງໄດ້ໃຫ້ມີຊິນ, ມີໄຂ່, ແລະ ມີນົມກິນ. ສວນກໍມີຜັກ, ມີຜົນລະໄມ້, ແລະ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແລກປ່ຽນກັນອີກເພື່ອຈະໄດ້ສິນຄ້າ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ເງິນ. ແມ່ຜູ້ໄອດາໄດ້ແນະນຳວ່າ ຄວນເອົາເງິນໃຫ້ອະທິການເພື່ອເປັນເງິນສ່ວນສິບ.

ພໍຜູ້ຈອນໄດ້ຕົກໃຈໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພາະເງິນນັ້ນຈະມີຜົນປະໂຫຍດສຳລັບການຮຽນຂອງລູກ ແຕ່ເພິ່ນຕົກລົງ ທັນທີວ່າເຂົາເຈົ້າຄວນຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ເພິ່ນແບກຖົງໜັກນັ້ນໄປຫາຫ້ອງການເງິນສ່ວນສິບ ແລະ ມອບມັນໃຫ້ແກ່ອະທິການ.

ບໍດົນຫລັງຈາກນັ້ນເພິ່ນໄດ້ຍິນວ່າ ນັກທຸລະກິດລວຍຄົນໜຶ່ງຈາກສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຊື່ທ່ານ ຫອດ ຈະມາອາທິດໜ້າພ້ອມດ້ວຍຫລາຍຄົນ ເພື່ອຂຶ້ນພູໄປລ່າສັດ ແລະ ຕົກເບັດ.

ພິຜູ້ຈອນໄດ້ພົບກຸ່ມຜູ້ຊາຍດັງກ່າວທີ່ສະຖານີລົດໄຟໃກ້ເມືອງໂຄໂລເນຍ ຮູອາເຣສ. ເພິນໄດ້ຈັດມ້າ ຫລາຍໂຕ ແລະ ສັດຕ່າງສຳພາລະ ພ້ອມແລ້ວຈະເອົາເຄື່ອງຂອງຕ່າງໆຂຶ້ນພູ. ອາທິດຕໍ່ມາ ເພິນໄດ້ພາພວກຜູ້ຊາຍໄປ, ໄດ້ຮັກສາຄ້າຍ ແລະ ໄດ້ເບິ່ງແຍງຝູງສັດ.

ໃນທ້າຍອາທິດ ພວກຜູ້ຊາຍໄດ້ກັບໄປສະຖານີລົດໄຟເພື່ອກັບເມືອງສະຫະລັດ. ໃນວັນນັ້ນພິຜູ້ຈອນ ໄດ້ຮັບເງິນສຳລັບວຽກທີ່ໄດ້ເຮັດ ແລະ ໄດ້ຖົງມີຫລຽນເງິນອີກເພື່ອຈ່າຍຄ່າສິ່ງອື່ນໆດ້ວຍ. ຫລັງຈາກໄດ້ຈ່າຍຄ່າແຮງໃຫ້ຄົນຮ່ວມງານແລ້ວ, ພິຜູ້ຈອນໄດ້ມອບເງິນທີ່ເຫລືອຢູ່ໃຫ້ທ່ານຫອດ ຊຶ່ງໄດ້ແປກໃຈ ເພາະລາວຄິດວ່າຈະບໍ່ມີເງິນເຫລືອຢູ່. ລາວໄດ້ຖາມພິຜູ້ຈອນ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າ ລາວໄດ້ຈ່າຍຄ່າທັງໝົດໄປແລ້ວ ແລະ ພິຜູ້ຈອນໄດ້ຕອບວ່າ ໄດ້ຄ່າຈ່າຍທັງໝົດໄປແລ້ວ ແລະ ເງິນນັ້ນເປັນເງິນທີ່ເຫລືອຢູ່.

ລົດໄຟໄດ້ເປົ່າຫວັດ ແລະ ທ່ານຫອດໄດ້ຫລຽວກັບ ແລະ ໂຍນຖົງໜັກກັບຫລຽນໃຫ້ພິຜູ້ຈອນ. “ເອົານັກບ້ານໄປໃຫ້ລູກເຈົ້າເດີ,” ລາວໄດ້ເວົ້າ. ພິຜູ້ຈອນໄດ້ຈັບເອົາຖົງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ເມືອເມືອງໂຄໂລເນຍ ຮູອາ ເຣສ.

ໃນຄຳຄືນນັ້ນ ຂະນະທີ່ຄອບຄົວໄດ້ຮ່ວມກັນຫລັງຈາກກິນເຂົ້າແລ້ວ ເພື່ອຟັງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ພິຜູ້ຈອນ ໄດ້ຈົວວ່າມີຖົງນັ້ນ ແລ້ວເພິນໄດ້ເອົາມັນມາວາງໄວ້ທີ່ໂຕະ. ພິຜູ້ຈອນບອກວ່າ ເພິນບໍ່ຮູ້ວ່າມີເຫົ່າໃດຢູ່ໃນຖົງ, ສະນັ້ນເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງເຫວີງທັງໝົດລົງໃສ່ໂຕະ---ເປັນເງິນຫລາຍແທ້ໆ ແລະ ຫລັງຈາກໄດ້ນັບໝົດ ກໍເຫັນວ່າເປັນຫລຽນເງິນ 100 ຫລຽນ. ຖືວ່າເປັນພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ທ່ານຫອດ ໄດ້ເລືອກໄປທ່ຽວປ່ອນນັ້ນ. ພິຜູ້ຈອນ ແລະ ຄົນຮ່ວມງານໄດ້ຮັບລາຍໄດ້ທີ່ດີແຕ່ຫລຽນເງິນ 100 ຫລຽນທີ່ເຫລືອນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ໃຫ້ນິກ ຖົງຈຳນວນເງິນສ່ວນສິບທີ່ໄດ້ຈ່າຍອາທິດໜຶ່ງກ່ອນນັ້ນ. ສຳລັບບາງຄົນ ສິ່ງນີ້ຈະຖືເປັນບັງເອີນຊຶ່ງ ແຕ່ສຳລັບຄອບຄົວເວັດເຕັນ ມັນເປັນບົດຮຽນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າທີ່ພຣະອົງຈິຈຳຄຳ ທີ່ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາໄວ້ສຳລັບຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊື່ສັດ.

ຕອນທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມັກຟັງເລື່ອງນັ້ນເພາະມັນໄດ້ບອກກ່ຽວກັບການໄປນອນປ່າໃນພູ ເພື່ອໄປລ່າສັດ ແລະ ຕົກເປັດ. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມັກຟັງ ເພາະເລື່ອງນັ້ນສອນວ່າ ເມື່ອເຮົາຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບພອນ. ໃນເລື່ອງນີ້ມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງທີ່ເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບເງິນສ່ວນສິບ.

ທຳອິດ, ທ່ານຄົງສັງເກດເຫັນວ່າ ໃນກໍລະນີນີ້ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບບໍ່ໄດ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບຈຳນວນເງິນທີ່ເປັນ ລາຍໄດ້. ຄອບຄົວເວັດເຕັນໄດ້ເລືອກໃຊ້ລາຍໄດ້ເປັນເງິນສ່ວນສິບກ່ອນ ເພາະວ່າເຂົາເຈົ້າມີພໍຢູ່ພິກິນຈາກ ສັດລ້ຽງ ແລະ ສວນຜັກທີ່ມີຜົນລະໄມ້ທີ່ດີ. ເຮົາເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ເຂົາເຈົ້າຮູ້ສຶກເປັນໜີ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສຳລັບພອນທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບ.

ອັນນີ້ເປັນຄຳໃຫ້ນິກົງຄວາມໝາຍໃນຄຳທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຖາມວ່າ: “ເປັນການຖືກຕ້ອງບໍ່
ທີ່ມະນຸດຈະສື່ໂກງພຣະເຈົ້າ?” ແລ້ວຄົນຖາມວ່າ “ສື່ໂກງຢ່າງໃດ?” ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕອບວ່າ:
“ໃນເລື່ອງໜຶ່ງສ່ວນສິບ ແລະ ເຄື່ອງຖະຫວາຍ ຕ່າງໆນັ້ນແຫລະ“ (ມາລາກີ 3:8). ກໍແມ່ນແທ້ ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງ,
ເໝືອນທີ່ຈອນ ແລະ ໄອດາ ເວັດເຕັນ ໄດ້ຮັບຮູ້ໃນລະດູຮ້ອນນັ້ນຫລາຍປີມາແລ້ວ,
ພວກເຮົາທຸກຄົນເປັນໜີພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຂໍຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາຖືກກ່າວຫາວ່າສື່ໂກງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.
ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈ່າຍຄ່າເປັນໜີໃຫ້ແກ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງຂໍແຕ່ສິບເປີເຊັນ ເທົ່ານັ້ນ.
ຄວາມຊື່ສັດຂອງເຮົາທີ່ຈະຈ່າຍໜີສິນຄິນໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຈະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ເປັນຄົນຊື່ສັດ ນຳມວນມະນຸດ.

ສິ່ງທີ່ໄປທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດໃນເລື່ອງນັ້ນກໍແມ່ນທີ່ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮູ້ໄດ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສະພາບ
ຄອບຄົວທີ່ຂາດເຂີນເງິນຄຳ. ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮູ້ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປຽບທຽບ
ພຣະຄຳພີໃສ່ກັບຕົວເອງ (ເບິ່ງ 1 ນິໄພ 19:23–24) ແລະ ໄດ້ເຊື່ອຟັງກົດໝາຍດັ່ງກ່າວ. ອັນນີ້ເປັນສິ່ງ
ທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄາດຫວັງຈາກຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງທຸກຄົນ. ພຣະອົງຄາດຫວັງໃຫ້ພວກເຮົາ ຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບ
ບໍ່ແມ່ນແຕ່ເວລາທີ່ມີຫລາຍເທົ່ານັ້ນ, ຫລື ຈາກຈຳນວນທີ່ “ເສດເຫຼືອ” ໃນເງິນງົບປະມານ ຂອງຄອບຄົວ,
ແຕ່ຄວນເປັນຕາມທີ່ພຣະອົງບັນຊາໃນສະໄໝໂບຣານວ່າ “ຈົ່ງມາຈາກລາຍໄດ້ “ທັງໝົດ” ຂອງພວກເຮົາ
ບໍ່ວ່າຈະມີຫລາຍມີນ້ອຍເທົ່າໃດກໍຕາມ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ບັນຊາວ່າ “ຈົ່ງລໍຊ້າທີ່ຈະນຳພິດຜົນມາ” (ອົບ
ພະຍົບ 22:29). ຕາມປະສົບການສ່ວນຕົວ ຂ້າພະເຈົ້າ
ເຫັນວິທີທີ່ແມ່ນອນທີ່ສຸດເພື່ອຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊື່ສັດ ກໍຄືທີ່ຈ່າຍມັນທັນໃດທີ່ໄດ້ຮັບລາຍໄດ້.
ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ການເຮັດຈັ່ງຊື່ ເປັນວິທີດຽວທີ່ດີທີ່ສຸດ.

ຈາກພໍ່ແມ່ເວັດເຕັນ ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວເງິນສ່ວນສິບບໍ່ກ່ຽວກັບເງິນ; ມັນກ່ຽວກັບສັດທາ---
ສັດທາໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະອວຍພອນຖ້າຫາກເຮົາເຊື່ອຟັງພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະອົງ.
ກໍເຫັນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງວ່າ ຈອນ ແລະ ໄອດາ ເວັດເຕັນ ໄດ້ສະແດງສັດທາຢ່າງ
ຫລວງຫລາຍໃນການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາສະແດງສັດທາຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໂດຍການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຂອງພວກເຮົາ. ຈ່າຍມັນຕັ້ງແຕ່ຕອນຕົ້ນ, ຈ່າຍມັນຢ່າງຊື່ສັດ.
ຈົ່ງສອນລູກໆຂອງພວກເຮົາ ໃຫ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຕາມລາຍໄດ້. ແລ້ວນຳລູກໄປສະຫລຸບເງິນສ່ວນສິບ
ເພື່ອລູກຈະເຫັນຕົວຢ່າງ ແລະ ເຫັນເຖິງຄວາມຮັກທີ່ພວກເຮົາມີຕໍ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ອາດຈະມີຄົນທີ່ເຂົາໃຈຜິດເລື່ອງພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບາງຄົນອາດຈະຄິດວ່າ ທັນທີທີ່ໄດ້ຈ່າຍເງິນ
ສ່ວນສິບ ໂດຍການໃຊ້ເງິນ, ແລ້ວພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະອວຍພອນເປັນເງິນໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ. ຕອນທີ່ເປັນ
ເດັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າເອງມັກຄິດຈັ່ງຊື່ນ. ແຕ່ຕັ້ງແຕ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮຽນຮູ້ວ່າ ສ່ວນຫລາຍມັນບໍ່ເກີດຂຶ້ນ
ແບບນັ້ນເລີຍ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສັນຍາພອນໃຫ້ແກ່ຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ. ພຣະອົງໄດ້ສັນຍາວ່າຈະ

“ໄຂປະຕູສະຫວັນ ແລະ ຖອກເທພຣະພອນທຸກໆຊະນິດລົງມາຍັງໝູ່ເຈົ້າ” (ມາລາກີ 3:10).

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະອົງໄດ້ເຮັດ ຕາມຄຳສັ່ນຍາຂອງພຣະອົງ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຮົາ ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຢ່າງຊິສັດ, ພວກເຮົາຈະປໍ່ຂາດ ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຕ້ອງການເລີຍໃນຊີວິດ, ແຕ່ພຣະອົງ ບໍ່ໄດ້ສັ່ນຍາວ່າຈະໃຫ້ຄວາມຮັ່ງມີ. ເງິນ ແລະ ບັນຊີທະນາຄານບໍ່ແມ່ນພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງ. ພຣະອົງອວຍພອນພວກເຮົາ ໃຫ້ມີປັນຍາທີ່ຈະຈັດການກັບພອນທາງໂລກ, ໃຫ້ມີປັນຍາທີ່ຈະມີຊີວິດ ທີ່ດີກວ່າຕາມລາຍໄດ້ 90 ເປີເຊັນ ແທນທີ່ ຈະເປັນ 100 ເປີເຊັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ຜູ້ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບດ້ວຍສັດທາຈິງເຂົ້າ ໃຈກ່ຽວກັບການດຳລົງຊີວິດຢ່າງປະຢັດມັດທະຍັດ ແລະ ສ່ວນຫລາຍຈະເປັນຄົນກຸ້ມຕົນເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຂົ້າໃຈວ່າ ພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແມ່ນພອນທາງວິນຍານ ແລະ ສ່ວນຫລາຍຈະກ່ຽວຂ້ອງກັບຄອບຄົວ, ໝູ່ເພື່ອນ, ແລະ ພຣະກິດຕິຄຸນ. ຫລາຍໆເທື່ອພຣະອົງຈະ ໃຫ້ພອນເພື່ອໃຫ້ຮູ້ສຶກໄວເປັນພິເສດເຖິງອິດທິພົນ ແລະ ການຊຸກລຸງໂດຍພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ, ໂດຍສະເພາະໃນເລື່ອງຊີວິດແຕ່ງງານ ແລະ ຄອບຄົວ ຄິເລື່ອງການລ້ຽງລູກ. ການຮູ້ສຶກໄວ ທາງວິນຍານດັ່ງກ່າວສາມາດຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ມີຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງກັນ ແລະ ມີຄວາມສະຫງົບ ໃນບ້ານ. ປະທານເຈມ ອີ ຟາວ ເຄີຍແນະນຳວ່າ ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບເປັນການປະກັນອັນດີເລີດ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ມີການປະຮ້າງກັນ (Enriching Your Marriage,” *Liahona*, Apr. 2007, 5).

ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບຊ່ອຍພວກເຮົາພັດທະນາຈິດໃຈທີ່ອ່ອນນ້ອມ ແລະ ຖ່ອມຕົວ, ໃຈທີ່ກະຕັນຍູ, ທີ່ສາລະພາບວ່າ ພຣະຫັດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢູ່ໃນທຸກສິ່ງ (see D&C 59:21). ການຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ມີໃຈກວ້າງຂວາງ ແລະ ໃຫ້ອະໄພ ແລະ ມີຄວາມໃຈບຸນ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມຮັກອັນບໍລິສຸດຂອງ ພຣະຄຣິດ. ພວກເຮົາຈະເປັນຄົນທີ່ເຕັມໃຈທີ່ຮັບໃຊ້ ແລະ ໃຫ້ພອນ ແກ່ຄົນອື່ນໂດຍມີໃຈທີ່ເຊື່ອຟັງ ແລະ ອ່ອນນ້ອມ ຮັບພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ສ່ວນຄົນທີ່ຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບເປັນປະຈຳ ຈະມີສັດທາທີ່ເຂັ້ມແຂງຫລາຍຂຶ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຢຊູຄຣິດ ແລະ ຄົນດັ່ງກ່າວຈະມີປະຈັກພະຍານອັນໝັ້ນຄົງແນວແນ່ຫລາຍຂຶ້ນກ່ຽວກັບ ພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ. ໃນບັນດາພອນທີ່ຫາກ່າວມານັ້ນ, ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ບໍ່ແມ່ນເງິນ ຫລື ສິ່ງຂອງທາງໂລກ.

ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າ ຂະນະທີ່ພວກເຮົາຈ່າຍເງິນ ສ່ວນສິບດ້ວຍສັດທາ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະໄຂ ປະຕູສະຫວັນ ແລະ ຖອກເທພຣະພອນອັນມີຄ່າທີ່ສຸດຂອງພຣະອົງລົງມາໃຫ້ເຮົາ. ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ທ່ານຄວນເປັນຄົນແນວໃດ?

ໂດຍ ແອວເດີ ລິນ ຈີ ໂລບິນ

ແຫ່ງສາວິກເຈັດສິບ

“ເປັນ ຫລື ບໍ່ເປັນ” ຄືຄຳຖາມດີໆ.¹ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເຄີຍຖາມແບບນີ້ ໂດຍເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນ
ຄຳຖາມສຳຄັນທາງຫລັກຄຳສອນສຳລັບພວກເຮົາທຸກຄົນວ່າ “ເຈົ້າຄວນເປັນຄົນແນວໃດ? ເຮົາກ່າວກັບ
ເຈົ້າຕາມຈິງວ່າ ຄືກັນກັບທີ່ເຮົາເປັນ” (3 ນິໄຟ 27:27; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່). ເມື່ອເວົ້າກ່ຽວຕົວເອງ ໃນປະຈຸບັນ
ກໍຄື--ເຮົາເປັນ. ພຣະອົງໄດ້ເຊື່ອເຊິນພວກເຮົາໃຫ້ຮັບເອົາພຣະນາມຂອງພຣະອົງ ແລະ
ຄຸນລັກສະນະຂອງພຣະອົງ.

ເພື່ອຈະໄດ້ກາຍເປັນເພື່ອນດັ່ງພຣະອົງຊຶ່ງເປັນພວກເຮົາຕ້ອງເຮັດສິ່ງທີ່ພຣະອົງເຄີຍເຮັດ: “ຕາມຈິງ
ຕາມຈິງແລ້ວ ເຮົາກ່າວກັບເຈົ້າວ່າມີຄືພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ; ແລະ ເຈົ້າຮູ້ສິ່ງທີ່ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຮັດໃນ
ສາສນາຈັກຂອງເຮົາ; ເພາະວຽກງານທີ່ເຈົ້າເຫັນເຮົາເຮັດມາແລ້ວ ສິ່ງນັ້ນເຈົ້າຕ້ອງເຮັດເໝືອນກັນ” (3 ນິໄຟ
27:21; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່).

ການເປັນ ແລະ ການເຮັດກໍແຍກກັນບໍ່ໄດ້. ໃນຖານະເປັນຄຳສອນທີ່ອາໄສກັນ ຂໍຄວາມນີ້ຊ່ວຍເລີ່ມ ແລະ
ໃຫ້ກຳລັງ ແລະ ຊຸກຍູ້ເຊິ່ງກັນແລະກັນ. ຍົກຕົວຢ່າງຄືສັດທາຍ່ອມດິນໃຈຄົນໃຫ້ອະທິຖານ ແລະ
ການອະທິຖານຍ່ອມເລີ່ມກຳລັງໃຫ້ແກ່ສັດທາ.

ຫລາຍໆເທື່ອພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ປະນາມຄົນທີ່ “ເຮັດ” ແຕ່ບໍ່ “ເປັນ”---ພຣະອົງເອີ້ນວ່າ ໜ້າຊີໃຈຄິດ:
“ຄົນພວກນີ້ຢູ່ໃກ້ເຮົາແຕ່ຢ່າກ ສ່ວນຈິດໃຈຫ່າງໄກຈາກເຮົາ” (ມາລະໂກ 7:6). ການເຮັດ ໂດຍບໍ່ມີ ການເປັນ
ຄືຄວາມໜ້າຊີໃຈຄິດ ຫລື ການທຳທ່າເປັນສິ່ງທີ່ຕົນບໍ່ໄດ້ເປັນ---ກໍແມ່ນຕົວປອມ.

ອີກຢ່າງໜຶ່ງ ການເປັນ ໂດຍບໍ່ມີ ການເຮັດ ບໍ່ມີຜົນເລີຍຄືກັນກັບ “ຄວາມເຊື່ອຢ່າງດຽວ ໂດຍບໍ່ມີການ
ປະຕິບັດກໍເປັນ ຄວາມເຊື່ອທີ່ຕາຍແລ້ວ” (ຢາໂກໂບ 2:17; ໂຕເນື່ອງຖືກຕີມໃສ່). ການເປັນໂດຍບໍ່ມີ
ການເຮັດບໍ່ແມ່ນການເປັນອິຫລີ--ມັນກໍຄືການຫລອກຕົວເອງໃຫ້ເຊື່ອວ່າຕົວເອງເປັນຄົນດີ
ແຕ່ເພາະຕົນເອງມີເຈດຕະນາທີ່ດີເທົ່ານັ້ນ.

ການເຮັດ ໂດຍບໍ່ມີ ການເປັນ (ຄວາມໜ້າຊີໃຈຄິດ) ປະກົດຕົວປອມໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນ ແຕ່ການເປັນ
ໂດຍບໍ່ມີການເຮັດ ເປັນການປະກົດຕົວປອມໃຫ້ຕົນເອງເຫັນ.

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຕິສອນພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍເພາະຄວາມໜ້າຊື່ໃຈຄິດຂອງພວກເຂົາວ່າ: “ພວກທ່ານຮັບເຄາະຮ້າຍໜັກສາແລ້ວພວກທຳມະຈານ ແລະ ພວກຟາຣີຊາຍເອີຍຄົນໜ້າຊື່ໃຈຄິດ! ພວກທ່ານ ຖະຫວາຍແກ່ພຣະເຈົ້າແມ່ນແຕ່ເງິນສ່ວນສິບ”---ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາເຮັດ---“ເຊັ່ນຜັກກ້ານກຳ, ຜັກຊີ ແລະ ຂີ້ໝືນ ແຕ່ພວກທ່ານລະເລີຍຄຳສັ່ງສອນຂອງພຣະບັນຍັດຂໍສຳຄັນຍິ່ງ ເປັນຕົ້ນຄວາມຍຸຕິທຳ, ຄວາມເມດຕາ, ແລະ ຄວາມສັດຊື່” (ມັດທາຍ 23:23). ພວກດັ່ງກ່າວນີ້ບໍ່ໄດ້ເປັນຕາມທີ່ພວກເຂົາຄວນເປັນ.

ເຖິງແມ່ນພຣະອົງໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມສຳຄັນຂອງການເຮັດກິດຕາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ພິສູດການເປັນຄື “ຂໍສຳຄັນຍິ່ງ.” ຕົວຢ່າງຕໍ່ໄປນີ້ງບອກເຖິງຄວາມສຳຄັນຍິ່ງຂອງການເປັນ.

- ການລົງໄປໃນນ້ຳບັບຕິສະນາຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ. ການເປັນທີ່ຕ້ອງມາກ່ອນຄືຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ ພ້ອມດ້ວຍການປ່ຽນຈິດໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່.
- ການຮັບສ່ວນສິນລະລິກຄືສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເຮັດ. ການເປັນຄົນມີ ຄ່າຄວນຈະຮັບສ່ວນສິນລະລິກຄືເລື່ອງທີ່ສຳຄັນກວ່າ.
- ການມອບຖານະປະໂລຫິດເປັນການກະທຳ ຄື ການເຮັດ. ແຕ່ເລື່ອງສຳຄັນກວ່າຄືຄຳນາດໃນຖານະປະໂລຫິດ ຊຶ່ງຂຶ້ນຢູ່ກັບຫລັກທຳແຫ່ງຄວາມຊອບທຳ (see D&C 121:36), ຫລື ການເປັນ.

ເຮົາຫລາຍຄົນໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຕົນຢາກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ. ແຕ່ໜ້ອຍຄົນໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຕົນຢາກເປັນ. ເປັນຫຍັງ? ການເຮັດ ເປັນກິດຈະກຳ ຫລື ເຫດການທີ່ສາມາດຂຽນລົງໄວ້ ແລ້ວເມື່ອເຮັດສຳເລັດ ເຮົາສາມາດໝາຍບອກວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດແລ້ວ. ແຕ່ເລື່ອງການເປັນ ບໍ່ມີວັນຈົບຈັກເທື່ອ. ທ່ານບໍ່ສາມາດໝາຍໃສ່ສຳລັບເລື່ອງ ການເປັນ. ໃນວັນສຸກນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈະພາພັນລະຍາໄປຫລິ້ນມ່ວນກໍໄດ້ ຊຶ່ງເປັນເລື່ອງການເຮັດ. ແຕ່ການເປັນສາມິທິດີບໍ່ແມ່ນກິດຈະກຳຊຶ່ງ ມັນຕ້ອງເປັນສ່ວນນິໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເປັນຄຸນສົມບັດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫລື ຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຢູ່.

ໃນເລື່ອງຄວາມເປັນພໍແມ່ ບໍ່ມີວັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດຂີດໝາຍວ່າສຳເລັດແລ້ວກັບລູກຄົນໜຶ່ງ. ການເປັນພໍແມ່ທີ່ດີບໍ່ມີວັນຈົບເລີຍສຳລັບພວກເຮົາ. ແລະ ເມື່ອຈະໄດ້ເປັນພໍແມ່ທີ່ດີ ສິ່ງສຳຄັນທີ່ສຸດຢ່າງໜຶ່ງທີ່ພວກເຮົາຈະສອນລູກ ກໍຄື ການເປັນພໍແມ່ທີ່ດີພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຫຼາຍຂຶ້ນ.

ເລື່ອງການເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດເປັນສິ່ງທີ່ເຫັນໄດ້ ແຕ່ຍ່ອມມີຜົນຊຸກຍູ້ເຮົາໃຫ້ເຮັດ ຊຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ສາມາດເຫັນໄດ້. ຍົກຕົວຢ່າງຄື, ຕອນທີ່ພໍ່ແມ່ສອນລູກໃຫ້ຢ່າງ ພວກເຮົາເຫັນພໍ່ແມ່ ເຮັດສິ່ງຕ່າງໆ ຄືຈັບລູກ ແລະ ຍົກຍ້ອງລູກ. ການເຮັດດັ່ງກ່າວນີ້ ສະແດງຄວາມຮັກໃນໃຈທີ່ເຫັນໄດ້ ພ້ອມດ້ວຍ ຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຄວາມຫວັງໃນຄວາມສາມາດຂອງລູກ. ວັນແລ້ວວັນເລົ່າພໍ່ແມ່ເຮັດຕໍ່ໄປ---ບົ່ງບອກ ການເປັນທີ່ເຫັນໄດ້ ເຖິງຄວາມອິດທິນ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ.

ເພາະການເປັນທີ່ໃຫ້ເກີດການເຮັດ ພ້ອມດ້ວຍເປັນເຫດທີ່ກໍ່ໃຫ້ເກີດການເຮັດ ການສອນການເປັນຈະ ຊ່ອຍປັບປຸງພຶດຕິກຳຢ່າງມີປະສິດທິພາບຫລາຍກວ່າການເອົາໃຈໃສ່ນຳການເຮັດ ຈະປັບປຸງພຶດຕິກຳນັ້ນ.

ຕອນທີ່ເດັກນ້ອຍປະພຶດບໍ່ດີ ຄືສົມມຸດວ່າເຂົາເຈົ້າຜິດຖຽງກັນ, ຫລາຍໆເທື່ອພວກເຮົາມັກແກ້ສິ່ງທີ່ ເຂົາໄດ້ເຮັດ ຫລື ການຜິດຖຽງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນນັ້ນ. ແຕ່ການເຮັດ---ການປະພຶດຂອງເຂົາ--- ແມ່ນແຕ່ການບົ່ງເຖິງເຫດຜົນໃນໃຈ ທີ່ເຫັນໄດ້. ພວກເຮົາອາດຖາມຕົວເອງວ່າ “ມີຄຸນສົມບັດໃດ ແຕ່ທີ່ເດັກເຂົາໃຈໄດ້ ທີ່ຈະແກ້ໄຂການປະພຶດນີ້ໃນອະນາຄົດ? ຕ້ອງອິດທິນ ແລະ ໃຫ້ອະໄພເມື່ອລຳຄານບໍ່? ຕ້ອນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮັກ ແລະ ເປັນຄົນສ້າງສັນຕິບໍ່? ຕ້ອງຮັບຜິດຊອບສຳລັບສິ່ງທີ່ຕົນເຮັດ ແລະ ບໍ່ກ່າວຫາບໍ່?”

ພໍ່ແມ່ຈະສອນຄຸນສົມບັດແບບນີ້ໃຫ້ລູກໄດ້ຢ່າງໃດແດ່? ວິທີທີ່ພວກເຮົາສອນວິໄນໃຫ້ລູກໆ ຍ່ອມເປັນ ໂອກາດດີທີ່ສຸດ ທີ່ຈະສອນ ແລະ ສະແດງຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດ. ການສອນວິໄນສະແດງເຖິງຄວາມ ອິດທິນ ແລະ ການສອນຈາກພວກເຮົາ. ບໍ່ຄວນເຮັດຕອນທີ່ຮູ້ສຶກໃຈຮ້າຍ. ພວກເຮົາສາມາດ ແລະ ຄວນສອນວິໄນໄດ້ຕາມວິທີທີ່ສອນໃນ Doctrine and Covenants ພາກທີ 121 ທີ່ວ່າໂດຍການຊຸກຊວນ ໂດຍຄວາມອິດກັນ ໂດຍຄວາມສຸພາບ ແລະ ຄວາມອ່ອນໂຍນ ແລະ ໂດຍຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີມານຍາ (ຂໍ້ທີ 41–42). ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ຄືການເປັນເໝືອນພຣະຄຣິດທີ່ເຮົາຄວນເປັນໃນຖານະທີ່ເປັນພໍ່ແມ່ ແລະ ສານຸສິດຂອງພຣະຄຣິດ.

ໂດຍທາງການສອນວິໄນລູກຈະຮຽນຮູ້ເລື່ອງຜົນທີ່ຕາມມາ. ໃນກໍລະນີແບບນັ້ນກໍຍ່ອມດີທີ່ຈະປ່ຽນ ເອົາເລື່ອງທີ່ຖອຍ ໃຫ້ກາຍເປັນເລື່ອງດີ. ຖ້າລູກສາລະພາບຜິດ ໃຫ້ຍ້ອງຄວາມກ້າຫານຂອງເຂົາ. ຖາມລູກວ່າລູກຮຽນຮູ້ເລື່ອງຫຍັງຈາກຄວາມຜິດທີ່ໄດ້ເຮັດນັ້ນ ຊຶ່ງຈະໃຫ້ທ່ານ ແລະ ສຳຄັນກວ່ານັ້ນ ຈະໃຫ້ພຣະວິນຍານມີໂອກາດສົ່ງສອນລູກ. ເມື່ອໃດກໍຕາມທີ່ພວກເຮົາສອນຫລັກກທຳ ໂດຍຜ່ານທາງ ພຣະວິນຍານ, ຫລັກກທຳທີ່ສອນນັ້ນມີອຳນາດທີ່ຈະປ່ຽນນິໄສຂອງການເປັນ.

ແອວມາໄດ້ຄົ້ນພົບຫລັກກທຳອັນດຽວກັນນີ້ວ່າ ການສົ່ງສອນ ພຣະຄຳມີແນວໂນ້ມທີ່ຈະນຳຜູ້ຄົນໃຫ້ເຮັດສິ່ງ ທ່ຽງທຳ---ແທ້ຈິງແລ້ວ ບົ່ງເກີດຜົນອັນມີພະລັງແກ້ຈິດໃຈຂອງຜູ້ຄົນຫລາຍກວ່າດາບ (see Alma 31:5; ໂຕເໜືອ)

ຖືກຕີມໃສ່). ເປັນຫຍັງ? ເພາະດາບກໍເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ການລົງໂທດຝ່າຍການປະພິດ (ເຮັດ) ແຕ່ການສັ່ງສອນ
ພຣະຄໍາຈະປ່ຽນນິໄສຄົນ ປ່ຽນໃຫ້ເຂົາເຈົ້າເປັນ ຫລື ກາຍເປັນ.

ການມີລູກທີ່ອ່ອນໂຍນແລະເຊື່ອຟັງພໍ່ແມ່ ເຫົ່າກັບວ່າ ພໍ່ແມ່ໄດ້ຮຽນກ່ຽວກັບການເປັນພໍ່ແມ່ຢູ່ຊັ້ນປະຖົມ.
ແຕ່ຖ້າຫາກທ່ານມີລູກ ທີ່ມັກທົດສອບຄວາມອິດທິນຂອງທ່ານຢ່າງເຫລືອລືນ ແລ້ວກໍເຫົ່າກັບວ່າ ທ່ານໄດ້ຮຽນຢູ່
ມະຫາວິທະຍາໄລຜູ້ແລ້ວ. ແທນທີ່ຈະຄິດວ່າຕົນໄດ້ເຮັດຫຍັງຜິດໃນຊີວິດກ່ອນເກີດ ເພື່ອຮັບການ
ທົດລອງແບບນັ້ນ ທ່ານຄວນຄິດວ່າລູກທີ່ຍາກນັ້ນເປັນພອນ ແລະ ເປັນໂອກາດໃຫ້ທ່ານເອງທີ່ຈະ
ໄດ້ກາຍເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະເຈົ້າຫລາຍຂຶ້ນ. ລູກແບບໃດທີ່ຈະຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ໄດ້ຮັບການທົດສອບ, ພັດທະນາ ແລະ
ະ ມີຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດ ມີຄວາມອິນທິນ, ມີຄວາມອິດກັນ, ແລະ ອື່ນໆ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ່
ທີ່ທ່ານຕ້ອງການມີລູກເຊັ່ນນັ້ນເຫົ່າກັບກັບທີ່ລູກຄົນນັ້ນຕ້ອງການທ່ານ?

ພວກເຮົາທຸກຄົນເຄີຍໄດ້ຍິນຄໍາແນະນຳທີ່ປະນາມບາບ ແລະ ບໍ່ປະນາມຜູ້ເຮັດບາບ. ເຊັ່ນດຽວກັນ
ເມື່ອໃດທີ່ລູກເຮັດຜິດ ພວກເຮົາຕ້ອງເບິ່ງດັ່ງທີ່ຈະບໍ່ເວົ້າສິ່ງທີ່ຈະໃຫ້ເຂົາເຊື່ອວ່າ ຄວາມຜິດທີ່ລູກເຮັດ
ສິ່ງທີ່ລູກເປັນ. “ຈິງລະວັງ ຢ່າໃຫ້ການກະທຳຂອງເຂົາກາຍເປັນຄຸນສົມບັດ.” ຢ່າໃຫ້ເຂົາຄິດວ່າເຂົາເປັນ
”ຄົນໂງ່,” ”ຄົນຂີ້ຄ້ານ,” ຫລື ”ຄົນງຸ່ມງ່າມ.”² ລູກຂອງເຮົາເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ. ນັ້ນແຫລະເປັນ ຄຸນສົມບັດ
ແລະ ຄວາມສາມາດອັນແທ້ຈິງຂອງເຂົາ. ແຜນຂອງພຣະອົງແມ່ນທີ່ຈະຊ່ວຍລູກໆຂອງ
ພຣະອົງໃຫ້ເອົາຊະນະຄວາມຜິດ ແລະ ການເຮັດບໍ່ຖືກຕ້ອງ ເພື່ອເຂົາຈະກ້າວໜ້າກາຍເປັນ ເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ
ຊົງເປັນ. ສະນັ້ນການປະພິດທີ່ເຮັດໃຫ້ຜິດຫວັງ ຄວນຈະຖືເປັນເລື່ອງຊົ່ວຄາວ---ບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຍາວນານ.
ເປັນການກະທຳບໍ່ແມ່ນຄຸນສົມບັດ.

ສະນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງລະວັງໃນການໃຊ້ຄຳເກົ່າເຊັ່ນວ່າ ”ລູກມີແຕ່ ...” ຫລື ”ລູກບໍ່ເຄີຍ ...” ຕອນເຮົາສັ່ງ ສອນເຂົາ.
ໃຫ້ລະວັງໃນການໃຊ້ຄຳເຊັ່ນວ່າ ”ລູກບໍ່ເຄີຍຄິດເຫັນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງພໍ່ ຫລື ແມ່ເລີຍ” ຫລື ”ເປັນຫຍັງລູກ
ຈິງມັກໃຫ້ພວກເຮົາລໍຖ້າ?” ຄຳເວົ້າເຊັ່ນນີ້ຈະປະກົດຄືກັບວ່າເປັນການແຈ້ງບອກ ແລະ ສາມາດມີ ອິດທິພົນຕໍ່
ລູກໃຫ້ຫລົງເຫັນຕົວເອງ ແລະ ເຫັນຄຸນຄ່າຂອງຕົວເອງໄດ້.

ລູກອາດບໍ່ຮູ້ຈັກຕອບ ເມື່ອເຂົາໄດ້ຍິນເຮົາຖາມເຂົາວ່າ ເຂົາຢາກເປັນຫຍັງຕອນເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນ ເພາະຄຳຖາມຂໍ້
ນັ້ນມັນກ່ຽວກັບວ່າ ເຂົາຢາກເຮັດຫຍັງເປັນອາຊີບຕອນເຂົາໃຫຍ່ຂຶ້ນ. ວິຊາອາຊີບ ຫລື ການມີຊັບສິນ ບໍ່ໄດ້ບອກ
ວ່າເຂົາເປັນຄົນແນວໃດ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດເປັນຊ່າງໄມ້ທີ່ຖ່ອມຕີນ, ແຕ່ສິ່ງນັ້ນບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ
ພຣະອົງເປັນໃຜ.

ໃນການຊ່ອຍລູກໃຫ້ຄົນພົບວ່າເຂົາເປັນໃຜ ແລະ ມີຄ່າພຽງໃດ, ເຮົາສາມາດຍົກຍ້ອງການກະທຳຂອງລູກຢ່າງເໝາະສົມ---ການເຮັດ. ແຕ່ຈະສະຫລາດກວ່າທີ່ເຮົາໃຈໃສ່ກັບການຍົກຍ້ອງເຂົາເລື່ອງຄຸນສົມບັດ ແລະ ຄວາມເຊື່ອຂອງລູກ---ຄົນທີ່ລູກເປັນ.

ເມື່ອຫລິ້ນກິລາ ວິທີທີ່ສະຫລາດທີ່ຈະຍົກຍ້ອງການກະທຳຂອງລູກ (ການເຮັດ) ຄືຈະເຮັດໂດຍ ທາງການມອງເບິ່ງການເປັນ ຄືຍ້ອງການອອກແຮງ, ຄວາມພາກພຽນ, ຄວາມໃຈເປັນ ໃນຕອນທີ່ຍາກ ແລະ ອື່ນໆ ເພື່ອຍົກຍ້ອງການເປັນ ແລະ ການເຮັດ ທັງສອງຢ່າງ.

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາຂໍໃຫ້ລູກເຮັດວຽກຢູ່ບ້ານ ພວກເຮົາສາມາດຫາວິທີທີ່ຍົກຍ້ອງການເປັນຂອງລູກນຳອີກ ຄືກັບວ່າ “ພໍ່ແມ່ດີໃຈຫລາຍເມື່ອລູກເຮັດວຽກຢູ່ບ້ານຢ່າງເຕັມໃຈ.”

ເມື່ອລູກໄດ້ໃບແຈ້ງຄະແນນຈາກໂຮງຮຽນ ພວກເຮົາສາມາດຍົກຍ້ອງຄະແນນທີ່ດີກໍໄດ້ ແຕ່ອາດຈະມີຜົນອັນຍາວນານກວ່າທີ່ຈະຍົກຍ້ອງລູກສຳລັບ ຄວາມພາກພຽນ. “ລູກເຮັດການບ້ານແລ້ວ. ລູກຮູ້ວິທີຮັບເອົາ ແລະ ເຮັດສຳເລັດສິ່ງທີ່ຍາກ--ພໍ່ພູມໃຈໃນຕົວລູກຫລາຍ.”

ໃນລະຫວ່າງການອ່ານພຣະຄຳພີກັບຄອບຄົວ ໃຫ້ຊ່ອຍຫາ ແລະ ສົນທະນາຕົວຢ່າງທີ່ສະແດງຄຸນສົມບັດທີ່ໄດ້ອ່ານໃນມື້ນັ້ນ. ຄຸນສົມບັດຢ່າງພຣະຄຣິດຄືຂອງປະທານຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະ ບໍ່ສາມາດພັດທະນາໄດ້ປາດສະຈາກຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຂອງພຣະອົງ,³ ໃນການອະທິຖານເປັນຄອບຄົວ ແລະ ເປັນສ່ວນຕົວ, ຈົ່ງອະທິຖານຂໍຂອງປະທານເຫລົ່ານັ້ນ.

ຕອນທີ່ກິນເຂົ້ານຳກັນໃຫ້ເວົ້າກ່ຽວກັບຄຸນສົມບັດເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ໄດ້ຄົ້ນພົບໃນພຣະຄຳພີໃນມື້ດຽວກັນນັ້ນ. “ມີລູກເປັນໝູ່ທີ່ດີຢ່າງໃດ? ລູກສະແດງຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈແນວໃດ? ສັດທາຂອງລູກຊ່ອຍລູກປະເຊີນກັບການທ້າທາຍໃນມື້ໄດ້ແນວໃດ? ລູກເປັນຄົນໝັ້ນຄົງຈົ່ງໃດແດ່? ຊິສັດ, ເພື່ອແຜ່, ແລະ ຖ່ອມຕົວແນວໃດແດ່?” ມີຄຸນສົມບັດຫລາຍໆຢ່າງໃນພຣະຄຳພີທີ່ຄວນສອນ ແລະ ຮຽນຮູ້.

ວິທີທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດທີ່ຈະສອນເລື່ອງການເປັນ ຄືການເປັນພໍ່ແມ່ ຕໍ່ລູກເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນໄດ້ເປັນຕໍ່ພວກເຮົາ. ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບິດາທີ່ດີພ້ອມທຸກຢ່າງແຕ່ອົງດຽວ ແລະ ພຣະອົງໄດ້ແບ່ງປັນເຄື່ອງມືຂອງການເປັນພໍ່ແມ່ນຳ ພວກເຮົາ---ນັ້ນຄືພຣະຄຳພີ.

ມື້ນີ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກ່າວກັບພໍ່ແມ່ໂດຍສະເພາະ ແຕ່ຫລັກກຳ ດັ່ງກ່າວມີຜົນປະໂຫຍດໃຫ້ທຸກໆຄົນ. ຂໍໃຫ້ການພະຍາຍາມຂອງທ່ານທີ່ຈະພັດທະນາຄຸນສົມບັດໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຄຣິດ ມີຜົນດີ

ເພື່ອວ່າຮູບລັກສະນະຂອງພຣະອົງຈະຢູ່ໃນໃບໜ້າທ່ານ ແລະ ຄຸນສົມບັດຂອງພຣະອົງຈະສະແດງອອກ
ໃນການກະທຳຂອງທ່ານ. ແລ້ວເມື່ອລູກຂອງທ່ານ ຫລື ຄົນອື່ນຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມຮັກຂອງທ່ານ ແລະ
ເຫັນການກະທຳຂອງທ່ານ, ມັນຈະເຕືອນເຂົາເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ນຳເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃກ້ພຣະອົງຫລາຍ
ຂຶ້ນ. ນີ້ເປັນຄຳອະທິຖານ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, act 3, scene 1, line 56.
2. Carol Dweck, quoted in Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, May 2009, 95.
3. ເບິ່ງ *ຈົ່ງສອນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງເຮົາ: ປົນຄູ່ມືສຳລັບການຮັບໃຊ້ເຜີຍແຜ່* (2004), 135.

ຖືກເອນໃຫ້ເປັນໄຟຟ້ນ

ໂດຍ ແອວເດີ ເບັນຈາມິນ ດີ ໂຮໂຢດ

ແຫ່ງສາວິກເຈດສິບ

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ອະທິຖານຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຊ່ອຍເຫລືອ
ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຂ່າວສານນ.

ໃນຊ່ວງລະຍະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢຽນຢາມກອງປະຊຸມສະເຕກ, ຫວອດ, ແລະ ສາຂາຕ່າງໆ, ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກທີ່ໄດ້ພົບກັບສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ, ຜູ້ທີ່ຖືກເອນໃນຕອນນ ຫລື ໃນສະໄໝ
ໂບຮານວ່າ ໄຟຟ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ສັນຕິສຸກ ແລະ ຄວາມຮັກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຕະຫລອດເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ໄດ້ຢູ່ນຳເຂົາເຈົ້າຊ່ອຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ໃນສະເຕກແຫ່ງໜຶ່ງຂອງສີໂອນ.

ເຖິງແມ່ນວ່າ ຫລາຍໆຄົນໄດ້ມາຈາກຄອບຄົວທີ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກໄດ້ສອງສາມລຸ້ນຄົນ
ນາກ່ອນແລ້ວ, ແຕ່ກໍມີຫລາຍຄົນທີ່ຫາກໍໄດ້ປຽນໃຈເຫລອນໃສ. ສຳລັບສະມາຊິກໃໝ່ ພວກເຮົາຂໍ
ກ່າວປຳ້ຖ້ອຍຄຳຂອງອັກຄະສາວິກ ໂປໂລຕຊາວເອເຟໂຊ ທີ່ວ່າ:

“ດັງນນແຫລະ, ພວກເຈົ້າຈິງບເປັນຄົນຕ່າງດ້າວທ້າວຕ່າງແດນອີກຕໄປ, ແຕ່ເປັນພົນລະເມືອງອັນດຽວກັນກັບ
ພວກໄຟຟ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ;

“ແລະ ເປັນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າໄດ້ຖືກສ້າງຂນເທິງຮາກຖານ ຊຶ່ງອັກຄະສາວິກ ແລະ
ສາດສະດາໄດ້ວາງລົງແລ້ວ, ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດເຈົ້າເອງຊຶ່ງເປັນຫີນເສົ້າເອກ” (ເອເຟໂຊ 2:19–20).

ຫລາຍປີກ່ອນ, ຕອນຮັບໃຊ້ຢູ່ຫ້ອງການຮັບໃຊ້ມວນຊົນຂອງສາສນາຈັກຢູ່ແມັກຊິໂກ, ພວກເຮົາໄດ້ຖືກເຊີນ
ໃຫ້ໄປຮ່ວມລາຍການໃນວິທະຍຸ ເພື່ອສົນທະນາກ່ຽວກັບສາສນາຕ່າງໆຢູ່ໃນໂລກ. ພວກເຮົາສອງຄົນໄດ້
ເປັນຕົວແທນໃຫ້ແກ່ສາສນາຈັກ ເມື່ອຕອບຄຳຖາມຂອງຜູ້ຟັງລາຍການໃນມນນ. ຫລັງຈາກຖ່າຍທອດໄດ້
ຊົ່ວລະຍະໜຶ່ງ ຜູ້ດຳເນີນລາຍການໄດ້ກ່າວວ່າ: “ໃນຄຳຄືນນ ພວກເຮົາມີແອວເດີສອງຄົນຈາກສາສນາຈັກ
ຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄຟຟ້ນຍຸກສຸດທ້າຍມາຮ່ວມລາຍການດ້ວຍ.” ລາວຢຸດເວາບິດໜຶ່ງ ແລ້ວຖາມວ່າ,
“ເປັນຫຍັງສາສນາຈັກຂອງພວກທ່ານຈິງມີຊື່ຍາວແທ້? ເປັນຫຍັງຈິງບໃສ່ຊື່ສນໆແດ່ ຫລື ຕງຊື່ແບບ
ໂຄສະນາ?”

ເພື່ອນຮ່ວມງານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພາກັນຍມ ເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳຖາມ ແລ້ວກໍເລີ່ມຕນຕອບອະທິບາຍວ່າຊື່ຂອງ ສາສນາຈັກບໄດ້ຖືກຕງຂນໂດຍມະນຸດ. ແມ່ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຕງຂນເອງ ຜ່ານສາດສະດາໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ວ່າສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ ຈະຖືກເອນໃນຍຸກສຸດທ້າຍວ່າ ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດແຫ່ງໄຟ້ພິນ ຍຸກສຸດທ້າຍ (see D&C 115:4). ແລ້ວ ຜູ້ຄຳເນີນລາຍການໄດ້ຕອບດ້ວຍຄວາມນັບຖືວ່າ, “ຄັນຂຸນ ພວກເຮົາຈະກ່າວຊື່ນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ.” ບັດນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ບໄດ້ວ່າ ລາວໄດ້ກ່າວຊື່ຂອງສາສນາຈັກ ຈັກເທື່ອໃນມນນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈື່ຈຳຄວາມຮູ້ສຶກອັນຫວານຊື່ນເທື່ອນນຢູ່ຕອນພວກເຮົາໄດ້ກ່າວ ອະທິບາຍຊື່ຂອງສາສນາຈັກ ແລະ ຄວາມໝາຍຂອງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກທີ່ວ່າ ເປັນໄຟ້ພິນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ພວກເຮົາອ່ານໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ວ່າ ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດຖືກເອນວ່າ ຊາວຄຣິດ ເປັນເທື່ອທຳອິດຢູ່ທີ່ເມືອງ ອັນຕີໂອເຊຍ (ເບິ່ງ ກິດຈະການ 11:26), ແຕ່ເຂົາເຈົ້າເອນກັບວ່າ ໄຟ້ພິນຂອງ ພຣະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຄືງຮູ້ສຶກແບບໃດເມື່ອໄດ້ຍິນອັກຄະສາວົກໂປໂລເອນເຂົາເຈົ້າວ່າ “ເປັນພິນລະເມືອງ ອັນດຽວກັນກັບ ພວກໄຟ້ພິນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ເປັນຄົນໃນຄອບຄົວຂອງ ພຣະເຈົ້າ” (ເອເຟໂຊ 2:19) ແລະ “ເອນ ໃຫ້ເປັນໄຟ້ພິນຂອງພຣະເຈົ້າ ນຳອີກ” (ໂຣມ 1:7; ໂຕເນງຖືກຕີມໃສ່).

ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ຜູ້ຄຳລົງຊື່ວິດຕາມພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງສາດສະດາ ຈະຖືກເຮັດໃຫ້ບໍລິສຸດ ເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ ໂດຍບູຮູ້ສຶກຕົວ. ສະມາຊິກທີ່ຖ່ອມຕົນຂອງສາສນາຈັກ ທີ່ອະທິຖານ ແລະ ສຶກສາພຣະຄຳພີທຸກມເປັນຄອບຄົວ, ຄນຄວ້າປະຫວັດຄອບຄົວ ແລະ ຖະຫວາຍ ເວລາຂອງຕົນໃນການສະມັດສະການຢູ່ໃນພຣະວິຫານເລອຍງ ຈະກາຍເປັນໄຟ້ພິນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ອຸທິດຕົນຕການສ້າງຄອບຄົວນິລັນດອນ. ເຂົາເຈົ້າຄືຜູ້ທີ່ຫາເວລາຈາກມທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ ເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອຄົນທີ່ເຫິນຫ່າງໄປຈາກສາສນາຈັກໃຫ້ກັບຄືນມາ ແລະ ນຶ່ງລົງຢູ່ໂຕະຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອີກ. ເຂົາເຈົ້າຄື ແອວເດີ ແລະ ຊິດສະເຕີ, ແລະ ຄູ່ສາມິພັນລະຍາຜູ້ອາວຸໂສ ທີ່ໄດ້ຕອບຮັບການເອນ ເພື່ອໄປຮັບໃຊ້ ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແມ່ນແລ້ວ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າກາຍເປັນໄຟ້ພິນ ຂອງພຣະເຈົ້າ ຜູ້ພົບເຫັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ອົບອຸ່ນ ແລະ ປະເສີດລ້ຳນນ ທີ່ເອນວ່າ ຄວາມໃຈບຸນ, ຫລື ຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງຂອງພຣະຄຣິດ (ເບິ່ງ ໂມໂຣໄນ 7:42–48).

ໄຟ້ພິນຂອງພຣະເຈົ້າ, ຫລື ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກກໍໄດ້ມາຮູ້ຈັກພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາຜ່ານ ຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ການທົດສອບຕ່າງໆນາໆ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຢາລືມວ່າ ເຖິງແມ່ນພຣະອົງເອງກໍຍັງໄດ້ຮັບ ທຸກທໍລະມານເພື່ອທຸກສິ່ງ. ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມຕາຍ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ສາຍຮັດແຫ່ງຄວາມ ຕາຍຊຶ່ງຜູກມັດຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຫລຸດອອກ; ແລະ ພຣະອົງຈະຮັບເອົາຄວາມບົກຜ່ອງຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອ ອຸທອນຂອງພຣະອົງຈະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເມດຕາຕາມທາງຂອງເນອໜັງ ເພື່ອພຣະອົງຈະຮູ້ຈັກຕາມທາງຂອງ ເນອໜັງວ່າ ຈະຊ່ອຍເຫລືອຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມບົກຜ່ອງຂອງພວກເຂົາໄດ້ແນວໃດ (ເບິ່ງ ແອວມາ 7:12).

ຫລາຍປີຜ່ານມານ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານເຖິງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຜູ້ຄົນຢາງຫລວງຫລາຍ, ຮ່ວມທັງໄຟຟົນຂອງພຣະເຈົ້າຄືກັນ. ພວກເຮົາກໍໄດ້ອະທິຖານເພື່ອເຂົ້າເຈາຕະຫລອດມາ, ທຸນຂໍໃຫ້ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຊ່ອຍຊຸບໃຫ້ສັດທາຂອງເຂົາເຈົ້າອ່ອນແອລົງ ແລະວ່າເຂົາເຈົ້າຈະກ້າວເດີນໄປໜ້າດ້ວຍຄວາມອິດທິນ. ສໍາລັບເຂົາເຈົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ພວກເຮົາຂໍກ່າວເນນຖ້ອຍຄໍາທີ່ປອບ ໂຍນຂອງສາດສະດາຢາໂຄບ ຈາກພຣະຄໍາພິມມ່ອນ ທີ່ວ່າ:

“ໂອ້ ສະນນ, ພິນ້ອງທີ່ຮັກແພງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຈົ່ງມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະຜູ້ບໍລິສຸດ. ຈົ່ງຈິຈໍາວ່າ ທາງຂອງພຣະອົງນນຊອບທໍາ. ຈົ່ງເບິ່ງ, ທາງຂອງມະນຸດແຄບແຕ່ວາງຢູ່ໃນເສນທາງຊີຕົງຕໜ້າເຂົາ, ແລະ ຜູ້ຮັກສາປະຕູຄິພຣະຜູ້ບໍລິສຸດຂອງອິດສະຣາເອນ, ແລະ ພຣະອົງບໍ່ຈ້າງຜູ້ຮັບໃຊ້ໃຫ້ຢູ່ປ່ອນນນ, ແລະ ບໍ່ມີຊ່ອງທາງໃດນອກຈາກປະຕູນນ, ເພາະຈະຫລອກລວງພຣະອົງບໍ່ໄດ້, ເພາະອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຄິພຣະນາມຂອງພຣະອົງ.

“ແລະ ຜູ້ໃດເຄາະປະຕູ, ພຣະອົງຈະເປີດໃຫ້ເຂົາ” (2 ນິໄຟ 9:41–42).

ບໍ່ສໍາຄັນວ່າສະຖານະການຂອງເຮົາຈະເປັນແນວໃດ, ການທົດສອບ ຫລື ການທ້າຍທາຍຈະອ້ອມເຮົາຢູ່ແບບໃດກໍຕາມ, ແຕ່ຄວາມເຂົາໃຈເລື້ອງຄໍາສອນຂອງພຣະຄິດ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງຈະເປັນແຫລ່ງໃຫ້ຄວາມເຂມແຂງ ແລະ ສັນຕິສຸກແກ່ເຮົາສະເໝີ---ແມ່ນແລ້ວ, ອ້າຍເອອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມສະຫງົບອັນເປັນນິດນນໄດ້ເກີດຂຶ້ນນໍາວິນຍານ ຊຶ່ງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ໄຟຟົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ: “ເຮົາມອບສັນຕິສຸກໄວ້ກັບພວກເຈົ້າ... ຢາວຸ້ນວາຍເປັນທຸກໃຈ ແລະ ຢາສູ້ຢານ” (ໂປຣັນ 14:27).

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເຂົາໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບພຣະຄິດຕິຄຸນຍັງບໍ່ເລິກຊຸງເທົ່າກັບປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເທີອ, ແຕ່ຖ້າເຮົາເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຄໍາຊົດໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກທັງໝົດ, ການທົດສອບ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາ (ເບິ່ງ ແອວມາ 36:3). ຄໍາສັນຍານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ໄຟຟົນຂອງພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ ເຮົາຖືກຍົກເວນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານ ຫລື ການທົດສອບ, ແຕ່ວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຄໍາຊົດຜ່ານບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຄໍາຊົດເຮົາ.

ເປັນເວລາຫລາຍປີ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນເປັນພະຍານເຖິງຄວາມຊື່ສັດຂອງສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ, ໄຟຟົນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຜູ້ມີສັດທາໃນແຜນຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ ແລະ ໃນການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພຣະເຊຄິດ, ໄດ້ເອົາຊະນະບັນຫາ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານດ້ວຍຄວາມກ້າຫານ ແລະ ຄວາມກະຕິລິນ, ດັ່ງນນຈົ່ງສາມາດຜ່ານຜ່າ ແລະ ດໍາເນີນໄປໃນເສນທາງທີ່ຄັບແຄບແຫ່ງຄວາມສັກສິດ.

ຂ້າພະເຈົ້າບຽ້ວຈຶ່ງຖ້ອຍຄຳໃດທີ່ດີທີ່ຈະເອົາມາກ່າວສະແດງຄວາມກະຕັນຍູ ແລະ ຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍໄພ່ພົນຂອງ
ພຣະເຈົ້າທີ່ຊື່ສັດ ຜູ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດຄົບຄ້າສະມາຄົມນຳ!

ເຖິງແມ່ນວ່າຄວາມເຂົາໃຈຂອງເຮົາກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນຍັງບໍ່ ເລິກຂຽງເທົ່າກັບປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາເທື່ອ,
ແຕ່ຖ້າເຮົາເຊື່ອໝັ້ນ ໃນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ເຮົາຈະໄດ້ຮັບການຄຳຊື້ໃນຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທັງໝົດ, ການທົດສອບ
ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາ (ເບິ່ງ ແອວມາ 36:3). ຄຳສັນຍານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕໍ່ໄພ່ພົນຂອງ
ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ບອກວ່າ ເຮົາຖືກຍົກເວນຈາກຄວາມທຸກທໍລະມານ ຫລື ການທົດສອບ, ແຕ່ວ່າເຮົາຈະໄດ້ຮັບ
ການຄຳຊື້ຜ່ານບັນຫາເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເຮົາຈະຮູ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເປັນຜູ້ຄຳຊື້ເຮົາ.

ອ້າຍເອອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັບພອນຫລາຍແຫ່ງ ທີ່ຖືກນຳມາໃນບັນດາໄພ່ພົນຍຸກສູດທ້າຍ!
ຈັ່ງແມ່ນເປັນພອນຫລາຍແຫ່ງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ພົບເຫັນປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຮົາເຖິງພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດນຳສາດສະດາທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ ແລະ ຜູ້ມີຊີວິດຢູ່ໃນປະຈຸບັນນີ້!

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຮົາ, ພຣະຜູ້ສັກສິດແຫ່ງອິດສະຣາເອນຊົງພຣະຊົນຢູ່
ແລະວ່າພຣະອົງ ເປັນຜູ້ນຳພາສາສນາຈັກຂອງພຣະອົງ, ສາສນາຈັກຂອງພຣະເຢຊູຄິດແຫ່ງໄພ່ພົນ
ຍຸກສູດທ້າຍ, ຜ່ານສາດສະດາທີ່ ຮັກຂອງພວກເຮົາ, ທ່ານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ. ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ການອັດສະຈັນຂອງການຊົດໃຊ້

ໂດຍ ແອວເດີ ຊີ ສະກາດ ກະໂຣ

ແຫ່ງສາວິກເຈດີສິບ

ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕຽມຄໍາປາໄສສໍາລັບກອງປະຊຸມນີ້ ພໍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂທມາ. ເພິ່ນບອກວ່າ ນ້ອງຊາຍຫລ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຖິງແກ່ກໍາລະຫວ່າງທີ່ນອນໃນເຊົ້າມື້ນັ້ນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເສົ້າໃຈຫລາຍ. ລາວມີອາຍຸແຕ່ 51 ປີ. ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຄິດເຖິງນ້ອງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບການຄົນໃຈໃຫ້ແບ່ງປັນນໍາພວກທ່ານກ່ຽວກັບເຫດການບາງຢ່າງຈາກຊີວິດຂອງນ້ອງຊາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ເວົ້າເລື່ອງນີ້.

ຕອນເປັນໄວລຸ້ນລາວເປັນຜູ້ຊາຍເຮົາຊູ້, ໃຈດີ ແລະ ມັກສັງຄົມ---ລາວເອົາໃຈໃສ່ພຣະກິດຕິຄຸນ ຢ່າງຄົບຖ້ວນ. ຫລັງຈາກກັບຈາກການຮັບ ໃຊ້ເປັນຜູ້ສອນສາສນາເຕັມເວລາ ແລ້ວລາວໄດ້ແຕ່ງງານ ກັບຄູ່ຮັກໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບພອນ ຄືມີລູກຊາຍກັບລູກສາວ. ລາວມີອະນາຄົດທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມສັນຍາ.

ແຕ່ແລ້ວລາວໄດ້ຍອມເສຍກັບຄວາມອ່ອນແອ. ລາວໄດ້ເລືອກຄໍາລົງຊີວິດທີ່ເຫັນແຕ່ຄວາມສະຫຼຸກ ສ່ວນຕົວຊຶ່ງການນີ້ໄດ້ໃຫ້ລາວເສຍທັງສຸກຂະພາບ, ຊີວິດການແຕ່ງງານ, ແລະ ຄວາມເປັນສະມາຊິກ ຂອງລາວໃນສາສນາຈັກ.

ລາວໄດ້ຍ້າຍໄປຫ່າງໄກຈາກບ້ານເກີດ. ລາວໄດ້ເຮັດການປະພຶດອັນຕະລາຍດັ່ງກ່າວເປັນເວລາ ສິບກວ່າປີ; ແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດປີເຄີຍລືມປີເຄີຍຖິ້ມລາວເລີຍ. ໃນທີ່ສຸດຄວາມເຈັບຊໍ້າແຫ່ງຄວາມສືບຫວັງໄດ້ຍອມໃຫ້ວິນຍານແຫ່ງຄວາມຖ່ອມຕົວເຂົ້າສູ່ຈິດໃຈຂອງລາວ. ຄວາມຮູ້ສຶກແຫ່ງການໂມໂຫ, ການກະບົດ, ແລະ ການບຸກລູກໄດ້ເລີ່ມສະຫລາຍຫາຍໄປ. ເໝືອນກັບລູກຊາຍທີ່ເສຍໃນພຣະຄໍາພີ “ລາວກໍສໍານິກຕົວໄດ້.”¹ ລາວເລີ່ມຊອກຫາພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ເພື່ອກັບໄປຫາຊີວິດທີ່ດີເໝືອນເດີມ ແລະ ກັບຄືນຫາພໍ່ແມ່ຜູ້ຊື່ສັດທີ່ເຄີຍຍອມແພ້ໃນຕົວລາວຈັກເທື່ອ.

ລາວໄດ້ໄປຕາມທາງແຫ່ງການກັບໃຈ. ມັນບໍ່ງ່າຍດອກ. ຫລັງຈາກບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສາສນາຈັກເປັນເວລາ 12 ປີ ລາວໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາ ແລະ ຮັບເອົາຂອງປະທານແຫ່ງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຄືນອີກ. ພອນແຫ່ງຖານະປະໂລຫິດ ແລະ ພຣະວິຫານກໍໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ລາວຄືນຄືກັນ.

ເປັນພອນຂອງລາວທີ່ລາວໄດ້ພົບຜູ້ຍິງທີ່ເຕັມໃຈເບິ່ງຜ່ານບັນຫາທາງສຸກຂະພາບທີ່ເກີດຈາກ
ຊີວິດເກົ່າຂອງລາວ ແລະ ພວກເຂົາໄດ້ຜະນິກເຂົ້າກັນໃນພຣະວິຫານ. ພວກເຂົາມີລູກນຳກັນສອງຄົນ.
ລາວໄດ້ຮັບໃຊ້ໃນຝ່າຍອະທິການຢ່າງຊື່ສັດຫລາຍປີ.

ນ້ອງຊາຍຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕາຍໃນວັນຈັນວັນທີ 7 ເດືອນສາມພີ. ໃນວັນສຸກກ່ອນນັ້ນລາວໄປພຣະວິຫານ
ນຳພັນລະຍາຂອງລາວ. ໃນເຊົ້າວັນອາທິດມື້ໜຶ່ງກ່ອນລາວຕາຍ ລາວໄດ້ສອນບົດຮຽນໃນກຸ່ມມະຫາ
ປະໂລຫິດຂອງລາວ. ໃນຄືນນັ້ນລາວໄດ້ໄປນອນ ແລະ ບໍ່ຕີນອິກໃນໂລກນີ້--- ແຕ່ຈະລຸກ
ຂຶ້ນໃນການຟື້ນຄືນຊີວິດຂອງຄົນທ່ຽງທຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າກະຕັນຍູສຳລັບການອັດສະຈັນຂອງການຊົດໃຊ້ໃນຊີວິດຂອງນ້ອງຊາຍ. ການຊົດໃຊ້ຂອງ
ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດກິມິໃຫ້ພວກເຮົາທຸກຄົນຕະຫລອດເວລາ.

ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບສ່ວນຂອງການຊົດໃຊ້ໂດຍທາງການກັບໃຈ. ເມື່ອພວກເຮົາກັບໃຈ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ຢ່ອມໃຫ້ເຮົາຖືມຄວາມຜິດໃນອາດິດ.

ຄົນທີ່ໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບຂອງລາວ ຄົນໆນັ້ນໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະໄພ ແລະ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ຈຳນວນອິກ.

ພວກເຮົາຈະຮູ້ວ່າຄົນໄດ້ກັບໃຈຈາກບາບເມື່ອເຂົາສາລະພາບ ແລະ ປະຖົມມັນ.²

ພວກເຮົາທຸກຄົນກຽ້ວຈຳຄົນທີ່ມີບັນຫາອັນໜັກໜ່ວງໃນຊີວິດຂອງເຂົາ---ຄົນທີ່ອອກຈາກທາງ ຫລື ບໍ່ໝັ້ນຄົງ.
ຄົນນັ້ນອາດເປັນເລື່ອນ ຫລື ພິນ້ອງ, ເປັນພໍ່ແມ່ ຫລື ລູກ, ເປັນສາມີ ຫລື ພັນລະຍາ.
ຄົນໆນັ້ນອາດເປັນທ່ານເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ທຸກຄົນ, ກ່າວກັບທ່ານຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງການອັດສະຈັນຂອງການຊົດໃຊ້.

ພຣະເມື່ອໄດ້ມາເພື່ອໂຖ່ມະນຸດຈາກການຕົກຂອງອາດາມ.³ ທຸກສິ່ງໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຊື່ແຈງເຖິງການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະເມື່ອ ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.⁴

ແຜນແຫ່ງຄວາມລອດຈະເປັນໄປໄດ້ປາດສະຈາກມີການຊົດໃຊ້ດ້ວຍ. “ສະນັ້ນພຣະເຈົ້າພຣະອົງເອງ
ຈຶ່ງໄດ້ຊົດໃຊ້ບາບຂອງໂລກ ເພື່ອນຳມາຊົງແຜນແຫ່ງຄວາມເມດຕາ ເພື່ອໃຫ້ພໍ່ແກ່ຂຽນຮຽນຂອງ ຄວາມຍຸຕິທຳ,
ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ເປັນພຣະເຈົ້າທີ່ດີພ້ອມ, ທ່ຽງທຳ ແລະ ຊົງມີເມດຕາດ້ວຍ.”⁵

ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຕ້ອງທຳດ້ວຍພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ປາດສະຈາກບາບ ເພາະວ່າມະນຸດທີ່ຕົກປີ
ສາມາດຊົດໃຊ້ເພື່ອບາບຂອງຕົນເອງໄດ້.⁶ ການຊົດໃຊ້ຕ້ອງເປັນອັນປະໂຫຍດ ແລະ ນິລັນດອນ---
ກ່ອນຈະມີຜົນໃຫ້ມະນຸດທຸກຄົນຕະຫລອດຊົ່ວນິລັນດອນ.⁷

ໂດຍຜ່ານທາງການທໍລະມານ ແລະ ການສືບພຣະຊົນ, ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຊົດໃຊ້ເພື່ອບາບຂອງ
ມະນຸດທັງປວງ.⁸ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນທີ່ສວນເຄັດເຊມາເນ ແລະ ຕໍ່ໄປທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ແລະ
ໄດ້ສືບສູດໂດຍການຟື້ນຄືນພຣະຊົນ.

ພຣະອົງໄດ້ຖືກພາໄປຄົງຢູ່ເທິງໄມ້ກາງແຂນ ແລະ ຖືກປະຫານ, ເນື້ອໜັງຂຶ້ນຢູ່ກັບຄວາມຕາຍ,
ພຣະປະສົງຂອງພຣະບຸດກິນເຂົ້າໄປໃນພຣະປະສົງຂອງພຣະບິດາ.⁹ ໂດຍຜ່ານທາງການ
ເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຈິດວິນຍານຂອງພຣະອົງເປັນເຄື່ອງບູຊາແທນບາບ.¹⁰

ໃນຖານະທີ່ເປັນພຣະບຸດອົງດຽວທີ່ຖືກຳເນີດຂອງພຣະເຈົ້າ ພຣະອົງໄດ້ຮັບອຳນາດເໜືອຄວາມຕາຍ
ທາງຮ່າງກາຍ. ອຳນາດດັ່ງກ່າວນັ້ນຍອມໃຫ້ພຣະອົງຍັງຊົງພຣະຊົນຂະນະທີ່ພຣະອົງທໍລະມານ
“ເຖິງແມ່ນຫລາຍກວ່າມະນຸດຈະທົນໄດ້ ນອກຈາກຈະເຖິງຄວາມຕາຍ; ເພາະຈຶ່ງເບິ່ງ ຄວາມເຈັບປວດ
ຂອງພຣະອົງໃຫຍ່ຫລວງໜັກຈົນພຣະ ໂລຫິດໄຫລອອກຈາກທຸກຮູຊົນ ເພາະຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ ແລະ
ຄວາມໜ້າກຽດຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ.”¹¹

ພຣະອົງປີພຽງແຕ່ໄຖ່ບາບຂອງມະນຸດທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມເຈັບປວດ ແລະ
ຄວາມປ່ວຍໃຊ້ຂອງຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງ. ແລະ ພຣະອົງໄດ້ຮັບເອົາຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາ
ເພື່ອອຸທອນຂອງພຣະອົງຈະປ່ຽນໄປດ້ວຍພຣະເມດຕາ,... ເພື່ອພຣະອົງຈະຮູ້ຕາມເນື້ອໜັງວ່າ
ພຣະອົງຈະຊ່ວຍຜູ້ຄົນຂອງພຣະອົງຕາມຄວາມອ່ອນແອຂອງພວກເຂົາໄດ້ຢ່າງໃດ.¹²

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ຮູ້ສຶກເຖິງຄວາມໜັກໜ່ວງຂອງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງມະນຸດທັງປວງ---
ຄວາມທຸກທໍລະມານນຳບາບ ແລະ ນຳຄວາມເສົ້າໂສກ. ພຣະອົງໄດ້ແບກຫາບເອົາຄວາມທຸກຂອງເຮົາ ແລະ
ໄດ້ແບກເອົາຄວາມເຈັບປວດຂອງເຮົາຢ່າງແນ່ນອນ.¹³

ຜ່ານທາງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປົນປົງຜູ້ເຮັດຜິດເຫຼົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ປົນປົງ
ຄົນບໍລິສຸດນຳອີກ ຜູ້ຮັບທຸກທໍລະມານເພາະຄວາມຜິດດັ່ງກ່າວ. ເມື່ອຄົນບໍລິສຸດໃຊ້ສັດທາໃນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້
ລອດ ແລະ ໃນການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ໃຫ້ອະໄພຜູ້ເຮັດຜິດ, ແລ້ວຄົນບໍລິສຸດຈະສາມາດໄດ້ຮັບ
ການປົນປົງດ້ວຍ.

ກໍມີເວລາທີ່ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງການ ການປົດປ່ອຍຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຜິດຊົງມາຈາກຄວາມຜິດ ແລະ ບາບ.¹⁴
ຂະນະທີ່ພວກເຮົາກັບໃຈພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈະລິບຄວາມຮູ້ສຶກຜິດອອກໄປຈາກ ຈິດວິນຍານຂອງພວກເຮົາ.

ຜ່ານທາງການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ບາບຂອງພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບການອະໄພ. ນອກຈາກ
ບາບໂຫດຮ້າຍຂອງນະລິກເຫຼົ່ານັ້ນ, ການຊົດໃຊ້ມີຜົນໃຫ້ທຸກໆຄົນຕະຫລອດເວລາ, ບໍ່ວ່າບາບນັ້ນ
ຈະໃຫຍ່ນ້ອຍຊໍ້າໃດ ຕາມເງື່ອນໄຂແຫ່ງການກັບໃຈ.¹⁵

ເພາະຄວາມຮັກອັນເປັນນິດຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຢຊູຄິດຈິງໄດ້ເຊື່ອເຊີນພວກເຮົາໃຫ້ກັບໃຈ
ເພື່ອພວກເຮົາຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກທໍລະມານກັບຄວາມໜັກໜ່ວງຂອງບາບທັງໝົດທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດ:

ພຣະອົງໄດ້ບັນຊາເຮົາໃຫ້ກັບໃຈ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງເຮົາຈະໜັກໜ່ວງ---ໜັກໜ່ວງ
ຫລາຍເທົ່າໃດ ເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້, ແສນສາຫັດຫລາຍພຽງໃດເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ ແລະ
ຍາກເຫລືອຈະທົນພຽງໃດເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້.

ເພາະພຣະເຈົ້າໄດ້ທົນທຸກກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອທຸກຄົນ, ເພື່ອເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ໄດ້ທົນທຸກ ຖ້າຫາກເຂົາພຽງ
ແຕ່ຈະກັບໃຈ;

ແຕ່ຖ້າຫາກເຂົາເຈົ້າຈະບໍ່ກັບໃຈ ເຂົາເຈົ້າຕ້ອງທົນທຸກເຖິງເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ.

ຊຶ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານດັ່ງກ່າວຍ່ອມເຮັດໃຫ້ພຣະອົງ, ເຖິງແມ່ນພຣະເຈົ້າຜູ້ຍິງໃຫຍ່ທີ່ສຸດໃນບັນດາ
ສິ່ງທັງປວງ, ຕ້ອງສິ້ນເພາະຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ພຣະໂລຫິດໄຫລອອກຈາກທຸກຊຸມຊົນ ແລະ
ທົນທຸກທັງຮ່າງກາຍແລະວິນຍານ.¹⁶

ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ປົນປົງຄົນທີ່ກໍລັງທົນທຸກເພາະບາບ. ພຣະອົງໄດ້ວົງວອນໃຫ້ພວກເຮົາກັບໄປຫາ
ພຣະອົງ, ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບ, ແລະ ປ່ຽນໃຈເຫລື້ມໃສ ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ປົນປົງພວກເຮົາ.¹⁷

ພຣະເຢຊູຄິດຊຶ່ງເປັນຜູ້ປົນປົງທີ່ຍິງໃຫຍ່ສໍາລັບຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ. ນອກຈາກບາບ ໂຫດຮ້າຍຂອງ
ນະລິກເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີບາບ ຫລື ຄວາມຜິດອັນໃດ, ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ ຫລື ຄວາມໂສກເສົ້າອັນໃດ
ທີ່ເກີນກວ່າອໍານາດທີ່ຈະປົນປົງຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງໄດ້.

ເມື່ອໃດທີ່ເຮົາເຮັດບາບ, ຊາຕານບອກເຮົາວ່າ ເຮົາໄດ້ເສຍໄປແລ້ວ. ກົງການຂ້າມ ພຣະຜູ້ໃຖ່ຂອງເຮົາ
ໄດ້ສະເໜີການໄຖ່ແກ່ທຸກຄົນ---ບໍ່ວ່າເຮົາອາດເຮັດຄວາມຜິດໃດ---ແກ່ທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍ.

ຂະນະທີ່ທ່ານພິຈາລະນາຊີວິດຂອງທ່ານເອງ, ມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງທີ່ທ່ານຕ້ອງປ່ຽນບໍ່? ທ່ານເຄີຍເຮັດ
ຄວາມຜິດທີ່ຕ້ອງໄດ້ແກ້ໄຂບໍ່?

ຖ້າທ່ານທົນທຸກຈາກຄວາມຮູ້ສຶກຜິດ ຫລື ເຈັບຊໍ້າໃຈ, ຊົມຊື່ນ ຫລື ຄຽດແຄ້ນ, ຫລື ສູນເສຍສັດທາ,
ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເຊື່ອເຊີນ ທ່ານໃຫ້ສະແຫວງຫາການປອບ ໂຍນ. ຈົ່ງກັບໃຈ ແລະ ປະຖົມບາບຂອງທ່ານ.
ແລ້ວ ໂດຍທາງການອະທິຖານ, ຂໍການອະໄພຈາກພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງສະແຫວງຫາການໃຫ້ອະໄພ
ຈາກຄົນທີ່ທ່ານເຄີຍເຮັດຜິດຕໍ່. ຈົ່ງໃຫ້ອະໄພແກ່ຄົນທີ່ເຮັດຜິດຕໍ່ທ່ານ. ຈົ່ງໃຫ້ອະໄພຕົວທ່ານເອງ.

ຖ້າຈໍາເປັນຈົ່ງໄປຫາອະທິຖານ. ເພິ່ນເປັນທູດທີ່ມີເນດຕາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເພິ່ນຈະຊ່ອຍທ່ານ
ໃນຂະນະທີ່ທ່ານດື່ມຮົ່ມ ທີ່ຈະກາຍເປັນຄົນສະອາດຜ່ານການກັບໃຈ.

ຈົ່ງຕັ້ງໜ້າຕັ້ງຕາໃນການອະທິຖານ ແລະ ໃນການສຶກສາພຣະຄໍາພີ. ໃນຂະນະທີ່ທ່ານເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ,
ທ່ານຈະຮູ້ເຖິງອິດທິພົນຂອງພຣະວິນຍານທີ່ຊໍາລະໃຫ້ສະອາດ. ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດເຄີຍບອກ
ພວກເຮົາໃຫ້ຊໍາລະຕົນເອງໃຫ້ບໍລິສຸດ, ເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງພວກເຮົາບໍລິສຸດ, ແລະ ຊໍາລະມືຂອງພວກເຮົາ
ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາສະອາດ.¹⁸

ເມື່ອພວກເຮົາຖືກເຮັດໃຫ້ສະອາດໂດຍທາງອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງ, ແລ້ວພຣະຜູ້ຊ່ວຍ
ໃຫ້ລອດຈະກາຍເປັນຜູ້ວົງວອນແທນເຮົານຳພຣະບິດາ.

ພຣະອົງຂໍໃຫ້ພຣະບິດາທອດພຣະເນດເບິ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານ ແລະ ຄວາມຕາຍຂອງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດບາບ
ຜູ້ທີ່ພຣະອົງພໍພຣະໄທຫລາຍ; ຂໍໃຫ້ພຣະບິດາທອດພຣະເນດ ເບິ່ງພຣະໂລຫິດຂອງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ
ຊຶ່ງຫລົງໄວ້. ເລືອດຂອງຄົນທີ່ພຣະອົງໄດ້ມອບໃຫ້ເພື່ອພຣະອົງເອງຈະໄດ້ຮັບສັນລະເສີນ;

ສະນັ້ນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພຣະບິດາລະເວັ້ນພິນ້ອງຂອງພຣະອົງທີ່ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະອົງ,
ເພື່ອເຂົາຈະໄປຫາພຣະອົງ ແລະ ມີຊີວິດອັນຕະຫລອດໄປເປັນນິດ.¹⁹

ພວກເຮົາທຸກຄົນໄດ້ຮັບຂອງປະທານແຫ່ງອຳເພີໃຈທາງສິນທຳ. “ມະນຸດເປັນອິດສະລະ ...
ທີ່ຈະເລືອກເສລີພາບ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ ໂດຍທາງຄວາມເປັນກາງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງມະນຸດທັງປວງ ຫລື
ຈະເລືອກການເປັນຊະເລີຍ ແລະ ຄວາມຕາຍຕາມ ... ອຳນາດຂອງມານ.”²⁰

ຫລາຍປີກ່ອນ ນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ອຳເພີໃຈຂອງລາວເມື່ອລາວໄດ້ເລືອກຄຳລົງຊີວິດແບບທີ່
ໃນທີ່ສຸດ ລາວໄດ້ສູນເສຍສຸກຂະພາບ, ຄອບຄົວ, ແລະ ຄວາມເປັນສະມາຊິກຂອງລາວໃນສາສນາຈັກ. ຫລັງ
ຈາກຫລາຍປີຕໍ່ມາລາວໄດ້ໃຊ້ອຳເພີໃຈອັນດຽວກັນນັ້ນເມື່ອລາວໄດ້ເລືອກກັບໃຈ, ໃຊ້ຊີວິດຕາມ
ຄຳສອນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ເພື່ອເກີດໃໝ່ແຫ່ງໂດຍທາງອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານເຖິງຄວາມອັດສະຈັນຂອງການຊົດໃຊ້. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອຳນາດທີ່ຮັກສາ
ຂອງມັນໃນຊີວິດຂອງນ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພ້ອມດ້ວຍເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງອຳນາດນັ້ນໃນຊີວິດ ຂ້າພະເຈົ້າເອງ.
ອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ເພື່ອປົນປົງ ແລະ ໄຖ່ບາບກໍມີໄວ້ເພື່ອເຮົາໝົດທຸກຄົນ, ຕະຫລອດການ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າພຣະເຢຊູຄື ພຣະຄຣິດ---ເປັນຜູ້ປົນປົງຈິດວິນຍານຂອງເຮົາ.
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເຮົາທຸກຄົນຈະເລືອກທີ່ຈະຮັບເອົາການເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ
ທີ່ພຣະອົງໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຫັນກັບໄປຫາພຣະອົງ, ແລະ ກັບໃຈຈາກບາບຂອງພວກເຮົາ, ແລະ ໄດ້ຮັບ
ການປ່ຽນໃຈເຫລືອມໃສ, ເພື່ອພຣະອົງຈະໄດ້ປົນປົງພວກເຮົາ.²¹ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ລູກາ 15:17.

2. See Doctrine and Covenants 58:42–43.

3. ເບິ່ງ 2 ນິໄຟ 2:25–26.

4. ເບິ່ງ ແອວມາ 34:14.

5. ແອວມາ 42:15.

6. ເບິ່ງ ແອວມາ 34:11.

7. ເບິ່ງ ແອວມາ 34:10.

8. ເບິ່ງ ແອວມາ 22:14.

9. ເບິ່ງ ໂມໄຊຢາ 15:7.

10. ໂມໄຊຢາ 14:10.

11. ໂມໄຊຢາ 3:7.

12. ແອວມາ 7:11–12.

14. *ຈົ່ງສອນພະກິດຕິດູນຂອງເຮົາ: ຄູ່ມືການຮັບໃຊ້ຂອງຜູ້ສອນສາດສະໜາ (2004), 3.*

15. See Doctrine and Covenants 18:12.

16. See Doctrine and Covenants 19:15–18.

17. 3 ນິໄຟ 9:13.

18. See Doctrine and Covenants 88:74.

19. See Doctrine and Covenants 45:4–5.

20. 2 ນິໄຟ 2:27.

21. 3 ນິໄຟ 9:13.

ທຸງສັນຍານຕີປະຊາຊາດ
ໂດຍ ແອວເດີ ແຈັບປະລີ ອາ ຣິແລນ
ແຫ່ງສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍກັບຖ້ອຍຄຳໃນເນື້ອເພງ ແລະ ທຸກຄຳທີ່ກ່າວຜ່ານມານັ້ນ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າ
ອະທິຖານຫວັງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະກ່າວໄດ້.

ກ່ອນອອກໄປຈາກເມືອງນາລູໃນລະດູໜາວຂອງປີ 1846, ປະທານບະລິກຳ ຍັງ ໄດ້ຝັນວ່າເຜີນເຫັນ
ທູດສະຫວັນຍິນຢູ່ເທິງເນີນພູ, ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງຂອງພາກຕະເວັນຕົກ, ຊຶ່ງມີໄປທີ່ຮ່ອມພູຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ.
ເມື່ອເຜີນມາເຖິງຮ່ອມພູເຊົາເລັກ, 18 ເດືອນຕໍ່ມາ, ເຜີນໄດ້ເຫັນຂ້າງເນີນພູທີ່ຢູ່ເທິງບ່ອນທີ່ເຮົາ
ເຕົາໂຮມກັນນີ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ, ເປັນເນີນພູອັນດຽວກັນທີ່ເຜີນໄດ້ເຫັນໃນຄວາມຝັນ.

ດັ່ງທີ່ໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຟັງຫລາຍເທື່ອຢູ່ເທິງເວທີນີ້, ທ່ານບະລິກຳ ຍັງ ໄດ້ນຳຜູ້ນຳຈຳນວນໜຶ່ງໄປບ່ອນ
ສູງສຸດຂອງເນີນພູນັ້ນ ແລະ ຕັ້ງຊື່ມັນວ່າ “Ensign Peak” ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍໃນດ້ານສາສນາ
ຕໍ່ຜູ້ເປັນຊາວອິດສະຣາເອນໃນປະຈຸບັນ. ສອງພັນຫ້າຮ້ອຍປີຜ່ານມາແລ້ວສາສດາ ເອຊາຢາ ໄດ້ປະກາດວ່າ
ໃນວັນສຸດທ້າຍ, “ເທິງພູບ່ອນທີ່ຕັ້ງພະວິຫານຈະສູງກວ່າທຸກໆແຫ່ງ ແລະ
ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຍົກທຸງຂຶ້ນເປັນສັນຍານ ເພື່ອສະແດງໃຫ້ຊົນຊາດຕ່າງໆ.”¹

ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນອ້າຍນ້ອງຫລາຍຄົນໄດ້ຖືວ່າສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄຳທຳນາຍນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ເຂົາເຈົ້າຢາກ
ຍົກທຸງບາງຢ່າງ ເພື່ອໃຫ້ຄຳທຳນາຍກ່ຽວກັບ “ທຸງທີ່ເປັນສັນຍານຕີຊົນຊາດຕ່າງໆ” ກາຍເປັນຈິງ. ແອວເດີ ຣີ
ເບີ ຊີ ຄິມ ໂບ ໄດ້ເອົາຜ້າພັນຄໍສີເຫລືອງອອກມາ. ທ່ານບະລິກຳ ໄດ້ເອົາຜ້າພັນຄໍມັດໃສ່ໄມ້ເຫຼົ້າຂອງ ແອວເດີ ວິວ
ລາດ ຣີເຈດ ແລະ ຈາກນັ້ນໄດ້ປັກມັນລົງຄືກັນກັບທຸງ, ປະກາດວ່າຮ່ອມພູເຊົາເລັກ ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ພູເຊົາອ້ອມ
ແອ້ມນັ້ນໃຫ້ເປັນບ່ອນທີ່ໄດ້ຖືກທຳນາຍໄວ້ ຊຶ່ງພຣະຄຳຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະກ້າວອອກໄປໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ແລະ ກອງປະຊຸມອື່ນໆຊຶ່ງຄ້າຍໆກັນກໍເປັນການປະກາດ ຕີໂລກ
ສິບມາຕັ້ງແຕ່ສະໄໝໂບຣານຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານວ່າກິດຈະກຳໃນລະຫວ່າງສອງມື້ນີ້
ເປັນຫລັກຖານອີກຢ່າງໜຶ່ງທີ່ສະແດງວ່າ “ຈິງເປັ້ງ, ທຸງສັນຍານຂອງສີໂອນ ໄດ້ມາຍອອກ”² ແລະ ຄຳວ່າ “ທຸງ
ສັນຍານ” ມີຄວາມໝາຍຢູ່ດ້ວຍກັນສອງຢ່າງດັ່ງທີ່ເພງສວດ ຂອງເຮົາປະກາດໄວ້.

ປີແມ່ນເຫດບັງເອີນທີ່ເຮົາຈັດພິມຂ່າວສານຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໃນ ວາລະສານທີ່ມີຊື່ວ່າ *Ensign* (ເອນຊາຍ).

ເມື່ອກອງປະຊຸມເຮົາເກືອບ ໃກ້ຈະຈົບລົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ພວກທ່ານ, ໃນວັນຕໍ່ໆໄປ, ໃຫ້ຫວນຄິດ
ເຖິງບົພຽງແຕ່ຂ່າວສານຕ່າງໆທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນເຫຼົ່ານັ້ນ ແຕ່ໃຫ້ເຫັນວ່າກອງປະຊຸມໃຫຍ່ເປັນ
ສິ່ງມະຫັດສະຈັນນຳອີກ---ຊຶ່ງແມ່ນສິ່ງທີ່ເຮົາຜູ້ເປັນໄພ່ພິນຍຸກສຸດທ້າຍເຊື່ອວ່າມັນເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາ

ປາຖະນາເຊື່ອເຊິນຜູ້ຄົນທົ່ວໂລກໃຫ້ໄດ້ຍິນ ແລະ ສັງເກດເບິ່ງ. ເຮົາສະແດງປະຈັກພະຍານ ຕໍ່ທຸກປະເທດ, ທຸກຕະກູນ, ທຸກພາສາ ແລະ ທຸກຜູ້ຄົນ ວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແຕ່ຍັງຊົງກ່າວນຳອີກ, ວ່າໃນວັນເວລາຂອງເຮົາ ຄຳແນະນຳທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນເປັນການນຳພາຂອງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດ, ເປັນພຣະປະສົງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,... ເປັນພຣະຄຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ,... ເປັນສຸລະສຽງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ, ແລະ ເປັນອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າອັນໄປສູ່ຄວາມລອດ.³

ບາງທີພວກທ່ານຮູ້ແລ້ວ (ແຕ່ວ່າຖ້າບໍ່ຮູ້ພວກທ່ານຄວນຈະຮູ້) ວ່າ, ຜູ້ເວົ້າບໍ່ໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ເວົ້າເຖິງ ເລື່ອງໃດເລື່ອງໜຶ່ງ ໂດຍຈຳເພາະ. ທຸກຄົນທີ່ເປັນຜູ້ເວົ້າຕ້ອງຖືສິນອົດເຂົ້າ ແລະ ອະທິຖານ, ສິກສາ ແລະ ສະແຫວງຫາ, ເລີ່ມ ແລະ ຢຸດ ແລະ ເລີ່ມອີກຈົນວ່າ ຜູ້ນັ້ນມີຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າເລື່ອງທີ່ເຂົາເຈົ້າ ຈະເວົ້າເປັນເລື່ອງທີ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປາຖະໜາໃຫ້ເຂົາເຈົ້າກ່າວໃນກອງປະຊຸມນີ້ໃນເວລານີ້ ບໍ່ວ່າເຂົາເຈົ້າ ຈະມັກຫົວຂໍອິນເປັນສ່ວນຕົວກໍຕາມ. ຊາຍ ແລະ ຍິງທຸກໆຄົນທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນລະຫວ່າງ 10 ຊົ່ວໂມງ ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ ໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດຕາມຄວາມດົນໃຈນັ້ນ. ທຸກຄົນໄດ້ຮ້ອງໃຫ້, ມີຄວາມກັງວົນ ແລະ ສະແຫວງຫາຄຳແນະນຳຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຢ່າງເຕັມໃຈເພື່ອນຳພາຄວາມຄິດ ແລະ ການກະທຳ. ແລະ ເໝືອນດັ່ງບະລິກຳ ຍັງ ໄດ້ເຫັນທູດສະຫວັນຢືນຢູ່ໃນບ່ອນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນທູດສະຫວັນໃນ ທີ່ນີ້ເຊັ່ນດຽວກັນ. ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຜູ້ທີ່ເປັນເຈົ້າໜ້າທີ່ຊຸມຜູ້ໃຫຍ່ອາດຈະ ບໍ່ສະບາຍໃຈປານໃດທີ່ໄດ້ຍິນຂ້າພະເຈົ້າ ຖືວ່າເຂົາເຈົ້າເປັນທູດສະຫວັນ, ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນເຂົາເຈົ້າ ແບບນັ້ນ--- ເປັນມະນຸດຢູ່ໃນໂລກແຕ່ມີຂ່າວສານແຫ່ງທູດສະຫວັນ, ຊາຍ ແລະ ຍິງຜູ້ທີ່ມີບັນຫາ ທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ກາ ນເງິນ ແລະ ດ້ານຄອບຄົວດັ່ງທີ່ພວກທ່ານ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າມີ, ແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ໄດ້ອຸທິດຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າດ້ວຍສັດທາ ຕໍ່ການເອີ້ນ ແລະ ໜ້າທີ່ທີ່ຈະສອນພຣະຄຳ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ຊຶ່ງບໍ່ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ.

ແລະ ໃຫ້ພິຈາລະນາເຖິງຂ່າວສານຕ່າງໆທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ, ຊຶ່ງທັງໝົດເປັນສິ່ງມະຫັດສະຈັນເພາະມັນ ບໍ່ມີການປະສານໃດໆ ເວັ້ນແຕ່ເປັນການຊື່ນຳຈາກສະຫວັນເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ແນ່ນອນວ່າຂ່າວສານທີ່ທ່ານ ໄດ້ຍິນຈະມີ ຫົວຂໍ້ແຕກຕ່າງກັນ. ຜູ້ເຕົ້າໂຮມຂອງເຮົາ, ໃນທີ່ນີ້ ຫລື ທີ່ອື່ນ, ເປັນສະມາຊິກຂອງ ສາສນາຈັກ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ຜູ້ດ້ວຍມິວິທິການຕິດຕັ້ງກັບມວນຊົນອັນໃໝ່ທີ່ດິດເລີດ, ມີຄົນຈຳນວນຫລວງຫລາຍທີ່ເບິ່ງ ແລະ ຟັງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງເຮົາທີ່ບໍ່ເປັນສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກ ເທື່ອ. ສະນັ້ນເຮົາຕ້ອງກ່າວຕໍ່ຜູ້ທີ່ ຮູ້ຈັກເຮົາຢ່າງດີ, ແລະ ຕໍ່ທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮົາເລີຍ. ພາຍໃນສາສນາຈັກ ຂອງເຮົາ, ເຮົາກໍຕ້ອງກ່າວຕໍ່ເດັກນ້ອຍ, ຊາວໜຸ່ມ, ເດັກໄວລຸ້ນ, ຄົນລຸ້ນກາງ ແລະ ຜູ້ອາວຸໂສ. ເຮົາຕ້ອງກ່າວຕໍ່ຄອບຄົວ ແລະ ພໍ່ແມ່ ແລະ ລູກໆຢູ່ບ້ານ ເຮົາຕ້ອງກ່າວຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ແຕ່ງງານ, ຜູ້ທີ່ບໍ່ມີລູກ, ແລະ ບາງທີ່ຜູ້ທີ່ຢູ່ໄກບ້ານ. ໃນຊ່ວງເວລາຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເຮົາກ່າວຢ່າງເນັ້ນໜັກເຖິງຄວາມຈິງ ນິລັນດອນ ຊຶ່ງແມ່ນສັດທາ, ຄວາມຫວັງ, ແລະ ຄວາມໃຈບຸນ,⁴ ແລະ ກ່ຽວກັບ ພຣະຄິດ ອົງທີ່ໄດ້ສືບພຣະຊົນ⁵ ເທິງໄມ້ກາງແຂນ;

ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເຮົາກ່າວຢ່າງ ໂດຍກົງກ່ຽວກັບເລື່ອງສິນທຳຂອງ ປະຈຸບັນ. ເຮົາໄດ້ຖືກບັນຊາໃນພຣະຄຳວ່າ ຢ່າກ່າວອັນໃດນອກຈາກການກັບໃຈກັບຄືນຊົ່ວອາຍຸນີ້⁶ ແລະ ເຮົາຄວນຈະ “ນຳເອົາຂ່າວດີໄປສູ່ຜູ້ຍາກຈົນເພື່ອປົນປົວຄົນລະຫົມໃຈ.” ຂ່າວສານເຫລົ່ານີ້ໃນ ກອງປະຊຸມ, ດ້ວຍວິທີໃດກໍຕາມຈະ, “ປະກາດການປົດປ່ອຍແກ່ຊະເລີຍເສິກ ແລະ ເສລີພາບແກ່ຜູ້ ທີ່ຖືກຂັງຄຸກ”⁷ ແລະ ເປັນ “ຂ່າວປະເສີດອັນລ້ຳເລີດເລື່ອງພຣະຄິດ.”⁸ ພາຍໃນຄຳປະໄສຫລາຍໆ ເລື່ອງເຫລົ່ານີ້

ຕ້ອງມີຫົວຂໍ້ເວົ້າສໍາລັບທຸກໆຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ປະທານແຮງໂລນ ບີ ລີ ອະທິບາຍຢ່າງດີ ຕອນເຜີນກ່າວວ່າ, “ເບິ່ງຄືວ່າພຣະກິດຕິຄຸນຈະປອບໃຈຄົນທີ່ເປັນທຸກ ແລະ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ທີ່ຢູ່ສູງສະບາຍຖ່ອມ ຕົນ.”⁹

ເຮົາຢາກໃຫ້ການສອນຂອງເຮົາໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້ເປັນແບບໃຈບຸນ ແລະ ຕ້ອນຮັບແບບທີ່ພຣະຄິດ ໄດ້ສອນ, ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນເຮົາຕ້ອງຈິຈໍາກິດວິໄນທີ່ພຣະອົງໄດ້ສອນໃນຂ່າວສານຂອງພຣະອົງ. ໃນຄໍາສອນອັນມີຊຸສຽງຫລາຍທີ່ສຸດທີ່ມີໃນປະຫວັດສາດ, ພຣະເຢຊູເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການໃຫ້ພອນອັນອ່ອນ ໂຍນຊົງເຮົາທຸກໆຄົນປາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ຮັບ---ພອນທີ່ສັນຍາ ໄວ້ຕໍ່ຜູ້ໂສກເສົ້າເຫງົາໃຈ, ຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈ ບໍລິສຸດ, ຜູ້ທີ່ສ້າງສັນຕິສຸກ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອ່ອນນ້ອມຖ່ອມຕົວ.¹⁰ ການສອນເຫລົ່ານີ້ອີບຣິມ ແລະ ປອບໃຈຈິດວິນຍານ. ຄໍາ ສອນເຫລົ່ານີ້ຈິງ. ແຕ່ວ່າໃນຄໍາສອນອັນດຽວກັນນັ້ນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ໄດ້ສອນຕໍ່ໄປວ່າ, ເສັ້ນທາງເດີນສໍາລັບຜູ້ທີ່ສ້າງສັນຕິສຸກ ແລະ ຜູ້ທີ່ມີຈິດໃຈບໍລິສຸດເປັນເສັ້ນທາງທີ່ແຄບ ຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພວກທ່ານເຄີຍໄດ້ຍິນຄໍາທີ່ກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນໂບຮານວ່າ, ຢ່າຂ້າຄົນ.” “ແຕ່ເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ: ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ໂກດຮ້າຍເຄືອງໃຈຕໍ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງຂອງຕົນ ຈະຖືກນໍາຂຶ້ນສານເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດ.”¹¹

“ພວກທ່ານເຄີຍໄດ້ ຍິນຄໍາທີ່ກ່າວໄວ້ແກ່ຄົນໂບຮານວ່າ, ຢ່າຫລິ້ນຊູ້ສູ້ຜົວເມຍທ່ານ:

”ແຕ່ຝ່າຍເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າຜູ້ໃດ ຜູ້ໜຶ່ງທີ່ແນມເບິ່ງຜູ້ຍິງ ດ້ວຍໃຈຄິດຢາກໄດ້ຍິງນັ້ນ ລາວກໍຫລິ້ນຊູ້ໃນໃຈກັບຍິງນັ້ນແລ້ວ.”¹²

ແນ່ນອນເມື່ອທາງຂອງສານຸສິດເລີ່ມສູງຂຶ້ນ, ທາງນັ້ນກໍຈະແຄບຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຈົນເຮົາຮອດບ່ອນ ສູງສຸດຂອງການສອນທີ່ແອວເດີ ຄິດສະໂຕເຟີສັນ ໄດ້ກ່າວເຖິງວ່າ “ສະນັ້ນພວກທ່ານຈິງຕ້ອງເປັນ ຄົນດີຄົບຖ້ວນຢ່າງພຣະບິດາຂອງພວກທ່ານໃນສະຫວັນດີຄົບຖ້ວນທຸກປະການ!”¹³ ການເປັນສານຸສິດເປັນ ເລື່ອງງ່າຍຕອນເລີ່ມຕົ້ນຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນ, ແຕ່ການເປັນສານຸສິດເປັນສິ່ງຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທ້າທາຍຫລາຍຂຶ້ນ ເມື່ອເຮົາຮອດຂັ້ນສູງສຸດແຫ່ງການເປັນສານຸສິດທີ່ແທ້ຈິງ. ແນ່ນອນວ່າຜູ້ ໃດກໍຕາມທີ່ຄິດວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ສອນວ່າ ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ມີສ່ວນຮັບຜິດຊອບໃນບາບຂອງເຂົາ ແນ່ນຜູ້ນັ້ນບໍ່ໄດ້ອ່ານພຣະຄໍາຂອງພຣະອົງຢ່າງຖືກຖ້ວນ. ໃນເລື່ອງກ່ຽວກັບການເປັນສານຸສິດ, ພຣະກິດຕິຄຸນບໍ່ຄືກັນກັບຮ້ານອາຫານໄວ; ເຮົາບໍ່ສາມາດໄດ້ “ຕາມໃຈເຮົາ” ສະເໝີ. ວັນໜຶ່ງຈະມາ ເຖິງເມື່ອທຸກຄົນຈະຄູ່ເຂົ້າລົງຕໍ່ໜ້າພຣະອົງ ແລະ ກໍຈະສາລະພາບວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະຄິດ ແລະວ່າເຮົາຈະ ມີຄວາມລອດຜ່ານວິທີຂອງພຣະອົງເທົ່ານັ້ນ.¹⁴

ໃນການພະຍາຍາມເຮັດຕາມການສອນອັນເຄັ່ງຄັດ ແລະ ໄດ້ຮັບການປອບໃຈໃນກອງປະຊຸມ, ກະລຸນາໝັ້ນໃຈວ່າ ເມື່ອເຮົາກ່າວເຖິງເລື່ອງເລິກຊຶ່ງ ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າບໍ່ແມ່ນທຸກໆຄົນທີ່ເບິ່ງຮູບລາມິກ ຫລື ຫລິບຫລີກການແຕ່ງງານ ຫລື ມີຄວາມສຳພັນທາງເພດທີ່ປຶກຖືກຕ້ອງ. ເຮົາຮູ້ວ່າບໍ່ແມ່ນ ທຸກຄົນທີ່ເຮັດຜິດ ຕົວນຊະບາໂຕ ຫລື ຂໍ້ຕົວະ ຫລື ຕິຜົວຕິເນຍ. ເຮົາຮູ້ວ່າຄົນສ່ວນຫລາຍໃນບັນດາຜູ້ຟັງ ຂໍ້ເຮັດຜິດໃນ ເລື່ອງເຫລົ່ານັ້ນ, ແຕ່ເຮົາພາຍໃຕ້ຄຳບັນຊາອັນສັກສິດໃຫ້ປະກາດຄຳເຕືອນຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຮັດຜິດຢູ່ໃສກໍຕາມໃນ ຫົວໂລກ. ສະນັ້ນ ຖ້າທ່ານພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ທ່ານເຮັດໄດ້, ຍົກຕົວຢ່າງ, ຖ້າທ່ານພະຍາຍາມມີການສັ່ງສັນໃນຄອບຄົວແຕ່ມີລູກນ້ອຍທີ່ຂີ້ ເຮັດໃຫ້ຂາດລະບຽບໃນບ້ານ--- ຂໍໃຫ້ບອກຕົວທ່ານເອງວ່າທ່ານ ໄດ້ເຮັດດີແລ້ວໃນເລື່ອງນັ້ນ ແລະ ໃຫ້ຝັງເລື່ອງອື່ນທີ່ທ່ານຮູ້ວ່າ ຕ້ອງປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ. ຖ້າເຮົາສອນດ້ວຍພຣະວິນຍານ ແລະ ທ່ານຝັງດ້ວຍພຣະວິນຍານ, ຜູ້ເວົ້າຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃນພວກເຮົາຈະກ່າວເຖິງສະພາບການທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບທ່ານຊຶ່ງກໍຄືກັນກັບວ່າສາສດາ ໄດ້ສົ່ງຈິດໝາຍຫາທ່ານເປັນສ່ວນຕົວ.

ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງທັງຫລາຍ, ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເຮົາສະແດງ ປະຈັກພະຍານຮ່ວມກັນກັບປະຈັກພະຍານ ຢ່າງອື່ນທີ່ຈະມາເຖິງ, ເພາະວ່າໃນວິທີໃດວິທີໜຶ່ງສຸລະສຽງຂອງພຣະເຈົ້າ ຈະຖືກກ່າວອອກໄປ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ກ່າວ ຕໍ່ສາດສະດາຂອງພຣະອົງວ່າ, “ເຮົາສົ່ງເຈົ້າອອກໄປໃຫ້ປະກາດຄຳ ແລະ ເຕືອນຜູ້ຄົນ.”¹⁵

[ແລະ] ຫລັງຈາກປະຈັກພະຍານຂອງເຈົ້າປະຈັກພະຍານຂອງ ແຜ່ນດິນໄຫວກໍມາເຖິງ,... ແລະ ສຽງຟ້າຮ້ອງ,... ແລະ ຟ້າແລບ ແລະ ... ສຽງພາຍູຮ້າຍ ແລະ ສຽງທະເລຊັດຕົວເໜືອຝັ່ງຂອງມັນ....

ແລະ ທູດສະຫວັນຈະ ... [ຮ້ອງ] ດ້ວຍສຽງດັງ ໂດຍເປົ້າແກຂອງພຣະເຈົ້າ.¹⁶

ທູດສະຫວັນຜູ້ມະຕະທິຂັນມາເວົ້າຢູ່ເທິງເວທີໄດ້ “ຮ້ອງດ້ວຍສຽງດັງ ໂດຍເປົ້າແກຂອງພຣະເຈົ້າ” ໃນວິທີສ່ວນຕົວຂອງເຂົາເຈົ້າເອງ. ຄຳສອນທຸກໆຄຳສະແດງເປັນປະຈັກພະຍານແຫ່ງຄວາມຮັກ ແລະ ຄຳເຕືອນ, ເໝືອນດັ່ງແມ່ທຳມະຊາດເອງຈະເປັນພະຍານ ແລະ ເຕືອນໃນຍຸກສຸດທ້າຍ.

ໃນອິກບົດຕໍ່ໄປນີ້ ປະທານທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ ຈະຂຶ້ນມາເວທີ ເພື່ອປິດກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້. ຂໍ ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວເຖິງເລື່ອງໜຶ່ງກ່ຽວກັບຊາຍທີ່ແສນຮັກຄົນນີ້, ຜູ້ຊຶ່ງເປັນອັກຄະສາວິກສູງສຸດ ແລະ ສາສດາຂອງເຮົາໃນປະຈຸບັນນີ້. ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອ້າງເຖິງ ແລະ ສົ່ງອື່ນໆທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນ ຜ່ານມາ ໃນກອງປະຊຸມນີ້ ກໍແທ້ໆໄດ້ວ່າຊີວິດຂອງສາສດາບໍ່ແມ່ນຊີວິດແບບບ່າງຢ່າງ ແລະ ຊີວິດຂອງ ປະທານມອນ ສັນກໍບ່າງຢ່າງຄືກັນ. ເພິ່ນຖືກເອີ້ນໃຫ້ເປັນອັກຄະສາວິກຕອນມີອາຍຸ 36 ປີ, ລູກຂອງເພິ່ນ ມີອາຍຸໄດ້ 12, 9, ແລະ 4 ປີ ຕອນນັ້ນ. ເອື້ອຍມອນສັນ ແລະ ລູກໆໄດ້ເສຍສະລະ ສາມີ ແລະ ພໍ່ຂອງເຂົາເຈົ້າໃຫ້ແກ່ສາສນາຈັກ ແລະ

ໜ້າທີ່ຂອງເພິ່ນ ຫລາຍກວ່າ 50 ປີແລ້ວ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອົດທົນ ຕໍ່ຄວາມເຈັບປ່ວຍ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງ, ຂອງສະພາບການຂຶ້ນໆລົງໆຂອງຊີວິດໃນໂລກມະນຸດ ທີ່ທຸກໆຄົນຕ້ອງປະເຊີນໜ້າ, ຊຶ່ງແນ່ນອນຈະມີອິກຫລາຍຢ່າງທີ່ເຂົາເຈົ້າຈະຕ້ອງປະເຊີນໜ້າອີກຕໍ່ໄປ. ແຕ່ວ່າ ປະທານມອນ ສັນເປັນຄົນອົດທົນສະເໝີ. ບໍ່ມີສິ່ງໃດເຮັດໃຫ້ເພິ່ນຫັຖອຍໃຈເລີຍ. ເພິ່ນມີສັດທາ ແລະ ກຳລັງໃຈອັນຍິ່ງໃຫຍ່.

ປະທານເອີຍ, ສຳລັບຜູ້ມາຮ່ວມປະຊຸມທີ່ເຫັນກັນຢູ່ນີ້ ຫລື ບໍ່ເຫັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍກ່າວວ່າພວກເຮົາຮັກທ່ານ ແລະ ນັບຖືທ່ານ. ການອຸທິດຕົນຂອງທ່ານເປັນຕົວຢ່າງໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາທຸກຄົນ. ພວກເຮົາຂອບໃຈທ່ານ ສຳລັບການນຳພາຂອງທ່ານ. ອີກສິບສິຄົນທີ່ດຳລົງຕຳແໜ່ງອັກຄະສາວິກ, ຜູ້ນຳທີ່ນຶ່ງຢູ່ທາງໜ້າໃນ ກອງປະຊຸມ, ຜູ້ຄົນທີ່ນຶ່ງເຮົາໂຮມກັນຕໍ່ໜ້າເຮົາ, ແລະ ຫລາຍໆຄົນທີ່ເຮົາໂຮມກັນຕະຫລອດຫົວໂລກຮັກທ່ານ, ສະໜັບສະໜູນທ່ານ, ແລະ ຍິນດຽງຂ້າງທ່ານໃນການເຮັດວຽກງານນີ້. ພວກເຮົາຈະແບ່ງເບົາພາລະຂອງ ທ່ານໃນທຸກວິທີທາງທີ່ເຮົາເຮັດໄດ້. ທ່ານເປັນພູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ ຖືກເອີ້ນຕັ້ງແຕ່ສະໄໝກ່ອນການຈັດຕັ້ງຂອງໂລກເພື່ອຈະແກ້ວາງທຸງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄິດ ຕໍ່ຫົວໂລກ. ທ່ານເຮັດວຽກງານນີ້ຢ່າງດີເລີດ. ຂ້າພະເຈົ້າເປັນພະຍານກ່ຽວກັບພຣະກິດຕິຄຸນ ແລະ ຄວາມລອດທີ່ມັນນຳມາໃຫ້ແກ່ເຮົາ ແລະ ເຖິງພຣະອົງຜູ້ຊົງປະທານມັນໃຫ້ເຮົາ, ໃນພຣະນາມທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ຮຸ່ງໂລດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເອຊາຢາ 2:2; 11:12.
2. “The Morning Breaks,” *Hymns*, no. 1.
3. See Doctrine and Covenants 68:4.
4. ເບິ່ງ 1 ໂກຣິນໂທ 13:13.
5. ເບິ່ງ 1 ໂກຣິນໂທ 1:23.
6. See Doctrine and Covenants 6:9; 11:9.
7. ເອຊາຢາ 61:1.
8. ເອເຟໂຊ 3:8.
9. See Harold B. Lee, in “The Message,” *New Era*, Jan. 1971, 6.

10. ເບີງ ມັດທາຍ 5:3–12.
11. ມັດທາຍ 5:21–22; ເບີງ 3 ນິໄຟ 12:22 ນຳອີກ.
12. ມັດທາຍ 5:27–28.
13. ມັດທາຍ 5:48.
14. ເບີງ ໂຣມ 14:11; Mosiah 27:31.
15. See Doctrine and Covenants 88:81.
16. See Doctrine and Covenants 88:89–90, 92.

ໃນຍາມຈາກກັນ

ໂດຍ ປະທານ ທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ

ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສູກ ເມື່ອເຮົາມາເຖິງທ້າຍ
ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ນີ້. ພວກເຮົາຮູ້ສຶກເຖິງພຣະວິນຍານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຫລາຍແທ້ໆ. ຂ້າພະເຈົ້າ
ຂໍສະແດງຄວາມກະຕື່ນຢູ່ຕໍ່ສະມາຊິກຂອງສາສນາຈັກໃນທຸກທົ່ວໜ້າ ຜູ້ມາຮ່ວມປະຊຸມ, ຮ່ວມທັງຜູ້ທີ່ໄດ້ກ່າວຄຳ
ອະທິຖານ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງຈຳຂ່າວສານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຜ່ານມານັ້ນ. ເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ຮັບວາລະສານ *Ensign*
ແລະ *Liahona* ທີ່ຈະມີຂ່າວສານບັນຈຸຢູ່ໃນນັ້ນ, ຂໍໃຫ້ພວກເຮົາຈົ່ງອ່ານ ແລະ ສຶກສາມັນ.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເພງໃນທຸກພາກກໍມ່ວນອອນຊອນຫລາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕື່ນຢູ່ຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຕັມໃຈ
ແບ່ງປັນພອນສະຫວັນຂອງເຂົາເຈົ້ານຳພວກເຮົາ, ຊຶ່ງມັນໄດ້ສຳພັດ ແລະ ດົນໃຈ ພວກເຮົາຫລາຍທີ່ສຸດ.

ພວກເຮົາກໍໄດ້ສະໜັບສະໜູນບັນດາອ້າຍນ້ອງຜູ້ຖືກເອີ້ນໃນກອງປະຊຸມເທື່ອນີ້ ໂດຍການຍົກມື. ພວກເຮົາຢາກ
ໃຫ້ພວກເພິ່ນຮູ້ວ່າ ພວກເຮົາຕົນເພິ່ນທີ່ຈະໄດ້ເຮັດວຽກງານນຳພວກເພິ່ນໃນອຸດົມການຂອງພຣະອາຈານ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມກະຕື່ນຢູ່ຕໍ່ປົກສາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ປະທານເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ ແລະ
ປະທານດິເດີ ແອັຟ ອຸກຄອບ ສຳລັບການອຸທິດຕົນຂອງພວກເພິ່ນ. ພວກເພິ່ນເປັນຄົນສະຫລາດຫລັກແຫລມ
ແທ້ໆ. ການຮັບໃຊ້ຂອງພວກເພິ່ນມີຄ່າເລີດ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ແລະ ສະໜັບສະໜູນບັນດາອ້າຍນ້ອງໃນ
ສະພາອັກຄະສາວິກສິບສອງ. ພວກເພິ່ນຮັບໃຊ້ໄດ້ດີຫລາຍ ແລະ ອຸທິດຕົນແທ້ໆຕໍ່ວຽກງານ. ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ຂໍສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ກຸ່ມສາວິກເຈັດສິບນຳອີກ ແລະ ຝ່າຍປະທານອະທິຖານຄວບຄຸມ.

ເຮົາໄດ້ປະເຊີນກັບການທ້າທາຍຫລາຍຢ່າງຢູ່ໃນໂລກທຸກວັນນີ້, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ທ່ານແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ
ພຣະບິດາຮູ້ຈັກເຮົາດີ. ພຣະອົງຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນ ແລະ ຈະອວຍພອນເຮົາ ເມື່ອເຮົາສະແຫວງຫາ
ພຣະອົງຜ່ານທາງການອະທິຖານ ແລະ ພະຍາຍາມຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ.

ເຮົາເປັນສາສນາຈັກທີ່ຕັ້ງຢູ່ທົ່ວໂລກ. ສະມາຊິກກໍມີຢູ່ທົ່ວໂລກ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເປັນພົນລະເມືອງທີ່ດີ
ໃນບ່ອນທີ່ເຮົາອາໄສຢູ່ ແລະ ເປັນເພື່ອນບ້ານທີ່ດີຢູ່ໃນຊຸມຊົນ, ເອ້ອມອອກໄປຫາຄົນຕ່າງສາສນາ ແລະ
ຄົນໃນສາສນາດຽວກັນກັບເຮົານຳອີກ. ຂໍໃຫ້ເຮົາຈົ່ງເປັນຕົວຢ່າງຂອງຄົນຊື່ສັດ ແລະ ມີຄຸນນະທຳ
ບໍ່ວ່າເຮົາຈະໄປໃສ ແລະ ເຮັດຫຍັງກໍຕາມ.

ຂອບໃຈຫລາຍໆສຳລັບຄຳອະທິຖານຂອງທ່ານ, ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງ ທັງຫລາຍເພື່ອຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ
ເພື່ອເຈົ້າໜ້າທີ່ຂຶ້ນຜູ້ໃຫຍ່ທຸກຄົນ ຂອງສາສນາຈັກ. ພວກເຮົາມີຄວາມກະຕື່ນຢູ່ຢ່າງລົນເຫລືອຕໍ່
ທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານໄດ້ເຮັດ ເພື່ອໃຫ້ວຽກງານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດຳເນີນໄປໜ້າ.

ເມື່ອທ່ານເດີນທາງກັບໄປບ້ານ, ຂໍໃຫ້ທ່ານຈົ່ງກັບໄປດ້ວຍຄວາມປອດໄພ. ຂໍໃຫ້ພອນຈາກສະຫວັນຈົ່ງສູ່ທ່ານ
ແຕ່ລະຄົນດ້ວຍເທນ.

ບັດນີ້, ກ່ອນພວກເຮົາຈະຈາກໄປໃນມື້ນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ ຕໍ່ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງເພື່ອເຮົາ. ໃນສາມອາທິດຂ້າງໜ້າ, ຊາວຄິດສະຕຽນຕະຫຼອດທົ່ວໂລກ ຈະສະເຫລີມສະຫລອງວັນອິດສະເຕີ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ບໍ່ມີຄົນໃດສາມາດຂ້າໃຈຢ່າງເລິກຊຶ້ງເຖິງສິ່ງທີ່ ພຣະຄິດໄດ້ກະທຳໄປເພື່ອເຮົາຢູ່ໃນສ່ວນເຄັດເຊມານ ວ່າສຳຄັນຫລາຍຂະໜາດໃດ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມ ກະຕັນຍູຫລາຍໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ການເສຍສະລະຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງແທນເຮົາ.

ໃນຊ່ວງເວລາສຸດທ້າຍ, ພຣະອົງສາມາດໜັບໜືນໄປໄດ້. ແຕ່ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ເຮັດ. ພຣະອົງໄດ້ຜ່ານຜ່າທຸກສິ່ງ ເພື່ອວ່າພຣະອົງຈະໄດ້ຊ່ວຍທຸກຄົນໃຫ້ລອດ. ໃນການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ພຣະອົງໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດຫຼັງຈາກ ຊ່ວງມະຕະນີ. ພຣະອົງໄດ້ໄຖ່ຖອນເອົາເຮົາຈາກການຕົກຂອງອາດາມ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະອົງຢ່າງເລິກຊຶ້ງ. ພຣະອົງໄດ້ສອນເຮົາໃຫ້ຮູ້ວິທີທີ່ຈະມີຊີວິດ, ໃຫ້ຮູ້ວິທີທີ່ຈະຕາຍ. ພຣະອົງໄດ້ນຳຄວາມລອດມາໃຫ້ເຮົາ.

ໃນສຸດທ້າຍນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແບ່ງປັນຄຳຄຳທີ່ປະທັບໃຈ ຊຶ່ງຂຽນໂດຍນາງເອມມະລີ ແຣນິສ ບັນລະຍາຍ ກ່ຽວກັບບຸນອິດສະເຕີວ່າ:

ຜ້າທີ່ຫຸ້ມຫໍ່ພຣະອົງວ່າງເປົາ.
ວາງຢູ່ປ່ອນນນ,
ໃໝ່, ຂາວ, ຫ້ງ ສະອາດ.
ປະຕູເປີດຢູ່.
ຝາປະຕູຖືກກາງອອກໄປ,
ແລະ ເຮົາເກືອບໄດ້ຍິນສຽງເຫລົ່າທູດຮ້ອງເພງສັນລະເສີນ
ຜ້າບໍ່ສາມາດຫຸ້ມຮັດພຣະອົງໄວ້.
ຝາປະຕູບໍ່ສາມາດຕັ້ນ.
ມີຄຳກ່າວອອກມາຈາກອຸບໂມງທີ່ເປົ່າແປນວ່າ,
“ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນີ້,”
ຜ້າທີ່ເຄີຍຫຸ້ມຫໍ່ພຣະອົງ ບັດນີ້ແປນເປົາ.
ວາງຢູ່ປ່ອນນນ
ໃໝ່, ຂາວ, ຫ້ງ ສະອາດ
ໂອ້, ອາເລລູຢາ, ມັນວ່າງເປົາ.¹

|v14
ຂໍພຣະເຈົ້າຈົ່ງອວຍພອນທ່ານ, ອ້າຍເອ້ອຍນ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ພຣະຜູ້ໄຖ່ຂອງເຮົາ, ອາແມນ.

အေပဲးခိးခိး

|v1

1. Emily Harris, “Empty Linen,” *New Era*, Apr. 2011, 49.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ

ໂດຍ ແອນ ເອັມ ດິບ

ທີ່ປຶກສາທິສອງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ເພື່ອນໝູ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຊ່າງເປັນສິດທິພິເສດແທ້ໆ ແລະ ເປັນໂອກາດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະ ຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້. ພວກເຈົ້າເປັນພາບທີ່ໜ້າປະທັບໃຈຫລາຍ.

ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມນີ້ ແມ່ນເປັນຫົວຂໍ້ສຳລັບກິດຈະກຳຂອງຊາວໝູ່ມຂອງປີ 2011. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມການປະຊຸມຂອງກຸ່ມຊາວໝູ່ມ ແລະ ກອງປະຊຸມສິນລະລິກໃນປີນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນກຸ່ມຊາຍໝູ່ມແລະ ຍິງໝູ່ມແບ່ງປັນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມວ່າມັນ ມີຄວາມໝາຍຕໍ່ເຂົາເຈົ້າແນວໃດ ແລະ ມັນກ່ຽວພັນກັບຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າແນວໃດ. ຫລາຍຄົນຮູ້ວ່າ ມັນເປັນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ສຸດທ້າຍ, ຍາວກວ່າໝູ່ໝືດ, ຍາກກວ່າໝູ່ໝືດທີ່ຈະທ່ອງຈຳ, ແລະ ເປັນຂໍ້ທີ່ເຂົາເຈົ້າຫວັງວ່າ ອະທິການຈະບໍ່ຂໍໃຫ້ເຂົາເຈົ້າທ່ອງໃຫ້ເພິ່ນຝັງ. ແຕ່ຫລາຍຄົນເຂົ້າໃຈວ່າ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມມີຄວາມໝາຍຫລາຍໄປກວ່ານັ້ນ.

ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມເປັນສິ່ງນຳພາໄປຫາຄວາມຊອບທຳ, ເປັນການດຳລົງຊີວິດ ແບບຊາວຄິດສະຕຽນ. ໃຫ້ອາດພາບບິດໜຶ່ງວ່າໂລກຈະເປັນແບບໃດຖ້າທຸກຄົນເລືອກດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄຳສອນຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມທີ່ວ່າ: “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນສັດຊື່, ຈິງ, ບໍລິສຸດ, ມີເນດຕາ, ມີຄຸນນະທຳ, ແລະໃນການເຮັດຄວາມດີຕໍ່ ມະນຸດທັງປວງ ໂດຍແທ້ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະກ່າວວ່າ ພວກເຮົາດຳເນີນຕາມຄຳແນະນຳຂອງໂປໂລ—ນັ້ນຄື ພວກເຮົາເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາຫວັງທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາອົດທົນມາແລ້ວຫລາຍສິ່ງ ແລະຫວັງທີ່ຈະສາມາດ ອົດທົນໄດ້ທຸກສິ່ງ ຫາກມີສິ່ງໃດທີ່ເປັນຄຸນນະທຳ, ສວຍງາມ, ຫລືຄວນສັນລະເສີນ ພວກເຮົາສະແຫວງຫາ ສິ່ງເຫລົ່ານີ້.”

ໃນເຊົ້າວັນອາທິດຂອງກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເທື່ອທຳອິດທີ່ປະທານມອນສັນໄດ້ຂຶ້ນກ່າວໃນຖານະທີ່ ເປັນສາດສະດາ, ເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຖ້ອຍຄຳຂອງ ໂປໂລຈາກ ຟິລິບປອຍບິດທີ 4 ຂໍ້ທີ 8, ຊຶ່ງດົນໃຈ ຫລັກທຳຫລາຍຊຶ່ງຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມ. ປະທານມອນສັນຮັບຮູ້ວ່າວັນເວລາ ຂອງເຮົາແມ່ນມີການທ້າທາຍຫລາຍຂະໜາດໃດ ແລະ ເພິ່ນກໍໄດ້ກ່າວເປັນກຳລັງໃຈວ່າ, “ໃນເສັ້ນທາງອັນບໍ່ແມ່ນອນແຫ່ງຊີວິດມະຕະນີ້ ບາງເທື່ອເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ ... ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳ ຂອງອັກຄະສາວົກໂປໂລ ຊຶ່ງຈະຊ່ອຍເຫລືອເຮົາໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.”¹

ຄຳຄືນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເນັ້ນໜ້າຢູ່ກັບຫລັກທຳສອງຊຶ່ງຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມ ທີ່ຈະຊ່ອຍ “ຮັກສາເຮົາໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ຢູ່ໃນເສັ້ນທາງ.” ຂ້າພະເຈົ້າມີປະຈັກພະຍານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ຕັ້ງໃຈຕໍ່ຫລັກທຳທີ່ສຳຄັນຂອງຄວາມຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ.

ທຳອິດ, “[ຂ້າພະເຈົ້າ] ເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ.” ການເປັນຄົນຊື່ສັດໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ປຶ້ມນ້ອຍຊື່ວ່າ *True to the Faith* ສອນວ່າ, ການເປັນຄົນຊື່ສັດໝາຍຄວາມວ່າຈິງໃຈ, ແທ້ຈິງ, ແລະ ປາດສະຈາກມານຍາຕະຫລອດເວລາ.² ມັນເປັນພຣະບັນຍັດຈາກພຣະເຈົ້າວ່າໃຫ້ຊື່ສັດ,³ ແລະ “ຄວາມຊື່ສັດຢ່າງແທ້ຈິງຈຳເປັນສຳລັບຄວາມລອດຂອງເຮົາ.”⁴

ປະທານຮາວເວີດ ດັບເບິນຢູ ຮັນເທີ ໄດ້ສອນວ່າ ເຮົາຈະຕ້ອງຊື່ສັດແທ້ໆ. ເພິ່ນກ່າວວ່າ:

“ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ ມີໂປສເຕີແຜ່ນໜຶ່ງຕິດຢູ່ຮ່ອມທາງຢ່າງຢູ່ຕິກໂບດຂອງພວກເຮົາກ່າວວ່າ, ‘ຈົ່ງຊື່ສັດນຳຕົວເອງ.’ ໂປສເຕີສ່ວນຫລາຍຈະກ່າວເລັກນ້ອຍກ່ຽວກັບຊີວິດ. ແຕ່ຫລັກທຳ ກ່ຽວກັບຄວາມຊື່ສັດນີ້ ເປັນສິ່ງທີ່ຕ້ອງພັດທະນາ.

“ບາງຄົນກໍອອມຮັບວ່າ ມັນເປັນສິ່ງຜິດສິນທຳທີ່ຈະບໍ່ຊື່ສັດໃນສິ່ງໃຫຍ່ໂຕ ແຕ່ເຊື່ອວ່າການບໍ່ຊື່ສັດກັບ ສິ່ງເລັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ສຳຄັນ. ມີຄວາມແຕກຕ່າງບໍລະຫວ່າງການບໍ່ຊື່ສັດທີ່ກ່ຽວກັບເງິນພັນໂດລາ ຫລື ເງິນພຽງສິບເຊັນເທົ່ານັ້ນ? ... ມີລະດັບຂອງຄວາມບໍ່ຊື່ສັດບໍ່, ອີງຕາມຈຳນວນຫລາຍ ຫລື ນ້ອຍ?”

ປະທານຮັນເທີໄດ້ສອນວ່າ: “ຖ້າເຮົາຢາກມີພຣະອາຈານ ແລະ ພຣະວິນຍານຂອງພຣະວິນຍານ ບໍລິສຸດເປັນເພື່ອນ, ເຮົາຈະຕ້ອງຊື່ສັດນຳຕົວເອງ, ຊື່ສັດນຳພຣະເຈົ້າ, ແລະ ນຳເພື່ອນມະນຸດ. ແລ້ວເຮົາຈະມີຄວາມສຸກທີ່ແທ້ຈິງ.”⁵

ເມື່ອເຮົາຊື່ສັດໃນທຸກສິ່ງ, ໃຫຍ່ ແລະ ນ້ອຍ, ແລ້ວເຮົາຈະປະສົບຄວາມສະຫງົບໃນຈິດໃຈ ແລະ ມີຄວາມສຳນຶກ. ຄວາມສຳພັນຂອງເຮົາຈະເພີ່ມພູນຫລາຍຂຶ້ນ ເພາະມັນຂຶ້ນກັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈ. ແລະ ພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ມາຈາກການເປັນຄົນຊື່ສັດຄືວ່າ ເຮົາຈະສາມາດມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເປັນເພື່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກແບ່ງປັນເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈເປັນຄົນຊື່ສັດຫລາຍຂຶ້ນໃນທຸກສິ່ງ:

“ຄົນໜຶ່ງ ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ໄປລັກເອົາໝາກສາລີຈາກທົ່ງຂອງຄົນຂ້າງບ້ານ. ລາວໄດ້ພາລູກຊາຍນ້ອຍ ຜູ້ຊາຍຄົນໜຶ່ງໄປນຳລາວເພື່ອນັ່ງຍາມຢູ່ແຄມຮົ່ວ ເພື່ອຈະໄດ້ສັບຍານບອກລາວຖ້າຫາກມີຄົນຢ່າງ ມາແຖວນັ້ນ. ຊາຍຄົນນັ້ນໄດ້ໂດດຂ້າມຮົ່ວພ້ອມກັບຖົງຈັບໄວ້ຢູ່ໃນມື, ແລະ ກ່ອນຈະເຂົ້າເຖິງປ່າສາລີ ລາວໄດ້ຫລຽວໄປອ້ອມຮອບ, ຫລຽວທາງນັ້ນ ແລະ ທາງນີ້, ແລະ ກໍບໍ່ເຫັນຄົນໃດ ແລະ ພວມ ຈະຫັກຝັກສາລີໃສ່ຖົງ. ... [ແຕ່ທ້າວນ້ອຍໄດ້ເອີ້ນໃສ່ພໍວ່າ]:

“ພໍ່ເອີຍ, ມີບ່ອນໜຶ່ງທີ່ພໍ່ບໍ່ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງເທື່ອ!... ພໍ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຫລຽວຂຶ້ນເທິງ.”⁶

ເມື່ອເຮົາຄິດຈະເຮັດສິ່ງທີ່ບໍ່ຊື່ສັດ, ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກນີ້ຈະເກີດຂຶ້ນກັບທຸກຄົນ, ເຮົາອາດຄິດວ່າ ຄົນອື່ນຈະບໍ່ຮູ້ຈັກ. ເລື່ອງທີ່ເລົ່າມານັ້ນ ເຕືອນເຮົາວ່າ ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຮູ້ຈັກສະເໝີ, ແລະ ເຮົາຈະຕ້ອງເປັນຄົນຮັບຜິດຊອບຕໍ່ພຣະອົງ. ຄວາມຮູ້ນີ້ຈະຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ພະຍາຍາມດຳລົງ ຊີວິດຕາມຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ວ່າ: “[ເຮົາ] ເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ.”

ຫລັກທຳຂໍ້ທີສອງໄດ້ສອນຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີສິບສາມແມ່ນ “ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໃນ ຄວາມເປັນຈິງ.” ປຶ້ມວັດຈະນະນຸກົມໄດ້ອະທິບາຍຄຳວ່າ “ຈິງ” ຄືການເປັນຄົນ “ຍືດໝັ້ນ,” “ຈົງຮັກພັກດີ,” “ຖືກຕ້ອງ,” ຫລື “ປາດສະຈາກການເອ່ນອຽງ.”⁷

ປຶ້ມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມັກອ່ານປຶ້ມຫົວໜຶ່ງ ເປັນປຶ້ມເກົ່າແກ່ຂອງອັງກິດຊີ, *ເຈນ ໄອຣີ*, ແຕ່ງໂດຍ ຊາລີອດ ບະຣິອນ ພິມຈຳໜ່າຍໃນປີ 1847. ຄົນສຳຄັນໃນປຶ້ມຫົວນັ້ນເປັນຍິງໜຸ່ມຊື່ນາງ, ເຈນ ໄອຣີ, ທຸກຍາກລຳບາກ ຫລາຍທີ່ສຸດ, ເປັນລູກກຳພ້າຜູ້ພະຍາຍາມຍືດໝັ້ນກັບຄຳວ່າ “ເປັນຄົນຈິງ.” ໃນເລື່ອງນີ້, ຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຊື່ທ່ານຣ໌ເຈສເຕີ, ຮັກນາງໄອຣີ ຫລາຍທີ່ສຸດແຕ່ບໍ່ສາມາດແຕ່ງງານກັບນາງ. ແລ້ວ, ລາວໄດ້ຂໍໃຫ້ນາງ ໄອຣີຍ້າຍມາຢູ່ກັບລາວໂດຍບໍ່ຕ້ອງແຕ່ງງານກັບລາວ. ນາງໄອຣີກຮັກ ທ່ານຣ໌ເຈສເຕີຄືກັນ, ແລະ ບາງເທື່ອນາງກໍຄິດໃນໃຈວ່າ, “ແມ່ນໃຜຊົມມາເປັນຫ່ວງເປັນໄຍນຳເຈົ້າ? ຫລື ມີໃຜແດ່ທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດເພາະສິ່ງທີ່ເຈົ້າເຮັດລົງໄປ?”

ບໍ່ດົນນາງເຈນກໍໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃນໃຈວ່າ: “ເຮົາເປັນຫວ່າງເປັນໄຍນຳຕົວເອງ. ເມື່ອເຮົາຢູ່ຄົນດຽວ, ບໍ່ສົນໃຈກັບຜູ້ໃດ, ບໍ່ຮັບການຄຳຊູຫລາຍເທົ່າໃດ, ແລ້ວເຮົາຈະນັບຖືຕົວເອງຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ເຮົາຈະຮັກສາກິດທີ່ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້; ... ກິດ ແລະ ຫລັກທຳບໍ່ແມ່ນສຳລັບເວລາ ຖ້າມັນບໍ່ມີ ການລ້ຽວ: ມັນແມ່ນສຳລັບຊ່ວງເວລາເຊັ່ນນີ້. ... ຖ້າເຮົາລ່ວງລະເມີດພຣະບັນຍັດໃນຍາມ ທີ່ສະດວກທີ່ຈະເຮັດ ແລ້ວພຣະບັນຍັດເຫລົ່ານັ້ນຈະມີຄຸນຄ່າແນວໃດ? ພຣະບັນຍັດມີຄຸນຄ່າ—ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເຊື່ອຕະຫລອດມາ. ... ຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ, ຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຄິດໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ ເປັນສິ່ງທີ່ ເຮົາຍິດໝັ້ນໃນເວລານີ້: ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຫວ່າງໄຫວໄປມາ.”⁸

ໃນຊ່ວງທີ່ນາງຖືກລໍໃຈ, ນາງເຈນ ໄອນິ ໄດ້ຈົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງ, ນາງໄດ້ໄວ້ວາງໃຈໃນກິດທີ່ ພຣະເຈົ້າປະທານໃຫ້, ແລະ ນາງບໍ່ຫວ່າງໄຫວໄປມາໃນການຕ້ານທານກັບການລໍໃຈນັ້ນ.

ການຈົງໃຈຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ—ເຖິງແມ່ນການເຮັດນັ້ນຈະບໍ່ມີຄົນນິຍົມ, ຫລື ງ່າຍ— ແຕ່ມັນຈະຮັກສາເຮົາໃຫ້ປອດໄພຢູ່ໃນເສັ້ນທາງທີ່ພາໄປຫາຊີວິດນິລັນດອນຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງ ສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮັກ ຮູບແຜ່ນນີ້ທີ່ແຕ້ມໂດຍຍິງໝູ່ມຄົນໜຶ່ງຜູ້ປາຖະໜາຢາກມີຄວາມສຸກ ທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ນຳພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຕະຫລອດການ.

ການເປັນຄົນຈົງກຍັງປ່ອຍໃຫ້ເຮົາເປັນຜົນກະທົບໃນທາງດີຕໍ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນນຳອີກ. ບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນເລື່ອງທີ່ຄົນໃຈກ່ຽວກັບຍິງໝູ່ມຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຈົງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງນາງ, ໄດ້ເປັນຜົນກະທົບໃນທາງດີຕໍ່ຍິງໝູ່ມອີກຄົນໜຶ່ງ.

ເມື່ອຫລາຍປີກ່ອນ, ນາງຄິສຕີ ແລະ ນາງເຈນ ໄດ້ເອົາຫ້ອງຮຽນຮ້ອງເພງນຳກັນຢູ່ເມືອງເຫີດ, ລັດເທັກຊັດ. ມີເທື່ອໜຶ່ງ, ນາງເຈນໄດ້ຍິນນາງຄິສຕີເວົ້າລົມກັບໝູ່ຂອງນາງກ່ຽວກັບສາສນາ ແລະ ຄວາມເຊື່ອ ຫລາຍຢ່າງຂອງເຂົາເຈົ້າ, ແລະ ເລື່ອງໃນພຣະຄິສຕີຕະທຳຄຳພີທີ່ເຂົາເຈົ້າມັກ. ບໍ່ດົນມານີ້, ຫລັງຈາກໄດ້ຕິດກັບນາງຄິສຕີຄືນອີກ, ນາງເຈນໄດ້ເລົ່າວ່າ:

“ຂ້ອຍຮູ້ສຶກເສຍໃຈທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກສິ່ງທີ່ເຈົ້າກັບໝູ່ຂອງເຈົ້າເວົ້າລົມກັນ, ສະນັ້ນ ຕອນຍາມຄິດສະມັດ ຂ້ອຍຈຶ່ງບອກພໍ່ແມ່ວ່າຂ້ອຍຢາກໄດ້ປຶ້ມພຣະຄິສຕີຕະທຳຄຳພີເປັນຂອງຂວັນຄິດສະມັດ. ຂ້ອຍກໍໄດ້ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນອ່ານມັນ. ສິ່ງນີ້ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນເສັ້ນທາງແຫ່ງສາສນາຂອງຂ້ອຍ ແລະ ເລີ່ມຊອກຫາສາສນາຈັກ ທີ່ແທ້ຈິງ. ... ສິບສອງປີຜ່ານໄປ. ໃນລະຫວ່າງເວລານັ້ນ ຂ້ອຍໄດ້ໄປຢ້ຽມຫລາຍໆໂບດ ແລະ ໄດ້ໄປໂບດເປັນປົກກະຕິ ແຕ່ຍັງໄດ້ຮູ້ສຶກວ່າຍັງມີສິ່ງອື່ນອີກຫລາຍຢ່າງ. ຄົນໜຶ່ງ, ຂ້ອຍໄດ້ຄູ່ເຂົາລົງ ແລະ

ອະທິຖານຂໍໃຫ້ຮູ້ ສິ່ງທີ່ຈະເຮັດ. ຄົນນັ້ນຂ້ອຍໄດ້ຝັນເຫັນເຈົ້າ, ຄຣິສຕີ. ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຫັນເຈົ້ານັບແຕ່ພວກເຮົາ
ໄດ້ຮຽນຈົບ ໂຮງຮຽນອຸດົມ. ຂ້ອຍຄິດວ່າ ມັນເປັນຄວາມຝັນທີ່ແປກໆ, ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອົາໃສ່ໃຈ.
ຂ້ອຍໄດ້ຝັນເຫັນເຈົ້າອີກສາມຄົນຕິດຕໍ່ກັນ. ຂ້ອຍໄດ້ນັ່ງຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຝັນນັ້ນ. ຂ້ອຍຈື່ໄດ້ວ່າເຈົ້າເປັນ
ຄົນມ່ວນ. ຂ້ອຍໄດ້ເປີດເບິ່ງເວບໄຊ້ຂອງສາສນາຈັກມ່ວນ. ສິ່ງທຳອິດທີ່ຂ້ອຍເຫັນແມ່ນ
ກົດພຣະວາຈາແຫ່ງ ປັນຍາ. ແມ່ຂ້ອຍໄດ້ຕາຍໄປດ້ວຍໂລກມະເລັງປອດສອງປີກ່ອນ. ລາວສູບຢາ ແລະ
ເມື່ອໄດ້ອ່ານກ່ຽວກັບກົດພຣະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ ມັນຕຳຫຼົວໃຈຂ້ອຍ. ຕໍ່ມາ, ຂ້ອຍໄດ້ໄປຢາມພໍ່.
ຕອນຂ້ອຍນັ່ງຢູ່ຫ້ອງ ຮັບແຂກຂອງເພິ່ນ, ຂ້ອຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອະທິຖານ. ຂ້ອຍຖາມວ່າຂ້ອຍຄວນໄປໃສ ແລະ
ເຮັດຫຍັງ. ທັນໃດນັ້ນ, ຂ່າວໂຄສະນາຂອງສາສນາຈັກຂອງເຈົ້າໄດ້ປະກົດຂຶ້ນຢູ່ໃນຈໍໂທລະທັດ.
ຂ້ອຍໄດ້ຂຽນ ເອົາເລກໂທລະສັບ ແລະ ໂທໄປໃນຄືນນັ້ນ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ໂທມາຫາຂ້ອຍ ແລະ
ສາມມື້ຕໍ່ມາ ໄດ້ຖາມຖ້າຫາກວ່າ ເຂົາເຈົ້າຈະເອົາປຶ້ມພຣະຄຳພີມ່ວນມາໃຫ້ຂ້ອຍໄດ້ບໍ່.
ຂ້ອຍຕອບວ່າ, ‘ມາໄດ້.’ ແລ້ວຂ້ອຍໄດ້ຮັບບັບຕິສະມາສາມເດືອນເຄິ່ງຈາກນັ້ນ. ສອງປີຕໍ່ມາ
ຂ້ອຍໄດ້ພົບກັບສາມີຢູໂບດ. ພວກເຮົາໄດ້ແຕ່ງງານກັນຢູ່ພຣະວິຫານດາລັສ. ຕອນນີ້
ພວກເຮົາເປັນພໍ່ແມ່ຂອງລູກນ້ອຍທີ່ໜ້າຮັກສອງຄົນ.

“ຂ້ອຍຢາກຂອບໃຈເຈົ້າ, ຄຣິສຕີ. ເຈົ້າໄດ້ເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີຢູ່ໃນໂຮງຮຽນ. ເຈົ້າດີກັບທຸກຄົນ ແລະ
ມີຄຸນນະທຳ. ຜູ້ສອນສາສນາໄດ້ສອນຂ້ອຍ ແລະ ໄດ້ເຊື່ອເຊີນຂ້ອຍໃຫ້ຮັບບັບຕິສະມາ, ແຕ່ເຈົ້າໄດ້
ເປັນຜູ້ສອນສາສນາຄົນທີສາມຂອງຂ້ອຍ. ເຈົ້າໄດ້ເພາະປູກເນັດພິດແຫ່ງຄວາມເຊື່ອໄວ້ໃນໃຈຂ້ອຍ
ຜ່ານການກະທຳຂອງເຈົ້າ, ແລະ ເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຂອງຂ້ອຍດີຂຶ້ນແທ້ໆ. ບັດນີ້ ຂ້ອຍມີຄອບຄົວ
ນິລັນດອນ. ລູກຂອງຂ້ອຍຈະເຕີບ ໂຕຂຶ້ນກັບຄວາມຮູ້ເລື່ອງພຣະກິດຕິຄຸນອັນສົມບູນ. ມັນເປັນພອນ
ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ເຮົາສາມາດໄດ້ຮັບ. ເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍນຳພອນນັ້ນມາສູ່ຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.”

ຕອນຂ້າພະເຈົ້າຕິດຕໍ່ຫາບາງ, ຄຣິສຕີ ເວົ້າວ່າ, “ບາງເທື່ອ ຂ້ອຍຄິດວ່າ ເຮົາໄດ້ຍິນຄຸນລັກສະນະ
ກ່າວເຖິງໃນຫຼັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ສິບສາມ, ແລະ ເຮົາຮູ້ສຶກວ່າໜ້າໃຈຫລາຍ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ,
ຂ້ອຍຮູ້ວ່າ ເມື່ອເຮົາດຳລົງຊີວິດຕາມມາດຕະຖານເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມເຮັດຕາມຕົວຢ່າງ
ຂອງພຣະຄຣິດ, ແລ້ວເຮົາຈະສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້. ... ຂ້ອຍຮູ້ສຶກຄືກັນກັບອຳໂນນ ຢູ່ໃນ ແອວມາ
ບົດທີ 26 ຂໍ້ທີ 3 ເມື່ອເພິ່ນກ່າວວ່າ, ‘ແລະ ນີ້ຄືພອນທີ່ປະທານໃຫ້ເຮົາ, ວ່າເຮົາໄດ້ຖືກເຮັດໃຫ້ເປັນ
ເຄື່ອງມືໃນພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອນຳວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນມາ.’”

ມັນເປັນຄຳອະທິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າພວກເຮົາແຕ່ລະຄົນຈະບໍ່ພຽງແຕ່ກ່າວອອກມາວ່າ
“ເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນຊື່ສັດ ແລະ ຈິງ,” ແຕ່ພວກເຮົາຈະດຳລົງຊີວິດຕາມຄຳສັນຍານັ້ນແຕ່ລະມື້.
ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເມື່ອພວກເຮົາເຮັດເຊັ່ນນີ້, ພະລັງ, ຄວາມຮັກ, ແລະ ພອນຂອງພຣະບິດາ

ເທິງສະຫວັນຈະມາຄຳຊົມພວກເຮົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາເຮັດວຽກງານທີ່ແຕ່ລະຄົນພວກເຮົາ
ຖືກສົ່ງມານີ້ເພື່ອໃຫ້ເຮັດ. ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ໃນພຣະນາມຂອງພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. Thomas S. Monson, “Looking Back and Moving Forward,” *Liahona*, May 2008, 90.
2. *True to the Faith* (2004), 84.
3. ເບິ່ງ ອົບພະຍົບ 20:15–16.
4. *ຫລັກທຳພຣະກິດຕິຄຸນ* (2009), 139.
5. Howard W. Hunter, “Basic Concepts of Honesty,” *New Era*, Feb. 1978, 4, 5.
6. William J. Scott, “Forgot to Look Up,” *Scott’s Monthly Magazine*, Dec. 1867, 953.
7. See *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “true.”
8. Charlotte Brontë, *Jane Eyre* (2003), 356.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

“ຈົ່ງຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ: ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ”

ແມ່ນີ ເອັນ ຄຸກ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ສອງສາມອາທິດກ່ອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນບົດຮຽນທີ່ສຳຄັນຈາກກຸ່ມລະສະຕິຄົນໜຶ່ງ ຜູ້ກ່າວປາໄສ ຢູ່ກອງປະຊຸມສິນລະລຶກຢູ່ຫວອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າປະທັບໃຈຫລາຍກັບຄຳສອນ ແລະ ການເປັນພະຍານຂອງນາງດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈເຖິງພຣະເຊື້ອຄິດ. ນາງໄດ້ສະຫລຸບຄຳປາໄສຂອງ ນາງດ້ວຍຄຳວ່າ: “ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຊື້ອຄິດເປັນຈຸດໃຈກາງໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈະມີມິທິດ, ດິຕິຄົນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮັກຫລາຍກວ່າເກົ່າ, ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ.”

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເບິ່ງຍິງໝູ່ມຄົນນັ້ນຢູ່ຫ່າງໆໃນລະຍະສອງສາມເດືອນຜ່ານມາ. ນາງໄດ້ທັກທາຍ ທຸກຄົນດ້ວຍແວວຕາສິດໃສ ແລະ ດ້ວຍຮອຍຍິ້ມ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນນາງຊິ້ນຊົນກັບຄວາມສຳເລັດຜົນ ຂອງໝູ່ເພື່ອນ. ບໍ່ດົນມານີ້ຍິງໝູ່ມສອງຄົນໃນຊັ້ນໄມເມດ ໄດ້ລາຍງານຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ຍິງໝູ່ມຄົນນັ້ນ ໄດ້ຕັດສິນໃຈບໍ່ເອົາປີ້ໜັງ ເມື່ອນາງຮູ້ວ່າມັນເປັນໜັງເລື່ອງທີ່ນັ້ນບໍ່ກ່ຽວພັນກັບ “ຄູນນະທຳ ແລະ ຄວາມສວຍງາມ.”¹ ນາງມີຄວາມຮັກ, ເມດຕາ, ແລະ ເຊື້ອຟັງ. ນາງມາຈາກຄອບຄົວທີ່ພໍ່ແມ່ ແຕກແຍກກັນ, ແລະ ນາງເຄີຍປະສົບກັບການທ້າຍທາຍຫລາຍຢ່າງ, ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢາກຮູ້ວ່າ ນາງເຮັດ ແນວໃດຈຶ່ງສາມາດຍຶດໝັ້ນວິນຍານແຫ່ງຄວາມສຸກ ແລະ ເມດຕານັ້ນໄວ້ໄດ້. ເມື່ອນາງຄົນນັ້ນ ກ່າວປະຈັກພະຍານວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ພຣະເຊື້ອຄິດເປັນຈຸດໃຈກາງໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ,” ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄິດເຫັນຄຳຕອບໄດ້.

“ພວກເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນສັດຊື່, ຈິງ, ບໍລິສຸດ, ມິເມດຕາ, ມິຄູນນະທຳ, ແລະໃນການເຮັດຄວາມດີ ຕໍ່ນະນຸດທັງປວງ.” ຄູນສິນບັດເໝືອນພຣະຄິດທີ່ກ່າວມານັ້ນ ທີ່ມີຢູ່ໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີ່ ສືບສາມ ຈະຕຽມພວກເຮົາສຳລັບພອນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຊີວິດນິລັນດອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເວົ້າເນັ້ນກ່ຽວກັບຄຳໜຶ່ງໃນນັ້ນ—ຄຳວ່າ ມິເມດຕາ. ມິເມດຕາເປັນຄຳທີ່ສວຍງາມທີ່ເຮົາບໍ່ສູ້ໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆ. ກົກເຄົ້າມາຈາກພາສາສາລາຕິນ ແລະ ໝາຍຄວາມວ່າ “ປາຖະໜາດີຕໍ່ຄົນອື່ນ.”² ການມິເມດຕາຄືການເປັນຄົນດີ, ມິເຈດຕະນາດີ, ແລະ ມິຄວາມໃຈບຸນ. ຫລາຍຄົນພວກເຈົ້າກໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບຄວາມໝາຍຂອງຄຳວ່າ ມິເມດຕານີ້ແລ້ວ ຕອນພວກເຈົ້າຢູ່ຊັ້ນປະຖົມໄວ ແລະ ຈີ້ຈຳເພງນີ້ ທີ່ວ່າ:

ເຮົາຢາກເປັນຄົນດີຕໍ່ທຸກຄົນ,
ເພາະມັນເປັນສິ່ງຖືກຕ້ອງ, ທ່ານກໍ່ຮູ້.
ສະນັ້ນ ເຮົາຈຶ່ງເວົ້າກັບຕົວເອງ, “ຈົ່ງຊີ້ຈຳໄວ້ວ່າ:
ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ.”³

ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດຂອງເຮົາໄດ້ສອນເຮົາກ່ຽວກັບສິ່ງນີ້ ແລະ ໃຫ້ຄຳລົງຊີວິດທີ່ມິເມດຕາ. ພຣະເຢຊູຮັກທຸກຄົນ ແລະ ພຣະອົງຮັບໃຊ້ທຸກຄົນ. ການເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຄິດເປັນຈຸດໃຈກາງຂອງເຮົາ, ຈະຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ຊອກຫາຄຸນສົມບັດທີ່ມິເມດຕານີ້. ກ່ອນຈະພັດທະນາຄຸນສົມບັດເໝືອນດັ່ງພຣະຄິດໄດ້ນັ້ນ, ເຮົາຈະຕ້ອງຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ ແລະ “ຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ.”⁴

ຈາກຄຳອຸປະມາເລື່ອງໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີ ເຮົາຮຽນຮູ້ວ່າ ເຮົາຄວນຮັກທຸກຄົນ. ເລື່ອງນັ້ນເລີ່ມຕົ້ນໃນພຣະທຳລູກາບົດທີ 10, ເມື່ອທຳບັນດິດຄົນໜຶ່ງໄດ້ຖາມພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍຈະຕ້ອງເຮັດຢ່າງໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບຊີວິດນິລັນດອນ?”

ຄຳຕອບແມ່ນ: “ຈົ່ງຮັກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າອົງເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າດ້ວຍສຸດໃຈ, ດ້ວຍສຸດຈິດ, ດ້ວຍສຸດກຳລັງ ແລະ ດ້ວຍສຸດຄວາມຄິດຂອງເຈົ້າ; ແລະ ຈົ່ງຮັກເພື່ອນບ້ານເໝືອນຮັກຕົນເອງ.”

ແລ້ວທຳບັນດິດໄດ້ຖາມວ່າ, “ແມ່ນຜູ້ໃດເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງຂ້ານ້ອຍ?” ຄຳຖາມທີ່ທຳບັນດິດຖາມເປັນໜ້າສົນໃຈ, ນັບແຕ່ຊາວຢິວມີເພື່ອນປະເທດຢູ່ທາງເໜືອ, ໄທຊາມາເລຍ ຜູ້ເຂົ້າເຈົ້າບໍ່ມັກ ຫລາຍທີ່ສຸດ ຈົນວ່າເມື່ອເຂົາເຈົ້າເດີນທາງຈາກເປຣູຊາເລັ້ມ ໄປຫາ ຄາລິເລ, ເຂົາເຈົ້າຈະເດີນທາງໄປທາງໂງ່ງຜ່ານທົ່ງພຽງຈໍແດນໄປ ແທນທີ່ຈະເດີນລັດຜ່ານປະເທດຊາມາເລຍໄປ.

ພຣະເຊື້ອໄດ້ຕອບຄໍາຖາມຂອງທ່ານບໍ່ດົດ ໂດຍການກ່າວຄໍາອຸປະມາເລື່ອງໄທຊາມາເລຍຜູ້ໃຈດີ.
ອີງຕາມຄໍາອຸປະມານັ້ນວ່າ:

“ຍັງມີຊາຍຄົນໜຶ່ງລົງຈາກນະຄອນເປຣູຊາເລັມໄປຍັງເມືອງເປຣີໂກ ແລະ ຕົກຢູ່ໃນກໍາມີຂອງພວກ
ນັກປຸ້ນ. ພວກປຸ້ນໄດ້ເອົາທຸກສິ່ງທີ່ຊາຍຜູ້ນັ້ນມີທັງຕົບຕີລາວ ແລະ ປະຖິ້ມໄວ້ເກືອບຕາຍ....

“ແຕ່ມີໄທຊາມາເລຍຄົນໜຶ່ງທີ່ເດີນທາງມາພໍ້ຊາຍຄົນນັ້ນ ແລະ ເມື່ອເຫັນລາວແລ້ວກໍມີໃຈເມດຕາ
ລົງສານ,

“ລາວຈຶ່ງເຂົ້າໄປຊ່ອຍເອົານໍ້າມັນ ແລະ ນໍ້າອະງຸ່ນຖອກໃສ່ບາດແຜ ແລະ ເອົາຜ້າພັນບາດໃຫ້,
ແລ້ວກໍໂຈມຊາຍຄົນນັ້ນຂຶ້ນຂໍ້ເທິງຫລັງສັດຂອງຕົນ ນໍາໄປຮອດໂຮງແຮມ ແລະ ເອົາໃຈໃສ່
ບົວລະບັດລາວ.

“ວັນຕໍ່ມາ ລາວໄດ້ເອົາເງິນສອງຫລຽນໃຫ້ເຈົ້າຂອງໂຮງແຮມ ແລະ ສັ່ງວ່າ, ຈົ່ງຊ່ອຍເບິ່ງແຍງ
ຊາຍຄົນນີ້ໃຫ້ດີເນີ, ຖ້າເຈົ້າຈ່າຍເກີນນີ້ໄປເທົ່າໃດ ເມື່ອຂ້ອຍກັບມາ ຂ້ອຍຈະຈ່າຍຄືນໃຫ້.”⁵

ບໍ່ເໝືອນປະໂລຫິດຊາວຢິວ ແລະ ຄົນເລວີ ຜູ້ໄດ້ຢ່າງເວັ້ນກາຍຊາຍຜູ້ເຈັບຄົນນັ້ນ, ທີ່ເປັນຄົນຊາດດຽວ
ກັບຕົນ, ແຕ່ໄທຊາມາເລຍບໍ່ແຍກເຊື້ອແຍກຊາດ. ລາວໄດ້ສະແດງຄວາມເມດຕາດັ່ງເຊ່ນພຣະຄິດ.
ພຣະເຊື້ອໄດ້ສອນເຮົາຜ່ານຄໍາອຸປະມາເລື່ອງນີ້ວ່າ ທຸກຄົນເປັນເພື່ອນບ້ານຂອງເຮົາ.

ບໍ່ດົນມານີ້ ທີ່ປຶກສາຄົນໜຶ່ງຂອງອະທິການໄດ້ແບ່ງປັນປະສົບການທີ່ສອນເຖິງຄວາມສໍາຄັນ
ຂອງເພື່ອນບ້ານແຕ່ລະຄົນ. ເມື່ອລາວຫລຽວເບິ່ງຜູ້ມາປະຊຸມ, ລາວເຫັນເດັກນ້ອຍຄົນໜຶ່ງ ມີກັບສິສິ
ໃຫຍ່ກັບທີ່ມີຫລາຍສິ. ເມື່ອລາວຫລຽວເບິ່ງສະມາຊິກທົ່ວໄປໃນຫວອດ, ລາວປຽບທຽບເຂົ້າເຈົ້າ
ໃສ່ກັບສິຕ່າງໆຂອງສິສິເຫລົ່ານັ້ນ, ຕ່າງຄົນກໍມີຈຸດພິເສດຂອງໃຜມັນ.

ລາວກ່າວວ່າ, “ສິທີ່ເຂົ້າເຈົ້ານໍາມາສູ່ຫວອດ ແລະ ໂລກນີ້ເປັນສິຂອງເຂົ້າເຈົ້າເອງ. ເຂົ້າເຈົ້າມີຄວາມ
ຂຶ້ນແຂງໃນຕົວ, ມີຄວາມອ່ອນແອ, ມີຄວາມທະເຍີທະຍານ, ແລະ ມີຄວາມຝັນຂອງຕົນເອງ. ແຕ່ເມື່ອ
ມາລວມເຂົ້າກັນ, ເຂົ້າເຈົ້າຈະເປັນສິສັນຕ່າງໆລວມກັນເປັນກັບໜຶ່ງທາງວິນຍານ. ...

“ຄວາມເປັນໜຶ່ງເປັນຄຸນນະພາບທາງວິນຍານ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຫວານຊື່ນແຫ່ງຄວາມສັ່ນຕິສຸກ ແລະ ຈຸດປະລິງທີ່ມາຈາກການເປັນຜູ້ໜຶ່ງໃນຄອບຄົວ. ... ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນ ໄດ້ດີທີ່ສຸດເທົ່າໆກັບທີ່ພວກເຈົ້າຢາກໄດ້. ... ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ວ່າ ບໍ່ມີຄົນຫວັງທຳຮ້າຍພວກເຈົ້າ. [ໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ເຄີຍຢູ່ຕາມລຳພັງ.]”⁶

ເຮົາສ້າງຄວາມເປັນໜຶ່ງນັ້ນ ແລະ ແບ່ງປັນສິສັນນິເສດຂອງເຮົາຜ່ານຄວາມເມດຕາ: ການກະທຳດ້ວຍ ຄວາມດີ.

ພວກເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສຶກເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍບໍ່? ພວກເຈົ້າເຄີຍສັງເກດເຫັນຄົນທີ່ເປົ່າປ່ຽວດຽວດາຍບໍ່, ຜູ້ມີຊີວິດທີ່ເປັນພຽງສີຂາວດຳເທົ່ານັ້ນ? ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສັງເກດເຫັນ ພວກເຈົ້າໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າມາສິສັນນິເສດເຂົ້າມາສູ່ຊີວິດຂອງຄົນອື່ນດ້ວຍຮອຍຢືມ, ດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອ່ອນຫວານ, ຫລື ດ້ວຍຈິດໝາຍນ້ອຍໃຫ້ກຳລັງໃຈ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ໄດ້ສອນເຮົາເຖິງວິທີພົບປະສັງສັນກັບໝູ່ເພື່ອນ ແລະ ທຸກຄົນທີ່ເຮົາ ພົບເຫັນ ເມື່ອເພິ່ນສອນກຸ່ມຍິງໝູ່ຂອງສາສນາຈັກວ່າ, “ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍໃຫ້ ພວກເຈົ້າຈົ່ງມີຄວາມກ້າຫານທີ່ຈະຫລີກເວັ້ນຈາກການເວົ້າສຽດສິຄົນອື່ນ, ຈົ່ງກ້າຫານທີ່ຈະເບິ່ງວ່າ ທຸກຄົນຮູ້ສຶກໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບ ແລະ ຮັກແພງ.”⁷

ເຮົາສາມາດເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງໄທຊາມາເລຍຄົນນັ້ນ ແລະ “ປ່ຽນໂລກ” ໂດຍຄວາມເມດຕາ ຂອງຄົນໆດຽວນັ້ນ.⁸ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊັກຊວນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໃຫ້ເຮັດສິ່ງໜຶ່ງແບບໄທຊາມາເລຍ ໄດ້ເຮັດໃນອາທິດທີ່ຈະມາເຖິງນີ້. ມັນອາດໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ເຮັດເກີນກວ່າການເປັນ ໝູ່ເພື່ອນທຳມະດາ, ຫລື ຕ້ອງໄດ້ເຊົາອາຍ. ພວກເຈົ້າອາດເລືອກຮັບໃຊ້ບາງຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ເຮັດຄວາມດີ ນຳພວກເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າສັນຍາວ່າ ຖ້າພວກເຈົ້າເອື້ອມອອກໄປເກີນກວ່າການເຮັດສິ່ງທີ່ງ່າຍດາຍ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກດີທີ່ສຸດຢູ່ໃນໃຈ, ຄວາມດີນັ້ນຈະເລີ່ມກາຍເປັນພາກສ່ວນໜຶ່ງຢູ່ໃນຊີວິດຂອງ ພວກເຈົ້າໄປແຕ່ລະວັນ. ພວກເຈົ້າຈະເຫັນວ່າຄວາມເມດຕາສາມາດນຳຄວາມສຸກ ແລະ ການເປັນ ໜຶ່ງມາສູ່ບ້ານເຮືອນ, ຫ້ອງຮຽນ, ຫວອດ, ແລະ ໂຮງຮຽນຂອງພວກເຈົ້າໄດ້. “ຈົ່ງຈິຈຳໄວ້ວ່າ: ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ.”

ບໍ່ພຽງແຕ່ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຮັກທຸກຄົນເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ພຣະອົງຍັງໄດ້ຮັບໃຊ້ທຸກຄົນນຳອີກ. ຈົ່ງຂະຫຍາຍ ຄວາມດີຂອງພວກເຈົ້າອອກໃຫ້ຫລາຍໆຄົນ. ທັງຄົນຖ້ຳຄົນໝູ່ຈະໄດ້ຮັບພອນອັນໃຫຍ່ຍິ່ງເພາະ

ການຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມດີຂອງພວກເຈົ້າ. ປະທານມອນສັນນັບແຕ່ຕອນເຝິ່ນຍັງນ້ອຍ, ກໍມີບ່ອນ
ພິເສດໃນຫົວໃຈຂອງເຝິ່ນສຳລັບຄົນເຖົ້າຄົນແກ່. ເຝິ່ນຮູ້ຈັກເຖິງຄຸນຄ່າຂອງການແວ່ໄປຢ້ຽມ, ຮອຍຍິມ
ຫລື ການຈັບມືທີ່ອ່ອນເພຍ ແລະ ຫ່ຽວຍານ. ຕົວຢ່າງທີ່ລຽບງ່າຍເຖິງຄວາມໃຈບຸນນັ້ນ ໄດ້ນຳສິສັນ
ຕ່າງໆ ສູ່ຊີວິດຂອງບາງຄົນ ຊຶ່ງບາງເທື່ອເຮັດໃຫ້ມີທົ່ວມເຫງົາ ແລະ ເລື່ອນໄປຢ່າງຊ້າໆ ເປັນມື້ທີ່
ເບີກບານມ່ວນຊື່ນໄດ້. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຊັກຊວນພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນໃຫ້ຄິດກ່ຽວກັບພໍ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ ແລະ
ຄົນເຖົ້າແກ່ຂະລາ. ຈົ່ງຫລຽວເບິ່ງບາງຄົນຢູ່ໃນ ໂບດໃນມື້ອື່ນ ແລະ ເບິ່ງວ່າມີຜູ້ໃດບໍ່ທີ່ເຖົ້າແກ່
ທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນສິສັນຕິມໃສ່ຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້. ບໍ່ຕ້ອງເຮັດຫຍັງຫລາຍ—ພຽງແຕ່ເວົ້າ
ເອີ້ນຊື່ຖາມສະບາຍດີ, ເວົ້າລິມນຳເລັກນ້ອຍ, ເວລາຊ່ອຍເຫລືອເທົ່ານັ້ນກໍພໍ. ພວກເຈົ້າສາມາດເປີດ
ປະຕູ ຫລື ຖາມຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າຢູ່ບ້ານ ແລະ ໃນຮົ່ວສວນຂອງເຂົາເຈົ້າ. ວຽກງານງ່າຍໆ
ທີ່ຄົນໜຸ່ມຄືພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດອາດເປັນສິ່ງທີ່ຍາກທີ່ສຸດສຳລັບຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່. “ຈົ່ງຈິ່ຈຳໄວ້ວ່າ:
ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ.”

ບາງເທື່ອການເປັນຄົນມີເມດຕາອາດເປັນສິ່ງຍາກທີ່ສຸດທີ່ຈະເຮັດໃນຄອບຄົວຂອງເຮົາເອງ.
ການເປັນຄອບຄົວທີ່ເຂັ້ມແຂງຮຽກຮ້ອງຄວາມພະຍາຍາມ. “ຈົ່ງຊິນບານ, ຮູ້ຈັກຊ່ອຍ, ແລະ
ຮູ້ຈັກເຫັນໃຈຄົນອື່ນ. ບັນຫາມີຢູ່ໃນບ້ານ ເນື່ອງມາຈາກຄົນໃນຄອບຄົວເວົ້າຈາ ແລະ ປະພຶດຕິນ
ໃນທາງທີ່ເຫັນແກ່ຕົວ ຫລື ບໍ່ດີ. ໃຫ້ພວກເຈົ້າຄິດກ່ຽວກັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຄົນອື່ນໃນຄອບຄົວ.
ໃຫ້ສະແຫວງຫາການເປັນຄົນມັກສະຫງົບ ແທນທີ່ຈະເວົ້າອ້ອ້ອ້, ຕິບຕິ, ແລະ ຜິດຖຽງກັນ.”⁹
“ຈົ່ງຈິ່ຈຳໄວ້ວ່າ: ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ.”

ພະເປຊູຣັກເດັກນ້ອຍ, ໄດ້ອູ້ມເອົາເດັກນ້ອຍໄວ້ໃນອ້ອມແຂນຂອງພຣະອົງ, ແລະ ອວຍພອນເຂົາ.¹⁰
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ, ພວກເຈົ້າສາມາດເປັນພອນໃຫ້ແກ່ເດັກນ້ອຍທຸກຄົນດ້ວຍ
ຄວາມເມດຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄົນຢູ່ໃນເຮືອນຂອງພວກເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າອິດທິພົນ ແລະ ຕົວຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າສຳຄັນຫລາຍຂະໜາດໃດສຳລັບ
ເດັກນ້ອຍ. ບໍ່ດົນນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບຈິດໝາຍນ້ອຍສະບັບໜຶ່ງຈາກເພື່ອນຄົນໜຶ່ງຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງ
ສູນລ້ຽງເດັກຢູ່ທີ່ໂຮງຮຽນອຸດົມ. ຊາຍໜຸ່ມຍິງໜຸ່ມຫລາຍຄົນທີ່ໄປເຂົ້າໂຮງຮຽນນັ້ນເປັນສະມາຊິກ
ຂອງສາສນາຈັກ. ລາວໄດ້ເລົ່າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຟັງວ່າ:

“ໃນຂະນະທີ່ຂ້ອຍຢ່າງໄປຕາມທາງຢ່າງໃນຕຶກ ໂຮງຮຽນນຳພວກເດັກນ້ອຍ ຂ້ອຍດີໃຈຫລາຍທີ່
ໄດ້ເຫັນຮູບພະເປຊູ ຫລື ຮູບພຣະວິຫານຕິດຢູ່ຂ້າງໃນປະຕູຂອງຜູ້ໄວ້ເຄື່ອງຂອງນັກຮຽນ. ເດັກນ້ອຍ
ຄົນໜຶ່ງໄດ້ຫລຽວເຫັນຮູບພະເປຊູຕອນນາງນັກຮຽນຄົນໜຶ່ງໄຂຜູ້ໄວ້ເຄື່ອງຂອງນາງ ແລະ ໄດ້ເວົ້າວ່າ

“ເບິ່ງຫິນແມ ພຣະເຢຊູຢູ່ໂຮງຮຽນພວກເຮົາ!” ຄໍານັ້ນປະທັບໃຈຫລາຍ ຈົນວ່ານາງນໍ້າຕາໄຫລ ແລະ ນາງໄດ້ກົມລົງມາໂອບກອດເດັກນ້ອຍຜູ້ນັ້ນ. ຂ້ອຍຂອບໃຈຍິງໝູ່ຄົນນັ້ນສໍາລັບຕົວຢ່າງທີ່ດີຂອງ ນາງແກ່ຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຂ້າງນາງ. ມັນຊ່າງເປັນສິ່ງເຊິດຊູໃຈແທ້ໆ ທີ່ເຫັນວ່າຄົນໝູ່ຫລາຍຄົນ ພະຍາຍາມຍຶດໝັ້ນໃນຄວາມຈິງ ແລະ ຄວາມຊອບທໍາ ແລະ ເຮັດພາກສ່ວນຂອງຕົນໃນການ ເຊື່ອເຊິນພຣະວິນຍານໃຫ້ມາສະຖິດຢູ່ໃນຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນມັນຈະເປັນຊ່ວງເວລາ ທີ່ຫຍຸ້ງຍາກ, ເຕັມໄປດ້ວຍສຽງ ແລະ ຄວາມຫຍາບຄາຍຢູ່ໃນໂລກ ທີ່ອ້ອມຮອບເຂົາ. ພວກເຮົາມີຄົນໝູ່ທີ່ດີແທ້ໆຢູ່ໃນສາສນາຈັກ.”

ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນດ້ວຍກັບລາວ! ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າປ່ຽນແປງໂລກໂດຍການ ໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍກໍາລັງ “ກາຍເປັນຄົນ ທີ່ພຣະອົງຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າເປັນ.”¹¹

ຂອບໃຈສໍາລັບການດໍາລົງຊີວິດທີ່ມີເມດຕາ: ສໍາລັບການຮ່ວມຄົນທີ່ແຕກຕ່າງເຂົ້າກັບພວກເຈົ້າ; ສໍາລັບການເຮັດຄວາມດີຕໍ່ໝູ່ເພື່ອນ, ຕໍ່ຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່, ຕໍ່ຄອບຄົວຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຕໍ່ເດັກນ້ອຍ; ສໍາລັບການເປັນເພື່ອນບ້ານຕໍ່ຄົນທີ່ເງົາຫງອຍ ແລະ ຕໍ່ຄົນທີ່ມີການທ້າທາຍ ແລະ ເຈັບປວດໃຈ. ຜ່ານຄວາມເມດຕາຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າ “ໄດ້ຊື່ບອກໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຜູ້ ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ.”¹² ຂອບໃຈທີ່ຈິຈໍາວ່າ “ຄວາມເມດຕາເລີ່ມຕົ້ນຈາກເຮົາ.”

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ປະທານທອນມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມເມດຕາ ຊຶ່ງເຮົາສາມາດຮຽນເຮັດຕາມໄດ້. ຈົ່ງເຮັດຕາມສາດສະດາ. ຈົ່ງຮຽນຮູ້ຈາກ ຕົວຢ່າງຂອງເພິ່ນ ແລະ ພັງຖ້ອຍຄໍາຂອງເພິ່ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ແລະ ຮູ້ວ່າຜ່ານໂຈເຊບ ສະມິດ ຖານະປະໂລຫິດໄດ້ຖືກຟື້ນຟູຕໍ່ແຜ່ນດິນໂລກອີກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ຮັກເຮົາແຕ່ລະຄົນ. ພະອົງໄດ້ມອບຊີວິດຂອງ ພະອົງເພື່ອເຮົາທຸກຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພຣະເຢຊູຄຣິດເປັນຈຸດໃຈກາງຢູ່ໃນ ຊີວິດຂອງເຮົາ ແລະ “ຕິດຕາມເສັ້ນທາງຂອງພຣະອົງ” ໂດຍການຮັກ ແລະ ຮັບໃຊ້ຊຶ່ງກັນແລະກັນ.¹³ ໂດຍການເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຮົາຈະສາມາດເຮັດໃຫ້ໂລກນີ້ເປັນບ່ອນທີ່ດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າໄດ້ ເພາະວ່າ, “ພວກເຮົາເຊື່ອໃນການເປັນຄົນມີເມດຕາ.”¹⁴ ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານ, ໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ເບິ່ງ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
2. See *Oxford English Dictionary Online*, 2nd ed. (1989), “benevolent” oed.com.
3. “Kindness Begins with Me,” *Children’s Songbook*, 145.
4. “Guardians of Virtue,” *Strength of Youth Media 2011: We Believe* (DVD, 2010); also available at lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. ລູກາ 10:25, 27, 29, 30, 3335.
6. Jerry Earl Johnston, “The Unity in a Ward’s Uniqueness,” *Mormon Times*, Feb. 9, 2011, M1, M12.
7. Thomas S. Monson, “May You Have Courage,” *Liahona*, May 2009, 125.
8. “Guardians of Virtue.”
9. ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງຊາວໜຸ່ມ (booklet, 2001), 10.
10. ເບິ່ງ ມາລະໂກ 10:16.
11. “Guardians of Virtue.”
12. “Guardians of Virtue.”
13. “Guardians of Virtue.”
14. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ຜູ້ປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳ

ໂດຍ ອິເລນ ແອັສ ດັຕັນ

ປະທານ ໂຄງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ບາງເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດຊອກຫາຄຳທີ່ເໝາະສົມມາກ່າວກ່ຽວກັບສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂໍໃຫ້ພຣະວິນຍານມາເປັນພະຍານແກ່ພວກເຈົ້າກ່ຽວກັບຄຸນລັກສະນະອັນສູງສຸດ ແລະ ໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບ ນິລັນດອນຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າເປັນຄວາມຫວັງຂອງອິດສະຣາເອນ. ພວກເຈົ້າເປັນທິດາທີ່ສູງສຸກ ແລະ ຖືກເລືອກສັນໄວ້ຂອງພຣະບິດາເທິງສະຫວັນ.

ເດືອນແລ້ວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ມີໂອກາດໄປຮ່ວມພິທີແຕ່ງງານຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງນາງຄິນໜຶ່ງ ຜູ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກນັບແຕ່ນາງເກີດມາ. ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອງຜະນຶກນັ້ນ, ຫລຽວເບິ່ງດອກໄຟຫ້ອຍຢູ່ເປັນພວງຈາກເພດານອັນສວຍງາມນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຶ່ງມີທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ອູ້ມນາງເທື່ອທຳອິດ. ແມ່ຂອງນາງໄດ້ນຸ່ງຊຸດສີຂາວໃຫ້ນາງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ນາງເປັນ ນາງນ້ອຍທີ່ງາມທີ່ສຸດ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍເຫັນມາ. ແລ້ວນາງສາວຄິນນັ້ນໄດ້ຢ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ນຸ່ງຊຸດຂາວຄືກັນ. ນາງສວຍງາມເປັນຕາໜ້າຮັກແທ້ໆ. ໃນຂະນະທີ່ນາງພວມຢ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ປາຖະໜາຈົນສຸດຫົວໃຈຫວັງວ່າ ຍິງໝູ່ມທຸກຄົນຈະສາມາດວາດພາບເຫັນຕົນເອງ ແບບນັ້ນ ແລະ ພະຍາຍາມຮັກສາຕົວໃຫ້ມີຄ່າຄວນສະເໝີທີ່ຈະໄດ້ເຮັດ ແລະ ຮັບເອົາພັນທະສັນຍາ ທີ່ສັກສິດ ແລະ ຮັບເອົາພິທີການຂອງພຣະວິຫານ ເພື່ອຕຽມຕົວຕໍ່ພອນແຫ່ງຄວາມສູງສົ່ງ.

ໃນຂະນະທີ່ຄູ່ບ່າວສາວໄດ້ຄູ່ເຂົ້າລົງຂ້າງແທ່ນບູຊາ, ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັນຍາທີ່ເກີນກວ່າຈະເຂົ້າໃຈໄດ້ ຊຶ່ງຈະເປັນພອນ, ເປັນພະລັງ, ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອເຂົາເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງຊີວິດ. ໃນເວລານັ້ນເອງເບິ່ງຄືວ່າ ໂລກໄດ້ຢຸດສະຫງັກ ແລະ ສະຫວັນຊື່ນຊົມ. ໃນຂະນະທີ່ຄູ່ບ່າວສາວພວມຫລຽວເບິ່ງແວ່ນໃຫຍ່ທີ່ຫ້ອຍ ຢູ່ເທິງຝາ, ເຈົ້າບ່າວຖືກຖາມວ່າລາວເຫັນຫຍັງ, “ເຫັນທຸກຄົນທີ່ລ່ວງລັບໄປແລ້ວ.” ແລ້ວຄູ່ບ່າວສາວ ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງແວ່ນທີ່ຫ້ອຍຢູ່ຝາອີກເບື້ອງກົງກັນຂ້າມ ແລ້ວເຈົ້າສາວໄດ້ກ່າວອອກມາດ້ວຍນ້ຳຕາວ່າ, “ຂ້ານ້ອຍເຫັນທຸກຄົນທີ່ຈະເກີດຫລັງຈາກພວກຂ້ານ້ອຍ.” ນາງເຫັນຄອບຄົວໃນອານາຄົດຂອງນາງ—

ລູກຫລານຂອງນາງ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ນາງເຂົ້າໃຈໃນເວລາເຖິງຄວາມສຳຄັນທີ່ຈະເປັນຄົນບໍລິສຸດ ແລະ ມີຄຸນນະທຳ. ບໍ່ມີພາບໃດທີ່ສວຍງາມໄປກວ່າການໄດ້ເຫັນຄູ່ບ່າວສາວນັ້ງຄູ່ເຂົ້າລົງນຳກັນຢູ່ ຂ້າງແທ່ນບູຊາຢູ່ໃນພຣະວິຫານ.

ຊ່ວງລະຍະທີ່ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນໂຄງການຍິງໝູ່ ເປັນຊ່ວງເວລາຕຽມຕົວພວກເຈົ້າສຳລັບພຣະວິຫານ. ຢູ່ໃນນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພອນ ຊຶ່ງພວກເຈົ້າມີສິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບມັນໃນຖານະທີ່ເປັນທິດາ ຂອງພຣະເຈົ້າ. ພຣະບິດາເທິງສະຫວັນຂອງພວກເຈົ້າຮັກພວກເຮົາ ແລະ ຢາກໃຫ້ພວກເຈົ້າມີ ຄວາມສຸກ. ວິທີເຮັດສິ່ງນີ້ຄືທີ່ຈະເດີນໄປໃນເສັ້ນທາງແຫ່ງຄຸນນະທຳ¹ ແລະ ຍິດໝັ້ນຢູ່ກັບພັນທະສັນຍາ ຂອງພວກເຈົ້າ.²

ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນໂລກທີ່ນັບມື້ນັບມີຄວາມເປີເປື້ອນເລື່ອງສິນທຳ, ຄວາມຊົ່ວຮ້າຍ, ໃຊ້ຜູ້ຍິງ, ແລະ ບິດເບືອນບົດບາດຫລາຍຂຶ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງຢືນປົກປ້ອງຕົວເອງ, ຄອບຄົວ, ແລະ ທຸກຄົນທີ່ພວກເຈົ້າພົບປະສັງສັນດ້ວຍ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້.

ຄຳວ່າ ຄຸນນະທຳ ແລະ ເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄືຫຍັງ? “ຄຸນນະທຳຄືຄວາມຄິດ ແລະ ການປະພຶດ ຕາມມາດຕະຖານສູງ. ມັນຮ່ວມດ້ວຍຄວາມບໍລິສຸດທາງກາຍ ແລະ ໃຈ.”³ ຄຳວ່າ ເປັນຄົນປົກປ້ອງ ຮັກສາຄືຫຍັງ? ຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄືຄົນທີ່ປົກປ້ອງ, ເປັນກຳບັງ, ແລະ ປ້ອງກັນ.⁴ ດັ່ງນັ້ນ, ໃນຖານະ ທີ່ເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄຸນນະທຳ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປົກປ້ອງ, ຕ້ອງເປັນກຳບັງ, ແລະ ປ້ອງກັນຄວາມ ບໍລິສຸດທາງໃຈໄວ້ ເພາະອຳນາດຂອງການສ້າງຊີວິດມະຕະເປັນອຳນາດທີ່ສັກສິດ ແລະ ສູງສົ່ງ ແລະ ຈະຕ້ອງປົກປ້ອງມັນໄວ້ຈົນເຖິງມື້ແຕ່ງງານ. ຕ້ອງມີຄຸນນະທຳ ກ່ອນຈະໄດ້ມີພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ເປັນເພື່ອນ ແລະ ນຳພາ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງມີການນຳພານັ້ນ ກ່ອນຈະສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ ໄດ້ຢ່າງມີປະສິດທິພາບ. ຕ້ອງມີຄຸນນະທຳກ່ອນຈະສາມາດເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້. ແລະ ຈະຕ້ອງມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະຢືນຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ ສຳລັບເວລານັ້ນ. ຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວ ແລະ ມາດຕະຖານທີ່ຢູ່ໃນປື້ມ ສຳລັບຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງ ຊາວໝູ່ ແມ່ນສຳຄັນຫລາຍ. ການດຳລົງຊີວິດຕາມຫລັກທຳທີ່ບົ່ງໄວ້ຢູ່ໃນປື້ມຫົວນ້ອຍນັ້ນ ຈະເພີ່ມຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ ແລະ ຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ ກາຍເປັນຄົນ “ທີ່ເໝາະສົມ ຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ.”⁵

ລະດູຮ້ອນປີກາຍນີ້, ຍິງໝູ່ໝູ່ໜຶ່ງຈາກເມືອງອາພາຍ, ລັດຢູທາ ໄດ້ຕັດສິນໃຈທີ່ຈະກາຍເປັນ “ຄົນທີ່ເໝາະສົມຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ.” ເຂົາເຈົ້າຕັ້ງໃຈທີ່ຈະເອົາໃຈໃສ່ເລື່ອງພຣະວິຫານ ໂດຍການພາກັນຢ່າງຈາກພຣະວິຫານດະເນເປີ ຢູທາ ໄປຫາພຣະວິຫານເຊົາເລັກ, ເປັນລະຍະທາງ

22 ໄມ (35 ກິໂລແມັດ), ດັ່ງເຊັ່ນ ຈອນ ໂຣ ໂມຍໂອ ຜູ້ບຸກເບີກຄົນໜຶ່ງໄດ້ເຮັດ. ບະລາເຕີ ໂມຍໂອ ເປັນຊ່າງຕັດຫີນ ຜູ້ຊົງສາສດາບຣິກຳ ຍັງ ໄດ້ຂໍໃຫ້ມາສ້າງພຣະວິຫານເຊົາເລັກ. ແຕ່ລະອາທິດ ລາວໄດ້ຍ່າງປະມານ 22 ໄມ ຈາກເຮືອນຂອງລາວໄປຫາພຣະວິຫານ. ໜ້າທີ່ຢ່າງໜຶ່ງຂອງລາວຄືການ ສະຫລັກຖ້ອຍຄຳວ່າ “ສັກສິດແຕ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ” ໃສ່ຝາເບື້ອງຕາເວັນອອກຂອງພຣະວິຫານ ເຊົາເລັກ. ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນສິ່ງງ່າຍ ແລະ ກໍເຄີຍປະເຊີນກັບອຸປະສັກຫລາຍເທື່ອ. ເທື່ອໜຶ່ງ, ງົວໂຕໜຶ່ງ ຂອງເພິ່ນໄດ້ເຕະຂາເພິ່ນ. ເພາະຂາເບື້ອງນັ້ນຂອງລາວບໍ່ຫາຍດີ, ໝໍ້ຈິ່ງໄດ້ຕັດມັນອອກ. ແຕ່ສິ່ງນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ຢຸດຢັ້ງລາວຈາກຄວາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະສ້າງພຣະວິຫານໃຫ້ແລ້ວດັ່ງທີ່ລາວໄດ້ສັນຍາໄວ້ກັບ ສາດສະດາ. ລາວໄດ້ສ່ຽນໄມ້ເຮັດເປັນຂາປອມ ແລະ ຫລັງຈາກຫລາຍອາທິດ ລາວກໍສາມາດຍ່າງໄດ້ ໄປໄກເຖິງ 22 ໄມ ໄປຫາພຣະວິຫານເພື່ອເຮັດວຽກຕາມທີ່ລາວໃຫ້ສັນຍາຈະເຮັດ.⁶

ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມຂອງຫວອດຊິເຕີ ຮຽວ ໜ່ວຍທິຫົກ ໄດ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງໃນລະຍະຄວາມຍາວເທົ່າກັນນັ້ນ ແທນບັນພະບຸລຸດຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ແທນບາງຄົນຜູ້ໄດ້ດົນໃຈເຂົາເຈົ້າໃຫ້ຄົງຢູ່ໃນຄຸນນະທຳ ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຝຶກທຸກອາທິດຕອນເຮັດກິດຈະກຳຮ່ວມກຸ່ມ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າພາກັນຍ່າງໄປ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ແບ່ງປັນສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບ ພຣະວິຫານ.

ເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງໄປພຣະວິຫານໃນຕອນເຊົ້າດ້ວຍການອະທິຖານ. ໃນຕອນເຂົາເຈົ້າເລີ່ມຕົ້ນ ອອກເດີນທາງ, ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມປະທັບໃຈຫລາຍນຳຄວາມໝັ້ນໃຈຂອງເຂົາເຈົ້າ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ ຕຽມຕົວເປັນຢ່າງດີ ແລະ ຮູ້ວ່າພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະອອກເດີນທາງ. ສາຍຕາຂອງເຂົາເຈົ້າຈົດຈຸ່ຢູ່ທີ່ເປົ້າໝາຍ. ແຕ່ລະບາດກ້າວທີ່ເຂົາເຈົ້າກ້າວໄປ ເປັນສັນຍາລັກໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ ເມື່ອພວກເຈົ້າຕຽມຕົວ ໃນຕອນນີ້ເພື່ອໄປພຣະວິຫານ. ການຕຽມສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າແມ່ນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການອະທິຖານ ທຸກວັນ, ການອ່ານພຣະຄຳພີມ່ອນທຸກວັນ, ແລະ ການບັນລຸຄວາມກ້າວໜ້າສ່ວນຕົວຂອງພວກເຈົ້າ.

ໃນລະຫວ່າງທາງ, ຍິງໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນຍ່າງຕໍ່ໄປ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ປະເຊີນກັບອຸປະສັກຫລາຍຢ່າງ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າບໍ່ຍອມຫລົດລະຈາກເປົ້າໝາຍຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຕີນຂອງບາງຄົນເລີ່ມໄຂ້ເພອງ, ແລະ ຫົວເຂົາຂອງບາງຄົນ ເລີ່ມອ່ອນເພຍ, ແຕ່ເຂົາເຈົ້າຍັງກ້າວເດີນຕໍ່ໄປ. ສຳລັບພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນ, ພວກເຈົ້າກໍຈະປະເຊີນກັບອຸປະສັກຄືກັນຢູ່ໃນເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າໄປພຣະວິຫານ, ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະຕັ້ງໃຈມຸ້ງໜ້າຕໍ່ໄປ. ຍິງໜຸ່ມກຸ່ມນັ້ນໄດ້ຍ່າງໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ຜູ້ນຳຂອງເຂົາເຈົ້າ ແຕ້ມໃຫ້ເປັນເສັ້ນທາງທີ່ປອດໄພ ແລະ ເປັນທາງລັດທີ່ສຸດ. ເສັ້ນທາງຂອງພວກເຈົ້າກໍຄືກັນໄດ້ ຖືກແຕ້ມໄວ້ໃຫ້ແລ້ວ ແລະ ພວກເຈົ້າແນ່ໃຈໄດ້ວ່າ ບໍ່ແມ່ນແຕ່ພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຄີຍຢ່າງມາແລ້ວ, ແຕ່ພຣະອົງຈະຍ່າງໄປນຳພວກເຈົ້ານຳອີກ—ທຸກບາດກ້າວ.

ໃນລະຫວ່າງເສັ້ນທາງທີ່ເດີນໄປຫາພຣະວິຫານ, ຈະມີພໍ່, ແມ່, ຄົນໃນຄອບຄົວ, ແລະ ຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດຄອບເປັນຜູ້ປົກປັກຮັກສາພວກເຈົ້າ. ໜ້າທີ່ຂອງເຂົາເຈົ້າຄືທີ່ຈະຊ່ວຍທຸກຄົນ ໃຫ້ປອດໄພ ແລະ ໄດ້ຮັບການປົກປ້ອງຈາກສິ່ງອັນຕະລາຍ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຄອຍເບິ່ງວ່າ ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມ ເຫລົ່ານັ້ນມີນ້ຳກິນພຽງພໍເພື່ອຊຸກຳລັງ. ຕາມເສັ້ນທາງກໍມີສະຖານທີ່ປະຖົມພະຍາບານນຳອີກ ໂດຍກຸ່ມຜູ້ນຳຖານະປະໂລຫິດ ເພື່ອຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ດື່ມນ້ຳ. ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພໍ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ແມ່ຂອງພວກເຈົ້າ, ອະທິການຂອງພວກເຈົ້າ, ແລະ ຫລາຍຄົນຈະເປັນຄົນປົກປັກ ຮັກສາພວກເຈົ້າ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າເດີນທາງໄປພຣະວິຫານ. ພວກເພິ່ນຈະເອີ້ນເຕືອນ ແລະ ຊື່ທາງ ແລະ ຖ້າຫາກພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ຫລື ເຈັບປວດ, ຫລື ເດີນອອກຈາກເສັ້ນທາງ, ພວກເພິ່ນຈະ ຊ່ວຍເຫລືອພວກເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າປະທັບໃຈຫລາຍເມື່ອປະມານໜຶ່ງໄມ ກ່ອນໄປເຖິງພຣະວິຫານ ອ້າຍຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມພ້ອມດ້ວຍໝູ່ເພື່ອນໄດ້ມາສະໜັບສະໜູນ ແລະ ເຊຍເປັນກຳລັງໃຈໃຫ້ເຂົາເຈົ້າ. ອ້າຍຄົນໜຶ່ງໄດ້ຍົກເອົານ້ອງສາວຂອງລາວຜູ້ຕິນໄຂ່ພອງຂຶ້ນໃສ່ຫລັງ ແລ້ວເຈ່ຍນາງໄປຈົນເຖິງ ພຣະວິຫານ. ເມື່ອກຸ່ມຍິງໜຸ່ມທີ່ໜ້າປະທັບໃຈເຫລົ່ານັ້ນໄປເຖິງຈຸດໝາຍປາຍທາງ, ທຸກຄົນໄດ້ລັງ ນ້ຳຕາ ແລະ ໄດ້ພາກັນຢ່າງເຂົ້າໄປຫາຕົກພຣະວິຫານ ແລະ ຈັບຝາ ແລ້ວສັນຍາໃນໃຈວ່າຈະຮັກສາ ຕົວໃຫ້ມີຄ່າຄວນສະເໝີເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານ.

ການຢ່າງໄປພຣະວິຫານເປັນຄຳອຸປະນາກ່ຽວກັບຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ພໍ່ແມ່ ແລະ ຜູ້ນຳຖານະ ປະໂລຫິດໄດ້ປຶນຍາມຢູ່ຂ້າງທາງໄປຕະຫລອດທາງ. ເຂົາເຈົ້າໄດ້ຈັດຫາສິ່ງຊ່ວຍເຫລືອ ແລະ ການປະຖົມພະຍາບານ. ກຸ່ມຍິງໜຸ່ມກໍໄດ້ຮັກສາ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈກັນ. ກຸ່ມຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຍ້ອງຍໍ ຊົມເຊີຍຄວາມເຂັ້ມແຂງ, ຄວາມຕັ້ງໃຈ, ແລະ ພະລັງຂອງກຸ່ມຍິງໜຸ່ມເຫລົ່ານັ້ນ. ຜູ້ເປັນອ້າຍກໍໄດ້ ເຈ່ຍເອົານ້ອງສາວຜູ້ໄດ້ຮັບບາດເຈັບໄປ. ຄອບຄົວກໍຊົມຊືມນຳລູກສາວຜູ້ໄດ້ບັນລຸການເດີນທາງໄປ ພຣະວິຫານຂອງເຂົາເຈົ້າ ແລະ ໄດ້ພາເຂົາເຈົ້າເມື່ອເຮືອນດ້ວຍຄວາມປອດໄພ.

ໃນການຢູ່ໃນເສັ້ນທາງໄປພຣະວິຫານນັ້ນ, ພວກເຈົ້າຕ້ອງປົກປ້ອງຄຸນນະທຳຂອງຕົນເອງ ແລະ ຂອງຄົນອື່ນທີ່ພວກເຈົ້າພົບປະສັງສັນດ້ວຍຄືກັນ—ເປັນຫຍັງ? ມັນອນໄດ້ສອນຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ມັນອນວ່າ ຄຸນນະທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດເປັນ “ສິ່ງທີ່ມີຄ່າເລີດລ້ຳເໜືອສິ່ງໃດໆທັງສິ້ນ.”⁷

ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະເຮັດແນວໃດ ຈຶ່ງຈະສາມາດເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້ໄດ້? ມັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເຊື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າສາມາດສ້າງຄວາມແຕກຕ່າງໄດ້. ມັນເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມ

ຕັ້ງໃຈ. ຕອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສາວ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າ ໃນບາງຢ່າງເຮົາພຽງຈຳເປັນຕັດສິນໃຈ ເທື່ອດຽວເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດສະເໝີ ແລະ ບໍ່ເຮັດເດັດຂາດໄວ້ໃນ ກະດານນ້ອຍແຜ່ນໜຶ່ງ. ມັນຮ່ວມທັງ: ການເຊື່ອຟັງພຣະວາຈາແຫ່ງປັນຍາ, ການອະທິຖານທຸກວັນ, ການຈ່າຍເງິນສ່ວນສິບ, ແລະ ການໄປໂບດບໍ່ຂາດ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈເທື່ອດຽວເຮັດ ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ແລະ ເມື່ອຕ້ອງໄດ້ຕັດສິນໃຈເຮັດກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນອີກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ຄັກແນ່ວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຄວນເຮັດແນວໃດ ເພາະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈມາກ່ອນແລ້ວ. ເມື່ອຟຸ້ນກຣຽນຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າວ່າ, “ດີເທື່ອດຽວບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ,” ຂ້າພະເຈົ້າກໍຫົວ ແລ້ວເວົ້າວ່າ, “ຂ້ອຍໄດ້ ຕັດສິນໃຈແລ້ວກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຕອນຂ້ອຍມີອາຍຸໄດ້ 12 ປີ.” ການຕັດສິນໃຈໄວ້ລ່ວງໜ້າຈະຊ່ວຍ ພວກເຈົ້າເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໄວ້. ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະຂຽນ ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າຈະເຮັດເລື້ອຍໄປ ແລະ ສິ່ງທີ່ຈະບໍ່ເຮັດຈັກເທື່ອລົງໄວ້. ແລ້ວໃຫ້ໃຊ້ຊີວິດຕາມນັ້ນ.

ການເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳກໍໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄົນສຸພາບ ບໍ່ພຽງແຕ່ນຳ ການນຸ່ງຖືເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ນຳການກ່າວຈາ, ການກະທຳ, ແລະ ການໃຊ້ສອຍສິ່ງບັນເທີງນຳອີກ. ການເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ສິ່ງຖ້ອຍຄຳໃນມິຕິ ຫລື ຮູບພາບອັນທີ່ບໍ່ເໝາະສົມໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຈົ້າສູນເສຍພຣະວິນຍານ, ສູນເສຍ ອຳນາດຖານະປະໂລຫິດ, ຫລືສູນເສຍຄຸນນະທຳຂອງເຂົາເຈົ້າໄປ. ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າ ພວກເຈົ້າ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຄວາມບໍລິສຸດ ເພາະພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ຮ່າງກາຍຂອງພວກເຈົ້າ ເປັນວິຫານ ແລະວ່າອຳນາດທີ່ສັກສິດຂອງການສ້າງມະນຸດຈະບໍ່ຖືກທຳລາຍກ່ອນການແຕ່ງງານ. ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກເຈົ້າມີອຳນາດທີ່ສັກສິດ ຊຶ່ງກ່ຽວພັນກັບການມີໜ້າທີ່ຮັບຜິດຊອບທີ່ສັກສິດ ຂອງການນຳວິນຍານມາສູ່ໂລກ ເພື່ອຮັບເອົາຮ່າງກາຍ ຊຶ່ງຈະເປັນບ້ານໃຫ້ແກ່ວິນຍານນິລັນດອນ ຂອງເຂົາ. ອຳນາດນີ້ກ່ຽວພັນກັບຈິດວິນຍານຂອງຄົນອື່ນໆ. ພວກເຈົ້າເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາບາງສິ່ງທີ່ “ມີຄ່າຫລາຍກວ່າເພັດນິນຈິນດາ.”⁸ ຈົ່ງຊິສັດ. ຈົ່ງເຊື່ອຟັງ. ຈົ່ງຕຽມຕົວ ໃນຕອນນີ້ເພື່ອວ່າພວກເຈົ້າຈະ ເໝາະສົມສຳລັບພອນທຸກປະການທີ່ລໍຖ້າພວກເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະວິຫານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ສຳລັບແມ່ຜູ້ຟັງໃນຄຳຄືນນີ້, ທ່ານເປັນຕົວຢ່າງທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ລູກສາວຂອງທ່ານເລື່ອງຄວາມ ສຸພາບຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ຄຸນນະທຳ—ຂອບໃຈຫລາຍໆ. ຢ່າລັງເລໃຈທີ່ຈະສອນເຂົາວ່າ ເຂົາເປັນທິດາ ຜູ້ສູງສັກຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະວ່າຄຸນຄ່າຂອງເຂົາບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນກັບການນຸ່ງຖືແບບຢັ້ງຢືນ. ແລະ ໃຫ້ເຂົາເຫັນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານຢ່າງສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ຖືກຕ້ອງໃນທ່າທາງ ແລະ ການນຸ່ງຖື ຂອງທ່ານ.⁹ ທ່ານເປັນຄົນປົກປັກຮັກສາຄຸນນະທຳ.

ອາທິດນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຶ້ນໄປຄ້ອຍພູ Ensign Peak ອີກ. ມັນເປັນຕອນເຊົ້າມືດ ແລະ ເມື່ອ
ຂ້າພະເຈົ້າຫລຽວລົງເບິ່ງບ້ານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ—ພຣະວິຫານເຂົາເລັກ—ອີກເທື່ອໜຶ່ງ
ມັນແຈ່ມແຈ້ງ. ກຸ່ມບຸກເບີກໄດ້ມອບທຸກສິ່ງທີ່ເຂົາເຈົ້າມີ ເພື່ອຈະໄດ້ມາຫາຮ່ອມພູນີ້ ເພື່ອວ່າ ພວກເຈົ້າ
ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະສາມາດໄດ້ຮັບພອນຂອງພຣະວິຫານ ແລະ ຜະນຶກເຂົ້າກັບຄອບຄົວຊົ່ວນິລັນດອນ.
ໄດ້ເສຍສະລະສິບປີ, ເຮັດວຽກງານໜັກ, ແລະ ໄດ້ຢ່າງຈາກເມືອງອາພາຍ ມາຫາພຣະວິຫານ—
ເປັນຫຍັງ? ເພາະວ່າ ຄືກັນກັບພວກເຈົ້າ, ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອ! ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນສາດສະດາ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອວ່າ
ເພິ່ນໄດ້ເຫັນ ແລະ ເວົ້າລົມນຳພຣະເຈົ້າ ແລະ ພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຜູ້ຊ່ອຍ
ໃຫ້ລອດ. ເຂົາເຈົ້າເຊື່ອໃນພຣະຄຳພິມມອນ. ຈັ່ງຂຶ້ນແລ້ວ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດກ່າວອອກມາໄດ້ວ່າ,
“ພວກເຮົາເຊື່ອທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາຫວັງທຸກສິ່ງ, ພວກເຮົາອົດທົນມາແລ້ວຫລາຍສິ່ງ, ແລະ ຫວັງທີ່ຈະ
ສາມາດອົດທົນໄດ້ທຸກສິ່ງ.”¹⁰ ເຂົາເຈົ້າໄດ້ອົດທົນຫລາຍສິ່ງ ແລະ ພວກເຮົາກໍສາມາດອົດທົນຄືກັນ.
ພວກເຮົາເຊື່ອໃນຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີ່ສືບສາມ ເພາະມັນເປັນສິ່ງທີ່ຊ່ອຍໃຫ້ພວກເຮົາກາຍເປັນ
ຄົນມີຄ່າຄວນພໍທີ່ຈະເຂົ້າໄປໃນພຣະວິຫານໄດ້ ແລະ ໃນວັນໜຶ່ງ ຢືນຢູ່ໃນທີ່ປະທັບຂອງພຣະບິດາ
ເທິງສະຫວັນໄດ້—ຜ່ານການພິສູດ, ບໍລິສຸດ, ແລະ ຜະນຶກເຂົ້າກັນ. ສິ່ງນີ້ຮຽກຮ້ອງພວກເຈົ້າໃຫ້ເປັນ
“ຄົນທີ່ເໝາະສົມຫລາຍຂຶ້ນສຳລັບອານາຈັກ” ແລະ ວ່າພວກເຈົ້າຈະຕຽມຕົວໃນຕອນນີ້ ແລະ
ມີຄວາມໝັ້ນໃຈວ່າພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດສິ່ງທີ່ຍາກໄດ້.

ເພື່ອນໜຸ່ມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າມີສ່ວນຮ່ວມໃນວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່! ແລະ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້
ເຮັດຢູ່ຄົນດຽວ! ເມື່ອພວກເຈົ້າປົກປ້ອງຄຸນນະທຳ ແລະ ຄວາມບໍລິສຸດຂອງພວກເຈົ້າໄວ້,
ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພະລັງ. ເມື່ອພວກເຈົ້າຮັກສາພັນທະສັນຍາທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ເຮັດ, ພຣະວິນຍານ
ບໍລິສຸດຈະນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງພວກເຈົ້າ. ເຫລົ່າທູດສະຫວັນຈະອ້ອມຮອບພວກເຈົ້າໄວ້. ປະທານ
ທອມມັສ ແອັສ ມອນສອນ ໄດ້ເຕືອນພວກເຮົາວ່າ, “ໃຫ້ຈື່ຈຳໄວ້ວ່າ ເຮົາບໍ່ໄດ້ແລ່ນແຂ່ງຂັນໃນຊີວິດ
ດ້ວຍຕົວຄົນດຽວ; ເຮົາມີສິດທີ່ຈະຂໍຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.”¹¹ ຈົ່ງຕຽມຕົວສຳລັບມື້ນັ້ນ
ເມື່ອພວກເຈົ້າຈະໄດ້ໄປຫາພຣະວິຫານຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະ ຕຽມເຮັດພັນທະສັນຍາອັນສັກສິດ.
ໃນຖານະທີ່ເປັນຄົນປົກປ້ອງຮັກສາຄຸນນະທຳ, ພວກເຈົ້າຈຳເປັນຕ້ອງສະແຫວງຫາພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ
ຢູ່ໃນບ້ານທີ່ສັກສິດຂອງພຣະອົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະເຈົ້າຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ວ່າພຣະບຸດທີ່ຮັກຂອງພຣະອົງ, ພຣະຜູ້ໃຖ່,
ພຣະເຢຊູຄຣິດ, ຊົງພຣະຊົນຢູ່ ແລະ ເປັນເພາະການໃຖ່ ແລະ ອຳນາດຂອງການຊົດໃຊ້ອັນເປັນນິດ
ຂອງພຣະອົງ, ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບການນຳພາ ແລະ ປົກປ້ອງໄປຕະຫລອດທາງ
ໃຫ້ໄປເຖິງພຣະວິຫານ ແລະ ກັບຄືນສູ່ທີ່ປະທັບຂອງພວກພຣະອົງ. ຂ້າພະເຈົ້າອະທິຖານວ່າ

ພວກເຈົ້າແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຂັ້ມແຂງສຳລັບວຽກງານນັ້ນ ຊຶ່ງຈະເປັນຊ່ວງເວລາທີ່ດີທີ່ສຸດ
ສຳລັບພວກເຈົ້າ. ຈົ່ງດຳລົງຊີວິດສຳລັບວັນທີ່ສວຍງາມນັ້ນ ດັ່ງທີ່ກ່າວເຖິງຢູ່ໃນພຣະທຳພຣະນິມິດ
ຕອນພວກເຈົ້າຈະ “ເດີນໄປ ... ໃນຊຸດສີຂາວ [ເພາະພວກເຈົ້າ] ມີຄ່າຄວນພໍ.”¹² ໃນພຣະນາມຂອງ
ພຣະເຢຊູຄິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. See Doctrine and Covenants 25:2.
2. See Doctrine and Covenants 25:13.
3. *Young Women Personal Progress* (booklet, 2009), 70.
4. See thefreedictionary.com/guardian.
5. “More Holiness Give Me,” *Hymns*, no. 131.
6. See Dieter F. Uchtdorf, “Lift Where You Stand,” *Liahona*, Nov. 2008, 55.
7. ໂມ ໂຮໂນ 9:9.
8. ສຸພາສິດ 3:15.
9. See M. Russell Ballard, “Mothers and Daughters,” *Liahona*, May 2010, 1821.
10. ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ 1:13.
11. Thomas S. Monson, “Great Expectations” (Church Educational System fireside for young adults, Jan. 11, 2009), <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. ພຣະນິມິດ 3:4.

ກອງປະຊຸມຂອງອົງການຍິງໝູ່ມສາມັນ

ປະຈັກພະຍານທີ່ມີຊື່ວິດ

ໂດຍ ປະທານ ເຮັນລີ ບີ ໄອລິງ

ທີ່ປຶກສາທິໜຶ່ງໃນຝ່າຍປະທານສູງສຸດ

ເພື່ອນໝູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າເປັນຄວາມຫວັງອັນຮຸ່ງເຮືອງຂອງສາສນາຈັກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈຸດປະສົງຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້ ຄືທີ່ຈະຊ່ວຍພວກເຈົ້າໃຫ້ເຊື່ອວ່າແນວນັ້ນ. ຖ້າຫາກວ່າຄວາມເຊື່ອກາຍເປັນປະຈັກພະຍານອັນເລິກຊຶ້ງຈາກພຣະເຈົ້າ ແລ້ວມັນຈະຫລໍ່ຫລອນການເລືອກປະຈຳວັນຂອງພວກເຈົ້າ. ແລ້ວຈາກສິ່ງທີ່ອາດປະກົດວ່າເປັນການເລືອກອັນເລັກນ້ອຍ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະນຳພາພວກເຈົ້າໄປສູ່ຄວາມສຸກທີ່ພວກເຈົ້າຢາກມີ. ຜ່ານການເລືອກຂອງພວກເຈົ້າ, ພຣະອົງຈະສາມາດອວຍພອນໃຫ້ແກ່ຄົນອື່ນໆຈົນນັບບໍ່ຖ້ວນ.

ການເລືອກຂອງພວກເຈົ້າທີ່ໄດ້ມາຮ່ວມນຳພວກເຮົາໃນຄຳຄືນນີ້ແມ່ນສຳຄັນຫລາຍ. ຍິງໝູ່ມ, ແມ່, ແລະ ຜູ້ນຳ ຫລາຍກວ່າລ້ານຄົນໄດ້ຖືກເຊື່ອເຊີນໃຫ້ມາຮ່ວມ. ໃນຫລາຍສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເລືອກເຮັດ, ພວກເຈົ້າໄດ້ເລືອກມາຮ່ວມນຳພວກເຮົາ. ພວກເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນເພາະຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຈົ້າ.

ພວກເຈົ້າເປັນຜູ້ເຊື່ອພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະເຊໂຊຣິດ. ພວກເຈົ້າເຊື່ອຈິ່ງໄດ້ມາທີ່ນີ້ ເພື່ອຟັງຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງພຣະອົງ ແລະ ມີສັດທາພຽງພໍ, ຫວັງວ່າບາງສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນ ຫລື ຮູ້ສຶກຈະຊ່ວຍເຫລືອໃຫ້ຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າດີຂຶ້ນ. ພວກເຈົ້າຮູ້ສຶກໃນໃຈວ່າ ການຕິດຕາມພຣະເຊໂຊຣິດເປັນວິທີທີ່ພາໄປຫາຄວາມສຸກກວ່າເກົ່າ.

ບັດນີ້, ພວກເຈົ້າອາດບໍ່ຮູ້ວ່າ ນັ້ນຄືການເລືອກອັນສຳຄັນ. ພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກຢາກມາຢູ່ນຳພວກເຮົາເພາະໝູ່ ຫລື ຄອບຄົວ. ພວກເຈົ້າອາດມາຕາມການເຊື່ອເຊີນຂອງບາງຄົນ. ແຕ່ເຖິງແມ່ນພວກເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫລາຍ, ແຕ່ພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກໜ້ອຍໜຶ່ງ ວ່າພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ເຊື່ອເຊີນພວກເຈົ້າວ່າ: “ຈິ່ງຕາມເຮົາມາ.”¹

ໃນຊົ່ວໂມງທີ່ພວກເຮົາມາຮ່ວມກັນ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄວາມເຊື່ອຫລາຍຂຶ້ນໃນ
ພຣະອົງ ແລະ ເຮັດໃຫ້ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຮົາເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ພວກເຮົາໄດ້ຍິນຫລາຍກວ່າ
ຄຳປາໄສ ແລະ ສຽງເພງ. ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ສຶກການເປັນພະຍານຂອງພຣະວິນຍານເຖິງສາດສະດາ
ທີ່ມີຊີວິດຢູ່ໃນໂລກໃນສາສນາຈັກທີ່ແທ້ຈິງຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະວ່າເສັ້ນທາງທີ່ພາໄປຫາ
ຄວາມສຸກແມ່ນຢູ່ໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງ. ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຮົາໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ
ວ່າສາສນາຈັກນີ້ເປັນແຫ່ງດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ແທ້ຈິງຢູ່ໃນທຸກມື້ນີ້.

ບັດນີ້, ພວກເຮົາທັງໝົດບໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກໃນແບບດຽວກັນ. ບາງຄົນຈະໄດ້ຮັບການເປັນພະຍານຈາກ
ພຣະວິນຍານວ່າ ທ່ານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ. ບາງຄົນຈະໄດ້ຮັບ
ການເປັນພະຍານວ່າ ຄວາມຊື່ສັດ, ຄຸນນະທຳ, ແລະ ການເຮັດຄວາມດີນຳຄົນອື່ນ ເປັນຄຸນ
ລັກສະນະອັນແທ້ຈິງຂອງ ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ແລະ ດ້ວຍສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນ ເຂົາເຈົ້າຈຶ່ງ
ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະອົງ.

ພວກເຮົາທຸກຄົນກໍມີຄວາມປາຖະໜາຢາກໃຫ້ຕົນມີປະຈັກພະຍານເຖິງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ
ພຣະເປຊີດຫລາຍຂຶ້ນ. ປະທານບະລິກຳ ຢັງ ສາມາດຫລິງເຫັນຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ
ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ. ເພິ່ນເປັນສາດສະດາຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະ ໃນຄຳທຳນາຍ 142 ປີ
ຜ່ານມາແລ້ວ, ເພິ່ນໄດ້ເຫັນພວກເຮົາ ແລະ ຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ.. ເພິ່ນເປັນພໍ່ ແລະ
ສາດສະດາທີ່ດີຄົນໜຶ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່.

ເພິ່ນໄດ້ເຫັນວ່າອິດທິພົນຂອງ ໂລກອ້ອມຮອບພວກລູກສາວຂອງເພິ່ນເອງ. ເພິ່ນໄດ້ເຫັນວ່າອິດທິພົນຂອງ
ໂລກໄດ້ດຶງດູດເຂົາໄປຈາກເສັ້ນທາງທີ່ພາໄປຫາຄວາມສຸກຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ໃນວັນເວລາຂອງເພິ່ນ
ອິດທິພົນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຖືກນຳມາຫາໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າໂດຍທາງລົດໄຟ.

ເພິ່ນອາດບໍ່ໄດ້ເຫັນເທັກໂນໂລຊີທີ່ໜ້າອັດສະຈັນໃຈໃນທຸກວັນນີ້ ອັນນ້ອຍໆຢູ່ໃນມື ທີ່ສາມາດຕິດຕໍ່
ກັບຄົນຕະຫລອດທົ່ວໂລກ. ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ເຫັນວ່າມັນສຳຄັນຫລາຍຂະໜາດໃດທີ່ພວກລູກສາວ
ຂອງເພິ່ນ—ແລະ ພວກເຮົາ—ທີ່ຈະເລືອກໂດຍມີປະຈັກພະຍານອັນມີພະລັງ ເຖິງພຣະເຈົ້າ
ຜູ້ຊົງພຣະຊົນ ແລະ ຊົງຮັກ ແລະ ເຖິງແຜນແຫ່ງຄວາມສຸກຂອງພຣະອົງ.

ນີ້ຄື ຄຳທຳນາຍ ແລະ ການດົນໃຈທີ່ເພິ່ນໄດ້ຮັບສຳລັບພວກລູກສາວຂອງເພິ່ນ ແລະ
ສຳລັບພວກເຮົາສະເໝີ.

ນີ້ກໍເປັນຈຸດໃຫຍ່ໃຈກາງຂອງຄຳປາໄສຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃນຄຳຄືນນີ້. ເພິ່ນໄດ້ກ່າວຢູ່ໃນຫ້ອງໜຶ່ງ ຢູ່ເຮືອນເພິ່ນ ຊຶ່ງຕັ້ງຢູ່ບ່ອນກາຍກິໂລແມັດເຄິ່ງຈາກຕຶກປະຊຸມນີ້ ຊຶ່ງຂ່າວສານຈະອອກໄປຫາບັນດາ ລູກສາວຂອງພຣະເຈົ້າທັງຫລາຍຕະຫລອດທົ່ວໂລກວ່າ: “ມີຄວາມຈຳເປັນສຳລັບທິດາຂອງ ອິດສະຣາເອນ ທີ່ຈະມີປະຈັກພະຍານທີ່ດຳລົງຢູ່ເຖິງຄວາມຈິງ.”²

ແລ້ວ ເພິ່ນໄດ້ສ້າງອົງການຂອງຍິງໜຸ່ມທີ່ຕອນນີ້ ກາຍເປັນພາກສ່ວນໃນສາສນາຈັກຂອງ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຄຳຄືນນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກບາງສິ່ງທີ່ປະເສີດກ່ຽວກັບການເລືອກເຮັດຂອງເພິ່ນ ທີ່ເຮັດຢູ່ໃນການປະຊຸມໃນວັນອາທິດມື້ນັ້ນ ຢູ່ໃນເຮືອນຂອງເພິ່ນ.

ຫລາຍກວ່າ 100 ປີຜ່ານມາແລ້ວ, ທິດາຂອງອິດສະຣາເອນຕະຫລອດທົ່ວໂລກມີຄວາມປາຖະໜາ ທີ່ຈະດຳລົງຊີວິດຕາມປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງ. ບັດນີ້, ສຳລັບຕະຫລອດຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າຈະຕ້ອງການປະຈັກພະຍານນັ້ນເພື່ອຄຳຊຸພວກເຈົ້າໃນເສັ້ນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ຊີວິດນິລັນດອນ. ແລະ ດ້ວຍສິ່ງນັ້ນ ພວກເຈົ້າຈະກາຍເປັນຜູ້ສິ່ງຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດຕໍ່ໄປ ໃຫ້ອ້າຍ ເອື້ອຍນ້ອງຂອງພວກເຈົ້າຕະຫລອດທົ່ວໂລກ ແລະ ຄົນລຸ້ນຫລັງຕໍ່ໄປນຳອີກ.

ພວກເຈົ້າຮູ້ຈາກປະສົບການຂອງຕົນວ່າ ປະຈັກພະຍານຄືຫຍັງ. ປະທານ ໂຈເຊັບ ຟຣວດິງ ສະມິດ ໄດ້ສອນວ່າ ປະຈັກພະຍານ ຄືການຢືນຢັນເຖິງຄວາມຮູ້ທີ່ມອບໃຫ້ມະນຸດຜ່ານທາງການເປີດເສີຍ ຜູ້ສະແຫວງຫາຄວາມຈິງດ້ວຍຄວາມຖ່ອມຕົນ. ເພິ່ນກ່າວເຖິງປະຈັກພະຍານ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຜູ້ນຳການເປີດເສີຍນັ້ນມາວ່າ, “ອຳນາດຢືນຢັນຂອງມັນແມ່ນມີພະລັງ ຫລາຍຈົນວ່າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສອີກເລີຍຢູ່ໃນຈິດໃຈ ເມື່ອພຣະວິນຍານໄດ້ກ່າວ. ເປັນທາງດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ມະນຸດຈະສາມາດຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ວ່າ ພຣະເຊື້ອພຣະຄຣິດ ແລະວ່າພຣະກິດຕິຄຸນຂອງພຣະອົງເປັນ ຄວາມຈິງ.”³

ພວກເຈົ້າເຄີຍຮູ້ສຶກເຖິງການດົນໃຈນັ້ນດ້ວຍຕົວເອງ. ມັນອາດເປັນການຢືນຢັນເຖິງພາກສ່ວນໜຶ່ງ ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນ ດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກໃນຄຳຄືນນີ້. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳຈາກ ຫລັກແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂໍ້ທີ່ ສືບສາມທີ່ວ່າ, “ຊີ້ສັດ, ຈິງ, ບໍລິສຸດ, ແລະ ມີຄວາມເມດຕາ,” ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໄດ້ກ່າວກັບເຂົາເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເຖິງຄຸນລັກສະນະຂອງ ພຣະອົງນຳອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ໂຈເຊັບ ສະມິດ ໄດ້ເປັນສາດສະດາຂອງພຣະອົງ. ສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນພຽງຖ້ອຍຄຳເທົ່ານັ້ນ.

ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຫລຽວເຫັນ ເສັ້ນທາງທີ່ເປັນຝູນຂອງຈູເດຍ ແລະ ສວນ ເຄັດເຊມາເນ. ໃນຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຢ່າງໜ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າກຮູ້ສຶກວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກແນວໃດ ຖ້າໄດ້ນັ່ງຄູ່ຂ້າລົງຄືກັນກັບ ໂຈເຊັບ ໄດ້ເຮັດຢູ່ຕໍ່ພຣະພັກຂອງພຣະບິດາ ແລະ ພຣະບຸດຢູ່ໃນປ່າຂອງລັດ ນິວຢອກ. ໃນຈິດໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຫລົງເຫັນຄວາມສະຫວ່າງທີ່ເກີນກວ່າ ຄວາມສະຫວ່າງຂອງກາງເວັນ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າສາມາດຮູ້ສຶກຄວາມອົບອຸ່ນ ແລະ ປະຈັກພະຍານທີ່ ປະເສີດນັ້ນ.

ປະຈັກພະຍານຈະມາສູ່ພວກເຈົ້າເທື່ອລະເລັກເທື່ອລະນ້ອຍ ເມື່ອຄວາມຈິງຂອງພຣະກິດຕິຄຸນຂອງ ພຣະເຢຊູຄິດຖືກຢືນຢັນ. ຍົກຕົວຢ່າງ, ເມື່ອພວກເຈົ້າອ່ານ ແລະ ໄຕ່ຕອງກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມ່ນອນ, ຂໍ້ຄວາມທີ່ພວກເຈົ້າໄດ້ອ່ານ ຈະປະກົດຂຶ້ນອີກ ແລະ ນຳແນວຄິດໃໝ່ມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ. ປະຈັກພະຍານ ຂອງພວກເຈົ້າຈະເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ເມື່ອພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຢືນຢັນວ່າມັນເປັນຄວາມຈິງ. ປະຈັກພະຍານ ຂອງພວກເຈົ້າຈະຂະຫຍາຍອອກໄປ ເມື່ອພວກເຈົ້າສຶກສາ, ອະທິຖານ, ແລະ ໄຕ່ຕອງສິ່ງທີ່ຢູ່ໃນ ພຣະຄຳພິ.

ຄຳອະທິບາຍທີ່ແຈ່ມແຈ້ງທີ່ສຸດສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບການຈະໄດ້ມີ ແລະ ຮັກສາປະຈັກພະຍານທີ່ ມີຊີວິດນີ້ໄວ້ ແມ່ນຖືກກ່າວເຖິງແລ້ວຢູ່ໃນໜັງສືແອວມາ ບົດທີ 32 ຢູ່ໃນພຣະຄຳພິມ່ນອນ. ພວກເຈົ້າ ອາດໄດ້ອ່ານມັນແລ້ວຫລາຍເທື່ອ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບເຫັນຄຳຕອບໃນຊ່ວງເວລາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງການ ຫລາຍທີ່ສຸດ. ໃຫ້ເຮົາມາທົບທວນບົດທີ່ຂຶ້ນນີ້ຈະສອນນຳກັນໃນຄຳຄືນນີ້.

ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການສິດສອນຈາກຂໍ້ຄວາມທີ່ດົນໃຈນັ້ນ ສຳລັບການສະແຫວງຫາປະຈັກພະຍານ ດ້ວຍ”ສັດທາບາງສ່ວນຂອງພວກເຮົາ” ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະໃຫ້ມັນຂະຫຍາຍອອກໄປ⁴ ຢ່າງກວ້າງໄກ. ໃນຄຳຄືນນີ້ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກກ່ຽວກັບສັດທານັ້ນ ແລະ ມີຄວາມປາຖະໜາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າພວມຝັງຄຳປາໄສກ່ຽວກັບຄວາມເມດຕາ, ຄວາມຊື່ສັດຂອງພຣະຜູ້ຊ່ວຍ ໃຫ້ລອດ, ແລະ ເຖິງຄວາມບໍລິສຸດຂອງພຣະບັນຍັດ ແລະ ການຊົດໃຊ້ຂອງພຣະອົງສຳລັບພວກເຮົາ.

ສະນັ້ນ, ເມັດແຫ່ງສັດທາໄດ້ຖືກປູກໄວ້ແລ້ວຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າອາດຮູ້ສຶກວ່າມັນ ໄຂ່ພອງຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າດັ່ງທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືແອວມາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ສຶກເຊັ່ນນັ້ນ.

ແຕ່, ເຊັ່ນດຽວກັນກັບຕົ້ນໄມ້, ມັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການບຳລຸງລ້ຽງ ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນຈະຫ່ຽວແຫ້ງໄປ. ການອະທິຖານເປັນປະຈຳດ້ວຍໃຈຈິງເປັນສ່ວນສຳຄັນ ແລະ ຈຳເປັນຫລາຍສຳລັບການເຕີບ ໂຕ

ຂອງມັນ. ການເຊື່ອຟັງຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ຈະຮັກສາປະຈັກພະຍານເອົາໄວ້ ແລະ ເຮັດໃຫ້
ມັນເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ການເຊື່ອຟັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດເປັນພາກສ່ວນຂອງການບໍາລຸງລ້ຽງທີ່ພວກເຮົາ
ຕ້ອງຈັດຫາໃຫ້ແກ່ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາຈຶ່ງຈຳຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດໄດ້ບໍ່ວ່າ:

“ຜູ້ໃດທີ່ເຕັມໃຈປະຕິບັດຕາມຄວາມປະສົງຂອງພຣະເຮົາ ກໍຈະຮູ້ວ່າສິ່ງທີ່ເຮົາສັ່ງສອນນັ້ນ
ມາຈາກພຣະເຮົາ ຫລື ເຮົາກ່າວຕາມໃຈຂອງເຮົາເອງ.”⁵

ມັນເປັນຜົນດີສຳລັບຂ້າພະເຮົາ, ແລະ ມັນກໍຈະເປັນແນວນັ້ນ ຄືກັນສຳລັບພວກເຮົາ. ຄຳສອນຂໍ້ໜຶ່ງ
ຂອງພຣະກິດຕິຄຸນທີ່ຂ້າພະເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ຕອນຂ້າພະເຮົາຍັງນ້ອຍຄື ຂອງປະທານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ
ໃນຂອງປະທານທັງໝົດຂອງພຣະເຮົາແມ່ນຊີວິດນິລັນດອນ.⁶ ພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຊີວິດນິລັນດອນ
ຄືທີ່ຈະໄດ້ຢູ່ນຳກັນໃນຄວາມຮັກໃນຄອບຄົວຕະຫລອດການ.

ຈາກເທື່ອທຳອິດທີ່ຂ້າພະເຮົາໄດ້ຍິນຄວາມຈິງນັ້ນ ແລະ ມັນໄດ້ຢືນຢັນຕໍ່ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຮົາ
ຈົນວ່າມັນໄດ້ກະຕຸ້ນໃຫ້ຂ້າພະເຮົາພະຍາຍາມຫລີກເວັ້ນຈາກການຜິດຖຽງກັນ ແລະ
ສະແຫວງຫາຄວາມສະຫງົບ ໃນຄອບຄົວ ແລະ ໃນບ້ານເຮືອນຂອງຂ້າພະເຮົາ.

ບັດນີ້, ພຽງແຕ່ຫລັງຈາກຊີວິດນີ້ ທີ່ຂ້າພະເຮົາຈະສາມາດຊົມຊືມນຳພອນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ, ຊີວິດ
ນິລັນດອນນັ້ນ. ແຕ່ໃນທ່າມກາງການທ້າທາຍໃນຊີວິດ, ຂ້າພະເຮົາໄດ້ເຫັນໜ້ອຍໜຶ່ງກ່ຽວກັບວ່າ
ຄອບຄົວໃນສະຫວັນຂອງຂ້າພະເຮົາຈະສາມາດເປັນແບບໃດ. ຈາກປະສົບການເຫລົ່ານັ້ນ, ປະຈັກ
ພະຍານຂອງຂ້າພະເຮົາຖືງຄວາມຈິງຂອງອຳນາດແຫ່ງການຜະນຶກ ທີ່ປະຕິບັດຢູ່ໃນພຣະວິຫານ
ໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ.

ການໄດ້ເຫັນລູກສາວຂອງຂ້າພະເຮົາສອງຄົນຮັບບັບຕິສະມາຢູ່ໃນພຣະວິຫານແທນບັນພະບຸລຸດ
ຂອງເຂົາເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຂອງຂ້າພະເຮົາເຂົ້າໃກ້ເຂົາເຈົ້າ ແລະ ບັນພະບຸລຸດເຫລົ່ານັ້ນຫລາຍຂຶ້ນ
ທີ່ພວກເຮົາພົບເຫັນລາຍຊື່ຂອງເຂົາເຈົ້າ. ຄຳສັນຍາຂອງເອລີຢາ ວ່າຫົວໃຈຂອງຄົນໃນຄອບຄົວ
ຂອງເຮົາຈະຫັນຄືນຫາກັນໄດ້ຖືກມອບໃຫ້ແກ່ຄອບຄົວຂອງເຮົາແລ້ວ.⁷ ສະນັ້ນ, ສັດທາຈິ່ງກາຍ
ເປັນຄວາມຮູ້ອັນແນ່ນອນສຳລັບຂ້າພະເຮົາ ດັ່ງທີ່ໄດ້ສັນຍາໄວ້ຢູ່ໃນໜັງສືແອວມາ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສູກຢ່າງໜ້ອຍພາກສ່ວນໜຶ່ງຂອງຄວາມສູກທີ່ບັນພະບຸລຸດຂອງຂ້າພະເຈົ້າມີ
ຕອນພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ໄປຢ້ຽມຢາມ ໂລກວິນຍານຫຼັງຈາກການປະຕິບັດສາດສະໜາກິດ
ຂອງພຣະອົງຢູ່ໃນໂລກ. Doctrine and Covenants ໄດ້ບອກວ່າ,

ໄພ່ພົນໄດ້ປິຕິຍິນຕິໃນການໄຖ່ຂອງເຂົາ, ແລະ ໄດ້ກັ້ມຂາບລົງຮັບຮູ້ພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າເປັນ
ພຣະຜູ້ໄຖ່ ແລະ ພຣະຜູ້ປົດປ່ອຍຈາກຄວາມຕາຍ ແລະ ໂສ້ແຫ່ງນະລົກຂອງເຂົາ.

ໃບໜ້າຂອງເຂົາຮຸ່ງເຫລືອມ, ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງຈາກທີ່ປະທັບຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ໄດ້ສ່ອງໃສ່ເຂົາ, ແລະ ເຂົາຮ້ອງເພງສັນລະເສີນແຕ່ພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະອົງ.⁸

ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເຖິງຄວາມປິຕິຍິນຕິຂອງເຂົາເຈົ້າ ມາຈາກການເຮັດຕາມປະຈັກພະຍານ
ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າຄຳສັນຍາຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າກ່ຽວກັບຊີວິດນິລັນດອນເປັນຄວາມຈິງ.
ປະຈັກພະຍານນັ້ນໄດ້ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ ໂດຍການເລືອກຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະເຮັດຕາມມັນ,
ດັ່ງທີ່ພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດໄດ້ສັນຍາວ່າ ມັນຈະເປັນເຊັ່ນນັ້ນ.

ພຣະອົງຍັງໄດ້ສອນອີກວ່າ ນອກເໜືອໄປຈາກການເລືອກທີ່ຈະເຊື່ອຟັງແລ້ວ ເຮົາຈະຕ້ອງອະທິຖານເພື່ອ
ທູນຂໍປະຈັກພະຍານເຖິງຄວາມຈິງນຳອີກ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສອນວ່າ ເຮົາຄວນອະທິຖານກ່ຽວກັບ
ພຣະຄຳພິມັນອນ. ພຣະອົງໄດ້ກ່າວຜ່ານສາດສະດາໂມ ໂຮໂນວ່າ:

“ຈົ່ງເບິ່ງ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານວ່າ ເມື່ອທ່ານອ່ານເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ຖ້າມັນເປັນຄວາມສະຫລຽວ
ສະຫລາດຂອງພຣະເຈົ້າວ່າທ່ານຄວນອ່ານມັນ, ໃຫ້ທ່ານຈຳໄວ້ວ່າ ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເມດຕາລູກຫລານ
ມະນຸດຫລາຍພຽງໃດ, ຕັ້ງແຕ່ການສ້າງອາດາມລົງມາຈົນເຖິງເວລາທີ່ທ່ານໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້,
ແລະ ໄຕ່ຕອງເລື່ອງນີ້ຢູ່ໃນໃຈທ່ານ.

“ແລະ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຮັບເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າຂໍແນະນຳທ່ານໃຫ້ທູນຖາມພຣະເຈົ້າ, ພຣະ
ບິດາຜູ້ສະຖິດນິລັນດອນໃນພຣະນາມຂອງພຣະຄຣິດ, ຖ້າຫາກເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ບໍ່ຈິງ; ແລະ ຖ້າຫາກ
ທ່ານທູນຖາມດ້ວຍໃຈຈິງ, ດ້ວຍເຈດຕະນາອັນແທ້ຈິງ, ໂດຍມີສັດທາໃນພຣະຄຣິດ, ພຣະອົງຈະສະ
ແດງຄວາມຈິງຂອງເລື່ອງນີ້ໃຫ້ປະກົດແກ່ທ່ານ, ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ.

“ແລະ ໂດຍອຳນາດຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ ທ່ານຈະຮູ້ຈັກຄວາມຈິງຂອງທຸກເລື່ອງ.”⁹

ຂ້າພະເຈົ້າຫວັງວ່າ ພວກເຈົ້າໄດ້ພິສູດຄຳສັ່ນຍານັ້ນ ຫລືວ່າພວກເຈົ້າຈະເຮັດແນວນັ້ນໃນໄວ້ງນີ້. ຄຳຕອບອາດ ບໍ່ມາເຖິງບາດດຽວ ດ້ວຍປະສົບການທີ່ມີພະລັງທາງວິນຍານ. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ມັນໄດ້ມາເຖິງຢ່າງ ງຽບງ່ອນ. ແຕ່ຈາກນັ້ນມັນຈະເລີ່ມມີພະລັງຫລາຍຂຶ້ນທຸກເທື່ອທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ອ່ານ ແລະ ອະທິຖານກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມມ່ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອົງຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນຜ່ານມາແລ້ວ. ໃນການມີປະຈັກພະຍານກ່ຽວກັບພຣະຄຳພິມມ່ອນໃນຕອນນີ້, ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງຮັບເອົາຄຳສັ່ນຍາຂອງ ໂມໂຣໄນເລື້ອຍໆ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍ ມອງຂ້າມຄວາມສຳຄັນຂອງປະຈັກພະຍານນັ້ນຈັກເທື່ອ.

ການມີປະຈັກພະຍານຮຽກຮ້ອງການບຳລຸງລ້ຽງ ໂດຍການອະທິຖານດ້ວຍສັດທາ, ໂດຍການຢາກ ຮູ້ຈັກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ໃນພຣະຄຳພິ, ແລະ ໂດຍການເຊື່ອຝັງຕໍ່ຄວາມຈິງທີ່ເຮົາໄດ້ຮັບ. ການລະເລີຍຈາກການອະທິຖານເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍຫລາຍ. ເປັນສິ່ງອັນຕະລາຍຫລາຍຕໍ່ປະຈັກ ພະຍານຂອງເຮົາ ຖ້າເຮົາພຽງແຕ່ອ່ານພຣະຄຳພິຊຶ່ງ. ມີຄວາມຈຳເປັນຫລາຍທີ່ຈະຕ້ອງບຳລຸງ ລ້ຽງປະຈັກພະຍານຂອງເຮົາ.

ພວກເຈົ້າຈື່ຈຳຄຳເຕືອນຈາກແອວມາໄດ້ບໍ່ ທີ່ວ່າ:

“ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະລະເລີຍຕົນນັ້ນ, ແລະ ບໍ່ຄິດເຖິງການບຳລຸງລ້ຽງມັນ, ຈິ່ງເບິ່ງ ມັນກໍຈະບໍ່ ແຕກຮາກເລີຍ; ແລະ ເມື່ອຄວາມຮ້ອນຂອງດວງຕາເວັນມາເຖິງ ແລະ ເຜົາມັນ, ເມື່ອມັນບໍ່ມີຮາກ ມັນ ຍ່ອມຫ່ຽວແຫ້ງໄປ, ແລະ ພວກທ່ານກໍຈະຖອນມັນຂຶ້ນ ແລະ ໂຍນມັນຖິ້ມໄປ.

“ບັດນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ເພາະເມັດບໍ່ດີ, ທັງບໍ່ແມ່ນວ່າຜົນຂອງມັນບໍ່ເປັນທີ່ປາຖະໜາ; ແຕ່ເປັນເພາະ ດິນຂອງພວກທ່ານແຫ້ງແລ້ງ, ແລະ ພວກທ່ານບໍ່ຍອມບຳລຸງລ້ຽງຕົນນັ້ນ, ສະນັ້ນ ພວກທ່ານຈື່ງບໍ່ໄດ້ ຮັບຜົນຈາກມັນ.”¹⁰

ການຊີ້ນຊົມນຳພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ, ການອະທິຖານຢ່າງຈິງໃຈ, ແລະ ການເຊື່ອຝັງຕໍ່ພຣະບັນຍັດ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຕ້ອງຖືກນຳໃຊ້ໃຫ້ສະໝໍ່າສະເໝີ ແລະ ເປັນປະຈຳ ເພື່ອວ່າປະຈັກພະຍານ ຈະເຕີບ ໂຕ ແລະ ເຂັ້ມແຂງຂຶ້ນ. ເຮົາທຸກຄົນບໍ່ວ່າໃນເວລາໃດກໍເວລາໜຶ່ງຈະຕິກຢູ່ໃນສະຖານະການ ທີ່ເກີນກວ່າເຮົາຈະຄວບຄຸມໄດ້ທີ່ລົບກວນການສຶກສາພຣະຄຳພິຂອງເຮົາ. ອາດມີບາງເວລາທີ່ເຮົາ ອາດເລືອກບໍ່ອະທິຖານບໍ່ວ່າຈະເປັນເຫດຜົນໃດກໍຕາມ. ອາດມີເວລາທີ່ເຮົາອາດເລືອກບໍ່ເຊື່ອຝັງຕໍ່ ພຣະບັນຍັດ.

ແຕ່ພວກເຈົ້າຈະບໍ່ຫວັງທີ່ຈະໄດ້ຮັບປະຈັກພະຍານ ຖ້າພວກເຈົ້າລິມຄຳເຕືອນ ແລະ ຄຳສັ່ນຍາຢູ່ໃນ ແອວນາ ທີ່ວ່າ:

“ແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້, ຖ້າຫາກພວກທ່ານບໍ່ບຳລຸງລ້ຽງພຣະຄຳ, ໂດຍຄອງຄອຍໝາກຂອງຕົນດ້ວຍຕາ ແຫ່ງສັດທາ, ແລ້ວພວກທ່ານຈະເກັບໝາກຂອງຕົນໄມ້ແຫ່ງຊີວິດບໍ່ໄດ້ເລີຍ.

“ແຕ່ຖ້າຫາກພວກທ່ານຈະບຳລຸງລ້ຽງພຣະຄຳ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ບຳລຸງລ້ຽງຕົນເນື້ອມັນເລີມເຕີບ ໂຕ ໂດຍສັດທາຂອງພວກທ່ານດ້ວຍຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ, ໂດຍຄອງຄອຍຜົນຈາກ ຕົ້ນນັ້ນ, ແລ້ວມັນຈະແຕກຮາກ; ແລະ ຈິ່ງເບິ່ງ ມັນຈະເປັນຕົ້ນທີ່ງອກງາມໄປສູ່ຊີວິດອັນເປັນນິດ.

“ແລະ ເພາະຄວາມພາກພຽນຂອງພວກທ່ານ ແລະ ສັດທາຂອງພວກທ່ານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມອົດທົນ ຂອງພວກທ່ານໃນການບຳລຸງລ້ຽງພຣະຄຳ, ເພື່ອມັນຈະໄດ້ແຕກຮາກຢູ່ໃນພວກທ່ານ, ຈິ່ງເບິ່ງ, ໃນບໍ່ ຊ້ານີ້ພວກທ່ານຈະເກັບໝາກຂອງມັນໄດ້ ຊຶ່ງມີຄ່າທີ່ສຸດ, ຊຶ່ງຫວານເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຫວານ, ແລະ ຂາວເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ຂາວ, ແທ້ຈິງແລ້ວ, ແລະ ບໍລິສຸດເໜືອກວ່າທຸກສິ່ງທີ່ບໍລິສຸດ; ແລະ ພວກທ່ານ ຈະອົມໝໍ້ສຳລານດ້ວຍໝາກໄມ້ນີ້ ເພື່ອພວກທ່ານຈະບໍ່ຫົວທັງບໍ່ກະຫາຍ.

“ເນື້ອນັ້ນ ພວກທ່ານຈະເກັບກ່ຽວລາງວັນແຫ່ງສັດທາ ແລະ ຄວາມພາກພຽນ, ແລະ ຄວາມອົດທົນ, ແລະ ຄວາມອົດກັນຂອງພວກທ່ານ ໂດຍໄດ້ຄອຍຖ້າໃຫ້ຕົນໄມ້ອອກຜົນໃຫ້ພວກທ່ານ.”¹¹

ຄຳໃນພຣະຄຳພີຂັ້ນທີ່ວ່າ “ໂດຍຄອງຄອຍຜົນຈາກຕົ້ນນັ້ນ” ເປັນຄຳສອນອັນສະຫລາດທີ່ ພວກເຈົ້າໄດ້ຮັບໃນຄຳຄືນນີ້. ສະນັ້ນແລ້ວ ຈິ່ງວ່າເປັນຫຍັງຕາຂອງພວກເຈົ້າຈິ່ງຖືກແນະນຳໃຫ້ ຫລຽວໄປຫາພຣະວິຫານ ໄປຫາຫ້ອງຜະນຶກຢູ່ໃນນັ້ນ. ສະນັ້ນແລ້ວ ຈິ່ງວ່າເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າ ຈິ່ງໄດ້ຮັບການຊ່ອຍເຫລືອໃຫ້ວາດພາບໃນຄຳຄືນນີ້ ເພື່ອຈະໄດ້ເຫັນແສງສະຫ້ອນອັນເປັນນິດ ສ່ອງແສງຢູ່ໃນແວ່ນທີ່ຫ້ອຍຕິດຝາໃນຫ້ອງຜະນຶກບ່ອນທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດແຕ່ງງານຢູ່ໃນ ພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຖ້າພວກເຈົ້າສາມາດຫລຽວເຫັນອານາຄົດກ່ຽວກັບວັນເຊັ່ນນັ້ນດ້ວຍຄວາມປາຖະໜາທີ່ຈະມີ ປະຈັກພະຍານ, ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຮັບພະລັງທີ່ຈະຕ້ານທານກັບການລົ້ວງຂອງ ໂລກໄດ້. ທຸກເທື່ອທີ່ພວກເຈົ້າເລືອກພະຍາຍາມດຳລົງຊີວິດໃຫ້ເປັນເໝືອນດັ່ງພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ,

ປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າຈະຂຶ້ນແຂງຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ. ຕາມການເວລາພວກເຈົ້າຈະ
ຮູ້ຈັກດ້ວຍຕົນເອງວ່າ ພຣະອົງເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ.

ພວກເຈົ້າຈະຮູ້ສຶກວ່າຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນໄດ້ຮຸ່ງເຫຼື້ອມຢູ່ໃນຊີວິດຂອງພວກເຈົ້າ. ມັນຈະບໍ່ມາ
ເຖິງຢ່າງງ່າຍດາຍ. ແຕ່ມັນຈະມາເຖິງເມື່ອປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າຂຶ້ນແຂງຂຶ້ນ ແລະ
ເມື່ອພວກເຈົ້າເລືອກທີ່ຈະບໍາລຸງລ້ຽງມັນ. ຕໍ່ໄປນີ້ ຄືຄຳສັນຍາຈາກ Doctrine and Covenants
ມີຄຳວ່າ

ສິ່ງຊົ່ງມາຈາກພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມສະຫວ່າງ; ແລະ ຄົນທີ່ ຮັບຄວາມສະຫວ່າງ ແລະ
ດຳເນີນຢູ່ກັບພຣະເຈົ້າຕໍ່ໄປ, ຮັບຄວາມສະຫວ່າງຫລາຍຂຶ້ນ; ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງ
ນັ້ນສ່ອງໄສຂຶ້ນໄປເລື້ອຍໆຈົນເຖິງວັນທີ່ສິມບູນ.¹²

ພວກເຈົ້າຈະເປັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງໂລກ ເມື່ອພວກເຈົ້າແບ່ງປັນປະຈັກພະຍານຂອງພວກເຈົ້າ
ນຳຄົນອື່ນ. ພວກເຈົ້າຈະສະທ້ອນໃຫ້ຄົນອື່ນເຫັນຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະຄຣິດໃນຊີວິດຂອງ
ພວກເຈົ້າ. ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຫາວິທີທາງໃຫ້ຄວາມສະຫວ່າງນັ້ນໄປສຳພັດກັບຊີວິດຂອງ
ຄົນທີ່ພວກເຈົ້າຮັກ. ແລະ ຜ່ານສັດທາ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງທິດາຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າຈະ
ສຳພັດຊີວິດຂອງຫລາຍລ້ານຄົນໃນອານາຈັກຂອງພຣະອົງ ແລະ ຕະຫລອດທົ່ວໂລກດ້ວຍ
ຄວາມສະຫວ່າງຂອງພຣະອົງ.

ສາສນາຈັກ ແລະ ຄົນຫລາຍລ້ານຄົນທີ່ຈະເຮັດຕາມຕົວຢ່າງຂອງພວກເຈົ້າ ມີຄວາມຫວັງໃນປະຈັກ
ພະຍານ ແລະ ການເລືອກຂອງພວກເຈົ້າ ແລະ ຮັບເອົາການເຊື່ອເຊີນຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ທີ່ວ່າ:
“ຈົ່ງຕາມເຮົາມາ.” ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຮູ້ຈັກ ແລະ ຮັກພວກເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍມອບຄວາມຮັກ ແລະ ປະຈັກພະຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າ. ພວກເຈົ້າ
ເປັນທິດາຂອງພຣະບິດາຜູ້ສະຖິດຢູ່ໃນສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພຣະບຸດຂອງພຣະອົງ
ພຣະເຢຊູຄຣິດອົງທີ່ໄດ້ຟື້ນຄືນຊີວິດແລ້ວ, ເປັນພຣະຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ລອດ ແລະ ເປັນຄວາມສະຫວ່າງ
ຂອງໂລກ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານວ່າ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ສົ່ງຂ່າວສານມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ
ໃນຄຳຄືນນີ້ ຢືນຢັນຄວາມຈິງຕໍ່ຫົວໃຈຂອງພວກເຈົ້າ.

ປະທານທອມມັສ ແອັສ ມອນສັນ ເປັນສາດສະດາທີ່ມີຊີວິດຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍເປັນພະຍານ
ໃນພຣະນາມອັນສັກສິດຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ອາແມນ.

ແຫລ່ງອ້າງອີງ

1. ລູກາ 18:22.
2. Brigham Young, in *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969* (1969), 8.
3. Joseph Fielding Smith, *Answers to Gospel Questions*, comp. Joseph Fielding Smith Jr., 5 vols. (1957–66), 3:31.
4. ເບິ່ງ ແອວມາ 32:27.
5. ໂປຣຮັນ 7:17.
6. See Doctrine and Covenants 14:7.
7. ເບິ່ງ ມາລາກີ 4:5–6; Joseph Smith—History 1:38–39.
8. See Doctrine and Covenants 138:23–24.
9. ໂມໂຮໄນ 10:3–5.
10. ແອວມາ 32:38–39.
11. ແອວມາ 32:40–43.
12. See Doctrine and Covenants 50:24.